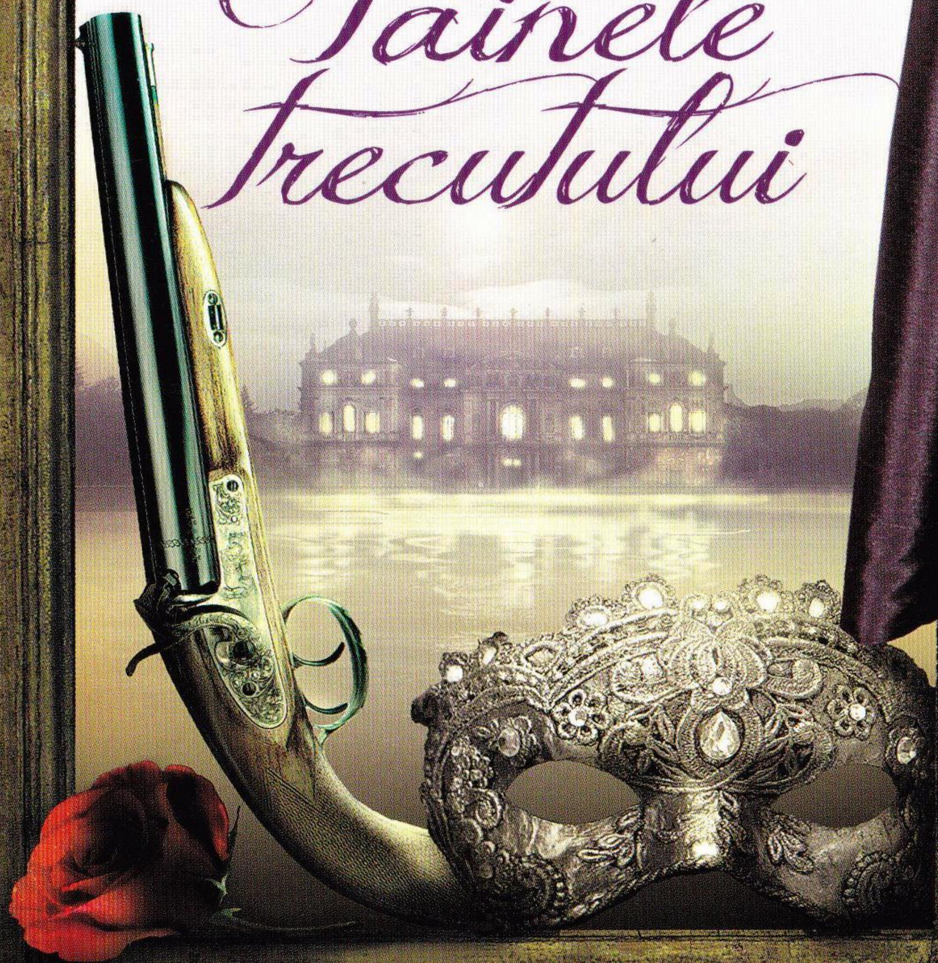
AMANDA QUICK

Tainele trecutului

Copertă: Andrei Gamarţ

Seduction

Amanda Quick

AMANDA QUICK

Tainele trecutului

Traducere din limba engleză
Ecaterina Râmboi

Lira

Capitolul 1

Mut de uimire, Julian Richard Sinclair, conte de Ravenwood, asculta cu scepticism cum i se refuza cererea oficială în căsătorie, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. În scurt timp, îndoiala fu înlocuită de o mânie rece, controlată. Cine se credea această doamnă? Din păcate nu o putea întreba acest lucru, de vreme ce ea alesese să lipsească de la întrevedere, iar cu respingerea mărinimoasei propuneri formulate de Julian fusese însărcinat bunicul ei, care nu se simţea deloc în largul lui în această poziţie ingrată.

— La naiba, Ravenwood, şi mie îmi displace la fel de mult această situaţie. Trebuie să recunoşti însă că nu ai de-a face cu o fetişcană de-abia ieşită de pe băncile şcolii, îi explică lordul Dorring posomorât. Înainte era un copil tare drăgălaş, gata întotdeauna să le facă pe plac celorlalţi. Acum însă are douăzeci şi trei de ani şi în ultima vreme face numai ce vrea ea. E destul de enervantă uneori cu atitudinea ei, dar asta este. Nu-i pot rândui eu viaţa.

— Ştiu câţi ani are, spuse Julian sec. M-am gândit că tocmai datorită vârstei ar putea fi o femeie rezonabilă şi uşor de ţinut în frâu.

— A, dar este uşor de ţinut în frâu, bolborosi lordul Dorring. Este cât de poate de uşor de ţinut în frâu, departe de mine să susţin altceva. Nu este genul de fetişcană prostuţă şi împrăştiată, plină de istericale sau de toane, urmă el. Chipul roşcovan, încadrat de favoriţi, îi vădea consternarea. În mod obişnuit este foarte bună la inimă şi foarte ascultătoare. Este un model perfect de… ăăăă… modestie şi graţie feminină.

— Modestie şi graţie feminină, repetă Julian rar.

— Exact, milord, spuse lordul Dorring, înseninându-se. Modestie

şi graţie feminină. A fost un sprijin de nădejde pentru bunica ei după moartea fiului nostru mezin şi a soţiei sale acum câţiva ani. Ştii, părinţii lui Sophy au dispărut pe mare tocmai când ea împlinea şaptesprezece ani, aşa că ea şi sora ei au venit să stea la noi. Sunt convins că îţi aminteşti, continuă lordul Dorring, tuşind ca să-şi dreagă glasul. Sau se poate să îţi fi scăpat asta, întrucât erai destul de ocupat cu… ăăă… cu alte lucruri atunci.

Alte lucruri! Un eufemism politicos pentru vremurile în care căzuse fără scăpare în mrejele frumoasei vrăjitoare care era Elizabeth, se gândi Julian.

— Dacă nepoata dumitale întruchipează cu adevărat toate virtuţile de dorit într-o femeie, Dorring, de ce nu o poţi convinge să-mi accepte cererea în căsătorie?

— Este fără îndoială cu totul şi cu totul vina mea, după cum susţine bunica ei, replică lordul Dorring încruntându-se cu o expresie nefericită. Mă tem că i-am permis să citească prea mult şi lucruri complet nepotrivite, după câte mi s-a spus. Totuşi nu-i poţi indica lui Sophy ce să citească. Nu îmi pot închipui cum ar putea vreun bărbat să facă asta. Îţi mai torn puţin vin de Bordeaux, Ravenwood?

— Da, mulţumesc, aş mai bea un pahar, spuse Julian, aruncându-i o privire gazdei sale îmbujorate şi forţându-se să vorbească pe un ton calm. Trebuie să îţi mărturisesc că nu prea înţeleg, Dorring. Ce au a face obiceiurile de lectură ale lui Sophy?

— Din păcate nu am vegheat îndeaproape asupra cărţilor ei, mormăi lordul Dorring, dând pe gât paharul de vin. Femeile tinere îşi bagă o sumedenie de idei ciudate în cap dacă nu eşti atent la ceea ce citesc, dar după ce sora ei a murit acum trei ani, nu am vrut să fiu prea dur cu Sophy. Eu şi bunica ei o iubim enorm. E o fată cât se poate de rezonabilă. Chiar nu-mi dau seama ce i-a venit să îţi refuze cererea în căsătorie. Sunt convins că şi-ar schimba părerea dacă i-ai mai da puţin timp.

— Timp? rosti Ravenwood ridicând din sprânceană, fără a putea

să-şi ascundă sarcasmul.

— Trebuie să recunoşti că ai grăbit puţin lucrurile. Şi soţia mea e de aceeaşi părere. Aici, la ţară, totul se desfăşoară ceva mai lent. Ştii, noi nu prea suntem obişnuiţi cu moda de la oraş. Femeile, chiar şi cele cu picioarele pe pământ, au ideile astea romantice despre cum ar trebui peţite, spuse lordul Dorring aruncându-i oaspetelui său o privire plină de speranţă. Poate că dacă i-ai da câteva zile să se gândească la cererea ta în căsătorie…

— Aş vrea să vorbesc eu însumi cu domnişoara Dorring, stărui Julian.

— Credeam că am vorbit destul de clar. Nu este aici momentan, a plecat călare să o viziteze pe bătrâna Bess, aşa cum face în fiecare miercuri.

— Sunt conştient de asta. Bănuiesc că a fost informată că voi veni în vizită la ora trei.

— Ăăă, da, cred că i-am spus, mormăi lordul Dorring tuşind din nou pentru a-şi drege glasul. Fără îndoială că a uitat. Ştii cum sunt tinerele… continuă el, aruncând o privire la ceas. Ar trebui să se întoarcă pe la patru şi jumătate.

— Din păcate nu o pot aştepta. Julian puse jos paharul şi se ridică în picioare. Poţi să îţi informezi nepoata că nu sunt un om răbdător. Sperasem să rezolv astăzi această problemă a căsătoriei.

— Cred că ea o consideră rezolvată, milord, spuse lordul Dorring cu tristeţe.

— Poţi să o informezi că eu nu am aceeaşi opinie. Voi veni din nou mâine la aceeaşi oră şi ţi-aş fi recunoscător, Dorring, dacă ai face efortul de a-i reaminti de întrevedere. Doresc să-i vorbesc personal înainte de a încheia această afacere.

— Desigur, îi voi transmite negreşit, Ravenwood, dar trebuie să te previn că nu e întotdeauna uşor să ghiceşti când vine şi când pleacă Sophy. După cum am spus, uneori face după cum o taie capul.

— Atunci mă aştept să o struneşti puţin. Este nepoata ta şi dacă e nevoie să o ţii mai din scurt, te rog să procedezi ca atare.

— O, Doamne, bombăni Dorring emoţionat, de-ar fi aşa uşor!

Julian păşi spre uşa micii biblioteci ponosite şi ieşi în holul îngust şi întunecat. Majordomul, îmbrăcat astfel încât se asorta de minune cu restul conacului decrepit, emblemă a micii nobilimi de ţară scăpătate, îi înmână jobenul scump şi mănuşile.

Julian dădu repede din cap şi trecu în viteză pe lângă bătrânul servitor. Tocurile cizmelor lui lungi răsunară în gol pe podeaua de piatră. Regreta deja cât timp pierduse îmbrăcându-se protocolar pentru această întrevedere neproductivă. Ba mai venise şi cu trăsura, deşi ar fi putut la fel de bine să se deplaseze călare până la Chesley Court, fără a face efortul de a da vizitei o notă ceremonioasă. Astfel, în drum spre casă ar fi putut să treacă pe la vreo doi arendaşi şi să rezolve nişte afaceri. Măcar nu ar fi pierdut întreaga după-amiază.

— La conac, porunci el imediat ce i se deschise uşa trăsurii. Vizitiul, care purta livreaua cu verde şi auriu a familiei Ravenwood, îşi atinse pălăria în semn de confirmare. Frumosul echipaj de armăsari cenuşii porni la trap sub atingerea uşoară a cravaşei de îndată ce se auzi uşa trăsurii trântindu-se. Lucru de la sine înţeles, contele de Ravenwood nu prea avea timp de pierdut pe drumuri de ţară în acea după-amiază.

Julian se tolăni pe pernele trăsurii înfigându-şi bine în podea călcâiele cizmelor şi încrucişându-şi braţele pe piept. Se străduia să-şi potolească enervarea, însă nu-i era deloc uşor.

Nici măcar nu-i trecuse prin cap că cererea lui în căsătorie ar fi putut fi respinsă. Domnişoara Sophy Dorring nu avea nici cea mai mică şansă de a primi o ofertă mai bună, şi asta o ştia toată lumea, chiar şi bunicii ei.

Lordul Dorring şi soţia lui mai că leşinaseră când Julian le ceruse mâna nepoatei lor, cu câteva zile în urmă. În ceea ce-i privea, Sophy cam trecuse de vârsta la care ar fi putut obţine o partidă atât de bună. Oferta lui Julian fusese o adevărată mană cerească. Un zâmbet sardonic se formă pe buzele contelui în timp ce îşi imagina scena care urmase, fără îndoială, când Sophy le dăduse de ştire bunicilor ei

că nu o interesa această căsătorie. În mod cert, lordul Dorring nu ştiuse cum să facă faţă situaţiei şi soţia lui suferise probabil un atac de nervi, aşa că nepoata cu gusturi discutabile în materie de lectură câştigase cu uşurinţă bătălia.

De fapt, în primul rând se punea problema de ce voise fetişcana aceea prostuţă să câştige cu orice preţ bătălia. În mod normal, ar fi trebuit să profite de ocazie fără a sta prea mult pe gânduri, bucurându-se de această cerere în căsătorie asemenea rudelor sale. Până la urmă asta însemna că avea de gând să o instaleze la Ravenwood Abbey în calitate de contesă de Ravenwood, iar o domnişoară de douăzeci şi trei de ani, crescută la ţară, care nu arăta cine ştie ce şi cu o moştenire cât se poate de modestă, nici că putea spera la ceva mai bun.

La un moment dat, Julian se întrebă în ce constau lecturile lui Sophy, alungând însă imediat gândul că ceea ce citea avea legătură cu situaţia de faţă. După toate aparenţele, problema era mai degrabă prea marea indulgenţă a bunicului faţă de nepoata lui rămasă orfană. Femeile profitau uşor de un bărbat cu un caracter slab.

Şi vârsta ei putea fi o explicaţie. La început, Julian se gândise că ar fi putut constitui un avantaj. Avusese parte deja de o soţie tânără, greu de ţinut în frâu, şi îi fusese de ajuns. Elizabeth îi făcuse atâtea scene, toane și istericale cât să-i ajungă pentru toată viaţa. Se gândise că o femeie mai coaptă ar fi fost mai cu capul pe umeri şi mai puţin solicitantă, dar şi mai recunoscătoare totodată.

Oricum fata nu prea avea de unde să aleagă acolo, la ţară, medita Julian, la fel cum nu prea ar fi avut de unde să aleagă nici la oraş, de fapt. Cu siguranţă nu era genul care să atragă atenţia bărbaţilor disponibili din înalta societate londoneză. Aceia se considerau cunoscători în materie de femei aşa cum se considerau experţi în cai şi nu prea existau şanse să se uite la Sophy.

Nu avea un păr care să iasă în evidenţă, întrucât nu era nici vreo brunetă cu păr negru ca pana corbului şi nici vreo frumuseţe cu plete blonde, angelice. Buclele ei de un maro-roşcat aveau o nuanţă

plăcută, însă păreau înzestrate cu o voinţă proprie, căci zulufii scăpau de fiecare dată de sub pălăriile ei sau dintr-o coafură aranjată cu mare trudă. Nu avea genul de profil grecesc care era la modă în acel moment la Londra, dar Julian trebuia să recunoască faptul că nu-i displăceau nasul ei în vânt, bărbia rotundă şi zâmbetul ei cald. Nu i s-ar fi părut împovărătoare sarcina de a se culca cu ea destul de des încât să-şi asigure un urmaş.

Trebuia să recunoască şi că Sophy avea nişte ochi minunaţi, într-o nuanţă interesantă, neobişnuită, de turcoaz cu urme de auriu. În plus, era destul de curios şi deopotrivă mulţumitor faptul că proprietara lor nu avea vreo idee despre cum să-i folosească pentru a flirta.

În loc să privească un bărbat printre gene, Sophy avea obiceiul destul de tulburător de a-l privi direct în ochi. Privirea ei era deschisă şi sinceră, ceea ce îl convinsese pe Julian că fetei i-ar fi fost destul de greu să înveţe eleganta artă de a minţi, ceea ce îi convenea de minune, întrucât aproape că înnebunise încercând să-şi dea seama ce era adevărat din ghemul de minciuni al lui Elizabeth.

Sophy era zveltă şi rochiile cu talie înaltă care se purtau atunci o avantajau, deşi îi scoteau în evidenţă sânii mici. Cu toate acestea, Julian îi aprecia aerul sănătos, plin de viaţă, întrucât nu şi-ar fi dorit o slăbănoagă. Femeile fragile nu se descurcau prea bine la naştere. Recapitula în minte imaginea femeii pe care dorea să o ia de soţie şi constată că deşi evaluase destul de corect atuurile ei fizice, nu luase în considerare anumite aspecte ale personalităţii ei. De exemplu, nu ghicise că sub acea faţadă dulce şi timidă se ascundea o mândrie plină de demnitate.

Probabil că mândria o împiedica pe Sophy să îi fie recunoscătoare, aşa cum ar fi trebuit, iar această încăpăţânare era mai puternic înrădăcinată decât se aşteptase. În mod evident, bunicii ei erau ruşinaţi de rezistenţa pe care o opunea nepoata lor şi destul de neajutoraţi în faţa ei. Julian conchise că dacă voia să salveze situaţia, trebuia să preia iniţiativa.

Luă decizia chiar atunci când trăsura se opri în faţa scării impunătoare, amintind de forma cleştilor unui crab, ce marca intrarea impresionantă de la Ravenwood Abbey. Coborî din vehicul, urcă repede scările de piatră şi începu să împartă ordine în stânga şi în dreapta cu voce scăzută.

— Trimite vorbă la grajduri, Jessup. Vreau să mi se pună şaua pe armăsarul negru şi să fie gata de plecare în douăzeci de minute.

— Prea bine, domnule.

Majordomul se întoarse pe călcâie pentru a da mai departe mesajul unui lacheu în timp ce Julian păşea pe pardoseala cu pătrate albe şi negre de marmură, îndreptându-se către scara masivă căptuşită cu un covor gros, roşu.

Julian nu dădea mare importanţă conacului. Deşi crescuse acolo, îi pasase prea puţin de Ravenwood Abbey încă din primele zile ale căsniciei lui cu Elizabeth. Odinioară simţise pentru casă aceeaşi mândrie a posesiunii pe care o avea faţă de pământurile lui roditoare, dar acum nu mai încerca decât un vag dezgust pentru căminul lui străvechi. De fiecare dată când intra în vreo cameră se întreba dacă şi acolo fusese înşelat.

Pământul lui, pe de altă parte, era cu totul altceva. Nicio femeie nu putea întina terenurile fertile şi bogate de pe moşia Ravenwood sau de pe celelalte proprietăţi ale lui. Un bărbat se putea baza pe pământ, iar dacă avea grijă de el, răsplata era înzecită. Ca să păstreze pământul pentru următorii conţi de Ravenwood, Julian era dispus să-şi asume cel mai mare sacrificiu: să se căsătorească din nou.

Spera că aducând o nouă soţie la Ravenwood, măcar o parte din urmele lăsate de Elizabeth la conac aveau să se şteargă, mai ales cele din dormitorul de un lux apăsător, încărcat de senzualitate, pe care îl ocupase pe vremuri.

Julian ura camera aceea şi nu mai pusese piciorul în ea de la moartea lui Elizabeth. Dacă ştia un lucru, îşi spuse în timp ce urca scările, era acela că nu avea să facă aceleaşi greşeli cu noua lui mireasă cum făcuse cu prima lui soţie. Nu avea să mai fie niciodată o

muscă prinsă în pânza unui păianjen.

Cincisprezece minute mai târziu, Julian cobora scările în costum de călărie. Nu se miră deloc să îşi găsească armăsarul negru, pe care îl botezase Angel, aşteptându-l gata de drum. Nu avusese nicio îndoială că totul era pus la punct. Toţi servitorii aveau grijă să ghicească dorinţele stăpânului de la Ravenwood şi nimeni nu ar fi făcut ceva care să provoace mânia diavolului, asta dacă ştiau ce este bine pentru ei. Julian sări de pe ultima treaptă şi se avântă în şa. Rândaşul făcu repede un pas înapoi când armăsarul negru îşi scutură capul, tropăind preţ de câteva clipe. Muşchii puternici tresăltară sub pielea strălucitoare în timp ce Julian îl strunea cu o mână fermă. Apoi dădu semnalul şi animalul ţâşni la trap, nerăbdător.

Nu avea să fie greu să o prindă pe domnişoara Sophy Dorring pe drumul ei spre Chesley, se gândi Julian. Cunoştea fiecare bucăţică de moşie ca în palmă şi îşi cam dăduse seama pe unde ar fi putut să o găsească în timp ce urma o scurtătură de pe pământul lui. Fără îndoială că avea să folosească poteca de pe malul iazului.

— O să se omoare într-o bună zi pe calul ăla, îi spuse lacheul rândaşului, care îi era văr, scuipând sarcastic pe pavajul curţii.

— Nu aşa o să-şi piardă viaţa, fii pe pace. Călăreşte ca un diavol. Oare cât o să rămână aici de data asta?

— Pe la bucătărie se vorbeşte că a venit să-şi găsească o nouă soţie. A pus ochii pe nepoata lordului Dorring. Acuma vrea o domnişoară liniştită de la ţară, care să nu-i dea prea mult de furcă.

— Îl pot înţelege, şi eu aş face la fel dacă aş fi fost legat de scorpia aia nemernică pe care a ales-o prima oară.

— Maggie de la bucătărie zice că prima lui nevastă a fost vrăjitoarea care l-a transformat într-un diavol.

— Maggie are dreptate, ascultă-mă ce-ţi zic. Totuşi, îmi pare rău pentru domnişoara Dorring, e o femeie de treabă. Îţi aminteşti cum a venit pe la noi cu ierburile alea ale ei astă-iarnă, când mama tuşea de ţi se rupea inima? Mama jură că domnişoara Dorring i-a salvat viaţa.

— Domnişoara Dorring o să ia de bărbat un conte, remarcă lacheul.

— E drept, dar o să plătească scump privilegiul de a fi soţia diavolului.

Sophy stătea pe băncuţa de lemn din faţa căsuţei bătrânei Bess şi înfăşură cu grijă ultima crenguţă de cimbrişor uscat din snop. O adăugă la grămăjoara de ierburi pe care tocmai le terminase de ales. I se cam terminaseră rezervele de usturoi, scaieţi, lăsnicior şi maci, păstrate sub diverse forme.

— Astea ar trebui să-mi ajungă pentru câteva luni bune, Bess, spuse ea în timp ce îşi scutura palmele şi se ridica în picioare. Nu luă în seamă pata de iarbă de pe fusta vechiului ei costum de călărie albastru.

— Ai grijă când prepari ceaiul de mac pentru reumatismul doamnei Dorring, o avertiză Bess. Anul ăsta, macii au o savoare foarte puternică.

— O să-mi aduc aminte să reduc dozele, spuse Sophy dând din cap spre bătrâna plină de riduri care o învăţase atât de multe lucruri. Cum îţi mai merge? Ai nevoie de ceva?

— Nu am nevoie de nimic, de nimic, copilă, zise Bess uitându-se în jur la căsuţa ei cea veche şi la grădiniţa de ierburi cu o privire senină, în timp ce îşi ştergea mâinile de şorţ. Am tot ce-mi trebuie.

— Da, aşa spui mereu. Eşti norocoasă să fii atât de mulţumită de viaţa ta, Bess!

— Şi tu îţi vei găsi mulţumirea în curând dacă te străduieşti îndeajuns.

— Tot ce se poate, dar mai întâi trebuie să caut alte lucruri, murmură Sophy, şi zâmbetul îi pieri de pe chip.

— Credeam că nu mai simţi acea dorinţă de răzbunare, copilă, spuse Bess privind-o cu înţelegere şi cu o tristeţe vădită în ochii ei spălăciţi. Îmi închipuiam că asta a rămas în trecut, acolo unde trebuie să stea.

— Lucrurile s-au schimbat, Bess. Sophy ocoli căsuţa cu acoperiş

de stuf spre locul unde era priponit calul ei. Se pare că mi s-a dat o nouă şansă să mă asigur că se va face dreptate.

— Dacă ai vreun pic de judecată, ai face mai bine să mă asculţi şi să uiţi de asta, copilă. Ce-a fost, a fost. Sora ta nu mai este, Dumnezeu să o odihnească. Nu mai poţi face nimic pentru ea. Ai propria ta viaţă de care trebuie să te ocupi. Am auzit că sunt nişte lucruri mai grabnice la care trebuie să te gândeşti acum, spuse Bess cu un zâmbet ştirb.

Sophy îi aruncă o privire ascuţită bătrânei şi făcu o încercare nereuşită de a-şi îndrepta pălăria costumului de călărie, care se înclina primejdios de mult.

— Ca de obicei, reuşeşti să fii la curent cu bârfele de prin sat. Ai auzit că am primit o cerere în căsătorie de la diavol în persoană?

— Bârfa e a celor care spun că lordul Ravenwood e un diavol. Eu mă iau numai după fapte. E adevărat?

— Ce anume? Că este rudă cu Lucifer? Da, Bess, sunt aproape convinsă că este adevărat. Nu am întâlnit niciodată un bărbat atât de arogant ca domnia sa, iar trufia pe care o afişează nu poate fi decât diavolească.

— Vreau să zic, e adevărat că te-a cerut de soţie? stărui Bess scuturând nerăbdătoare din cap.

— Da.

— Aşa deci. Şi cam când ai de gând să-i dai răspunsul?

Sophy dădu din umeri, renunţând să-şi mai potrivească pălăria. Nu se descurca niciodată cu pălăriile.

— Bunicul îi dă un răspuns după-masă. Contele a trimis mesaj cum că va veni în vizită astăzi la ora trei.

Bess se opri dintr-odată pe cărarea pavată cu piatră şi buclele cenuşii ieşiră de sub boneta ei îngălbenită de muselină.

— Azi după-masă? repetă ea, şi chipul i se contractă într-o expresie de mare uimire. Iar tu eşti aici şi îţi alegi ierburi din rezerva mea ca şi cum ar fi o zi obişnuită din săptămână. Ce aiureală e asta, copilă? Ar trebui să fii la Chesley Court, îmbrăcată cu cele mai bune

haine ale tale.

— Dar de ce? Bunicul nu are nevoie să fiu acolo, este perfect capabil să-i spună diavolului să se ducă de unde a venit.

— Să-i spună diavolului să se ducă de unde a venit? Doamne, Sophy, doar nu i-ai zis bunicului tău să refuze oferta contelui!

— Întocmai, Bess, rosti Sophy cu un zâmbet machiavelic, oprindu-se lângă murgul ei şi îndesând pacheţelele de ierburi în buzunarele costumului de călărie.

— Prostii! exclamă Bess. Nu cred că lordul Dorring e atât de nerod. Ştie prea bine că nu vei mai avea parte de o ofertă atât de bună nici într-o mie de ani.

— Nu sunt aşa de sigură de asta, replică Sophy sec, dar desigur, asta depinde de ce înseamnă o ofertă bună pentru tine.

— Copilă, faci asta pentru că ţi-e frică de conte? zise Bess, îngustându-şi ochii gânditoare. Ăsta-i baiul? Credeam că eşti destul de înţeleaptă încât să nu crezi toate poveştile care circulă prin sat.

— Nu le cred pe toate, spuse Sophy în timp ce se avânta în şa, poate cam jumătate dintre ele. Te simţi mai bine acum, Bess? continuă fata potrivindu-şi jupoanele costumului de călărie sub ea. Călărea bărbăteşte, deşi nu se considera decent ca o femeie de rangul ei să facă asta. La ţară însă, oamenii închideau ochii la asemenea lucruri. În orice caz, Sophy considera că pudoarea ei era bine protejată, iar aşa cum îşi aranjase fustele, nu erau vizibile decât cizmele cafenii până la jumătate gambei.

— Stai puţin, fata mea, o opri Bess punând mâna pe hăţuri şi privind-o printre gene. Doar nu crezi cu adevărat că Înălţimea Sa şi-a înecat prima soţie în iazul Ravenwood, nu?

— Nu, Bess, nu cred asta, oftă Sophy, deşi mai corect ar fi fost să spună că nu voia să creadă asta.

— Slavă Domnului, deşi la fel de adevărat este că nimeni nu l-ar fi putut învinui dacă chiar o omora, recunoscu Bess.

— Asta aşa este.

— Şi ce e cu nebunia asta cum că ai refuzat cererea în căsătorie a

Înălţimii Sale? Nu-mi place deloc ce văd în ochii tăi, copilă. Am mai văzut privirea asta şi nu aduce nimic bun. Ce ai de gând să faci acum?

— Acum? Păi acum o să-l duc pe bătrânul Dancer aici de faţă înapoi la Chesley Court, iar apoi o să pun deoparte plantele de leac pe care ai fost atât de bună să mi le dai. Guta bunicului iar ne joacă feste, şi nu mai aveam ierburi pentru decoctul lui preferat.

— Sophy dragă, chiar ai de gând să-l refuzi pe conte?

— Nu, spuse Sophy cu sinceritate, aşa că nu te mai uita la mine atât de oripilată. Până la urmă, dacă insistă, o să accept, dar voi face asta în condiţiile pe care le doresc eu.

— Aaa, acum cred că pricep, exclamă Bess cu ochii mari. Iar ai citit cărţile alea despre drepturile femeilor, nu? Nu fi prostuţă, copilă, ascultă de sfatul unei femei bătrâne. Nu-ţi încerca şiretlicurile asupra lui Ravenwood, mă îndoiesc că îi vor plăcea. Poate că izbuteşti să-l duci cu preşul pe lordul Dorring, dar contele este alt soi de bărbat.

— Aici trebuie să fiu de acord cu tine, Bess. Deosebirea dintre el şi bunicul e ca de la cer la pământ. Nu-ţi face griji pentru mine însă, ştiu ce fac, o asigură fata luând hăţurile şi înghiontindu-l pe Dancer cu călcâiele.

— Eh, copilă, nu prea cred că ştii, strigă Bess după ea. Nu te joci cu diavolul fără să te arzi.

— Parcă ziceai că Ravenwood nu e un diavol, replică Sorjhy peste umăr în timp ce Dancer porni la trap.

Îi făcu cu mâna bătrânei şi se îndreptă spre un pâlc de copaci. Nu avea nevoie să-l ghideze pe Dancer înapoi spre Chesley Court, deoarece făcuseră acest drum atât de des în ultimii ani, încât ştia pe de rost pe unde să o ia pe domeniul Ravenwood. Sophy lăsă frâiele să cadă uşor pe grumazul lui Dancer şi medită la scena care avea să se desfăşoare neîndoielnic în clipa când sosea la Chesley Court.

Desigur, bunicii ei erau înnebuniţi. Doamna Dorring se retrăsese precis în camera ei având la îndemână o sumedenie de săruri şi

întăritoare, în timp ce lordul Dorring, lăsat să-l înfrunte de unul singur pe Ravenwood, se va fi consolat cu o sticlă de vin de Bordeaux. Puţinii servitori erau cu siguranţă posomorâţi, întrucât o partidă bună pentru Sophy ar fi fost şi în interesul lor, ca şi în interesul tuturor de altfel. În lipsa unei căsătorii avantajoase care să umple cuferele familiei, niciunul dintre servitorii în vârstă nu putea spera la pensie.

Nimeni dintre cei de la conac nu putea să înţeleagă de ce Sophy refuzase oferta lui Ravenwood. Lăsând la o parte zvonurile, bârfa şi poveştile de groază, omul era până la urmă un conte, şi încă unul bogat şi puternic. Deţinea majoritatea pământurilor din vecinătate, în Hampshire, precum şi alte două proprietăţi mai mici în comitatele apropiate. De asemenea, avea o casă elegantă la Londra şi, din câte se zvonea, îşi administra pământurile destul de bine, fiind corect cu arendaşii şi cu servitorii, iar asta era tot ceea ce conta pe la ţară. Cei care erau atenţi să nu-l supere duceau o existenţă confortabilă.

Desigur, Ravenwood avea şi defecte, şi toată lumea era de acord în această privinţă, dar avea grijă de pământul lui şi de oamenii care trăiau pe el. Poate că îşi omorâse soţia, dar nu făcuse nimic cu adevărat rău cum ar fi să îşi toace întreaga avere în iadul jocurilor de noroc de la Londra.

Oamenii de prin partea locului îşi permiteau să fie drăguţi cu Ravenwood, se gândi Sophy, dar ei nu trebuiau să-l ia de bărbat.

Ca de obicei când făcea acest drum, privirea fetei era atrasă de apele reci şi întunecate ale iazului Ravenwood care se întrezăreau printre copaci. Ici-colo, suprafaţa apei era presărată cu pojghiţe de gheaţă. Mai rămăsese destul de puţină zăpadă pe jos, dar suflarea rece a iernii încă se mai simţea în aer. Sophy se cutremură înfrigurată şi Dancer necheză ca răspuns.

Fata se aplecă să mângâie gâtul calului, pentru a-l asigura că totul era în regulă, dar mâna îi înlemni brusc la jumătatea drumului. O adiere îngheţată ciufuli crengile de deasupra capului ei şi Sophy simţi cum o trecea din nou un fior. Cauza nu o reprezenta însă frigul

de început de primăvară din acea după-amiază. Se îndreptă în şa când îl văzu pe bărbatul de pe armăsarul negru ca noaptea care se îndrepta spre ea printr-un pâlc de copaci văduviţi de frunze. Simţi cum inima începea să-i bată mai repede, aşa cum i se întâmpla mereu în prezenţa lui Ravenwood. Mult prea târziu, îşi spuse că ar fi trebuit să recunoască imediat micul frison care o trecuse mai înainte. Până la urmă, o parte din ea fusese îndrăgostită de bărbatul acesta încă de la optsprezece ani.

Atunci făcuse cunoştinţă cu contele de Ravenwood prima oară. Desigur că el nu avea cum să-şi amintească împrejurarea, întrucât nu avea ochi decât pentru frumoasa Elizabeth, vrăjitoarea cu farmece irezistibile.

Sophy ştia că sentimentele ei pentru bogatul conte de Ravenwood luaseră naştere firesc, aşa cum i se întâmplă oricărei tinere faţă de primul bărbat care a făcut-o să viseze. Şi totuşi această dragoste naivă nu murise, cum ar fi fost de aşteptat, nici măcar atunci când îşi dăduse seama că nu avea cum să-i atragă atenţia. În decursul anilor, sentimentul crescuse şi se transformase în ceva mai profund şi mai trainic.

Sophy fusese atrasă de puterea tăcută şi de mândria şi integritatea înnăscute pe care le simţise la Ravenwood. La adăpostul viselor ei secrete, îl considera nobil fără ca asta să aibă vreo legătură cu titlul pe care îl moştenise.

Atunci când fermecătoarea Elizabeth reuşise să transforme fascinaţia pe care o exercita asupra lui Ravenwood în durere şi furie sălbatică, Sophy îşi dorise să-i ofere alinare şi înţelegere, dar contele fusese intangibil. Îşi căutase consolarea o vreme pe continent, luptând în război sub comanda lui Wellington, iar la întoarcere era evident că toate emoţiile dispăruseră într-un loc bine ferecat înlăuntrul lui. Acum se părea că orice pasiune şi căldură de care putea da dovadă erau rezervate propriei moşii.

Îi stătea foarte bine în negru, se gândi Sophy. Auzise că armăsarul purta numele de Angel şi fata se pomeni minunându-se de simţul

ironiei pe care îl poseda Ravenwood.

Angel era o creatură a întunericului destinată unui om care trăia printre umbre, iar bărbatul care îl călărea aproape că făcea corp comun cu el. Ravenwood era suplu şi avea o constituţie robustă. Avea mâini neobişnuit de mari şi puternice, acel gen de mâini cu care ar fi putut să îşi sugrume soţia necredincioasă, după cum povesteau oamenii din sat.

Umerii săi erau îndeajuns de laţi pentru a nu avea nevoie de pernuţe care să-i pună în evidenţă. Pantalonii de călărie se mulau perfect pe coapsele bine formate, musculoase şi puternice. În ciuda hainelor care i se potriveau atât de bine, Sophy ştia că nici cel mai bun croitor din Londra nu putea compensa aerul plin de tristeţe imprimat pe trăsăturile aspre ale lui Ravenwood.

Avea părul la fel de negru precum coama lucioasă a armăsarului lui şi ochi de un verde profund, strălucitor, un verde demonic, după cum se gândea uneori Sophy. Se spunea că în neamul Ravenwood moştenitorii aveau întotdeauna ochii verzi, asortându-se astfel cu smaraldele familiei.

Sophy găsea privirea lui Ravenwood intimidantă nu doar din cauza culorii ochilor, ci şi pentru că obişnuia să se uite la o persoană ca şi cum ar fi cântărit şi pus un preţ pe sufletul acelui nefericit. Sophy se întreba ce avea să facă Înălțimea Sa în momentul în care îi afla preţul.

Îi dădu pinteni lui Dancer, îşi dădu la o parte din ochi pana pălăriei şi afişă ceea ce spera să fie un zâmbet senin şi plin de graţie.

— Bună ziua, milord. Ce surpriză să vă găsesc în mijlocul pădurii!

Ravenwood îşi opri armăsarul negru la doar câţiva metri depărtare şi păstră tăcerea preţ de câteva clipe, observând zâmbetul politicos al lui Sophy, fără a-i răspunde însă la fel de cordial.

— Nu îmi dau seama exact ce vi se pare atât de surprinzător la această întâlnire, domnişoară Dorring. Până la urmă sunt pe pământul meu. Ştiam că sunteţi plecată să o vizitaţi pe bătrâna Bess şi am ghicit că aveaţi să vă întoarceţi la Chesley Court pe acest drum.

— Perfect, milord. Este poate un exemplu de deducţie logică? Admir nespus acest gen de gândire.

— Cred că ştiaţi prea bine că avem o afacere de încheiat astăzi. Dacă aţi fi la fel de inteligentă pe cât pretind bunicii dumneavoastră, v-aţi fi dat seama că asta urma să se întâmple în cursul după-amiezii. Prin urmare, per total, nu pot spune că există vreun element de surpriză în această întâlnire. De fapt, aş fi gata să pariez că a fost atent plănuită.

Degetele lui Sophy se încleştară pe hăţuri. Cuvintele rostite pe un ton blând îi ardeau sufletul. Urechile lui Dancer se ridicară în semn de protest şi ea dădu drumul frâielor. Bess avea dreptate. Ravenwood nu era genul de bărbat pe care îl puteai duce cu preşul, iar Sophy ştia că trebuia să fie cât se poate de atentă cu el.

— Credeam că bunicul se ocupă de această afacere din partea mea, aşa cum se cuvine. Nu v-a dat răspunsul la cererea dumneavoastră?

— Ba da, spuse Ravenwood, lăsându-şi armăsarul încăpăţânat să mai avanseze câţiva paşi către Dancer. Am ales să nu accept acest răspuns până când nu voi fi discutat afacerea cu dumneavoastră personal.

— Dar, milord, cu siguranţă asta nu este întru totul corect, sau aşa se procedează în ultima vreme la Londra?

— Este modul în care doresc eu să procedez în ceea ce vă priveşte. Domnişoară Dorring, nu sunteţi o fetişcană fără minte, aşa că v-aş ruga să nu vă comportaţi ca şi cum aţi fi. Puteţi răspunde în nume propriu, aşa că lămuriţi-mă care este problema şi voi încerca să văd ce se poate face pentru a o rezolva.

— Este vreo problemă, milord?

— V-aş sfătui să nu vă jucaţi cu mine, domnişoară Dorring, se răsti el, şi ochii i se întunecară. Nu obişnuiesc să fac pe plac femeilor care încearcă să mă păcălească.

— Înţeleg perfect. De aceea, nu ar trebui să vă mire că nu ţin să mă căsătoresc cu un bărbat care nu are obiceiul să le facă pe plac

femeilor în general, cu atât mai puţin celor care încearcă să-l păcălească.

— Vă rog să explicaţi ce vreţi să spuneţi, murmură contele îngustându-şi ochii.

Sophy dădu uşor din umeri şi pălăria îi alunecă şi mai mult pe frunte. În mod automat ridică din nou mâna să îşi dea la o parte pana din ochi.

— Prea bine, milord, mă forţaţi să vorbesc deschis. Nu cred că împărtăşim aceleaşi idei despre cum ar putea funcţiona căsnicia noastră. Am încercat să vă vorbesc între patru ochi de trei ori, cu ocazia vizitelor dumneavoastră la Chesley Court din ultimele două săptămâni, dar nu v-aţi arătat deloc interesat să discutaţi cu mine. Aţi tratat întreaga afacere de parcă v-aţi fi cumpărat încă un cal pentru grajdurile dumneavoastră. Recunosc, astăzi am fost obligată să recurg la tactici extreme pentru a vă atrage atenţia.

— Aşadar aveam dreptate să mă gândesc că nu eraţi deloc surprinsă să mă găsiţi aici, spuse Ravenwood fixând-o cu o iritare rece. Prea bine, domnişoară Dorring, aveţi întreaga mea atenţie. Ce doriţi să-mi comunicaţi? Mie lucrurile mi se par cât se poate de clare.

— Ştiu ce vreţi de la mine, spuse Sophy. Este destul de evident de altfel, dar nu cred că aveţi nici cea mai vagă idee despre ce vreau eu de la dumneavoastră, şi până când nu veţi înţelege asta şi nu veţi fi de acord cu dorinţele mele, nu există nicio şansă să ne căsătorim.

— Poate că s-ar cuveni să luăm lucrurile unul câte unul, o domoli Ravenwood. Ce credeţi că vreau de la dumneavoastră?

— Un moştenitor şi o soţie care să nu vă facă probleme.

— Asta fiind varianta scurtă, comentă bărbatul, clipind alene în timp ce gura i se arcuia într-o încercare de zâmbet.

— Este adevărată?

— Da, cât se poate de adevărată, rosti el sec. Nu e niciun secret că vreau un moştenitor. Moşia Ravenwood este a familiei mele de trei generaţii încoace şi nu am de gând să o pierd tocmai eu.

— Cu alte cuvinte, mă consideraţi o iapă de prăsilă.

Şaua scârţâi sub Ravenwood în timp ce acesta o studia pe Sophy, păstrând tăcerea o clipă interminabil de lungă.

— Mă tem că bunicul dumneavoastră avea dreptate, lecturile v-au imprimat o lipsă de delicateţe în felul de a fi, domnişoară Dorring, spuse el într-un sfârşit.

— Ah, dar pot fi şi mai puţin delicată de atât, milord. De exemplu, am înţeles că aveţi o amantă la Londra.

— Şi de unde naiba aţi auzit aşa ceva? Pun pariu că nu de la lordul Dorring.

— Se vorbeşte în mod curent despre asta aici, la ţară.

— Iar dumneavoastră aplecaţi urechea la poveştile pe care le spun oamenii din sat, care nu s-au îndepărtat mai mult de câteva mile de casele lor? ripostă el pe un ton dispreţuitor.

— Sunt oare diferite poveştile care se spun pe la oraş?

— Încep să cred că doriţi să mă insultaţi, domnişoară Dorring.

— Nici gând, milord, sunt doar extrem de prevăzătoare.

— Încăpăţânată, nu prevăzătoare. Folosiţi-vă puţina minte pe care o aveţi ca să fiţi atentă la ce spun. Dacă exista realmente ceva de obiectat în ceea ce mă priveşte sau în privinţa comportamentului meu, credeţi că bunicii dumneavoastră ar fi acceptat cererea mea în căsătorie?

— Dacă aranjamentul financiar pe care îl propuneaţi era îndeajuns de consistent, da.

— Se poate să aveţi dreptate, zâmbi slab Ravenwood auzindu-i replica.

— Vreţi să spuneţi că toate poveştile pe care le-am auzit sunt false? se interesă fata ezitând.

— Ce altceva aţi mai auzit? spuse Ravenwood aruncându-i o privire gânditoare.

Sophy nu se aşteptase ca această conversaţie ciudată să intre atât de mult în detalii.

— Adică în afara faptului că aveţi o amantă?

— Dacă şi restul bârfelor sunt la fel de prosteşti ca asta, ar trebui

să vă fie ruşine, domnişoară Dorring.

— Vai, mi-e teamă că nu posed un simţ atât de rafinat al ruşinii, milord. Desigur că este o lipsă regretabilă, pe care ar trebui, probabil, să o luaţi în considerare. Bârfa poate fi grozav de distractivă, şi de multe ori nu mă pot abţine să nu plec urechea, trebuie s-o mărturisesc.

— O lipsă regretabilă, într-adevăr, bombăni contele, strângând din dinţi. Ce altceva aţi mai auzit? repetă el.

— Păi, în afara faptului că aveţi o amantă, se spune şi că v-aţi bătut o dată în duel.

— Nu vă puteţi aştepta să confirm o asemenea nerozie.

— Am auzit şi că v-aţi fi alungat ultima soţie la ţară pentru că nu a reuşit să vă dea un moştenitor, continuă Sophy nesăbuită.

— Nu discut cu nimeni despre prima mea soţie, mârâi Ravenwood, şi faţa îi căpătă dintr-odată o expresie amenințătoare. Dacă doriţi să ne înţelegem, domnişoară Dorring, ar fi mai bine să nu o mai pomeniţi niciodată.

— Îmi cer scuze, milord, se îmbujora Sophy, dar nu doream să vorbesc despre ea, ci mai degrabă despre obiceiul dumneavoastră de a vă lăsa soţiile pe la ţară.

— Ce Dumnezeu vreţi să spuneţi?

Fetei îi trebui ceva mai mult curaj ca să continue decât se gândise atunci când deschisese gura.

— Cred că ar trebui să clarific faptul că nu am de gând să fiu lăsată aici, la Ravenwood, sau pe vreo alta dintre moşiile dumneavoastră în timp ce vă petreceţi vremea la Londra.

— Credeam că sunteţi fericită aici, zise el încruntându-se.

— Este adevărat că îmi place viaţa la ţară şi, în general, sunt mulţumită aici, dar nu vreau să fiu prizonieră la Ravenwood Abbey. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii la ţară, milord, şi aş dori să revăd Londra.

— Să o revedeţi? Mi s-a dat de înţeles că nu prea v-a plăcut primul sezon petrecut la oraş, domnişoară Dorring.

— Sunt convinsă că nu v-a scăpat eşecul răsunător de care am avut parte când am fost prezentată în societate. Nu am primit nici măcar o singură cerere în căsătorie în acel sezon, recunoscu ea, ferindu-şi ruşinată ochii.

— Încep să-mi dau seama de ce aţi eşuat atât de lamentabil, domnişoară Dorring, zise Ravenwood nemilos. Dacă aţi fost la fel de directă cu toţi admiratorii dumneavoastră aşa cum aţi fost cu mine astăzi, fără îndoială că i-aţi băgat pe toţi în sperieţi.

— Reuşesc să vă bag în sperieţi, milord?

— Vă asigur că încep să-mi tremure picioarele.

— Vă ascundeţi minunat teama, milord. Sophy aproape că zâmbi fără să vrea, dar, văzând o strălucire trecătoare în ochii contelui, îşi cenzură imediat umorul rebel.

— Să continuăm această discuţie deschisă, domnişoară Dorring. Prin urmare, nu doriţi să vă petreceţi tot timpul aici, la Ravenwood. Mai aveţi şi alte cereri pe listă?

— Aş mai avea câteva, milord, spuse Sophy ţinându-şi răsuflarea, căci aceasta era partea cea mai periculoasă.

— Să le auzim, oftă el.

— Aţi dat de înţeles cât se poate de clar că pentru dumneavoastră principalul obiectiv al căsătoriei este un moştenitor.

— Poate că vă surprinde, domnişoară Dorring, dar acesta este un motiv legitim şi acceptabil ca un bărbat să dorească să se însoare.

— Înţeleg, dar eu nu sunt pregătită să fac acum copii, milord.

— Nu sunteţi pregătită? Mi s-a spus că aveţi douăzeci şi trei de ani, din punctul de vedere al societăţii sunteţi mai mult decât pregătită.

— Sunt pe deplin conştientă, milord, şi nu este nevoie să subliniaţi asta, dar, oricât de ciudat ar putea părea, nu mă consider senilă şi probabil nici dumneavoastră, altfel nu m-aţi fi cerut de soţie.

— Este drept că atunci când ai treizeci şi patru de ani, douăzeci şi trei nu par o vârstă prea înaintată, spuse Ravenwood, zâmbind şi

dezvelindu-şi astfel dinţii albi şi puternici. Totuşi păreţi destul de sănătoasă şi în formă, domnişoară Dorring. Cred că vă veţi descurca foarte bine la naştere.

— Nu ştiam că sunteţi un expert în domeniu.

— Ne îndepărtăm din nou de subiect. Ce vreţi să spuneţi exact, domnişoară Dorring?

— Vreau să spun că nu voi fi de acord să mă mărit cu dumneavoastră decât dacă îmi daţi cuvântul de onoare că nu mă veţi lua cu forţa dacă nu vă dau permisiunea, rosti ea, adunându-şi curajul.

Simţi cum se înroşea sub privirea uimită a lui Ravenwood. Mâinile îi tremurau pe hăţurile lui Dancer şi bătrânul cal se mişcă neliniştit. O altă pală de vânt mătură crengile copacilor şi trecu prin stofa costumului ei de călărie.

— Vă dau cuvântul meu de onoare, domnişoară Dorring că nu am obligat în viaţa mea o femeie să facă ce nu vrea, replică Julian cu ochii verzi plini de o mânie rece. Totuşi, aici vorbim despre căsnicie, şi trebuie să înţelegeţi că aceasta implică anumite îndatoriri şi obligaţii atât din partea soţului, cât şi din partea soţiei.

Sophy dădu repede din cap afirmativ şi pălăria îi căzu din nou peste ochi, dar de data aceasta ignoră pana.

— De asemenea înţeleg, milord, că multor bărbaţi li se pare firesc să insiste în a-şi cere drepturile indiferent dacă femeile vor asta sau nu. Sunteţi unul dintre aceştia?

— Nu vă puteţi aştepta să mă căsătoresc ştiind că soţia mea nu este pregătită să-mi acorde drepturile care mi se cuvin ca soţ, mormăi Ravenwood.

— Nu am spus că nu aş fi pregătită să vă acord drepturile niciodată, vă rog doar să-mi acordaţi suficient timp pentru a vă cunoaşte şi a mă obişnui cu situaţia.

— Nu mă rugaţi, domnişoară Dorring, ci îmi cereţi. Este acesta rezultatul lecturilor dumneavoastră nepotrivite?

— Văd că bunicul meu v-a avertizat în legătură cu asta.

— Aşa este. Vă pot garanta că voi supraveghea personal ce citiţi după ce ne căsătorim, domnişoară Dorring.

— Asta aduce în discuţie cea de-a treia cerere a mea. Trebuie să mi se permită să cumpăr şi să citesc orice cărţi şi tratate aş dori.

Armăsarul negru îşi scutură capul în timp ce Ravenwood înjura printre dinţi, apoi se linişti pe măsură ce stăpânul lui trase frâiele cu îndemânare.

— Să văd dacă am înţeles bine cererile dumneavoastră, spuse contele pe un ton plin de sarcasm. Nu vreţi să fiţi alungată la ţară, nu veţi împărţi patul cu mine până când nu veţi hotărî dumneavoastră şi veţi citi tot ceea ce vă doriţi, în ciuda sfaturilor sau recomandărilor mele.

— Da, cred că este un rezumat corect al listei mele, milord, încuviinţă Sophy trăgând aer în piept.

— Vă aşteptaţi să fiu de acord cu această listă revoltătoare?

— Mă îndoiesc profund, milord, drept pentru care l-am rugat pe bunicul meu să vă refuze cererea în această după-amiază. M-am gândit că astfel nu ne vom pierde niciunul timpul.

— Fie-mi iertat, domnişoară Dorring, dar cred că înţeleg perfect de ce nu v-aţi căsătorit niciodată. Niciun bărbat cu capul pe umeri nu ar fi de acord cu o asemenea listă ridicolă. Poate că în realitate nu vreţi să vă măritaţi.

— În mod cert nu mă grăbesc să-mi caut un soţ.

— Asta este evident.

— Atunci aş putea spune că avem ceva în comun, milord, rosti Sophy cu îndrăzneală. Am impresia că doriţi să vă însuraţi doar dintr-un simţ al datoriei; prin urmare, ar trebui să pricepeţi cu uşurinţă că nici eu nu văd vreun avantaj real în măritiş?

— Se pare că treceţi cu vederea avantajul pe care îl reprezintă banii mei.

— În mod normal aceasta e, într-adevăr, o tentaţie puternică, dar în cazul meu nu reprezintă un aspect esenţial. Poate că nu-mi voi permite niciodată să port pantofi de dans bătuţi cu diamante din

venitul modest lăsat de tatăl meu, dar voi reuşi să trăiesc destul de confortabil şi, ce este mai important, voi putea să-mi cheltui banii exact aşa cum doresc. Dacă m-aş căsători, aş pierde acest atu.

— De ce nu adăugaţi pur şi simplu pe lista dumneavoastră de cereri faptul că nu veţi accepta să primiţi sfaturile soţului în ceea ce priveşte economiile şi finanţele dumneavoastră, domnişoară Dorring?

— O idee excelentă, milord, cred că o voi face. Vă mulţumesc că mi-aţi indicat această soluţie atât de accesibilă la dilema mea.

— Din nefericire, chiar dacă găsiţi un bărbat într-atât de necugetat încât să vă accepte toate dorinţele, nu veţi avea un temei legal care să vă garanteze că soţul îşi va respecta cuvântul dat după căsătorie, nu-i aşa?

Sophy îşi privi mâinile, ştiind că el avea dreptate.

— Nu, milord, aş depinde în întregime de onorabilitatea soţului meu.

— Aveţi grijă, domnişoară Dorring, rosti contele cu o uşoară ameninţare în glas, onorabilitatea unui bărbat poate conta în ceea ce priveşte datoriile lui la jocurile de noroc sau reputaţia lui ca atlet, dar nu înseamnă mare lucru când vine vorba de raporturile sale cu o femeie.

— Atunci nu prea am de ales. Dacă aşa stau lucrurile, nu voi risca niciodată să mă căsătoresc, spuse Sophy cu răceală.

— Vă înşelaţi, domnişoară Dorring. Aţi ales deja, iar acum trebuie să vă asumaţi riscurile. Aţi declarat că aţi fi dispusă să vă căsătoriţi cu mine dacă vă accept cererile. Prea bine, sunt de acord cu ele.

— Le acceptaţi? exclamă Sophy privindu-l cu gura căscată în timp ce inima îi bătea nebuneşte.

— Afacerea este încheiată. Mâinile mari ale lui Ravenwood mişcară uşor de hăţuri şi armăsarul ridică alarmat capul. Ne vom căsători cât de curând posibil. Bunicul dumneavoastră mă aşteaptă mâine la ora trei. Spuneţi-i că doresc ca toate pregătirile să fie făcute atunci. De vreme ce am reuşit să ajungem la un acord privat, mă

aştept să aveţi curajul de a fi acasă mâine când voi veni în vizită.

— Milord, nu vă înţeleg pe deplin, sunteţi sigur că doriţi să vă căsătoriţi cu mine în condiţiile pe care vi le-am expus? îngăimă Sophy uluită.

— Întrebarea este, Sophy, cât timp vei reuşi să-ţi menţii aceste condiţii odată ce-ţi vei da seama ce înseamnă să fii soţia mea, spuse Ravenwood cu un zâmbet neplăcut, în timp ce ochii de un verde smarald îi străluceau de amuzament.

— Milord, v-aţi dat cuvântul de onoare, spuse Sophy îngrijorată. Trebuie să insist în această privinţă.

— Dacă aţi fi bărbat, v-aş provoca la duel pentru că mi-aţi pus onoarea la îndoială. Aveţi cuvântul meu, domnişoară Dorring.

— Mulţumesc, milord. Chiar nu vă deranjează că-mi voi cheltui banii după placul inimii?

— Sophy, renta trimestrială pe care ţi-o voi da este cu mult mai mare decât întregul tău venit pe un an. Atâta vreme cât îţi plăteşti facturile din suma pe care ţi-o voi aloca, nu te voi întreba pe ce ai cheltuit banii.

— Ah, înţeleg. Şi… cărţile mele?

— Cred că o să pot suporta ideile prosteşti pe care ţi le vâră cărţile în cap. Fără îndoială că mă vor enerva din când în când, dar asta ne va da şansa unor discuţii interesante, nu crezi? Dumnezeu ştie cât de mult îl pot plictisi conversaţiile femeieşti pe un bărbat, până la punctul de a-l prosti.

— Voi încerca să nu vă plictisesc, milord, dar aş vrea să mă asigur că ne înţelegem. Nu veţi încerca să mă ţineţi îngropată la ţară tot anul?

— Îţi voi permite să mă însoţeşti la Londra când este convenabil, dacă asta vrei cu adevărat.

— Sunteţi prea bun, milord. Şi… cealaltă cerere a mea?

— A, da. Garanţia că nu te voi sili la nimic. Cred că în acest caz va trebui să stabilim o limită de timp. Până la urmă, principalul meu scop în toată această afacere este să obţin un moştenitor.

— O limită de timp? repetă Sophy, începând să nu se mai simtă în largul ei.

— Cât timp crezi că va fi necesar ca să te obişnuieşti cu mine?

— Şase luni? încercă ea.

— Nu fi gâsculiţă, domnişoară Dorring. Nu am de gând să aştept şase luni ca să-mi cer drepturile.

— Trei luni?

El păru gata să refuze această contraofertă, dar îşi schimbă părerea în ultimul moment.

— Prea bine, trei luni. Vezi cât sunt de indulgent?

— Mă copleşiţi cu generozitatea dumneavoastră, milord.

— Aşa şi trebuie. Te provoc să găseşti un alt bărbat care ţi-ar da atâta timp înainte de a stărui să-ţi îndeplineşti datoria de soţie.

— Aveţi perfectă dreptate, milord. Mă îndoiesc că aş putea găsi un alt bărbat care să fie la fel de amabil ca dumneavoastră în ceea ce priveşte căsătoria. Fie-mi iertat, dar nu îmi pot stăpâni curiozitatea, de ce sunteţi atât de amabil?

— Pentru că, draga mea domnişoară Dorring, în final eu voi avea exact ceea ce îmi doresc de pe urma acestei căsătorii. Îţi doresc o zi bună. Ne vedem mâine la ora trei.

Angel răspunse imediat presiunii exercitate de coapsele lui Ravenwood, descriind un cerc strâns şi pornind la trap mărunt printre copaci.

Sophy rămase unde era până când Dancer îşi plecă capul pentru a lua o gură de iarbă şi mişcarea lui o readuse la realitate.

— Acasă, Dancer. Sunt sigură că bunicii sunt fie pradă isteriei, fie cuprinşi de disperare de-acum. Măcar le pot da de ştire că am salvat situaţia.

Cu toate acestea, în timp ce călărea spre Chesley Court îi trecu prin minte o veche zicală, aceea potrivit căreia cine vrea să mănânce cu dracul are nevoie de o lingură lungă.

Capitolul 2

Lady Dorring, care se retrăsese în camera ei mai devreme, pradă unei crize de disperare, îşi reveni complet pentru cină când auzi că nepoata ei coborâse cu picioarele pe pământ.

— Chiar nu-mi dau seama ce te apucase, Sophy, spuse Lady Dorring în timp ce examina supa scoţiană adusă de Hindley, majordomul care servea şi ca lacheu în timpul meselor. Nimeni nu putea înţelege de ce l-ai refuza pe conte. Slavă Domnului că ai rezolvat lucrurile. Ar trebui să fim cu toţii cât se poate de recunoscători că Ravenwood e dispus să-ţi tolereze purtarea obraznică.

— Îţi dă de gândit, nu-i aşa? murmură Sophy.

— Poftim? exclamă Dorring din capul mesei. Ce vrei să spui cu asta?

— Doar că m-am tot întrebat de ce mi-a cerut contele mâna înainte de toate.

— Pentru numele lui Dumnezeu, şi de ce nu at fi făcut-o? întrebă Lady Dorring. Eşti o femeie frumoasă, tânără şi bine-crescută, dintr-o familie respectabilă.

— Dar ştii că am fost prezentată în societate, bunico, şi am văzut cât de fermecătoare sunt frumuseţile de la oraş, de nu le ajungeam la degetul cel mic. Nu aveam cum să mă compar cu ele acum cinci ani şi nu am niciun motiv să cred că mă pot compara cu ele acum. Şi nici nu am o avere considerabilă ca să tentez pe cineva.

— Ravenwood nu are nevoie să se însoare pentru bani, interveni lordul Dorring. Adevărul este că aranjamentul financiar pe care îl propune cu ocazia nunţii este extrem de generos. Cât se poate de generos.

— Tocmai, că s-ar putea însura pentru bani, pământ sau pentru

frumuseţea unei femei, dacă ar dori asta, explică Sophy răbdătoare. Întrebarea pe care mi-o puneam este de ce nu face asta, de ce m-a ales pe mine. Este o enigmă cât se poate de interesantă.

— Sophy, te rog, nu mai pune asemenea întrebări prosteşti, rosti Lady Dorring cu durere în glas. Eşti fermecătoare şi cât se poate de prezentabilă.

— Fermecătoare şi cât se poate de prezentabilă sunt atribute care descriu cea mai mare parte a femeilor tinere din înalta societate, şi multe dintre ele au în plus avantajul de a fi mai tinere decât mine. Trebuie să am altceva care îl atrage pe contele de Ravenwood, şi mă interesa să aflu ce este. Părea destul de simplu atunci când am început să mă gândesc la asta.

— Ce crezi că se petrece, fata mea? spuse lordul Dorring privind-o cu o curiozitate vie care nu o flata deloc. Eu te plac destul de mult, desigur. Eşti nepoata perfectă, dar trebuie să mărturisesc că şi eu m-am întrebat de ce a devenit contele atât de interesat de tine.

— Theo!

— Scuză-mă, draga mea, scuză-mă, se replie lordul Dorring în faţa soţiei sale nervoase. Eram şi eu curios.

— Ca şi mine, de altfel, zise fata, dar cred că mi-am dat seama cum gândeşte Ravenwood. Vezi, eu posed trei calităţi esenţiale de care îşi închipuie că ar avea nevoie. În primul rând, sunt de familie bună şi, după cum a subliniat bunica, destul de bine-crescută. Probabil că nu a vrut să-şi bată capul căutându-şi o a doua soţie. Am impresia că îl preocupă lucruri mult mai importante.

— Şi care ar fi acelea? întrebă Dorring.

— Să îşi găsească o nouă amantă, un cal nou sau o parcelă nouă de pământ. Oricare dintre cele o mie de lucruri care ar fi mai importante decât o soţie pentru conte.

— Sophy!

— Teamă mi-e că acesta este adevărul, bunico. Ravenwood a pierdut cât mai puţin timp posibil cu această cerere în căsătorie. Trebuie să recunoşti că nu mi-a făcut nici pe departe curte.

— Ei şi tu acum, o întrerupse brusc lordul Dorring. Nu îi poţi purta pică omului că nu ţi-a adus flori sau că nu ţi-a scris poezii de dragoste. Ravenwood nu mi se pare genul romantic.

— Cred că ai dreptate, bunicule. În mod evident, Ravenwood nu e genul romantic. A venit aici, la Chesley Court, doar de câteva ori, iar noi am fost invitaţi la conacul Ravenwood numai în două rânduri.

— Ţi-am spus, nu este genul care să îşi piardă vremea cu frivolităţi, spuse lordul Dorring, simţindu-se, evident, obligat să apere un alt reprezentant al sexului tare. Trebuie să se ocupe de o moşie imensă, şi am auzit că este implicat şi într-un proiect în construcţii de la Londra. Omul e ocupat.

— Chiar aşa, bunicule, spuse Sophy ascunzându-şi un zâmbet, dar să continuăm. Cel de-al doilea motiv pentru care contele mă găseşte potrivită este vârsta mea înaintată. Am convingerea că în opinia lui o femeie nemăritată la această vârstă ar trebui să-i fie veşnic recunoscătoare bărbatului care a fost într-atât de bun să o ia de soţie. Şi desigur, o soţie recunoscătoare este uşor de ţinut în frâu.

— Ba mai degrabă este de părere că o femeie de vârsta ta trebuie să fie mai rezonabilă şi mai cu capul pe umeri decât o fetişcană cu idei romantice. Cred că mai devreme, când ne-a vizitat, a spus ceva de genul acesta, zise bunicul ei gânditor.

— Theo, te rog, îl mustră Lady Dorring cu o privire severă.

— Se poate să ai dreptate, i se adresă Sophy bătrânului lord. Poate că avea impresia că voi fi mai cu capul pe umeri decât o copilă de şaptesprezece ani de-abia ieşită de pe băncile şcolii. În orice caz, putem presupune că vârsta mea a constituit unul dintre motivele pentru care contele a luat această decizie. Dar ultimul şi de departe cel mai important motiv pentru care m-a ales este că nu semăn deloc cu răposata lui soţie.

— Ce-are a face una cu alta? tresări Lady Dorring aproape înecându-se în timp ce mesteca rasolul de calcan care tocmai îi fusese aşezat în faţă.

— Nu este niciun secret, contele a cunoscut destule femei

frumoase care i-au cauzat numai probleme. Cu toţii ştim că Lady Ravenwood obişnuia să-şi aducă iubiţii la moşie. Şi dacă o ştim noi, o ştie şi Înălțimea Sa. Cine ştie ce se petrecea la Londra.

— Asta e sigur, bombăni Dorring. Dacă era aşa de libertină aici la ţară, probabil că la oraş îi făcea viaţa un adevărat iad. Am auzit că şi-a riscat viaţa în câteva dueluri pentru ea, aşa că nu-l poţi învinovăţi pentru dorinţa ca a doua lui soţie să nu atragă alţi bărbaţi. Nu te supăra, Sophy, dar tu nu eşti genul care să-i facă probleme în această privinţă, şi cred că ştie asta.

— Aş vrea să încetaţi amândoi această discuţie atât de nepotrivită, spuse Lady Dorring, deşi era foarte evident că nu trăgea mari speranţe ca ei să o asculte.

— A, dar bunicul are dreptate! Sunt perfectă în rolul de viitoare contesă de Ravenwood. Până la urmă, sunt crescută la ţară şi, potrivit aşteptărilor, mă voi mulţumi să-mi petrec cea mai mare parte a timpului la Ravenwood Abbey. În plus, nu voi face paradă cu iubiţii mei pe oriunde merg. Am avut un eşec răsunător în primul meu sezon la Londra şi probabil că l-aş repeta dacă aş fi din nou prezentată în societate. Lordul Ravenwood este cât se poate de conştient că nu va trebui să-şi piardă vremea apărându-mă de admiratori, pentru că nu voi avea niciunul.

— Sophy, ai spus destule, rosti Lady Dorring cu o atitudine marţială. N-am de gând să mai tolerez această conversaţie ridicolă. Este cât se poate de nepotrivită.

— Da, bunico, dar nu ai observat că discuţiile nepotrivite sunt întotdeauna şi cele mai interesante?

— Să nu mai aud niciun cuvânt de la tine, fata mea. Şi asta este valabil şi pentru tine, Theo.

— Da, draga mea.

— Nu ştiu dacă deducţiile voastre în legătură cu motivele lordului Ravenwood sunt corecte sau nu, dar ştiu că el şi cu mine suntem de acord într-o privinţă, proclamă Lady Dorring pe un ton rău prevestitor. Tu, Sophy, ar trebui să-i fii extrem de recunoscătoare

contelui.

— Am avut odată ocazia să-i fiu recunoscătoare Înălţimii Sale, spuse Sophy visătoare. S-a întâmplat la unul dintre balurile la care am participat ca debutantă, când a dansat cu mine. Îmi amintesc bine, pentru că a fost singura dată din întreaga seară când m-a invitat cineva. Mă îndoiesc însă că el ţine minte, pentru că se tot uita peste umărul meu să vadă cu cine dansează scumpa lui Elizabeth.

— Nu-ţi mai face griji legate de prima Lady Ravenwood. Ea nu mai trăieşte şi nici nu e vreo mare pierdere, remarcă lordul Dorring cu francheţea lui tipică pentru asemenea situaţii. Ascultă de sfatul meu, domnişoară. Abţine-te de la a-l provoca pe Ravenwood şi te vei înțelege destul de bine cu el. Nu-i cere mai mult decât este rezonabil şi îţi va fi un soţ bun. Omul acesta se ocupă de pământul lui şi se va ocupa şi de soţia lui. Este genul de bărbat care se îngrijeşte de ceea ce-i aparţine.

Fără îndoială că bunicul ei avea dreptate, se gândi Sophy în noaptea aceea pe când se foia, neputând să adoarmă. Dacă se purta chibzuit, probabil că Ravenwood nu avea să fie mai rău decât erau majoritatea soţilor şi, în orice caz, nu avea să-l vadă prea mult. Pe parcursul singurului ei sezon monden la oraş învățase că soţii şi soţiile din înalta societate londoneză obişnuiau să ducă vieţi separate.

Asta ar fi fost în avantajul ei, căci avea propriile interese de care să se ocupe, îşi spuse ea încrezătoare. Ca soţie a contelui, ar fi avut deopotrivă timpul şi ocazia de a-şi desfăşura propriile cercetări în privința bietei Amelia. Într-o bună zi, jură Sophy, avea să dea de bărbatul care o sedusese şi o abandonase pe sora ei. În ultimele trei luni reuşise de cele mai multe ori să urmeze sfatul bătrânei Bess şi să nu se mai gândească la moartea surorii ei, iar mânia de la început se transformase încet într-o acceptare plină de tristețe. Până la urmă, prizonieră acolo, la ţară, avea puţine speranțe să-l găsească şi să-l înfrunte pe necunoscutul care era răspunzător de moartea Ameliei. Lucrurile aveau să stea altfel însă dacă se mărita cu Ravenwood.

Incapabilă să adoarmă, Sophy dădu la o parte cuvertura şi coborî din pat, după care păşi desculţă pe covorul ros şi deschise caseta cu bijuterii de pe măsuţa de toaletă. Putea găsi foarte uşor înăuntru inelul de metal negru fără a avea nevoie de lumânare, întrucât se uitase atât de des la el că îl putea recunoaşte doar atingându-l. Îşi strânse degetele în jurul lui.

Bijuteria era rece şi tare în mâna ei după ce o scoase din casetă. Simţi urma pe care i-o lăsase în palmă ciudatul model triunghiular în relief care o împodobea.

Sophy ura inelul. Îl găsise în mâna surorii ei în noaptea în care Amelia luase supradoza de laudanum. Sophy îşi dăduse atunci seama că inelul negru aparţinea bărbatului care o sedusese pe frumoasa ei soră cu păr blond şi o lăsase însărcinată, acel iubit al cărui nume Amelia nu dorea să-l rostească. Unul dintre puţinele lucruri pe care Sophy reuşise să le deducă era că bărbatul fusese unul dintre iubiţii lui Lady Ravenwood.

Celălalt lucru aproape sigur era că sora ei şi acel bărbat necunoscut folosiseră ruinele unui vechi castel normand de pe proprietatea Ravenwood pentru întâlnirile lor secrete. Lui Sophy îi plăcuse să ia ca model vechea grămadă de pietre pentru desenele ei, până când găsise acolo una dintre batistele Ameliei, la câteva săptămâni după moartea fetei. După acea zi nefericită, nu se mai întorsese niciodată la ruinele pitoreşti.

Ce mod mai bun să afle identitatea bărbatului care o făcuse pe Amelia să se sinucidă decât să devină noua Lady Ravenwood?

Mâna lui Sophy se încleştă pe inel preţ de o clipă şi apoi îl lăsă să cadă înapoi în caseta cu bijuterii. Era foarte bine că avea un motiv raţional şi realist pentru a se mărita cu contele de Ravenwood. Celălalt, tainic, era foarte probabil să rămână iluzoriu, căci îşi propusese să-l facă pe diavol să iubească din nou.

Julian se tolăni cu o graţie neglijentă în trăsura cu forme rotunjite şi o privi cu un ochi critic pe noua lui contesă. O văzuse destul de

puţin pe Sophy în ultimele săptămâni, deoarece îşi spusese că nu avea rost să facă prea multe călătorii de la Londra în Hampshire, căci trebuise să rezolve nişte afaceri în oraş. Acum însă profita de ocazie pentru a o privi mai îndeaproape pe femeia pe care o alesese să îi facă un moştenitor.

O privea oarecum surprins pe mireasa lui, care era contesă doar de câteva ore. Ca întotdeauna, ceva era în dezordine la ea. Mai multe bucle maro-roşcate ieşiseră de sub noua ei pălărie de paie şi una dintre penele acesteia se apleca într-un unghi ciudat. Julian se uită mai atent şi observă că axul penei era rupt. Privirea îi alunecă mai jos şi descoperi că o bucăţică din panglica împodobind sacul de mână al lui Sophy se desprinsese.

Poala rochiei ei de călătorie purta urme de iarbă. Se gândi că fata reuşise să o păteze când se aplecase să primească un buchet de flori de la vreun argat destul de murdar. Toţi sătenii ieşiseră din case ca să îi facă veseli cu mâna lui Sophy în timp ce se pregătea să urce în trăsură. Julian nu avusese habar că soţia lui era atât de populară în comunitatea locală.

Constată uşurat că noua lui mireasă a primit calm vestea că în cursul lunii de miere el avea să se ocupe de afaceri. Cumpărase de curând o nouă proprietate în Norfolk şi călătoria de nuntă obligatorie de o lună de zile era ocazia perfectă să-şi examineze ultimele achiziţii.

De asemenea, trebuia să recunoască faptul că Lady Dorring se descurcase de minune să organizeze nunta, la care fuseseră invitaţi majoritatea nobililor de ţară din împrejurimi. Julian nu se obosise să îşi invite vreuna dintre cunoştinţele de la Londra, întrucât gândul de a trece a doua oară printr-o ceremonie nupţială în faţa aceloraşi feţe care fuseseră prezente şi la prima era mai mult decât putea suporta.

Când anunţul apropiatei căsătorii apăruse în *Morning Post*, fusese năpădit de întrebări, dar reuşise să rezolve problema acestor manifestări impertinente de curiozitate aşa cum o făcea de obicei, adică ignorându-le. Cu una sau două excepţii, politica fusese

eficientă. Strânse din dinţi în timp ce îşi amintea una dintre excepţii. O anumită doamnă din Trevor Square nu fusese deloc încântată să afle de căsătoria lui Julian, însă Marianne Harwood fusese prea şireată şi pragmatică ca să facă mai mult decât o micuţă scenă. Din punctul ei de vedere, avea balta peşte! Cerceii pe care Julian îi lăsase în urma lui cu ocazia ultimei sale vizite avuseseră un rol hotărâtor în a o consola pe La Belle Harwood.

— Este ceva în neregulă, milord? se interesă Sophy, trezindu-l astfel pe Julian din visare.

— Nicidecum, spuse acesta, întorcându-se în prezent. Mă gândeam doar la o mică problemă de care a trebuit să mă ocup săptămâna trecută.

— Trebuie să fi fost ceva neplăcut, păreaţi destul de supărat. Preţ de o clipă m-am gândit că poate aţi mâncat vreo bucată de plăcintă cu carne stricată.

— Incidentul a fost unul care cam afectează digestia unui bărbat, dar acum mă simt excelent, rosti Julian cu un zâmbet slab.

— Înţeleg, murmură Sophy, continuând să îl scruteze în stilul ei surprinzător, de la egal la egal. Dădu din cap ca pentru ea şi începu din nou să privească pe fereastră.

— Acum e rândul meu să te întreb dacă e ceva în neregulă, Sophy, spuse el încruntându-se.

— Nicidecum.

Încrucișându-și braţele pe piept, Julian îşi studie câteva momente ciucurii de la cizmele înalte, lustruite, înainte de a ridica privirea în care stăruia o expresie de nepătruns.

— Cred că ar fi mai bine să ne înţelegem în legătură cu vreo două nimicuri, doamnă şi soţie a mea.

— Prea bine, milord.

— Cu câteva săptămâni în urmă mi-ai dat o listă de cerinţe.

— Adevărat, milord.

— La momentul respectiv eram ocupat şi nu am avut răgaz să-mi fac la rândul meu o listă.

— Ştiu deja cerinţele dumneavoastră, milord. Vă doriţi un moştenitor şi să nu vă dau bătaie de cap.

— Aş vrea să profit de această ocazie pentru a fi puţin mai precis.

— Vreţi să mai adăugaţi ceva la această listă? Nu vi se pare puţin nedrept?

— Nu am spus că doresc să adaug ceva pe listă, ci doar că doresc să le clarific, spuse Julian făcând o pauză.

Observă strecurându-se o anume precauţie în ochii ei de culoarea turcoazului şi zâmbi uşor.

— Nu mă privi atât de îngrijorată, draga mea. Primul lucru de pe listă, moştenitorul, este destul de evident. Vreau să-l lămuresc pe cel de-al doilea.

— Fără bătaie de cap. Pare să fie destul de simplu de înţeles.

— Va fi, într-adevăr, de îndată ce înţelegi exact ce vreau să spun prin asta.

— Ca de exemplu?

— De exemplu, ar fi mult mai uşor pentru amândoi dacă am cădea de acord că nu trebuie să mă minţi niciodată.

— Nici nu-mi trece prin cap, exclamă ea făcând ochii mari.

— Minunat, întrucât te asigur că nu ai reuşi să scapi neprinsă. Ochii te-ar da de gol numaidecât de fiecare dată şi aş fi cât se poate de iritat dacă aş descoperi în ei vreo minciună. Mă înţelegi îndeajuns de bine?

— Perfect, milord.

— Atunci să ne întoarcem la ce vorbeam mai devreme. Te-am întrebat dacă era ceva în neregulă şi tu ai negat. Ochii tăi spun altceva, scumpo.

— Nu pot avea parte de intimitate pentru gândurile mele, milord? replică ea jucându-se cu panglica desprinsă de la sacul de mână.

— Erau atât de intime gândurile tale în acea clipă încât te-ai simţit obligată să le ascunzi de soţul tău? spuse el strâmbându-se.

— Nu, doar am presupus că nu v-ar fi făcut plăcere să le auziţi rostite cu voce tare, aşa că le-am ţinut numai pentru mine.

Deşi începuse discuţia cu scopul de a-i da o lecţie, Julian se trezi ros de curiozitate.

— Mi-ar plăcea să le aud, te rog.

— Prea bine. Făceam un mic exerciţiu de deducţie logică, milord. Aţi afirmat că afacerea pe care aţi rezolvat-o înainte de căsătoria noastră a fost cât se poate de spinoasă şi încercam să ghicesc despre ce era vorba.

— Şi la ce concluzie te-a condus acest exerciţiu de deducţie logică?

— La concluzia că, fără îndoială, nu v-a fost deloc uşor să vă informaţi amanta că aveaţi să vă căsătoriţi. Desigur, nimeni nu o poate învinovăţi pe sărmana femeie. Până la urmă, a tot făcut treaba unei soţii, şi acum o anunţaţi că îi conferiţi titlul unei alte candidate la această poziţie. Ba chiar unei candidate destul de nepricepute. Îmi imaginez că a făcut o mare tragedie din asta, enervându-vă. Spuneţi-mi, este actriţă, sau balerină?

— Întreci limita, doamnă, şuieră Julian printre dinţi, deşi în primul moment îi venise o dorinţă absurdă de a izbucni în râs. Cu toate acestea, îşi reprimase impulsul în numele disciplinei pe care trebuia să o impună ca soţ.

— Dumneavoastră aţi dorit să vă dezvălui gândurile mele intime, spuse ea, şi pana de la pălărie se mişcă şi mai mult. Sunteţi de acord că există momente când ar trebui să mi se acorde puţină intimitate?

— În primul rând nu ar trebui să faci speculaţii în legătură cu astfel de lucruri.

— Sunt destul de sigură că aveţi dreptate, dar din păcate nu îmi pot controla prea mult gândurile.

— Poate că ai putea învăţa să le controlezi, sugeră el.

— Mă îndoiesc. Sophy zâmbi cu atâta căldură, încât Julian clipi nedumerit. Spuneţi-mi, continuă ea cu un surâs de drăcuşor, am ghicit?

— Chestiunea de care m-am ocupat înainte de a pleca de la Londra săptămâna trecută nu vă priveşte.

— Ah, înţeleg acum cum stau lucrurile. Eu nu voi avea intimitate

pentru gândurile mele, dar dumneavoastră vă veţi putea bucura de ele în deplină libertate. Nu prea pare corect, milord. În orice caz, dacă gândurile mele călătoare vă vor enerva atât de mult, nu credeţi că ar fi mai bine dacă le-aş ţine pentru mine?

— Mă tachinezi, Sophy? Julian se aplecă brusc spre ea şi îi prinse bărbia între degete. Îşi dădu atunci seama că avea o piele foarte fină.

— Mărturisesc că da, milord, spuse ea fără a face vreun efort de a se elibera din mâna lui. Vedeţi dumneavoastră, sunteţi atât de delicios de arogant încât uneori nu pot rezista tentaţiei.

— Pot să înţeleg această tentaţie irezistibilă, tocmai mă pregătesc să-i cedez şi eu.

Julian se mută pe locul de lângă ea şi îşi împleti mâinile în jurul taliei ei subţiri, apoi o ridică pe genunchi, privind cu satisfacţie cum ochii i se măreau neliniştiţi.

— Ravenwood, icni ea.

— Asta îmi aminteşte de o altă chestiune de pe lista mea de cereri care trebuie lămurită. Atunci când mă pregătesc să te sărut, mi-ar plăcea să foloseşti numele meu de botez. Spune-mi Julian, o îndemnă el, devenind dintr-odată conştient de şezutul ferm care se freca de coapsele sale în timp ce faldurile rochiei ei i se agăţau de pantaloni.

— Trebuie oare să-ţi amintesc atât de curând? Mi-ai dat cuvântul de onoare că nu mă vei… forţa la nimic, ripostă fata, sprijinindu-se cu mâinile de umerii lui pentru a-şi recăpăta echilibrul.

Sophy tremura şi el putea simţi micile frisoane care o traversau, ceea ce îl enerva.

— Nu fi prostuţă, Sophy, nu am de gând să te forţez, aşa cum spui tu, la nimic. Tot ce voi face va fi să te sărut, şi înţelegerea noastră nu pomenea nimic despre sărutat.

— Milord, aţi promis…

Îşi înfăşură o mână în jurul cefei ei şi o ţinu nemişcată cu grijă în timp ce îi acoperea gura cu a lui. Sophy deschise gura în încercarea de a protesta chiar în timp ce începu să o sărute, însă drept rezultat

sărutul debută la un nivel mult mai intim decât plănuise Julian. Putu să guste de îndată căldura ei umedă şi simţi cum îl traversează dintr-odată un val de dorinţă. Gura ei era moale şi umedă şi avea un gust de mirodenii exotice.

Sophy tresări şi icni uşor în timp ce mâinile lui se strângeau şi mai puternic în jurul ei. Începu să se retragă, dar când el nu o lăsă, rămase fără alte obiecţii în braţele lui.

Simţind încuviinţarea ei precaută, Julian nu se grăbi şi merse mai departe cu sărutul cât se poate de blând. Doamne, ce bine era! Nu prea îşi dăduse seama că avea să fie atât de dulce şi caldă. Poseda destulă putere feminină încât să îl facă să-şi conştientizeze propria putere superioară şi asta îl aţâţa grozav, căci simţi imediat cum devine rigid.

— Acum spune-mi pe nume, îi porunci el blând cu gura pe a ei.

— Julian, îngăimă ea cu o voce tremurată, dar limpede.

— Din nou, stărui el, mângâindu-i braţul cu palma şi adulmecându-i gâtul.

— J… Julian, te rog să te opreşti, ai mers destul de departe. Mi-ai dat cuvântul tău.

— Te forţez la ceva? o întrebă el, în timp ce o săruta uşor sub ureche. Mâna îi alunecă uşor de-a lungul braţului şi i se aşeză cu un gest intim pe genunchi. Dintr-odată, Julian simţi că nu dorea decât să îi depărteze picioarele şi să o cerceteze mai pe îndelete. Dacă dulceaţa şi căldura dintre ele erau precum cele ale gurii ei, avea să fie mulţumit de alegerea lui. Spune-mi, Sophy, asta numeşti tu forţă?

— Nu ştiu.

— Permite-mi să-ţi spun că nu asta se înţelege prin expresia „a forţa pe cineva”, urmă Julian râzând la vederea expresiei nefericite a fetei.

— Atunci ce este?

— Fac dragoste cu tine, ceea ce este perfect în regulă între un soţ şi soţia lui, să ştii.

— Nu faci dragoste cu mine, îl contrazise ea pe un ton cât se poate

de serios.

— Nu? spuse Julian mirat, ridicându-şi privirea spre a ei.

— Sigur că nu! Cum ai putea să faci dragoste cu mine? Nu mă iubeşti!

— Atunci să-i spunem seducţie, replică el. Cu siguranţă că un bărbat are tot dreptul de a-şi seduce soţia. Ţi-am dat cuvântul meu că nu te voi forţa la nimic niciodată, dar nu am promis niciodată că nu voi încerca să te seduc. Nu avea să fie nevoit să onoreze acea înţelegere neghioabă, se gândi el cu satisfacţie, deoarece ea dădea semne că îi răspundea deja.

— În ceea ce mă priveşte, seducţia este doar o altă modalitate de a forţa o femeie să ţi se supună, declară Sophy îndepărtându-se de el cu ochii de culoarea turcoazului aprinşi de indignare. Este maniera prin care un bărbat îşi ascunde adevăratele motive.

— Deci ai mai trecut prin aşa ceva, constată Julian cu răceală, surprins de tonul ei vehement.

— Rezultatele seducţiei sunt aceleaşi pentru o femeie ca şi folosirea forţei, nu crezi? ripostă ea, ridicându-se de pe pulpele lui cu un gest neîndemânatic, în timp ce jupoanele de lână ale costumului ei de călătorie i se învolburau în jurul corpului. Pana ruptă a pălăriei se aplecă şi mai mult până îi căzu de-a binelea pe ochi, aşa că ea întinse mâna şi o smulse, lăsând doar cotorul.

— Răspunde-mi, Sophy, insistă Julian întinzând mâna şi apucându-i încheietura. Ai mai fost sedusă vreodată?

— Este puţin cam târziu să mă întrebi acum, nu? Trebuia să te interesezi de asta înainte să mă ceri în căsătorie.

El ştiu dintr-odată că Sophy nu mai stătuse niciodată în braţele unui bărbat, căci răspunsul era evident în ochii ei. Cu toate acestea, se simţea obligat să o facă să recunoască adevărul. Trebuia să înveţe că nu avea să tolereze eschivări, adevăruri spuse pe jumătate sau numeroasele alte feluri în care îşi deghizau femeile minciunile.

— Vreau să-mi spui, Sophy.

— Dacă o fac, îmi vei răspunde la toate întrebările despre fostele

tale iubiri?

— Desigur că nu.

— O, eşti atât de nedrept, milord.

— Sunt soţul tău.

— Iar asta îşi dă dreptul să fii nedrept?

— Îmi dă dreptul şi datoria de a face tot ce este mai bine pentru tine. Nu ar duce la nimic bun să discut cu tine despre fostele mele relaţii, şi asta o ştim amândoi.

— Eu nu sunt sigură de asta, ba cred că mi-ar da şansa de a descoperi mai multe lucruri despre caracterul tău.

— Cred că ai descoperit deja destul, poate chiar mai mult decât era nevoie, spuse el izbucnind în râs. Spune-mi, Sophy, despre experienţa ta în marea artă a seducţiei. A încercat vreun nobil de ţară să te tăvălească prin pădure?

— Dacă ar fi făcut-o, cum ai reacţiona?

— Aş avea grijă să plătească pentru asta, rosti Julian cu simplitate.

— Te-ai bate în duel pentru o indiscreţie din trecut? se minună ea.

— Ne îndepărtăm de la subiect, Sophy, o atenţionă contele, şi degetele i se crispară pe încheietura ei. Îi putea simţi oasele mici şi delicate şi avu grijă să nu strângă prea tare.

— Nu trebuie să-ţi faci griji că trebuie să-mi răzbuni onoarea. Te asigur că am avut o existenţă cât se poate de liniştită şi neinteresantă, ba chiar una oarecum plictisitoare, ca să fiu mai precisă.

— Aşa mă gândeam şi eu, spuse el dându-i drumul la mână şi relaxându-se pe pernele trăsurii. Acum explică-mi, de ce echivalezi seducţia cu forţa?

— Nu este deloc o conversaţie potrivită, remarcă ea pe un ton potolit.

— Am impresia că vom avea multe astfel de discuţii nepotrivite, întrucât, draga mea, de multe ori nu te comporţi deloc aşa cum ar trebui să se poarte o tânără femeie, spuse el întinzând mâna şi smulgând capătul penei de la pălăria ei.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la tendinţele mele nepotrivite înainte

de a insista să mă ceri în căsătorie, ripostă ea aruncând o privire resemnată spre rămăşiţele penei.

— Dar m-am gândit, zise Julian răsucind capătul penei între degetul mare şi arătător, şi am hotărât că mă pot descurca destul de uşor cu ele. Nu-mi mai distrage atenţia, Sophy, şi spune-mi de ce îţi este teamă de seducţie la fel de mult cum îţi e de forţă.

— E o chestiune intimă despre care nu vreau să vorbesc.

— Ba vei vorbi despre asta cu mine. Mi-e teamă că trebuie să insist, Sophy, sunt soţul tău.

— Nu te mai folosi de asta pentru a-ţi satisface curiozitatea, sări ea.

— Mă insultaţi, doamnă, se ofuscă el cântărind din ochi modul în care fata îşi ţine bărbia sus, sfidându-l.

— Nici nu e greu să fiţi insultat, milord, replică ea încercând să-şi aranjeze jupoanele, deloc în largul ei.

— A, da, aroganţa mea nemăsurată! Teamă mi-este, Sophy, că va trebui să ne deprindem amândoi cu ea, ca şi cu nestăpânita mea curiozitate, spuse Julian în timp ce studia capătul penei rupte, aşteptând.

Se aşternu liniştea în trăsura care se legăna dintr-o parte în alta. Scârţâitul roţilor şi fâsâitul hamurilor de piele, precum şi tropotul constant al copitelor cailor deveniră dintr-odată foarte puternice.

— Nu este un lucru care m-a afectat pe mine personal, murmură Sophy într-un sfârşit.

— Dar? o îndemnă Julian să continue.

— Sora mea a fost victima seducţiei, spuse Sophy privind cu ochi aspri la peisajul care se derula prin faţa ei, şi nu a avut pe nimeni care să o răzbune.

— Am înţeles că sora ta a murit acum trei ani.

— Aşa este.

— Vrei să spui că moartea ei a fost rezultatul faptului că a fost sedusă? încercă el să se lămurească, alarmat de ceva din tonul sec al tinerei sale soţii.

— A rămas însărcinată, şi bărbatul răspunzător de asta a părăsit-o. Ea nu a suportat ruşinea şi nici trădarea lui şi a luat o doză mare de laudanum, urmă ea încleştându-şi degetele în poală.

— Îmi pare rău, Sophy, oftă Julian.

— Nu era nevoie să facă asta, şopti ea crispată. Bess ar fi putut să o ajute.

— Bătrâna Bess? Dar cum? întrebă Julian.

— Există moduri în care asemenea situaţii se pot rezolva, şi bătrâna Bess le cunoaşte. Măcar dacă sora mea ar fi avut încredere în mine să-mi spună, aş fi dus-o la Bess şi nimeni nu ar fi ştiut nimic.

— Ce ştii tu despre treburile astea? o iscodi Julian pe un ton cât se poate de dulce, lăsând capătul penei să cadă şi prinzându-şi din nou soția de încheietură. De această dată însă o strânse cu putere. *Elizabeth ştiuse astfel de metode.*

— Bătrâna Bess cunoaşte multe lucruri despre plantele medicinale şi m-a învățat multe şi pe mine, răspunse Sophy. O tulbura mânia lui subită, controlată.

— Te-a învățat şi cum să scapi de un copil nedorit? întrebă el pe acelaşi ton.

— A… a menţionat şi anumite ierburi pe care o femeie le poate folosi când crede că este însărcinată, recunoscu Sophy şovăielnic, dându-şi în sfârşit seama că spusese prea multe. Cu toate acestea, ierburile pot fi foarte periculoase pentru mamă şi trebuie folosite cu mare grijă, continuă ea privindu-şi mâinile, iar eu nu mă pricep la asta.

— La naiba, Sophy! Ar fi mai bine pentru tine dacă nu te-ai pricepe la aşa ceva. Iar dacă aflu că vrăjitoarea aia bătrână de Bess se ocupă de avorturi, o s-o alung imediat de pe pământurile mele.

— Chiar aşa, domnul meu? Prietenii tăi din Londra sunt atât de puri? Nu a fost obligată niciuna dintre iubitele tale să apeleze la anumite soluții din cauza ta?

— Nu, nu a fost nevoie, mârâi Julian întărâtat de-a binelea. Pot să te informez că există tehnici care pot fi folosite pentru a evita această

problemă de la început, aşa cum există şi tehnici prin care poţi evita să contractezi anumite boli asociate cu… Nu contează.

— Tehnici? Ce tehnici? întrebă Sophy, şi ochii i se luminară cu o fascinaţie evidentă.

— Doamne, Dumnezeule, nu pot să cred că discutăm asemenea lucruri.

— Tu ai deschis discuţia, şi înţeleg că nu ai de gând să-mi vorbeşti despre aceste tehnici pentru a preveni… ăăă… problema.

— Chiar n-am de gând să-ţi vorbesc despre ele.

— A, deci această informaţie le este rezervată doar bărbaţilor?

— Nu ai nevoie de asemenea informaţii, Sophy, spuse el pe un ton sumbru. Nu faci parte din acea categorie de persoane care, prin profesia lor, trebuie să fie la curent cu asemenea lucruri.

— Există însă femei care le ştiu? insistă ea.

— Destul, Sophy!

— Şi cunoaşteţi astfel de femei? M-aţi prezenta unei astfel de femei? Mi-ar plăcea foarte mult să stau de vorbă cu ea. Poate că ar şti şi alte lucruri la fel de captivante. Să ştiţi că interesele mele intelectuale sunt deosebit de variate. Ce poţi învăţa din cărţi este foarte puţin.

Pentru o clipă, Julian se gândi că îl tachina din nou şi fu pe punctul de a-şi pierde complet stăpânirea de sine. În ultimul moment însă, îşi dădu seama că Sophy era cu adevărat fascinată de subiect, într-un mod complet inocent.

— Nu vom mai continua această discuţie, oftă el lăsându-se să cadă la loc în colţul banchetei din trăsură.

— Eşti la fel de deprimant ca bunica mea. Serios, Julian, sunt foarte dezamăgită. Când m-am căsătorit, sperasem că voi trăi lângă o persoană cu care să am parte de discuţii mai amuzante.

— Voi încerca să te distrez în alte moduri, mormăi el, închizând ochii şi rezemându-şi capul de pernele trăsurii.

— Dacă vorbeşti din nou despre seducţie, Julian, trebuie să îţi spun că nu găsesc acest subiect amuzant.

— Din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu sora ta? Îmi pot da seama cum te-a afectat acea situaţie, Sophy, dar trebuie să înveţi că este o mare diferenţă între ceea ce se întâmplă între doi soţi şi genul de seducţie pe care a îndurat-o sora ta.

— Aşa să fie, milord? Cum învaţă un bărbat să facă diferenţa? Ai învăţat asta la şcoală, sau în timpul primei tale căsnicii, ori din experienţa acumulată cu amantele?

În acel moment, Julian simţi că toată stăpânirea lui de sine atârna de un fir de aţă, aşa că nu îndrăzni nici să se mişte şi nici să deschidă ochii.

— Ți-am explicat că nu discut despre prima mea căsnicie şi nici despre celălalt subiect la care ai făcut referire. Dacă ai vreun pic de minte, o să ţii minte asta, Sophy.

Ceva din tonul lui mult prea liniştit o impresionă probabil, pentru că nu mai spuse nimic.

Julian îşi controlă din nou furia şi când simţi că totul era în ordine, deschise ochii.

— Mai devreme sau mai târziu va trebui să te obişnuieşti cu mine, Sophy, spuse el, privindu-şi noua mireasă.

— Mi-ai promis trei luni, domnul meu.

— La naiba, femeie, nu am de gând să te forţez în niciun fel în următoarele trei luni, dar am dreptul de a încerca să te conving să-ţi schimbi părerea despre asta. Îmi ceri mult prea mult, şi asta nu intră deloc în înțelegerea noastră ridicolă.

— Asta voiai să spui când m-ai prevenit că nu te poţi baza pe simțul onoarei unui bărbat în ceea ce priveşte purtarea lui faţă de femei? Trebuie să presupun că nu mă pot baza pe cuvântul tău?

Julian primi insulta în plin.

— Niciun bărbat din câţi cunosc nu s-a aventurat să-mi spună aşa ceva, doamnă!

— Ai de gând să mă provoci la duel? se interesă ea. Ar trebui să menţionez că bunicul m-a învăţat să folosesc pistoalele şi că sunt considerată o trăgătoare bună.

Julian se întrebă dacă onoarea lui de gentilom l-ar fi împiedicat să-şi bată nevasta în ziua nunţii. Pe undeva, această căsnicie nu debuta deloc atât de liniştit cum se aşteptase.

Privi chipul strălucitor care îl fixa cu o căutătură întrebătoare şi se strădui să născocească un răspuns la comentariul revoltător al lui Sophy. Atunci, bucăţica de panglică ornamentală care se legăna desprinsă din sacul ei de mână căzu pe podeaua trăsurii. Sophy se aplecă să o ridice, dar Julian se mişcă în acelaşi timp cu ea şi mâna lui mare atinse în treacăt degetele ei delicate.

— Dă-mi voie, te rog, spuse el pe un ton detaşat, culegând bucăţica de panglică şi lăsând-o să cadă în palma ei.

— Mulţumesc, replică ea uşor jenată, chinuindu-se cu stângăcie să potrivească panglica la loc. Julian se lăsă pe spate, privind fascinat cum o altă bucată de panglică începea să se desprindă. În faţa ochilor săi, întreaga reţea complicată de paspoaluri care împodobea sacul de mână începu să se deşire, astfel că peste câteva minute Sophy ţinea în poală un accesoriu complet distrus.

— Nu am înţeles niciodată de ce mi se întâmplă astfel de lucruri, zise fata, ridicând spre el o privire confuză.

Fără a rosti vreun cuvânt, Julian luă sacul de mână, îl deschise şi strecură înăuntru toate bucăţile de panglică. Pe când i-l înapoia avu o senzaţie deloc liniştitoare, ca şi cum tocmai deschisese cutia Pandorei.

Capitolul 3

La mijlocul celei de-a două săptămâni din luna de miere petrecută pe moşia lui Julian din Norfolk, Sophy începu să se teamă că se căsătorise cu un bărbat care avea o problemă serioasă cu băutul de Porto după masă.

Până în acel punct, voiajul de nuntă nu-i displăcuse. Eslington Park era înconjurat de coline împădurite şi păşuni bogate, iar casa în sine era impunătoare şi demnă în acel stil roman al lui Andrea Palladio care fusese la modă în secolul din urmă.

Interioarele aveau un aer vetust, dar Sophy se gândea că încăperile bine proporţionate, cu ferestrele lor înalte, mai puteau fi încă salvate, şi de-abia aştepta să le redecoreze.

Între timp, se bucurase de plimbările zilnice călare alături de Julian în decursul cărora exploraseră pădurile, fâneţele şi pământul roditor cumpărat de curând. O prezentase noului său administrator, John Fleming, şi păruse de-a dreptul recunoscător atunci când Sophy nu se simţise jignită de faptul că petrecea multe ore plănuind viitorul moşiei Eslington Park cu acest tânăr cinstit.

Julian ţinuse să-şi cunoască arendaşii şi să-i prezinte soţiei sale, apreciind faptul că Sophy admirase oile şi diferitele sortimente de produse agricole cu ochiul unui cunoscător. Copilăria petrecută la ţară aducea şi unele avantaje, îşi zise Sophy. Cel puţin o astfel de femeie avea ceva inteligent să-i spună unui soţ care îşi iubea în mod evident pământul.

Sophy se trezi nu de puţine ori întrebându-se dacă Julian avea s-o iubească vreodată la fel şi pe mireasa lui.

Arendaşii şi vecinii îl aşteptaseră cu încordare pe noul proprietar, dar după ce Julian vizitase hambarele câtorva fermieri fără a-şi face griji că-şi putea strica elegantele cizme de călărie, se împrăştie vorba

cum că noul stăpân de la Eslington nu era un novice în ceea ce privea cultivarea pământului şi creşterea vitelor.

Sophy fusese acceptată imediat după ce alintase câţiva nou-născuţi rotunjori, se încruntase profund îngrijorată la căpătâiul unor bolnavi şi purtase discuţii savante despre utilizarea ierburilor de leac de prin partea locului.

Nu de puţine ori Julian trebuise să stea răbdător după soţia lui în timp ce aceasta schimba reţete pentru sirop de tuse sau diuretice cu soţia vreunui fermier.

Părea că îl amuză să culeagă fire de paie din părul ei după ce ieşea din căsuţele înghesuite.

— Îmi vei fi o soţie bună, Sophy, constatase el satisfăcut după a treia zi de asemenea vizite. De această dată am ales cu înţelepciune.

— Cu această remarcă vrei cumva să spui că aş putea deveni o soţie bună pentru un fermier? replică ea, stăpânindu-şi încântarea resimţită la auzul acestor cuvinte şi luându-şi un aer glumeţ.

— La urma urmei, asta şi sunt, Sophy, un fermier, spuse el, contemplând peisajul cu mândria unui om care ştie că deţine tot ceea ce vede cu ochii. Şi o soţie de fermier mi s-ar potrivi la perfecţie.

— Vorbeşti ca şi cum aş deveni vreodată aşa ceva. Dă-mi voie să îţi aduc aminte că sunt deja soţia ta.

— Nu încă, draga mea, dar vei fi în curând, rânji el. Mult mai curând decât plănuiai tu.

Personalul de la Eslington Park era bine calificat şi eficient, deşi în sinea ei Sophy sărea ca arsă de fiecare dată când servitorii se buluceau dornici să îndeplinească dorinţele lui Julian, fiind în mod evident precauţi cu noul lor stăpân şi în acelaşi timp mândri să slujească un om atât de important. Auziseră zvonuri privind caracterul lui nemilos şi firea lui iute de la vizitiu, rândaş, valet şi de la camerista doamnei, care îi însoţiseră pe, lordul Ravenwood şi pe soţia sa la Eslington, şi nu voiau să-şi asume niciun risc.

Una peste alta, luna de miere se scurgea într-un mod destul de plăcut; singurul lucru care îi tulbura tinerei soţii sejurul la Norfolk

era presiunea subtilă, dar calculată, pe care o exercita Julian asupra ei în fiecare seară şi care începuse să o irite destul de mult.

În mod evident, Julian nu avea de gând să aştepte trei luni până să vină în patul ei, socotindu-se capabil să o seducă cu mult înainte de a trece termenul convenit.

Până când începuse să observe cât de mult se ataşase el de vinul de Porto, Sophy crezuse că avea să se descurce fără probleme. Tot secretul era să-şi controleze propriile reacţii la săruturile din ce în ce mai intime pe care i le dădea el în semn de noapte bună. Dacă reuşea să facă asta, era destul de convinsă că Julian avea să se ţină de cuvânt. Instinctiv îşi dădea seama că mândria nu-i permitea să se înjosească până acolo încât să se folosească de forţă pentru a-şi exercita drepturile maritale. Cu toate acestea, consumul din ce în ce mai mare de Porto o îngrijora, întrucât adăuga un element extrem de periculos într-o situaţie şi aşa destul de tensionată. Îşi amintea mult prea bine noaptea în care Amelia se întorsese de la una dintre întâlnirile ei secrete şi îi explicase cu lacrimi în ochi că un bărbat care bea era capabil de un limbaj violent şi de un comportament animalic. În acea noapte, braţele moi ale Ameliei purtau urme de vânătăi. Furioasă, Sophy o întrebase încă o dată care era numele iubitului ei, dar Amelia refuzase din nou să i-l dezvăluie.

— I-ai spus acestui iubit grozav al tău că familia Dorring este vecină cu familia Ravenwood de sute de ani? Dacă bunicul află ce se întâmplă, o să meargă direct la lordul Ravenwood şi o să aibă grijă să pună capăt acestei situații absurde!

— M-am asigurat că iubirea vieții mele nu ştie cine este bunicul meu tocmai din acest motiv, bolborosi Amelia înghițindu-și lacrimile. O, Sophy, chiar nu înțelegi? Mi-e teamă că dacă află că sunt o Dorring, adică nepoata unui om atât de apropiat lui Ravenwood, nu va mai dori să mă vadă.

— Aşadar preferi să-l laşi pe iubitul tău să profite de tine mai degrabă decât să-i spui cine eşti? o întrebase Sophy nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Nu ştii ce înseamnă să iubeşti, şoptise Amelia, adormind apoi printre

suspine.

Sophy era conştientă că Amelia se înşelase. Nu ştia ce înseamnă să iubeşti, dar încerca să controleze riscurile pe care le implica acest sentiment într-un mod mai inteligent decât o făcuse biata ei soră. Nu avea să facă aceleaşi greşeli.

Sophy îndură cu stoicism temerile crescânde referitoare la consumul de Porto, însă după două săptămâni tensionate hotărî să deschidă subiectul.

— Ai probleme cu somnul, domnul meu? se interesă ea.

Stăteau în faţa căminului, în salonul purpuriu, şi Julian tocmai îşi umpluse un alt pahar mare cu vin de Porto.

— De ce mă întrebi asta? spuse el privind-o cu ochii umbriţi.

— Fie-mi iertat, dar nu pot să nu observ că plăcerea ta pentru vinul de Porto se măreşte în fapt de seară. Oamenii folosesc adeseori vin de Xeres, de Porto sau de Bordeaux deoarece îi ajută să doarmă. Obişnuieşti să bei atât de mult noaptea?

Contele începu să bată darabana cu degetele pe braţul fotoliului, studiind-o preţ de câteva clipe.

— Nu, mormăi el într-un sfârşit, dând pe gât jumătate din conţinutul paharului dintr-o singură înghiţitură. Te deranjează?

— Dacă nu poţi dormi, există remedii mai eficiente, şi Bess m-a învăţat câteva, sugeră Sophy, concentrându-se asupra broderiei la care lucra.

— Îmi propui să mă droghezi cu laudanum?

— Nu, laudanumul este eficient, dar nu aş recurge la el ca leac pentru lipsa de somn decât dacă alte soluţii nu dau rezultate. Dacă doreşti, îţi pot pregăti o fiertură pe care s-o încerci, mi-am adus lădiţa cu ierburi cu mine.

— Mulţumesc, Sophy, dar cred că voi continua să mă bizui pe vinul meu de Porto. Eu îl înţeleg şi el mă înţelege pe mine.

— Ce este de înţeles, milord? spuse Sophy ridicând întrebătoare din sprânceană.

— Vreţi să vorbesc deschis, doamnă şi soţie a mea?

— Desigur, încuviinţă ea surprinsă. Ştii că prefer discuţiile libere şi fără ocolişuri. Tu eşti cel care se fereşte de abordarea anumitor subiecte, nu eu.

— Te avertizez că nu este o chestiune plăcută.

— Prostii. Dacă nu poţi dormi, sunt sigură că există un leac mai bun decât vinul de Porto.

— Aici suntem de acord. Întrebarea este însă, draga mea, dacă eşti dispusă să îmi furnizezi leacul.

Tonul zeflemitor al vocii lui o făcu să ridice repede privirea de la gherghef şi astfel se pomeni uitându-se direct în ochii lui verzi, strălucitori. Apoi, dintr-odată înţelese.

— Pricep, rosti ea pe un ton calm. Nu îmi dădusem seama că aranjamentul nostru îţi poate cauza atâta disconfort fizic.

— Acum că eşti conştientă de asta, accepţi să mă dezlegi de legământ?

Un fir de aţă se rupse în mâna ei şi Sophy privi la capetele rămase de izbelişte.

— Credeam că lucrurile merg destul de bine, milord, spuse ea distantă.

— Ştiu că asta credeai. Te-ai simţit bine aici la Eslington Park, nu-i aşa?

— Excelent, milord.

— Şi eu la fel în anumite privinţe. În altele însă găsesc că această lună de miere este extrem de obositoare, zise el dând pe gât restul de vin. Al naibii de obositoare. Adevărul e că situaţia noastră nu este deloc normală, Sophy.

— Asta înseamnă că ai prefera să ne scurtăm luna de miere? oftă ea cu mare regret.

Paharul gol de cristal plesni între degetele lui şi Julian înjură în timp ce îşi îndepărtă cioburile delicate de pe mâini.

— Înseamnă că mi-ar plăcea să facem din această căsătorie una normală. Datoria şi plăcerea deopotrivă mă îndeamnă să insist.

— Eşti atât de nerăbdător să faci rost de un moştenitor?

— Nu mă gândesc la viitorul meu moştenitor în momentul de faţă, ci la actualul conte de Ravenwood şi la actuala contesă de Ravenwood. Principalul motiv pentru care nu suferi la fel de mult ca şi mine, Sophy, este că încă nu ştii ce pierzi.

— Nu trebuie să fii atât de protector cu mine, milord. Uiţi că sunt o fată de la ţară? Am crescut la fermă şi am fost chemată să ajut la naşterea mai multor pui de animale. Sunt perfect conştientă de ceea ce se petrece între soţi şi, ca să spun adevărul, nu cred că pierd ceva prea înălţător.

— Nici nu se doreşte a fi un exerciţiu intelectual, doamnă, este o plăcere fizică.

— Cum este şi călăria. Iartă-mi comparaţia, dar nu pare să fie o mare minune. Cel puţin atunci când călăreşti faci ceva util, şi anume ajungi la destinaţie.

— Poate că sosit momentul să afli ce fel de destinaţie te aşteaptă în dormitor, draga mea, spuse Julian ridicându-se şi întinzând mâna s-o atingă înainte ca Sophy să îşi dea seama ce se întâmpla.

Îi smulse broderia din mâini şi o aruncă la o parte, apoi o cuprinse cu braţele şi o trase aproape de el. Când privi în ochii lui hotărâţi îşi dădu seama că nu urma unul dintre acele săruturi lingușitoare şi insistente de noapte bună pe care i le dăduse în ultima vreme.

— Încetează, Julian, ripostă Sophy, împingându-l de umeri. Ţi-am spus că nu vreau să fiu sedusă.

— Încep să cred că e de datoria mea să te seduc. Mi-e greu să respect nenorocita aia de înţelegere, micuţo. Ai milă de bietul tău soţ. Fără îndoială o să mor de frustrare dacă va trebui să aştept trei luni. Sophy, nu mi te mai împotrivi.

— Julian, te rog…

— Nu mai vorbi, draga mea, spuse el în timp ce îşi plimba degetul mare pe marginea gurii ei moi, trasându-i conturul. Ţi-am dat cuvântul meu că n-o să te iau cu forţa şi o să mi-l ţin chiar dacă ar fi să mor din asta, dar am dreptul de a încerca să te fac să te răzgândeşti, şi Dumnezeu ştie că exact asta am de gând. Ţi-am dat

zece zile să te obişnuieşti cu ideea de a fi căsătorită cu mine, însemnând cu nouă zile mai mult decât ţi-ar fi dat orice alt bărbat. Zicând acestea, îşi coborî dintr-odată gura asupra ei.

Sophy avusese dreptate. Nu era unul dintre acele atacuri blânde asupra simţurilor ei pe care se obişnuise să le aştepte în fiecare seară, căci acest sărut era pasional şi voit poruncitor. Putea simţi cum limba lui Julian se strecura îndrăzneaţă în gura ei şi, pentru o clipă, o senzaţie de căldură năucitoare îi invadă trupul. Apoi gustă aroma de Porto a răsuflării lui şi, fără să vrea, începu să se împotrivească.

— Stai cuminte, mormăi Julian, mângâindu-i spatele cu mâna lui mare într-un gest liniştitor. Stai cuminte şi lasă-mă să te sărut, este tot ce doresc pe moment. Vreau să scapi de temerile tale ridicole.

— Nu mi-e frică de tine, protestă ea repede, fiind perfect conştientă de forţa mâinilor lui. Pur şi simplu nu vreau ca un bărbat care este încă un străin pentru mine să-mi încalce intimitatea.

— Dar nu mai suntem străini, Sophy, suntem soţ şi soţie, şi a sosit momentul să devenim iubiţi.

Gura lui se închise din nou peste a ei, întrerupând orice urmă de protest. Julian o sărută adânc, apăsând-o până când Sophy începu să tremure în răspuns. Ca întotdeauna când o ţinea astfel în braţele lui, simţea că îşi pierde răsuflarea şi devine ciudat de slabă. Atunci când mâinile lui se mutară mai jos, prinzând-o şi lipind-o de el, îi simţi excitaţia şi asta o făcu să se înfioare.

— Julian? murmură ea privindu-l cu ochii mari.

— La ce te aşteptai? spuse el cu un zâmbet răutăcios pe buze. Un bărbat nu e aşa de diferit de un animal de la fermă, că tot te consideri expertă în astfel de probleme.

— Dar aici este vorba de ceva mai mult decât a pune împreună un berbec şi o oaie în acelaşi ţarc.

— Mă bucur că apreciezi diferenţa, râse el nelăsând-o să se îndepărteze. Mai mult, îi cuprinse şezutul în mâinile lui mari şi o trase şi mai aproape de protuberanta tare dintre coapsele lui. Lumea începu să se învârtă nebuneşte în jurul fetei când simţi cum forma de

netăgăduit a bărbăţiei lui se lipea de moliciunea ei. Jupoanele i se răsuciră în jurul piciorului lui, agăţându-i-se de gambe. Julian îşi depărtă picioarele şi ea se trezi prinsă în capcană între acestea.

— Sophy, micuţo, Sophy, draga mea, haide să facem dragoste, aşa e firesc, şopti el. Îşi accentua rugămintea cu mici săruturi extrem de convingătoare, trasându-i linia maxilarului până ajunse la gât şi la umărul ei dezgolit.

Sophy nu putu să răspundă, căci se simţea asemenea unui val purtat înspre mare de un reflux brusc şi puternic. Îl iubea pe Julian de la distanţă de prea mult timp, şi tentaţia de a ceda acelei călduri senzuale pe care el o crea înăuntrul ei era aproape copleşitoare. Fără să îşi dea seama, îi încolăci gâtul cu braţele şi îşi deschise buzele ademenitoare. O învăţase destule lucruri despre sărutat în ultimele zile.

Julian nu avea nevoie de nicio altă invitaţie, aşa că puse din nou stăpânire pe buzele ei cu un geamăt de satisfacţie. De această dată, mâna i se mişcă până ajunse sub un sân şi îl cuprinse uşor în timp ce degetul mare îi căuta sfârcul sub corsajul de muselină. Sophy nu simţi deschizându-se uşa salonului din spatele ei, însă auzi un icnet de groază urmat de nişte scuze grăbite şi zgomotul uşii care se închidea din nou.

Julian îşi ridică privirea feroce deasupra buclelor ei şi vraja se frânse.

Sophy roşi, dându-şi seama că unul dintre servitori fusese martor la acel sărut pasional, aşa că se dădu repede câţiva paşi înapoi. Julian îi dădu drumul, zâmbind uşor la vederea ţinutei ei în dezordine. Ea îşi duse mâinile la păr şi constată că era mai dezordonat decât de obicei. Mai multe bucle îi cădeau în dreptul urechilor şi panglica legată cu grijă de camerista ei se desfăcuse, atârnându-i acum pe ceafă.

— Eu… Scuzaţi-mă, milord, trebuie să merg sus, s-au desfăcut toate, îngăimă ea răsucindu-se şi fugind către uşă.

— Sophy! o strigă el. Se auzi clinchetul a două pahare, ca şi cum

ar fi dat noroc cu cineva.

— Da, milord? spuse ea oprindu-se cu mâna pe mânerul uşii şi privind precaută înapoi.

Julian stătea în picioare lângă cămin, cu braţul pe policioara acestuia, ţinând în mână un alt pahar de Porto. Sophy fu mai alarmată ca niciodată când distinse satisfacţia din ochii lui. Gura i se curbase într-un surâs tandru, dar asta nu-i putea şterge de pe chip familiarul aer de aroganţă. Era atât de sigur de el, atât de încrezător.

— Până la urmă seducţia nu este un lucru de care să-ţi fie teamă, draga mea, nu? Are să-ţi facă plăcere, şi cred că ai avut destul timp la dispoziţie ca să îţi dai seama de asta.

Oare aşa fusese şi în cazul bietei Amelia? O devastare totală a simţurilor?

— Aşadar, asemenea săruturi reprezintă ideea ta de seducţie, milord? spuse Sophy atingându-şi involuntar buza de jos cu vârful degetului.

— Sper că îţi plac, Sophy, replică el dând din cap, cu ochii cât se poate de amuzaţi, pentru că vor mai urma multe la fel începând din această seară. Mergi sus în pat, draga mea. Voi veni şi eu în curând. Am de gând să te seduc ca să îmi acorzi o noapte a nunţii aşa cum trebuie. Crede-mă, draga mea, mâine-dimineaţă îmi vei mulţumi că am pus capăt acestei situaţii complet nefireşti pe care ai creat-o, iar eu îţi voi accepta recunoştinţa cu mare plăcere.

Sophy simţi cum un sentiment de indignare se adăugă celorlalte care o animau deja. O năpădi o mânie atât de puternică încât nu mai putu scoate o vorbă, aşa că deschise cu o mişcare rapidă uşile de mahon şi ţâşni în sus pe scări.

Câteva minute mai târziu intră ca o furtună în dormitorul ei, luând-o prin surprindere pe cameristă, care tocmai scutura patul.

— Doamna mea! S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu, Mary, nu s-a întâmplat nimic, spuse Sophy controlându-şi furia. Respira mult prea agitat. Am urcat scările cam repede, atâta tot. Te rog ajută-mă să-mi schimb rochia.

— Desigur, doamnă.

Mary, o fată cu ochi strălucitori, în plină adolescenţă, care era fericită că fusese promovată la statutul de cameristă, veni spre stăpâna ei pentru a o ajuta să se dezbrace. Mânui rochia de muselină brodată cu o grijă plină de respect.

— Cred că aş vrea un ceainic cu ceai înainte de culcare, Mary. Poţi, te rog, să ceri să mi se trimită unul sus?

— De îndată, doamnă.

— A, şi să pună două ceşti pe tavă, continuă Sophy trăgând adânc aer în piept. Va veni şi contele.

Mary făcu ochii mari în semn de aprobare tacită, dar fu destul de înţeleaptă încât să îşi ţină gura în frâu în timp ce o ajuta pe Sophy să se schimbe într-o rochie de creton.

— O să trimit de îndată ceaiul, doamnă. A, că mi-am adus aminte. Una dintre servitoare se plânge că o doare stomacul. Zice că se poate să fi mâncat ceva ce nu i-a priit. Voia să ştie dacă v-aş putea cere sfatul în această problemă.

— Poftim? A, da, desigur, spuse Sophy întorcându-se spre cufăraşul ei cu ierburi uscate şi umplând degrabă un mic pachet cu o combinaţie de ierburi, printre care pudră de lemn dulce şi revent. Dă-i asta şi spune-i să amestece două vârfuri de cuţit din fiecare într-o ceaşcă de ceai. Asta ar trebui să-i calmeze stomacul. Dacă până dimineaţă nu se simte mai bine, te rog să-mi dai de ştire.

— Vă mulţumesc, doamnă, Alice o să vă fie atât de recunoscătoare! Am auzit că suferă mult cu stomacul din cauza emoţiilor. Că tot veni vorba, Allan, lacheul, mi-a spus să vă informez că nu-l mai doare gâtul mulţumită siropului aceluia cu miere şi coniac pe care aţi pus-o pe bucătăreasă să îl prepare pentru el.

— Excelent, excelent, mă bucur să aud asta, spuse Sophy nerăbdătoare.

Ultimul lucru pe care dorea să-l discute era gâtul roşu al lui Allan, lacheul.

— Mary, ai putea să te grăbeşti cu ceaiul acela, te rog?

— Da, doamnă, spuse Mary, ieşind în grabă.

Sophy începu să măsoare camera, plimbându-se încoace şi încolo fără ca papucii ei moi să facă vreun zgomot pe covorul întunecat, cu model. Nici că îşi dădu seama că o bucată de dantelă se desprinsese de pe reverul rochiei de interior şi îi atârna peste un sân.

Bărbatul poruncitor şi groaznic de arogant cu care se căsătorise îşi închipuia că tot ce trebuia să facă era să o atingă, iar ea ar fi cedat în faţa priceperii lui. Nu o lăsa deloc în pace şi o tot sâcâia, insistând până avea să obţină tot ce dorea. Acum îşi dădea seama că ar fi fost, în mod evident, o chestiune de mândrie masculină să-şi exercite drepturile de soţ. Sophy intuia că starea de lucruri avea să continue până când Julian dovedea că era stăpânul ei în intimitatea dormitorului. Slabe şanse să aibă parte de relaţia armonioasă la care visa, atâta vreme cât Julian se concentra doar să o seducă.

Se opri brusc din mers, întrebându-se dacă avea să fie satisfăcut cu o singură noapte de cucerire. Până la urmă, Julian nu era îndrăgostit de ea. Pentru moment, se părea că Sophy reprezenta o provocare, întrucât era soţia lui şi îi refuza privilegiile pe care le considera ale lui de drept.

Cu toate acestea, dacă se convingea că demersul lui fusese încununat de succes, poate că avea să o lase în pace pentru o vreme.

Sophy se îndreptă repede spre lădiţa frumos sculptată în care îşi ţinea ierburile medicinale şi scrută rândurile de tăviţe şi sertare minuscule. Fierbea de furie şi teamă, dar şi de un alt sentiment pe care nu dorea să-l analizeze prea îndeaproape. Nu avea prea mult timp la dispoziţie. Peste câteva clipe Julian avea să intre agale pe uşa care făcea legătura între dormitorul şi garderoba ei, apoi avea s-o ia în braţe şi să o mângâie aşa cum făcea cu balerina sau actriţa lui, sau ce o fi fost femeia aceea.

Mary deschise uşa şi intră cu o tavă de argint.

— Ceaiul dumneavoastră, doamnă. Mai aveţi nevoie de ceva?

— Nu, mulţumesc, Mary, te poţi retrage, spuse Sophy reuşind, spera ea, să schiţeze un zâmbet protocolar, dar i se păru că privirea

lui Mary era mai strălucitoare ca niciodată în timp ce făcu o mică plecăciune şi ieşi din cameră. Sophy era sigură că auzise un râset înăbuşit pe hol.

„Se pare că servitorii ştiu tot ce se petrece într-o casă aşa mare ca asta”, îşi zise Sophy nemulţumită şi tristă. Camerista era, bineînţeles, la curent cu faptul că Julian nu petrecuse nici măcar o singură noapte în patul soţiei lui, şi acest gând i se păru destul de umilitor din multe puncte de vedere.

În trecere, Sophy se întrebă dacă nu cumva Julian era nervos şi din cauza faptului că tot personalul făcea speculaţii dacă îşi petrecea nopţile cu noua lui mireasă sau nu.

Ideea aceasta o îndârji. Nu avea de gând să se îndepărteze de scopul ei doar de dragul mândriei masculine a lui Julian. Şi aşa era o trăsătură cu care natura îl înzestrase în exces. Luă câteva fire de muşeţel şi un leac mult mai puternic din lădiţa ei cu ierburi şi le amestecă în ceainicul aburind, apoi se aşeză şi aşteptă. Trebuia să stea jos, deoarece tremuratul nu-i îngăduia să se ţină pe picioare.

Nu trebui să aştepte prea mult până să se întâmple inevitabilul. Uşa dintre camere se deschise uşor şi Sophy tresări îndreptându-şi ochii spre cadrul uşii unde stătea Julian, îmbrăcat cu un halat de mătase neagră brodat cu blazonul familiei Ravenwood, privind-o cu un zâmbet enigmatic.

— Eşti prea nervoasă, micuţo, rosti el blând în timp ce închidea uşa în urma lui. Aşa se întâmplă când amâni prea mult lucrurile. Ai transformat toata treaba asta într-un eveniment de proporţii terifiante. Mâine-dimineaţă o să vezi lucrurile în adevărata lot lumină.

— Aş vrea să te mai rog o dată, Julian, nu continua cu asta. Trebuie să-ţi spun că în opinia mea încalci spiritul înţelegerii noastre, chiar dacă nu şi litera.

Zâmbetul îi pieri de pe chip şi privirea i se înăspri. Îşi înfipse mâinile în buzunarele halatului şi începu să se plimbe nervos prin camera ei.

— Nu am de gând să mai discutăm despre onoarea mea. Pot să te asigur că este destul de importantă pentru mine şi nu aş face nimic să o pătez.

— Aşadar ai propria ta definiţie a onoarei?

— Ştiu mult mai bine decât tine cum să o descriu, Sophy, se răsti el, aruncându-i o căutătură furioasă.

— A, prin urmare, eu nu o pot defini cum trebuie pentru că sunt o biată femeie?

— Nu eşti o biată femeie, draga mea, spuse el cu un surâs în colţul gurii. Eşti o femeie cât se poate de interesantă, crede-mă, şi nici prin cap nu mi-a trecut că voi avea parte de o combinaţie atât de fascinantă când te-am cerut de soţie. Ştiai că ţi s-a descusut o bucăţică de dantelă de la rochie?

Sophy privi în jos ruşinată şi văzu cu regret că dantela îi atârna peste un sân. După câteva încercări nereuşite de a o pune la loc se dădu bătută, iar când ridică din nou capul se pomeni uitându-se drept la Julian printr-o buclă care scăpase din închisoarea acelor de păr. Nervoasă, o dădu din nou după ureche şi se îndreptă mândră.

— N-ai vrea o ceaşcă de ceai, domnul meu?

— Mulţumesc, Sophy, spuse Julian zâmbind cu indulgenţă în timp ce ochii îi deveniră de un verde intens. După atâta Porto cât am băut după masă, o ceaşcă de ceai ar fi bine-venită. Nu aş vrea să aţipesc într-un moment nepotrivit, căci în mod evident ai fi destul de dezamăgită.

Ce bărbat arogant, se gândi ea în timp ce turna ceaiul cu degete tremurânde. Ştia prea bine că interpreta invitaţia ei la ceai ca pe o capitulare. Câteva clipe mai târziu, când îi înmâna ceaşca, el o acceptă aşa cum un comandant ar fi primit spada învinsului pe câmpul de bătălie.

— Ce aromă interesantă, Sophy, e o combinaţie de-a ta? întrebă Julian sorbind din ceai şi reîncepând să se plimbe de-a lungul şi de-a latul încăperii.

— Da, spuse ea, şi cuvântul păru să i se oprească în gât. Îl privi

curioasă cum mai lua o înghiţitură. Muşeţel şi… şi alte flori. Are un efect calmant asupra nervilor extrem de solicitaţi.

— Excelent, dădu din cap absent Julian, oprindu-se în faţa biroului din lemn de trandafir pentru a studia cele câteva cărţi aranjate cu grijă de ea acolo. A, deplorabilul material de citit al miresei mele învăţate. Ia să vedem cam cât de bizare sunt gusturile tale.

Trase mai întâi unul dintre volumele legate în piele de pe birou, apoi un altul şi luă încă o gură de ceai în timp ce studia titlurile gravate pe cotoarele cărţilor.

— Hmm, Virgiliu şi Aristotel în traducere, în mod evident puţin cam grele pentru un cititor obişnuit, dar deloc rău până la urmă. Obişnuiam şi eu să citesc asemenea cărţi.

— Mă bucur că eşti de acord cu ele, domnul meu, spuse Sophy înţepată.

— Găseşti că sunt protector, Sophy? se interesă el, aruncându-i o privire plină de amuzament.

— Foarte protector.

— Să ştii că nu vreau să fiu aşa, sunt doar curios în ceea ce te priveşte. Julian puse volumele cu clasici la loc şi scoase un altul.

— Ce mai avem aici? *Medicina naturală* a lui Wesley? Nu e o lucrare cam veche?

— Totuşi rămâne o lucrare excelentă despre ierburi, care furnizează multe detalii despre ierburile englezeşti. Mi-a dat-o bunicul.

— A, da, ierburi, comentă el aşezând jos cartea şi luând un alt volum.

— Ei bine, văd că prostiile romantice ale lordului Byron au ajuns şi pe la ţară. Ţi-au plăcut *Peregrinările lui Childe Harold,* Sophy? întrebă el cu un zâmbet indulgent.

— Le-am găsit cât se poate de distractive. Şi dumneata?

— Trebuie să recunosc că le-am citit şi omul chiar se pricepe la melodramă, spuse contele rânjind trufaş provocării deschise, dar

până la urmă, el provine dintr-un lung şir de nerozi melodramatici. Din nefericire, cred că vom mai auzi vorbindu-se despre eroii melancolici ai lui Byron.

— Cel puţin omul nu e plictisitor. Am auzit că lordul Byron e cât se poate de la modă la Londra, observă Sophy încercând marea cu degetul şi întrebându-se dacă nu cumva dăduse din întâmplare peste un punct de interes comun.

— Dacă prin asta înţelegi femeile care nu mai pridídesc să i se ofere, ai dreptate. Orice bărbat ar risca să fie zdrobit de o mulţime de picioare frumoase dacă ar fi atât de nechibzuit încât să participe la vreo petrecere unde este prezent şi lordul Byron, explică Julian fără vreun pic de invidie în glas. Era evident că găsea fenomenul Byron amuzant şi nimic mai mult. Ce mai avem noi aici? Poate vreun text savant despre matematică?

— Nu chiar, milord, spuse Sophy, şi mai că se înecă când recunoscu cartea din mâna lui.

— *În apărarea drepturilor femeilor* a lui Wollstonecraft? citi Julian, şi expresia îngăduitoare i se şterse de pe faţă imediat ce pronunţă titlul.

— Mi-e teamă că da, milord.

— Genul ăsta de cărţi le-ai citit? Aceste prostii fără cap şi coadă susţinute de o femeie care nu era cu nimic mai bună decât o demimondenă?

— Domnişoara Wollstonecraft nu era o… demimondenă, izbucni indignată Sophy. Era o femeie liber-cugetătoare şi o intelectuală de un mare talent.

— Era o târfă. A trăit cu mai mulţi bărbaţi fără a fi căsătorită.

— În viziunea ei, căsnicia nu este decât o cuşcă în care femeile sunt prizoniere. Odată ce o femeie se mărită, ajunge la mila soţului ei şi nu mai are niciun drept. Domnişoara Wollstonecraft ştia foarte bine care este situaţia femeii şi a simţit că trebuie să facă ceva în acest sens. Din întâmplare sunt de acord cu ea. Spui că eşti curios în ceea ce mă priveşte, domnul meu. Ei bine, ai putea afla câte ceva despre domeniile mele de interes dacă citeşti această carte.

— Nu am de gând să citesc asemenea nerozii, bombăni Julian aruncând cartea deoparte cu un gest neglijent, şi în plus, nu am de gând să te las să-ţi otrăveşti mintea cu scrierile unei femei care ar fi trebuit să fie ori dusă la ospiciu, ori instalată în calitate de curtezană în Trevor Square.

— Am avut o înțelegere în ceea ce priveşte obiceiurile mele de lectură, milord, sau ai de gând să nesocoteşti şi acest punct, îi atrase Sophy atenţia abţinându-se cu greu să nu-i arunce în faţă ceaşca plină de ceai.

— Dacă mai aud o singură acuzaţie despre lipsa mea de onoare, nu mai răspund de consecinţe, o avertiză Julian dând pe gât ceea ce îi mai rămăsese din ceai şi păşind în direcţia ei cu o expresie plină de furie şi răceală. M-am săturat de această lună de miere butaforică în care nu se întâmplă nimic util. A sosit vremea să punem lucrurile la locul lor. Ți-am făcut destul pe plac, Sophy. De acum înainte, vei fi o soţie aşa cum trebuie atât în dormitor, cât şi în afara lui, şi îmi vei accepta deciziile în toate domeniile, inclusiv în ceea ce priveşte obiceiurile tale de lectură.

Farfurioara şi ceaşca lui Sophy se clătinară periculos când ea sări în picioare, iar bucla pe care şi-o dăduse după ureche se eliberă din nou. Făcu un pas înapoi şi tocul pantofului ei se prinse de tivul halatului, sfâşiind țesătura delicată.

— Uite ce ai făcut, se plânse ea privind la tivul descusut.

— Încă nu am făcut nimic, spuse Julian oprindu-se în faţa ei şi urmărindu-i cu ochi blânzi revolta. Calmează-te, nici nu te-am atins şi deja arăţi de parcă te-ai fi luptat vitejeşte pentru onoarea ta ofensată de femeie. Cum reuşeşti, Sophy? întrebă el pe un ton dulce, ridicând mâna şi prinzând bucla rebelă între degete.

— Ce anume, milord?

— Niciuna dintre femeile pe care le cunosc nu umblă tot timpul într-o asemenea stare de dezordine încântătoare, întotdeauna trebuie să fie câte o bucăţică de panglică sau de dantelă care atârnă de rochiile tale, iar părul tău nu stă niciodată la locul lui.

— Ştiai că nu posed nici cea mai vagă urmă de stil când m-ai cerut de soţie, milord, rosti ea încordată.

— Da, ştiam asta, dar nu am vrut să sune ca o critică. Pur şi simplu mă întrebam cum de reuşeşti să obţii acest efect. Îţi iese fără să faci vreun efort, spuse el dând drumul buclei şi trăgând de acele de păr cu degetele lui neîndemânatice.

Sophy se crispă când Julian îi încolăci celălalt braţ în jurul taliei, trăgând-o aproape de el, şi se întrebă înnebunită cât avea să mai dureze până să-şi facă efectul ceaiul, deoarece soţul ei nu părea deloc somnoros.

— Te rog, Julian, fă-mi pe plac şi…

— Asta şi încerc să fac, draga mea, murmură el cu buzele lipite de ale ei. Nu vreau decât să-ţi fac pe plac în această seară, aşa că îţi sugerez să te relaxezi şi să mă laşi să-ţi arăt că nu este atât de rău să fii soţie.

— Trebuie să insist în privinţa înţelegerii noastre, încercă ea să îşi susţină punctul de vedere, deşi era atât de agitată că nici nu putea sta bine în picioare. Se agăţă de umerii lui Julian pentru a-şi regăsi echilibrul şi se gândi cu groază ce avea să facă dacă din neglijenţă folosise ierburile greşite când preparase ceaiul.

— După această noapte nu vei mai menţiona înţelegerea aceea neghioabă, o asigură Julian şi îşi coborî gura asupra ei, mişcându-şi buzele peste ale ei încet, ca într-un vis de opiu, în timp ce mâinile lui îi căutau cordonul halatului.

Sophy sări când halatul îi alunecă de pe umeri şi privi în ochii aprinşi ai lui Julian, încercând să ghicească vreun semn de tulbureală în privirea lui strălucitoare.

— Julian, ai putea să-mi dai câteva minute, nu mi-am terminat ceaiul. Poate mai vrei şi tu o ceaşcă?

— Nu mai stărui, draga mea, nu faci decât să amâni ceea ce se va întâmpla oricum, şi îţi pot garanta că va fi cât se poate de plăcut pentru amândoi, spuse el trecându-şi voit mâinile de fiecare parte a corpului până la talie şi la coapse şi ridicându-i cămaşa fină din

batist. Foarte plăcut, şopti el, şi vocea i se aspri în timp ce îi strângea uşor şezutul.

Sophy începu să se aprindă sub căutătura lui, căci bărbatul emana o dorinţă fascinantă. Niciun bărbat nu o mai privise aşa cum o privea acum Julian, şi ea îi putea simţi căldura şi puterea care o zăpăceau de parcă ar fi băut şi ea din ceaiul de ierburi.

— Sărută-mă, Sophy, îi ceru Julian, înclinându-i bărbia cu degetele.

Ascultătoare, ea îşi înălţă capul şi se ridică în vârful picioarelor, trecându-şi buzele peste ale lui. Oare cât mai avea să dureze, se întrebă înnebunită.

— Din nou, Sophy.

Îşi înfipse degetele în ţesătura halatului lui în timp ce îi atingea din nou gura cu a ei. Julian era cald şi tare şi curios de irezistibil. Ar fi putut să stea aşa toată noaptea agăţată de el, dar ştia că el ar fi insistat să primească mult mai mult decât nişte simple săruturi.

— Acum e mai bine, draga mea, spuse el cu vocea îngroşată, fie de dorinţă, fie din cauza licorii adormitoare. De îndată ce ajungem să ne cunoaştem pe deplin, ne vom înţelege perfect, Sophy.

— Aşa te înţelegi şi cu amantele tale? întrebă ea cutezătoare.

— Te-am avertizat de mai multe ori să nu mai vorbeşti despre astfel de lucruri.

— Tot timpul îmi dai avertismente, Julian, încep să mă satur de ele.

— A, da? Atunci poate că a venit vremea să afli că pot să acţionez la fel de bine cum vorbesc, spuse el luând-o în braţe şi ducând-o până la pat, unde îi dădu drumul, lăsând-o să cadă uşor pe aşternut. Când Sophy se ridică să-şi îndrepte cămaşa de noapte din batist fin care i se ridicase până la coapse, observă privirea lui Julian îndreptată spre sânii ei. Ştia că le putea vedea conturul sfârcurilor prin materialul moale.

Contele îşi dădu jos halatul şi privirea îi alunecă de-a lungul trupului ei spre picioarele goale.

— Ai nişte picioare splendide! Sunt convins că şi restul se va dovedi la fel.

Sophy însă nu îl asculta, ci se holba plină de uimire la trupul lui gol. Nu mai văzuse niciodată un bărbat dezbrăcat şi cu atât mai puţin unul excitat la culme, iar priveliştea era uluitoare. Se considerase o femeie matură şi informată şi nu o fetişcană lipsită de experienţă care putea fi şocată foarte uşor. Până la urmă, era, aşa cum îi spusese Julian de atâtea ori, o fată crescută la ţară.

În tot cazul, bărbăţia lui Julian i se părea impresionantă, aşa cum se avânta agresiv din masa de păr negru şi creţ. Pielea abdomenului plat şi a pieptului impunător acoperit de păr negru acoperea muşchi netezi care cu siguranţă ar fi putut foarte bine să o domine, se gândi Sophy.

La lumina lumânării, Julian părea cât se poate de masculin şi periculos, dar faptul că această putere a lui era atât de seducătoare o nelinişte mai mult decât orice altceva.

— Julian, nu, spuse Sophy repede, te rog, nu face asta. Mi-ai dat cuvântul tău!

— Să te ia naiba, Sophy, am fost atât de răbdător cât poate fi un bărbat, nu mai aduce vorba de aşa-zisa noastră înțelegere, nu am de gând să o încalc, replică el. Pasiunea din privire fu înlocuită pentru o clipă de o sclipire de mânie, însă dintr-odată îşi simţi limba împleticită. Se prăbuşi pe pat, întinzând mâinile lui mari şi puternice după ea şi prinzându-i braţul. Sophy văzu că, în sfârşit, ochii începeau să i se înceţoşeze şi fu străbătută de un sentiment de uşurare, dându-şi seama că el era pe punctul de a adormi.

— Sophy? îngăimă Julian ameţit. Eşti atât de moale şi dulce. Îmi aparţii, să ştii, continuă el în timp ce genele lungi coborau încet ascunzându-i expresia nedumerită. O să am grijă de tine, nu te voi lăsa să ajungi precum căţeaua aia de Elizabeth. Mai bine te strâng de gât, continuă el, aplecându-se pentru a o săruta. Sophy se crispă, dar buzele lui nu o mai atinseră, căci Julian gemu şi se prăbuşi pe pernă. Degetele lui puternice îi mai strânseră braţul pentru câteva clipe,

după care mâna îi căzu la o parte.

Sophy îşi simţi inima bătându-i neobişnuit de repede pe când stătea lungită pe pat lângă Julian. Pentru câteva clipe nu îndrăzni să se mişte, dar încet-încet pulsul îi reveni când se asigură că bărbatul nu avea să se trezească. Vinul pe care îl băuse mai devreme şi ierburile pe care i le dăduse îi garantau un somn profund până dimineaţă.

Sophy coborî încet din pat, fără a scăpa din ochi silueta magnifică a lui Julian, care părea deopotrivă cumplit şi atrăgător zăcând acolo pe cearşafurile albe.

Ce făcuse? Stând în picioare lângă pat, Sophy îşi luă seama şi încercă să gândească raţional.

Nu era sigură cât avea să îşi amintească Julian când avea să se trezească dimineaţa, dar dacă ar fi descoperit că fusese drogat, furia lui ar fi fost groaznică şi s-ar fi îndreptat în totalitate asupra ei. Trebuia să născocească ceva ca el să creadă că îşi atinsese scopul.

Se îndreptă grăbită spre cufăraşul cu plante medicinale. Bess îi explicase odată că după ce o femeie făcea dragoste pentru prima oară, putea să aibă loc o sângerare, mai ales dacă bărbatul era neatent şi brutal, aşa că Julian s-ar fi putut aştepta să găsească sânge pe aşternuturi dimineaţă. Vederea petelor i-ar fi putut confirma credinţa că îşi făcuse datoria de soţ.

Sophy amestecă în ceai un decoct de culoare roşiatică şi apoi privi neîncrezătoare amestecul. Cu siguranță avea culoarea potrivită, dar era cam subţire. Poate că asta nu avea să conteze odată ce lichidul s-ar fi impregnat în cearşafuri.

Se îndreptă spre pat şi mânji cearşaful cu puţin sânge fals în locul unde stătuse ea cu câteva minute mai devreme. Se absorbi repede, lăsând o urmă mică şi umedă de culoare roşiatică. Sophy se întrebă cam cât sânge se aştepta să găsească un bărbat după ce făcuse dragoste cu o fecioară.

Se încruntă şi, într-un sfârşit, decise că infima cantitate de lichid maro-roşcat pe care o folosise nu era destulă pentru a atrage atenţia,

aşa că mai adăugă puţin. Mâna îi tremură când se aplecă peste pat şi o cantitate mare de sânge fals se răsturnă din ceaşcă.

Uimită, Sophy se dădu înapoi, moment în care şi mai mult lichid căzu pe cearşafuri.

Acum se observa o pată foarte mare şi umedă de sânge pe aşternuturi şi fata se întrebă dacă nu exagerase.

Turnă în grabă restul decoctului roşiatic în ceainic, stinse lumânările şi lunecă delicat în pat lângă Julian, având grijă să nu-i atingă piciorul musculos.

Nu mai avea ce să facă, trebuia să doarmă măcar pe o parte din pata lată şi umedă.

Capitolul 4

Julian auzi uşa dormitorului deschizându-se şi voci feminine care murmurau în şoaptă.

Uşa se închise din nou şi auzi clinchetul tăvii cu micul dejun pe care cineva o aşeza pe o masă din apropiere. Se mişcă uşor, neobişnuit de apatic. Simţea un gust în gură de parcă ar fi dormit în grajd. Se încruntă, încercând să-şi aducă aminte cam cât vin de Porto băuse în seara dinainte. Trebui să facă un efort pentru a deschide ochii şi când făcu asta, fu complet dezorientat. Se părea că pereţii camerei îşi schimbaseră culoarea peste noapte. Se holbă o bună bucată de vreme la tapetul chinezesc care nu îi era deloc cunoscut în timp ce, treptat, memoria începea să îi funcţioneze din nou.

Se afla în patul lui Sophy.

Julian se sprijini încet de perne, aşteptând să îşi amintească ceea ce ar fi trebuit să fie un episod cât se poate de plăcut. Totuşi nu îşi aminti nimic, simţind doar o uşoară durere de cap care devenea enervantă. Se încruntă din nou, frecându-şi tâmplele. Nu se putea să fi uitat momentul în care făcuse dragoste cu noua lui mireasă. Amânările repetate îl ţinuseră mult prea mult într-o stare de excitare dureroasă. Suferise vreme de zece zile în aşteptarea momentului potrivit, şi cu siguranţă deznodământul i-ar fi lăsat o amintire extraordinară.

Aruncă o privire prin cameră şi o văzu pe Sophy stând în picioare lângă dulapul de haine. Purta acelaşi halat ca în ajun şi era întoarsă cu spatele la el. Julian zâmbi în treacăt observând un volănaş rebel care se răsucise în jurul gulerului şi simţi nevoia să meargă şi să îndrepte bucăţica de dantelă. Apoi decise că mai degrabă i-ar fi dat jos halatul şi ar fi tras-o înapoi în pat. Încercă să-şi aducă aminte cum arătaseră sânii ei mici uşor arcuiţi în lumina lumânărilor, dar singura

imagine care i se formă în creier era cea a sfârcurilor obraznice, închise la culoare, prin materialul subţire al cămăşii de noapte. În mod voit îşi chinui memoria şi recupera o imagine neclară a soţiei lui stând lungită pe pat, cu cămaşa de noapte suflecată până deasupra genunchilor. Picioarele ei goale erau graţioase şi elegante şi el îşi aminti cât de încântat fusese la gândul de a le vedea înfăşurate în jurul lui.

Îşi amintea şi că se descotorosise de halat în timp ce simţea cum se aprinde o dorinţă puternică în interiorul lui. Sophy îl privise şocată, ceea ce îl înfuriase, aşa că se aşezase pe pat lângă ea, dorind să o liniştească şi să o facă să-l accepte. Ea fusese precaută şi neliniştită, dar el ştiuse că putea să o facă să se relaxeze şi să se bucure de ce avea să urmeze, căci ea îi arătase deja că-i putea răspunde. Întinsese mâna după ea şi…

Julian scutură din cap, încercând să alunge norul dens care îi înveşmânta gândurile. Cu siguranţă nu se dezonorase nereuşind să îşi îndeplinească datoria de soţ. Îl mistuise dorinţa de a şti că Sophy era a lui, aşa că nu avea cum să fi adormit în toiul acţiunii oricât de mult Porto băuse. Profund uimit de lipsa lui de memorie, începu să dea la o parte aşternuturile şi una dintre coapse se frecă de o porţiune aspră a cearşafului, o pată umedă care se uscase în timpul nopţii. Zâmbi uşurat şi satisfăcut în timp ce îşi cobora privirea întrucât ştia ce avea să găsească, şi anume dovada că nu se umilise până la urmă. Câteva clipe mai târziu însă, satisfacţia i se transformă într-un sentiment de neîncredere plină de groază. Pata de culoare maro-închis de pe cearşaf era mult prea mare, imposibil, monstruos de mare. Ce-i făcuse oare soţiei sale blânde şi delicate?

Singura lui experienţă precedentă cu o virgină fusese noaptea nunţii cu Elizabeth, iar înţelepciunea amară pe care o dobândise în anii din urmă îl făcea să se întrebe dacă acest lucru chiar se întâmplase cu adevărat.

Dar auzise, desigur, bârfele pe care le colportau bărbaţii şi ştia că în timpul unui act normal o femeie nu sângera asemenea unui viţel

măcelărit. Mai mult, uneori femeia nu sângera deloc.

Un bărbat ar fi trebuit să atace efectiv o femeie ca să provoace o sângerare atât de abundentă. Ar fi trebuit să o rănească grav pentru a produce un asemenea rezultat.

Cuprins de o senzaţie de greaţă, Julian continuă să privească dovada de netăgăduit a stângăciei lui brutale, îşi aminti propriile cuvinte. *Îmi vei mulţumi mâine-dimineaţă.* Doamne, Dumnezeule, orice femeie care suferise atât de mult cât suferise în mod evident Sophy nu ar fi fost deloc dispusă să-i mulţumească bărbatului care o rănise într-un asemenea hal. Probabil că îl ura cu înverşunare. Julian închise ochii preţ de câteva clipe, încercând să rememoreze ce-i făcuse exact, dar nici măcar o scenă vinovată nu-i apăru în mintea chinuită, în ciuda dovezilor de necontestat.

— Sophy? spuse el cu o voce care îi sună chiar şi lui aspră, după ce deschise ochii.

Sophy sări de parcă ar fi atins-o cu o biciuşca şi se întoarse spre el cu o expresie care îl făcu să strângă din dinţi.

— Bună… bună dimineaţa, milord, bâigui ea cu ochii mari şi cu un aer grozav de stânjenit.

— Am sentimentul că această dimineaţă ar fi putut fi cu mult mai bună decât este şi că eu sunt de vină pentru asta, spuse el aşezându-se pe marginea patului şi întinzând mâna după halat. Se îmbrăcă încet, gândindu-se care era cel mai bun mod în care putea trata situația. Desigur, ea nu prea era în dispoziția necesară pentru a-i auzi cuvintele de consolare şi, Dumnezeule, numai de nu l-ar fi durut aşa capul!

— Cred că valetul este pregătit să te bărbierească, domnul meu.

— Eşti bine? întrebă el cu voce joasă, ignorându-i cuvintele şi îndreptându-se către ea. Se opri imediat ce ea se dădu un pas înapoi, ajungând cu spatele rezemat de dulap, fără vreo posibilitate de retragere, deşi era evident că asta îşi dorea. Rămase acolo, strângând la piept un jupon de muselină şi privindu-l îngrijorată.

— Sunt bine, milord.

— Sophy, micuţo, ce ţi-am făcut? murmură Julian cu răsuflarea întretăiată. Chiar am fost aşa un monstru noaptea trecută?

— O să ţi se răcească apa pentru bărbierit.

— Sophy, nu îmi fac griji pentru temperatura apei de bărbierit, ci pentru tine.

— Ţi-am spus, sunt bine, Julian. Te rog, vreau să mă îmbrac.

— Trebuie să vorbim, spuse el oftând adânc şi înaintă spre ea, neţinând seama de modul în care încerca să se îndepărteze de el. Trebuie să vorbim, repetă contele, prinzând-o uşor de umeri şi privind în ochii ei îngrijoraţi.

— Nu eşti satisfăcut, domnul meu? Speram că vei fi, i se adresă Sophy umezindu-şi buzele.

— Doamne, Dumnezeule, spuse el răsuflând greu, în timp ce îi sprijinea capul de umărul lui. Îmi pot da seama cu câtă disperare îţi doreşti să fiu satisfăcut. Sunt convins că ţi-e groază numai la gândul unei alte asemenea nopţi.

— Nu, milord, aş prefera să nu mai am parte de o asemenea noapte pentru tot testul vieţii mele, şopti ea cu vocea înăbuşită de halatul lui, deşi înflăcărarea din glas era uşor de perceput.

— Ar ajuta dacă aş jura pe onoarea mea că data viitoare nu va mai fi o experienţă la fel de respingătoare? spuse el spăşit mângâindu-i spatele în încercarea de a o alina.

— Cuvântul tău de onoare, domnul meu?

El înjură violent şi îi presă şi mai puternic capul de umărul lui, simţind cât de încordată era şi neavând nici cea mai vagă idee cum să rezolve situaţia.

— Ştiu că probabil nu te mai încrezi prea mult în cuvântul meu de onoare în această dimineaţă, dar promit că data viitoare… nu va mai durea.

— Aş prefera să nu mă gândesc la data viitoare, Julian.

— Desigur, pot să înţeleg asta, admise contele simţind cum ea voia să se smulgă din îmbrăţişare. El însă nu era pregătit să-i dea drumul. Trebuia să găsească un mod de a o asigura că nu era

monstrul care păruse în noaptea precedentă.

— Îmi pare rău, micuţo. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu mine. Ştiu că este greu de înțeles, dar dacă e să spun adevărul, nu îmi pot aminti cu exactitate ce s-a petrecut. Trebuie să mă crezi însă, nu am avut nicio intenţie să îţi fac rău.

— Aş prefera să nu discutăm despre asta, replică ea împingându-l pentru a scăpa din strânsoare.

— Dar trebuie, căci dacă nu facem asta, vei ajunge să crezi că problema este chiar mai gravă decât în realitate. Sophy, uită-te la mine.

Ea ridică brusc fruntea şi ezită, aruncându-i o privire rapidă, cercetătoare, după care îşi feri grăbită ochii.

— Ce ai vrea să fac, domnul meu?

— Aş vrea să spui că mă ierţi şi că nu-mi vei purta pică pentru ceea ce am făcut noaptea trecută, dar probabil ar însemna să-ţi cer prea mult. O strânse şi mai tare în braţe, după care se forţă să se relaxeze.

— Mândria ta este satisfăcută acum? se interesă ea muşcându-şi buzele.

— La naiba cu mândria mea! Încerc să găsesc un mod în care să îmi cer scuze faţă de tine şi să îţi spun că nu va fi aşa… aşa de neconfortabil pentru tine data viitoare. La naiba, *neconfortabil* era un termen ridicol de anost pentru ceea ce simţise biata fată în noaptea anterioară în timp ce el îşi croia drum între coapsele ei. Ceea ce se petrece între soţi este de obicei o experienţă plăcută, şi aşa ar fi trebuit să fie şi pentru tine. Am avut intenţia să fie plăcută, dar nu ştiu ce s-a întâmplat. Probabil că mi-am pierdut orice urmă de stăpânire de sine. La naiba, cred că mi-am pierdut minţile.

— Te rog, domnul meu, este groaznic de jenant pentru mine. Trebuie să discutăm despre asta?

— Bine, dar îţi dai cu siguranţă seama că nu putem lăsa lucrurile aşa.

— De ce nu? întrebă ea precaută după o mică pauză.

— Sophy, fii rezonabilă, draga mea, suntem căsătoriţi, vom face dragoste des şi nu vreau să-ţi fie frică de asta de acum încolo.

— Aş vrea să nu-i mai spui aşa, pentru că nu este nici pe departe dragoste, izbucni ea.

Julian închise ochi şi se sili să fie răbdător. Dacă îi datora ceva noii lui mirese în acea dimineaţă era o imensă răbdare, care nu era, din păcate, cea mai mare calitate a lui.

— Sophy, spune-mi ceva. Mă urăşti?

— Nu, milord, răspunse ea înghiţind în sec şi privind în continuare pe fereastră.

— Ei, măcar atât, deşi nu e mult. La naiba, Sophy, ce ţi-am făcut azi-noapte? Trebuie că m-am năpustit asupra ta, dar jur că nu-mi mai amintesc nimic după ce ne-am urcat în pat.

— Chiar nu pot vorbi despre asta.

— Nu, îmi imaginez că nu poţi, spuse Julian trecându-şi furios degetele prin păr. Cum se putea aştepta ca ea să-i descrie în detaliu acţiunile? Nici nu voia de fapt să audă povestea îngrozitoare, deşi avea o nevoie disperată să ştie ce îi făcuse. Trebuia să ştie cât de nemilos fusese şi începea deja să se tortureze imaginându-şi tot felul de lucruri.

— Julian?

— Ştiu că asta nu este o scuză, draga mea, dar mi-e teamă că aseară am băut mai mult Porto decât mi-am dat seama. Nu voi mai veni niciodată în patul tău într-o asemenea stare deplorabilă, este de neiertat. Te rog să-mi accepţi scuzele şi să mă crezi că data viitoare va fi cât se poate de diferit.

— Cât despre data viitoare… murmură Sophy dregându-şi glasul.

— Ştiu că nu prea eşti nerăbdătoare să fie o dată viitoare, spuse el cutremurându-se. Îţi dau cuvântul meu că nu te voi mai grăbi. Cu toate acestea, înţelege, te rog, că se va întâmpla într-o bună zi. Vezi, Sophy, pentru tine e ca şi cum ai fi căzut de pe cal. Dacă nu încaleci din nou, s-ar putea să nu mai călăreşti niciodată.

— Nu sunt convinsă că asta ar fi prea rău, bombăni ea.

— Sophy.

— Da, desigur, micuţa problemă cu urmaşul. Te rog să mă ierţi, aproape că am uitat de asta.

— Nu mă gândeam la moştenitorul meu, ci la tine, spuse el, dezgustat de el însuşi.

— Înţelegerea noastră era pentru trei luni, îi aminti ea pe un ton liniştit, crezi că ne putem întoarce la ea?

— Nu cred că ar fi o idee bună să aşteptăm atât, mormăi Julian. Dacă ai trei luni la dispoziţie să te gândeşti la ce s-a întâmplat azi-noapte, sentimentul tău firesc de jenă va deveni din ce în ce mai puternic. Ţi-am explicat, ce e mai rău a trecut şi nu este nevoie să te retragi în spatele înţelegerii pentru care ai insistat.

— Bănuiesc că nu, cu atât mai mult cu cât am atât de puţine mijloace prin care să mă asigur că aceasta este respectată, spuse ea smulgându-se din braţele lui şi îndreptându-se spre fereastră. Aveai dreptate când subliniai faptul că o femeie are foarte puţină putere în cadrul unei căsnicii. Singura ei speranţă este să se poată baza pe onoarea de gentilom a soţului ei.

Julian se simţi copleşit de vinovăţie, iar când îşi reveni, îşi dori să se poată confrunta cu diavolul în persoană mai degrabă decât cu Sophy. Aşa măcar ar fi putut riposta.

Se găsea într-o poziţie insuportabilă şi era îngrozitor de limpede că exista doar un singur mod onorabil de a ieşi din ea. Trebuia să recurgă la această variantă deşi în final asta avea să îngreuneze foarte mult lucrurile în ceea ce o privea pe Sophy.

— Ai mai putea avea încredere a doua oară în cuvântul meu dacă sunt de acord să ne întoarcem la înţelegerea de trei luni? întrebă Julian pe un ton aspru.

— Da, cred că aş putea avea încredere în tine de această dată, replică ea aruncându-i o privire rapidă peste umăr, atâta vreme cât eşti de acord nici să nu mă seduci şi nici să nu mă forţezi.

— Aseară ţi-am promis seducţie şi în loc de asta, te-am forţat să te culci cu mine. Da, cred că pot înţelege de ce vrei să extinzi condiţiile

înțelegerii noastre. Prea bine, Sophy, spuse Julian înclinându-şi capul protocolar. Deşi judecata îmi spune că este greşit, nu-ţi pot refuza dreptul de a insista în acest sens în lumina celor întâmplate azi-noapte.

— Mulţumesc, milord, rosti Sophy plecându-şi capul, cu degetele încleştate în faţa ei.

— Nu-mi mulţumi, sunt ferm convins că fac o mare greşeală, ceva este în neregulă aici, spuse el chinuindu-se iarăşi să îşi amintească ce se întâmplase în noaptea precedentă, dar totul era în ceaţă. Oare îşi pierdea minţile? Ai cuvântul meu că nu voi încerca să te seduc în timpul prevăzut de acordul nostru, şi este de la sine înţeles că nici nu te voi forţa în vreun fel. Te rog să mă ierţi, încheie el vrând să întindă mâna şi să o tragă aproape de el, dar fără a îndrăzni să o facă.

Ieşi din cameră simţind că nu se putea înjosi mai mult în ochii ei decât se înjosise deja în ai lui.

Cele două zile care urmară ar fi trebuit să fie cele mai fericite din viaţa lui Sophy. Luna de miere se transforma, în sfârşit, în visul la care sperase odinioară. Julian era bun, atent cu ea şi cât se poate de blând, tratând-o de parcă ar fi fost un bibelou nepreţuit de porţelan. În sfârşit, ameninţarea subtilă şi senzuală care o pândise zile întregi nu mai exista. Asta nu însemna că nu mai vedea dorinţă în ochii lui Julian, căci asta nu se schimbase, dar acum focul era mocnit şi nu-i mai era teamă că avea să scape de sub control. În sfârşit avea spaţiul pe care încercase să îl negocieze înainte de căsătorie.

Cu toate acestea, în loc să se relaxeze şi să se bucure de ceea ce obţinuse, Sophy era nefericită. În cursul celor două zile se luptă cu acest sentiment, dar şi cu cel de vină, nereuşind să se convingă de faptul că făcuse ce trebuia. O soţie avea atât de puţină putere, încât era nevoită să se folosească de ce mijloace avea la îndemână. Simţul onoarei, pe de altă parte, nu o lăsa să-şi liniştească pe deplin

conştiinţa cu asemenea argumente.

Sophy se trezi în cea de-a treia dimineaţă de după aşa-zisa ei noapte a nunţii dându-şi seama că nu mai putea continua acea şaradă nici măcar o singură zi, cu atât mai puţin încă trei luni.

Nu se mai simţise atât de groaznic în viaţa ei, şi suporta foarte greu autoflagelarea lui Julian. Era evident că el se mustra aspru pentru ceea ce credea că săvârşise, iar faptul că în realitate nu o agresase defel o făcea pe Sophy să se simtă mai vinovată decât se simţea soţul ei.

Dădu pe gât ceaiul pe care i-l adusese camerista, aşeză la loc ceşcuţa pe farfurioară cu un zgomot puternic şi dădu la o parte cuvertura.

— O, ce zi minunată, doamnă, aveţi de gând să călăriţi după micul dejun?

— Da, Mary, te rog, trimite pe cineva să îl întrebe pe lordul Ravenwood dacă i-ar plăcea să mă însoţească.

— A, nu cred să nu vină cu dumneavoastră, observă fata cu un rânjet obraznic. Ar accepta să vă însoţească şi în America, dacă i-aţi cere-o. Personalul se bucură să vadă aşa o privelişte.

— Ce privelişte?

— Cea în care el face tot ce-i stă în puteri pentru a vă fi pe plac. Nu l-am mai văzut niciodată aşa. Poate că Înălţimea Sa îi mulţumeşte stelei lui norocoase că are o soţie atât de diferită de vrăjitoarea cu care s-a căsătorit prima oară.

— Mary!

— Îmi pare rău, doamnă, dar ştiţi la fel de bine ca mine ce se zvonea la noi în sat. Nu era niciun secret. Era tare dezmăţată. Costumul de călărie maro sau albastru, doamnă?

— Cel nou, maro, Mary, şi nu vreau să mai aud de prima Lady Ravenwood, spuse Sophy pe un ton care spera să fie ferm, aşa cum se cuvenea. În acea zi nu dorea să audă vorbindu-se despre predecesoarea ei. Sentimentul de vină o făcea să se întrebe dacă nu cumva, odată ce afla adevărul, Julian avea să ajungă la concluzia că

semăna cu prima lui soţie în privinţa anumitor tertipuri.

O oră mai târziu îl găsi aşteptând-o în holul de la intrare. Părea să se simtă foarte în largul lui în costumul elegant de călărie. Pantalonii comozi, de culoare deschisă, cizmele până la genunchi şi haina care îi urmărea linia corpului îi scoteau în evidenţă puterea latentă.

Julian îi zâmbi cald soţiei sale.

— Am rugat-o pe bucătăreasă să ne pregătească un picnic, spuse el, arătându-i un coş din nuiele. M-am gândit să mergem să explorăm ruinele vechiului castel pe care l-am descoperit pe dealul de lângă râu. Ţi-ar plăcea, doamnă? continuă el, venind să-i ofere braţul.

— Eşti foarte atent, Julian, răspunse Sophy cu modestie, încercând să-şi păstreze zâmbetul. Dorința lui de a-i face pe plac era înduioşătoare şi o făcea să se simtă şi mai nefericită.

— Trimite-ţi camerista să îţi aducă una dintre cărţile tale deplorabile. Pot să suport orice în afară de Wollstonecraft. Mi-am luat şi eu ceva din bibliotecă. Cine ştie, dacă vremea rămâne însorită, am putea să ne petrecem după-amiaza citind pe sub vreun copac de pe drum.

— Sună minunat, milord, spuse ea, şi preţ de o clipă inima îi săltă de bucurie. Apoi însă, realitatea reveni şi îşi dădu seama că Julian nu avea să fie deloc în dispoziţia necesară pentru a sta să citească sub vreun copac de prin crâng după ce avea să afle groaznicul adevăr.

O conduse spre ieşire, în lumina puternică a soarelui de primăvară. Doi cai fuseseră înşeuaţi şi îi aşteptau, un murg şi Angel, fiecare ţinut de câte un rândaş. Julian o privi ocrotitor în timp ce o luă grijuliu de talie şi o ridică în şa. Păru uşurat când ea nu tresări la atingerea lui.

— Mă bucur că te-ai simţit în stare să călăreşti din nou astăzi, zise contele în timp ce se avânta în şa şi lua frâiele în mâini. Am dus lipsa plimbărilor noastre de dimineaţă în aceste două zile, continuă el, aruncându-i o privire scurtă, cercetătoare. Eşti sigură că te simţi… ăăă… confortabil?

— Cât se poate de confortabil, Julian, spuse ea roşind puternic în timp ce îşi îmboldea iapa la trap. Asta doar până-şi aduna curajul de a-i spune adevărul, căci apoi avea să se simtă groaznic. Se întrebă posomorâtă dacă avea să o bată.

O oră mai târziu se opreau lângă ruinele unui vechi castel normand care stătuse odată de pază deasupra râului. Julian descălecă şi se îndreptă spre calul lui Sophy, după care o coborî uşor pe soţia lui din şa, fără a-i da drumul imediat când picioarele ei atinseră pământul.

— S-a întâmplat ceva, milord?

— Nu, spuse el cu un zâmbet de nepătruns, nimic, după care îşi luă mâna de pe talia ei şi îi aranjă pana care căzuse în faţă de pe marginea pălăriei de catifea maro şi se înclinase într-un unghi ciudat.

— Acesta a fost unul dintre motivele pentru care am avut un eşec răsunător pe parcursul scurtului meu sezon la Londra, oftă Sophy. Oricât de bine îmi aranja camerista părul şi hainele, întotdeauna reuşeam să ajung la bal sau la teatru arătând de parcă mă călcase o trăsură. Cred că mi-ar fi plăcut să trăiesc în nişte vremuri când viaţa era mai simplă şi oamenii trebuiau să poarte mai puţine haine.

— Nu m-aş supăra să trăiesc alături de tine în acele vremuri, mărturisi Julian, examinându-i îmbrăcămintea cu un zâmbet răutăcios. Ai arăta minunat alergând pe aici cu foarte puţine haine pe tine, continuă el cu o strălucire veselă în ochii verzi.

Ştiind că se înroşise din nou, îşi întoarse repede faţa de la el şi se îndreptă spre grămada de pietre care mai rămăsese din fortăreaţă. În orice alt moment, Sophy ar fi găsit ruina încântător de pitorească, dar în acea zi nu-i venea s-o contemple.

— O privelişte minunată, nu-i aşa? Îmi aminteşte vechiul castel de la Ravenwood. Trebuia să-mi aduc albumul de schiţe.

— Nu am vrut să te fac să te ruşinezi, Sophy, zise Julian încet, venind în spatele ei, şi nici să te sperii, reamintindu-ţi de noaptea trecută. Făceam doar o mică glumă. Scuză-mi lipsa de delicateţe,

urmă el, atingându-i umărul.

— Nu m-ai speriat, Julian, spuse Sophy închizând ochii.

— De fiecare dată când te îndepărtezi aşa de mine îmi fac griji că iar am greşit cu ceva.

— Julian, încetează, încetează imediat. Nu mi-e frică de tine.

— Nu este nevoie să mă minţi, micuţo, o asigură el cu blândeţe. Sunt perfect conştient că va trece o vreme până când voi reuşi să-mi răscumpăr greşeala.

— Of, Julian, dacă mai aud un singur cuvânt de scuze cred că o să ţip. Înaintă câţiva paşi fără a îndrăzni să privească în urmă, întrucât era singurul lucru pe care îl putea face ca să nu izbucnească în lacrimi.

— Sophy? Ce naiba se mai întâmplă acum? Îmi pare rău dacă nu-ţi pasă de scuzele mele, dar nu am nicio altă scăpare onorabilă în afară de a te convinge că sunt sincere.

— Nu înţelegi, murmură ea pe un ton trist. Motivul pentru care chiar nu doresc să le aud este că… *nu sunt deloc necesare.*

— Nu eşti obligată să-mi uşurezi situaţia, o asigură Julian, oprindu-se pentru o clipă în spatele ei.

— Nu asta vreau, ci doar să te lămuresc în legătură cu unele lucruri de care eu… În fine, te-am indus în eroare cu bună ştiinţă, recunoscu ea, încleştându-şi ambele mâini pe cravaşa.

— Nu înţeleg. Ce vrei să spui, Sophy? Că nu a fost atât de rău pe cât ştiu eu că trebuie să fi fost? Te rog, nu te deranja, ştim amândoi adevărul.

— Nu, Julian, tu nu ştii adevărul, doar eu îl ştiu. Trebuie să îţi mărturisesc ceva, milord, şi mi-e teamă că te vei supăra la culme.

— Nu pe tine, Sophy, pe tine nu voi fi niciodată supărat.

— Sper să îţi aminteşti de asta, milord, dar bunul-simţ îmi spune că nu o vei face. Nu este nevoie să îţi ceri scuze pentru ceea ce crezi că s-a întâmplat în acea noapte pentru că, de fapt, nu s-a întâmplat nimic, spuse ea găsind puţin curaj, dar neîndrăznind încă să se întoarcă cu faţa spre el şi să-l înfrunte.

— Poftim?

Sophy îşi trecu palma înmănuşată peste ochi şi îşi lovi fără să vrea pălăria, astfel încât pana acesteia se aplecă din nou în faţă.

— Mai precis, nu ai făcut ceea ce crezi că ai făcut.

Urmă o clipă de tăcere care i se păru asurzitoare lui Sophy, apoi Julian vorbi din nou.

— Dar sângele? Era atât de mult sânge!

— În apărarea mea, aş vrea să evidenţiez faptul că, din punctul meu de vedere, tu ai încălcat spiritul înţelegerii noastre, spuse ea repede înainte să o părăsească tot curajul. Eram foarte agitată şi grozav de furioasă. Sper că vei lua asta în considerare, mai ales că tu, dintre toţi oamenii, ştii cum este să cazi pradă unui atac de furie.

— Pe toţi dracii, Sophy, despre ce naiba vorbeşti? replică Julian cu o voce mult prea liniştită.

— Încerc să îţi explic, milord, că nu m-ai violat în acea seară. Doar ai adormit, explică Sophy, întorcându-se în sfârşit, gata să-l înfrunte. El stătea la câţiva paşi mai încolo, cu picioarele uşor depărtate şi cravaşa de-a lungul coapsei, în timp ce ochii de un verde smarald îi deveniseră mai reci decât adâncurile stăpânite de Hades.

— Am adormit?

— Ţi-am pus nişte ierburi în ceai, zise Sophy privind fix pe lângă umărul lui. Îţi aminteşti când ţi-am spus că am ceva mai eficient decât vinul de Porto pentru insomnie?

— Îmi amintesc, rosti el cu un glas înfiorător de calm, dar ai băut şi tu din ceai.

— M-am prefăcut doar că beau, îl corectă ea dând negativ din cap. Erai atât de ocupat să te plângi de cartea domnişoarei Wollstonecraft încât nu ai observat ce făceam.

Contele se apropie şi mai mult de ea, lovindu-şi uşor piciorul cu cravaşa.

— Dar sângele? Era împrăştiat pe cearşaf.

— Alte ierburi, milord. După ce ai adormit, le-am adăugat în ceai ca să obţin o pată de culoare roşiatică pe aşternuturi, numai că nu am

ştiut cât lichid să folosesc, de emoţie am vărsat cam mult, astfel că pata a devenit ceva mai mare decât intenţionasem.

— Ai vărsat nişte ceai, repetă el rar.

— Da, milord.

— Destul cât să mă faci să cred că m-am purtat ca o brută cu tine.

— Da, milord.

— Vrei să spui că nu s-a întâmplat nimic în acea noapte, nimic-nimic?

— Păi, m-ai anunţat că mă vei seduce chiar dacă îţi spusesem cât se poate de clar că nu doresc să faci asta şi ai venit în camera mea în ciuda obiecţiilor mele şi m-am simţit cu adevărat ameninţată, milord, vorbi pe nerăsuflate Sophy simţind că îi mai vine puţin inima la loc. Aşa că nu e ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, dacă mă înţelegi. Nu s-a întâmplat nimic doar pentru că am luat măsuri în acest sens. Nu eşti singurul cu o fire iute la mânie, milord.

— M-ai drogat, constată el cu o voce care ezita între neîncredere şi furie.

— Era o simplă licoare contra insomniei.

— M-ai drogat cu una dintre nenorocitele tale de licori şi apoi ai făcut ca totul să pară că te-am violat, o întrerupse Julian cu ochii strălucind de mânie, în timp ce cravașa lovi carâmbul cizmei lui de piele.

Nu mai avea ce comenta în faţa unei asemenea descrieri directe a faptelor, aşa că Sophy lăsă capul în jos şi pana pălăriei i se legănă în faţa ochilor în timp ce privea în pământ.

— Bănuiesc că ai putea vedea lucrurile şi aşa, dar nu am avut nicio clipă intenţia să-ţi dau de înţeles că… mi-ai făcut rău. Tot ce am vrut a fost să te încredinţez că ţi-ai făcut datoria, din perspectiva ta. Păreai atât de nerăbdător să-ţi revendici drepturile de soţ!

— Prin urmare, dacă aş fi fost convins că mi-am exercitat aceste drepturi, te-aş fi lăsat în pace pentru următoarele câteva luni?

— M-am gândit că, satisfăcut pentru o vreme, ai fi fost dispus să onorezi termenii înţelegerii noastre.

— Sophy, dacă mai aduci în discuţie nenorocita aia de înţelegere, o să te strâng pur şi simplu de gât sau o să te croiesc cu cravașa pe spinare.

— Sunt pregătită pentru un comportament violent, milord. Se ştie că ai un temperament diabolic, bravă ea.

— Aşa deci? Atunci mă surprinde că m-ai adus aici, unde suntem singuri, pentru a-mi face această mare mărturisire. Nimeni nu-ţi poate auzi strigătele după ajutor dacă iau decizia să te pedepsesc chiar acum.

— M-am gândit că nu e corect să-i implic şi pe servitori, şopti ea.

— Ce nobil din partea ta, scumpo. Sper să mă ierţi dacă nu prea îmi vine a crede că o femeie care îşi droghează soţul are vreme să-şi facă griji despre părerile servitorilor, spuse el mijindu-şi ochii. Dumnezeule, oare ce-o fi fost în mintea lor când au schimbat aşternuturile a doua zi dimineaţă?

— I-am explicat lui Mary că vărsasem nişte ceai în pat.

— Cu alte cuvinte, am fost singurul din toată casa care îşi închipuia că sunt un violator ordinar? Mda, şi asta e ceva.

— Îmi pare rău, Julian, chiar îmi pare rău. În apărarea mea, pot doar să subliniez că eram speriată şi supărată. Credeam că ne înţelegem atât de bine, că începem să ne cunoaştem, şi iată că brusc m-am pomenit ameninţată.

— Gândul că vreau să fac dragoste cu tine te sperie atât de mult încât să recurgi la asemenea metode pentru a evita asta? La naiba, Sophy, nu eşti o fetişcană prostuţă, eşti o femeie în toată firea şi ştii foarte bine de ce m-am căsătorit cu tine.

— După cum ţi-am mai explicat şi înainte, nu mi-e teamă de act în sine, declară ea însufleţită. Am doar nevoie de timp ca să te cunosc, să ne deprindem unul cu celălalt. Nu doresc să fiu o iapă de prăsilă atâta vreme cât îţi convine asta, după care să fiu părăsită undeva la ţară. Trebuie să recunoşti că asta aveai de gând când m-ai luat de soţie.

— Nu recunosc nimic, ripostă el, lovindu-şi din nou cizma cu

cravaşa. Din punctul meu de vedere, tu eşti cea care a încălcat acordul referitor la căsătoria noastră. Cerinţele mele au fost foarte simple şi puţine. Dacă îţi aminteşti, una dintre ele era să nu mă minţi niciodată.

— Julian, nu te-am minţit. Poate că te-am indus în eroare, dar desigur poţi înţelege că eu…

— M-ai minţit, o întrerupse el cu brutalitate, şi dacă nu m-aş fi lăsat copleşit de vină în aceste două zile mi-aş fi dat seama de asta imediat, căci erau destule semne. Nu ai fost capabilă nici măcar să te uiţi în ochii mei. Dacă nu aş fi pus asta pe seama faptului că nu suporţi să mă priveşti, aş fi înţeles de îndată că mă duceai de nas.

— Îmi pare rău, Julian.

— Are să-ţi pară şi mai rău, doamnă, înainte să punem punct acestei afaceri. Nu mă poţi prosti ca pe bunicul dumitale, şi ar cam fi vremea să înveţi asta. Credeam că eşti destul de inteligentă ca să o pricepi din primul moment, dar se pare că trebuie să-ţi dau o lecţie.

— Julian!

— Încalecă.

— Ce ai de gând să faci, domnul meu? întrebă Sophy ezitând.

— Când mă voi fi hotărât, îţi voi spune. Între timp, o să ai neplăcuta experienţă de a te îngrijora în legătură cu asta.

— Ştiu că eşti furios, Julian, şi probabil că o merit, murmură Sophy în timp ce se îndrepta încet spre calul ei, dar aş dori să aflu cum ai de gând să mă pedepseşti. Sinceră să fiu, nu cred că pot suporta această nesiguranţă.

Mâinile lui se înfăşurară în jurul mijlocului ei atât de brusc, din spate, încât ea tresări. Julian o ridică în şa cu o violenţă pe care de-abia reuşea să o controleze, apoi se opri o clipă şi privi în sus la ea cu o furie rece în ochi.

— Dacă ai de gând să-i joci feste soţului tău, doamnă, ai face bine să te obişnuieşti şi cu nesiguranţa legată de modul în care se va răzbuna, pentru că mă voi răzbuna, Sophy, îţi promit. N-o să te las să devii o scorpie de necontrolat cum era prima mea soţie.

Înainte ca fata să poată răspunde, se depărtă de ea, urcă în şa şi, fără vreun cuvânt, o luă la galop spre casă, lăsând-o singură printre ruine. Ajunse acasă la jumătate de oră după el. Spre disperarea ei, descoperi că atmosfera veselă şi freamătul din gospodărie din ultimele zile se schimbaseră ca prin farmec şi Eslington Park devenise un loc sumbru şi ameninţător.

Majordomul o privi cu ochi trişti atunci când păşi oropsită în holul de la intrare.

— Ne făceam griji pentru dumneavoastră, doamnă, o întâmpină el cu blândeţe.

— Îţi mulţumesc, Tyson. După cum vezi, sunt cât se poate de bine. Unde este lordul Ravenwood?

— În bibliotecă, doamnă, a dat ordine stricte să nu fie deranjat.

— Înţeleg, spuse Sophy privind agitată spre uşile închise, rău prevestitoare, ale bibliotecii. Ezită un moment, apoi îşi ridică poalele costumului de călărie şi o luă la fugă pe scări, ignorând privirile îngrijorate ale servitorilor.

Julian ieşi din bibliotecă la cină ca să o anunţe în ce consta pedeapsa. Când îl văzu aşezându-se la masă cu o privire cruntă, Sophy îşi dădu seama că îşi clocise răzbunarea cu o sticlă de vin de Bordeaux alături.

O linişte apăsătoare se lăsă asupra salonului, şi lui Sophy i se păru că toate chipurile din medalioanele pictate de pe tavan o priveau cu ochi acuzatori.

Încerca pe cât putea de bine să-şi mănânce peştele, când Julian le porunci majordomului şi lacheului să iasă din cameră, cu un semn scurt din cap. Sophy îşi ţinu răsuflarea.

— Voi pleca la Londra mâine-dimineaţă, o informă el, adresându-i-se pentru prima oară.

— Mergem la Londra, milord? Sophy ridică privirea cu un licăr de speranţă.

— Nu, Sophy, tu nu mergi la Londra, eu merg. Tu, draga mea soţie uneltitoare, vei rămâne aici, la Eslington Park. Îţi voi îndeplini

cea mai mare dorinţă. Îţi vei putea petrece restul celor trei luni preţioase în linişte deplină. Îţi dau cuvântul meu solemn că nu te voi deranja.

Îşi dădu seama că avea să o abandoneze în sălbăticia de la Norfolk.

— O să fiu singură aici, milord? îngăimă Sophy şocată.

— Într-adevăr, n-o să ai companie ori vreun soţ ros de remuşcări care să aibă grijă de tine, încuviinţă el cu o politeţe rece. Cu toate acestea, vei avea la dispoziţie un personal foarte bine calificat şi poate că te va amuza să le alini durerile de gât sau problemele de ficat.

— Te rog, Julian, aş prefera să mă baţi mai degrabă şi să terminăm cu toate astea.

— Nu mă tenta, o sfătui el sec.

— Dar nu vreau să stau aici de una singură. O parte din înțelegerea noastră spunea că nu pot fi alungată la țară atunci când tu mergi la Londra.

— Îndrăzneşti să-mi mai aduci aminte de înțelegerea aceea de neconceput?

— Îmi pare rău dacă nu-ţi place, dar ţi-ai dat cuvântul în legătură cu anumite lucruri înainte de căsătorie. Din punctul meu de vedere, ai fost foarte aproape de a încălca o anumită promisiune, iar acum o vei face din nou. Nu este o purtare… onorabilă.

— Nici să nu te gândeşti să-mi ţii mie o predică despre onoare, Sophy. Eşti femeie şi ştii prea puţine despre asta, ţipă el.

— Învăţ repede, spuse Sophy fixându-l cu privirea.

— Nu te uita la mine de parcă nu aş avea onoare, doamnă, se răsti Julian aruncându-şi la o parte şervetul. Te asigur că nu-mi încalc jurământul. În cele din urmă vei avea parte de ziua ta la Londra, dar nu vei merge acolo până nu înveţi care-ţi sunt îndatoririle de soție.

— *Îndatoririle?*

— La sfârşitul acestor trei luni preţioase ale tale, o să mă întorc aici, la Eslington Park, şi vom discuta despre asta. Am încredere că

până atunci vei fi decis că poţi suporta să te ating şi, într-un fel sau altul, doamnă, voi obţine ce doresc din această căsnicie.

— Un moştenitor şi niciun pic de bătaie de cap.

— Mi-ai dat deja multă bătaie de cap, Sophy, şi fii mulţumită cu asta, pentru că nu am de gând să te las să creezi un haos în viaţa mea, spuse el cu un zâmbet fioros.

În dimineaţa următoare, Sophy stătea abătută printre statuile din holul de la intrare, urmărind curajoasă pregătirile pentru plecarea lui Julian. În timp ce valetul îi urca bagajele în trăsură, Înălțimea Sa îşi luă rămas-bun de la noua lui mireasă cu un formalism glacial.

— Îţi doresc să te bucuri de căsnicie în următoarele două luni şi jumătate, doamnă. Dădu să se îndepărteze, dar se opri şi înjură dezgustat văzând o panglică desfăcută care-i atârna în păr. O înnodă cu un gest rapid şi nerăbdător şi plecă, lăsând în urmă doar sunetul obsedant al cizmelor lui pe marmură.

Sophy îndură o săptămână de singurătate până îşi regăsi buna dispoziţie, iar când se întâmplă asta decise nu numai că suferise destul pentru crima ei, ci şi că făcuse o eroare tactică în comportamentul faţă de soţul ei.

Lumea i se păru mai frumoasă din momentul în care luă hotărârea de a-l urma pe Julian la Londra.

Dacă ea avea câteva lucruri de învăţat despre cum trebuia să se poarte cu soţul ei, atunci însemna că şi Julian avea câte ceva de învăţat despre cum să se poarte cu soţia lui. Prin urmare, Sophy se hotărî să-şi reia căsnicia de la zero.

Capitolul 5

Julian examină scena solemnă pe care o găsi când intră în clubul lui obişnuit.

— E destulă tristeţe aici cât să organizezi o înmormântare, îi spuse prietenului său Miles Thurgood. Sau poate atmosfera e mai potrivită pe un câmp de bătălie, adăugă el după un moment de reflecţie.

— La ce te aşteptai? îl întrebă Miles cu chipul lui frumos şi tânăr marcat de aceleaşi linii sumbre ca şi ale celorlalţi bărbaţi din încăpere, în timp ce în ochii lui de un albastru intens sclipea o luminiţă de amuzament macabru. La fel este peste tot în cluburile din St. James şi în orice altă parte din oraş în această seară. Tristeţe şi moarte peste tot.

— Bănuiesc că a fost publicată prima parte a infamelor *Memorii* ale lui Featherstone, nu-i aşa?

— După cum a promis editorul, fix la timp. S-a vândut în mai puţin de o oră, se pare.

— Judecând după aerul morbid de pe feţele tuturor, presupun că Marea Featherstone s-a ţinut de ameninţarea de a menţiona anumite nume în *Memorii.*

— Printre altele, pe ale lui Glastonbury şi Plimpton, spuse Miles arătând spre cei doi bărbaţi din celălalt capăt al camerei, care stăteau la masă cu o sticlă de vin de Porto între ei. Era evident că cei doi lorzi între două vârste erau cuprinşi de deznădejde.

— Vor mai fi şi alte nume în volumul următor, sau cel puţin aşa ni s-a spus.

— Trebuie să laşi pe mâna unei femei grija de a crea mai mult haos decât ştirile despre război, remarcă Julian subţiindu-şi buzele în timp ce se aşeza şi deschidea un număr din *Gazette.* Se uită repede pe titluri, căutând obişnuitele relatări despre bătălii şi lista cu

numele celor căzuţi în campania peninsulară care părea să nu aibă sfârşit.

— E uşor pentru tine să fii aşa de optimist în legătură cu *Memoriile* lui Featherstone, spuse Miles cu un zâmbet fugar. Soţia ta nu este aici, în oraş, unde poate pune mâna pe ziare, dar Glastonbury şi Plimpton nu au fost atât de norocoşi. Umblă vorba că Lady Glastonbury i-ar fi dat majordomului indicaţii să nu-i permită sărmanului ei soţ accesul în casă, pe când doamna lui Plimpton se pare că ar fi făcut o scenă de proporţii.

— Iar acum amândoi se ascund la club.

— Unde pot merge în altă parte? E ultimul lor refugiu.

— Sunt doi nerozi, comentă Julian încruntându-se. Îşi concentra atenţia asupra unei depeşe de război.

— Nerozi, da? repetă Miles aşezându-se în fotoliu şi aruncându-i prietenului său o privire plină de respect amestecat cu batjocură. Bănuiesc că ai putea să le dai nişte sfaturi înţelepte despre cum să se comporte faţă de o femeie furioasă. Nu toată lumea îşi poate convinge soţia să se retragă la ţară, Julian.

Julian refuză să cadă în capcană. Ştia că şi Miles şi toţi ceilalţi prieteni ai lui mureau de curiozitate să afle câte ceva despre noua lui mireasă.

— Glastonbury şi Plimpton ar fi trebuit să se asigure că soţiile lor nu pun mâna pe niciun exemplar din *Memorii*.

— Şi cum ar fi putut să facă asta? Probabil că azi după-masă Lady Glastonbury şi Lady Plimpton şi-au trimis lacheii să stea la coadă la biroul editorului.

— Dacă Glastonbury şi Plimpton nu îşi pot ţine nevestele în frâu, atunci amândoi au primit exact ce merită, spuse Julian fără milă. Un bărbat trebuie să stabilească reguli foarte clare la el acasă.

— Umblă vorba că amândoi au avut ocazia să se salveze, dar nu au profitat de ea. Marea Featherstone a hotărât să-i dea ca exemplu, astfel încât următoarele ei victime să fie mai rezonabile.

— Ce tot vorbeşti acolo? Julian îl privi dintr-odată atent.

— Nu ai auzit de scrisorile pe care le trimite Charlotte foştilor ei iubiţi? se auzi o voce profundă şi tărăgănată.

— Şi despre ce scrisori este vorba, Daregate? se interesă Julian ridicând din sprâncene în timp ce nou-venitul se prăbuşea fără vlagă într-un fotoliu vizavi de el.

— Spune-i despre scrisori, îl îndemnă Miles pe acesta.

Gideon Xavier Daregate, singurul nepot şi aparent unicul moştenitor al desfrânatului şi risipitorului conte de Daregate, care era şi necăsătorit pe deasupra, zâmbi cu o anume cruzime şi această expresie împrumută trăsăturilor sale un aer acvilin, de pasăre de pradă, la care contribuiau şi ochii reci de un gri-argintiu.

— Păi este vorba despre scurtele bilete pe care Marea Featherstone le trimite personal tuturor posibilelor victime. Se pare că pentru un anume preţ, orice bărbat se poate asigura că numele lui nu va apărea în *Memorii*.

— Şantaj, observă Julian pe un ton înverşunat.

— Poţi fi sigur de asta, murmură Daregate, părând puţin plictisit.

— Nu se face să îi dai bani unui şantajist. Procedând astfel, nu vei face decât să le dai apă la moară altora ca el.

— Sunt convins că asta şi-au spus şi Glastonbury şi Plimpton unul celuilalt, spuse Daregate, şi ca urmare, nu numai că s-au regăsit în *Memoriile* lui Charlotte, ci s-au pomenit şi vorbiţi de rău într-o operă publicată. Se pare că Marea Featherstone nu era prea impresionată de talentele lor de alcov.

— *Memoriile* astea intră atât de mult în detalii? icni Miles.

— Mi-e teamă că da, rosti Daregate sec. Sunt pline cu genul de nimicuri pe care doar o femeie şi le-ar putea aminti, cum ar fi dacă un bărbat a uitat să se spele ori să-şi schimbe lenjeria de corp înainte de a-i face o vizită. Care e problema, Miles? Doar tu nu ai fost vreunul dintre protectorii lui Charlotte, nu?

— Nu, dar Julian a fost pentru scurtă vreme, spuse Miles rânjind obraznic.

— Dumnezeule, dar asta a fost acum o veşnicie, tresări Julian. Cu

siguranţă Charlotte m-a uitat de mult.

— Eu nu aş fi atât de sigur, spuse Daregate. Femeile ca ea au o memorie bună.

— Nu te agita, Julian, adăugă Miles gata să-i sară în ajutor. Cu puţin noroc, noua ta mireasă nici măcar nu va auzi de aceste *Memorii*.

Julian mormăi şi se întoarse la ziarul lui, gândindu-se că avea să se ocupe de asta.

— Ia spune-ne, Ravenwood, îl întrerupse nepoliticos Daregate, când ai de gând să ne-o prezinţi pe noua contesă? Doar ştii că toată lumea moare de curiozitate să o cunoască. Nu vei reuşi să o ţii ascunsă mereu.

— Cu veştile despre manevrele lui Wellington din Spania şi cu *Memoriile* lui Featherstone, cred că societatea este destul de ocupată momentan, spuse Julian pe un ton liniştit.

Thurgood şi Daregate deschiseră amândoi gura să protesteze la această remarcă, dar văzând expresia rece şi ameninţătoare de pe chipul prietenului lor, se răzgândiră.

— Nu m-ar deranja să încep o altă sticlă de vin de Bordeaux, schimbă Daregate subiectul. Sunt destul de însetat după o seară întreagă de jocuri de noroc. O împărţim?

— Da, spuse Julian lăsând la o parte ziarul. Vreau şi eu un pahar.

— Ai de gând să vii la serata lui Lady Eastwell de astă-seară? îl întrebă Miles de dragul conversaţiei. Cred că va fi interesant. Dacă e să dăm crezare bârfelor, lordul Eastwell a primit astăzi una dintre acele scrisori de şantaj ale lui Charlotte şi toată lumea se întreabă dacă Lady Eastwell a aflat deja despre asta.

— Îi port un mare respect lui Eastwell, mărturisi Julian. L-am văzut luptând pe continent şi de altfel l-ai văzut şi tu, Daregate. Omul ştie cum să-şi apere poziţiile în faţa duşmanului, aşa că ar trebui cu siguranţă să ştie cum să se poarte cu soţia lui.

— Ei, haide, Ravenwood, replică Daregate cu un rânjet lipsit de orice urmă de amuzament, ştim amândoi că să te lupţi cu Napoleon

e joacă de copii pe lângă înfruntarea unei femei mânioase.

Miles dădu şi el din cap aprobator, deşi cu toţii ştiau că nu fusese niciodată căsătorit sau măcar implicat într-o relaţie serioasă.

— Foarte înţelept din partea ta că ţi-ai lăsat mireasa la ţară, chiar foarte înţelept. Măcar acolo poţi fi sigur că nu intră în nicio belea.

Julian tot încercase să se convingă de asta întreaga săptămână de când se întorsese la Londra, dar în acea seară, la fel ca în fiecare seară de când se întorsese, nu mai era atât de sigur că luase decizia corectă.

Problema era că îi lipsea Sophy, în mod absolut inexplicabil, şi era de necontestat că asta îl făcea să se simtă grozav de nelalocul lui. Fusese un nesocotit să o abandoneze la ţară, dar aceasta fusese singura cale prin care reuşise să o controleze.

Din păcate, nu găsise altă variantă, oricât ar fi întors problema pe toate părţile.

La o oră târzie din noapte, chestiunea îi ocupa încă mintea în timp ce ieşea de la club. Sări în trăsură şi privi meditativ pe fereastră la străzile întunecate pe când vizitiul dădea bice cailor.

Adevărul era că încă îl năpădea mânia de fiecare dată când îşi amintea de renghiul pe care i-l jucase Sophy în acea noapte nefastă când se decisese să-şi exercite drepturile conjugale. Îşi mai amintea, şi asta chiar de câteva ori pe zi, că era esenţial să-i dea o lecţie la începutul căsniciei, cât era încă naivă şi maleabilă. Nu trebuie să-i lase impresia că îl putea manipula.

Cu toate acestea, indiferent cât de mult se chinuia să nu uite de pasul ei greşit şi cât de important era să înăbuşe în faşă un asemenea comportament, se trezi amintindu-şi şi alte lucruri despre Sophy. Îi era dor de călăritul alături de ea dimineaţa, de conversaţiile inteligente despre cultivarea pământului şi de partidele de şah din fiecare seară, aşa cum îi lipseau şi parfumul ei feminin, ademenitor, felul în care îşi înclina gâtul când se pregătea să-l înfrunte şi inocenţa blândă şi discretă din ochii ei de culoarea turcoazului. De asemenea, îşi amintea râsul ei vesel, ştrengăresc, şi modul în care se preocupa de sănătatea servitorilor şi a arendaşilor.

Chiar în săptămâna aceea se pomenise de mai multe ori gândindu-se oare ce parte din garderoba ei era în dezordine în acel moment. Atunci închidea ochii preţ de o clipă şi şi-o imagina călare, cu pălăria căzută pe-o ureche, sau cu un tiv descusut la rochie. Camerista ei avea de lucru, nu glumă.

Sophy nu semăna deloc cu prima lui soţie.

Elizabeth se îmbrăcase întotdeauna impecabil, cu fiecare buclă la locul ei şi orice rochie decoltată aranjată în aşa fel încât să-i scoată în evidenţă farmecele. Chiar şi în dormitor, prima contesă de Ravenwood îşi păstrase un aer de perfecţiune plin de eleganţă şi fusese o zeiţă a dorinţei în lenjeria ei croită cu un scop bine definit, o creatură menită să trezească pasiunea bărbaţilor şi să-i ducă la pierzanie. Lui Julian i se făcea greaţă când se gândea cât de adânc fusese prins în mrejele dulci ale acelei vrăjitoare.

Se scutură hotărât de vechile amintiri. O alesese pe Sophy să-i fie soţie tocmai datorită enormei diferenţe dintre ea şi Elizabeth, şi avea să facă totul pentru ca noua lui mireasă să-şi păstreze candoarea. Oricare ar fi fost preţul de plătit, nu avea să-i permită lui Sophy a lui să urmeze acelaşi drum strălucitor al distrugerii pe care îl alesese Elizabeth.

Deşi era cât se poate de convins de acest scop, nu ştia exact ce măsuri trebuia să adopte pentru a-l atinge. Poate că fusese o greşeală să o abandoneze pe Sophy la ţară, căci astfel nu numai că rămăsese acolo nesupravegheată, dar îl lăsase şi pe el fără ocupaţie în metropolă.

Trăsura se opri în faţa casei lui impunătoare. Studie mohorât uşa şi se gândi la patul gol care îl aştepta. Dacă avea vreun pic de minte, ar fi trebuit să îi poruncească vizitiului să întoarcă şi să se îndrepte spre Trevor Square. Fără îndoială că Marianne Harwood ar fi fost mai mult decât bucuroasă să-l primească chiar şi la ora aceea târzie. Totuşi imaginile farmecelor obraznice ale voluptuoasei La Belle Harwood nu-l puteau face să-şi trădeze celibatul autoimpus. La patruzeci şi opt de ore după ce revenise la Londra, Julian îşi dăduse

seama că singura femeie cu care ardea de nerăbdare să se culce era soţia lui.

Fără îndoială că obsesia dezvoltată pentru ea era rezultatul direct al faptului că îşi refuzase ceea ce-i aparţinea de drept, se gândi el în timp ce cobora din trăsură şi urca scările. Cu toate acestea, un lucru era sigur: data următoare când se urca în pat cu Sophy aveau să-şi amintească amândoi de incident cât se poate de limpede.

— Bună seara, Guppy, spuse Julian când majordomul îi deschise uşa. Eşti încă treaz la ora asta târzie. Parcă îţi cerusem să nu mă aştepţi.

— Bună seara, domnule, îl salută Guppy dregându-şi vocea solemn în timp ce făcea un pas înapoi pentru a-i permite stăpânului să intre. A fost puţină agitaţie pe aici în această seară. Întregul personal e treaz încă.

— Agitaţie? repetă încruntat Julian, oprindu-se şi întorcându-se la jumătatea drumului spre bibliotecă. Guppy avea cincizeci şi cinci de ani, era perfect pregătit şi deloc genul care să inventeze scenarii dramatice.

— Contesa de Ravenwood a sosit şi s-a instalat în casă, domnule, îl informă Guppy cu o expresie perfect imobilă, deşi în ochi i se ghicea o exaltare ascunsă. Ne cerem scuze, dar personalul ar fi putut să o primească mult mai bine pe Lady Ravenwood dacă am fi fost anunţaţi de sosirea iminentă a domniei sale. În condiţiile date, îmi este teamă că am fost luaţi oarecum prin surprindere, deşi ne-am descurcat.

Julian îngheţă şi preţ de o clipă mintea i se opri în loc. Sophy era acolo, ca şi cum gândurile lui de pe drumul spre casă reuşiseră să o materializeze pe noua lui soţie.

— Desigur că v-aţi descurcat, Guppy, spuse el mecanic. Nici nu m-aş aştepta la altceva din partea ta şi a restului personalului. Unde se află Lady Ravenwood acum?

— S-a retras acum puţină vreme, domnule, şi dacă îmi permiteţi, doamna este cât se poate de amabilă cu personalul. Doamna

Peabody a condus-o, evident, în camera de lângă a dumneavoastră.

— Desigur, murmură Julian uitând de intenţia lui de a bea un pahar de Porto înainte de culcare. Gândul că Sophy era sus, în pat, îl făcu să uite de toate, şi se pomeni urcând scara cu paşi mari.

— Noapte bună, Guppy.

— Noapte bună, domnule, spuse Guppy cu un zâmbet abia schiţat în timp ce încuia uşa de la intrare.

„Sophy este aici.” Julian simţi un val de emoţie la acest gând, dar îl înfrână în clipa următoare, amintindu-şi că venind la Londra, soţia lui îl provocase în mod deschis. Soţia lui sfioasă de la ţară devenea din ce în ce mai rebelă.

Păşi repede pe coridor, sfâşiat între furie şi plăcerea perfidă de a o revedea pe Sophy. Aceste sentimente amestecate îl făceau să nu poată gândi coerent. Deschise uşa propriei camere apăsând nerăbdător clanţa şi îl găsi pe valetul său dormind buştean, prăbuşit într-unul dintre fotoliile de catifea roşie.

— Bună, Knapton. Eşti în urmă cu somnul?

— Domnule, tresări Knapton. Luptându-se cu somnul, clipi repede la vederea stăpânului care stătea în chiar pragul uşii.

— Îmi cer scuze, domnule. M-am aşezat doar pentru câteva minute să vă aştept şi nu ştiu ce s-a întâmplat, cred că am aţipit.

— Nu contează, în seara asta pot să mă pregătesc de culcare fără ajutorul tău, îl linişti Julian fluturând din mână pentru a-i indica uşa.

— Prea bine, domnule, dacă sunteţi sigur că nu veţi avea nevoie de ajutorul meu, spuse Knapton îndreptându-se grăbit spre uşă.

— Knapton.

— Da, domnule? întrebă valetul oprindu-se în pragul uşii şi privind precaut înapoi.

— Înţeleg că Lady Ravenwood a sosit în această seară.

— Acum câteva ore, domnule, spuse Knapton, şi chipul i se relaxă cu o expresie de plăcere. Toată casa a fost o vreme în culmea agitaţiei, dar totul este în ordine acum. Lady Ravenwood are propriul mod de a trata cu personalul, domnule.

— Lady Ravenwood are modul ei de a trata cu toată lumea, murmură Julian printre dinţi în timp ce Knapton ieşea pe hol. Aşteptă până când uşa se închise în urma valetului, apoi îşi scoase cizmele şi hainele de seară şi întinse mâna după halat.

După ce îşi legă cordonul de mătase, chibzui un moment, încercând să găsească metoda optimă de a se purta cu soţia lui cea îndrăzneaţă. Indignarea încă se îmbina cu pasiunea care fierbea în sângele lui. Simţea o dorinţă de nestăpânit să îşi verse furia asupra lui Sophy şi, în acelaşi timp, să facă dragoste cu ea. Poate că trebuia să le facă pe amândouă, îşi zise el.

Un lucru era sigur. Nu putea pur şi simplu să-i ignore sosirea intempestivă şi apoi să o salute a doua zi la micul dejun ca şi cum prezenţa ei acolo ar fi fost o chestiune de rutină. Nu avea de gând să stea codindu-se ca un ofiţer începător înaintea primei sale bătălii. Aceasta era casa lui, şi avea de gând să se comporte ca un stăpân pe moşia sa.

Julian respiră adânc, bodogăni o înjurătură şi merse spre uşa care făcea legătura între garderoba lui şi dormitorul lui Sophy. Înşfacă o lumânare şi ridică mâna cu intenţia de **a** bate la uşă, dar se răzgândi în ultima clipă, gândindu-se că nu era cazul să fie curtenitor.

Apucă mânerul, aşteptându-se ca uşa să fie încuiată pe dinăuntru, dar, spre mirarea lui, acesta nu opuse rezistenţă, astfel că dormitorului lui Sophy, cufundat în întuneric, se ivi în faţa ochilor lui.

Pentru o clipă nu reuşi să o găsească printre umbrele din camera elegantă; în cele din urmă distinse forma curbată a trupului ei în centrul patului masiv. Simţi cum partea de jos **a** corpului i se crispă dureros. „Aceasta este soţia mea şi în sfârşit se află aici, în dormitor, unde îi e locul.”

Sophy se mişcă agitată prin somn, aproape de a aluneca în mrejele unui vis înşelător, apoi se trezi încet, încercând să se lămurească unde se găsea. Deschise ochii şi se uită fix la flacăra tremurândă a

lumânării care înainta în tăcere spre ea, prin beznă. Teama o făcu să se dezmeticească pe deplin şi Sophy oftă uşurată recunoscând figura întunecată care ţinea lumânarea.

— Julian. M-ai speriat, domnul meu, te mişti ca o umbră, spuse ea ridicându-se în capul oaselor şi trăgându-şi cearşaful până la gât.

— Bună seara, doamnă, rosti el cu o voce glacială, lipsită de orice emoţie, acea voce calmă şi ameninţătoare care nu prevestea niciodată nimic bun. Sper că mă vei ierta că nu eram acasă în această seară când ai sosit. Vezi tu, nu te aşteptam.

— Te rog să nu iei asta în seamă, domnul meu, sunt perfect conştientă că sosirea mea te-a surprins destul de mult, spuse Sophy încercând să nu ia în seamă frisonul de teamă pe care îl simţea pe şira spinării. Ştiuse că această confruntare era inevitabilă din momentul în care decisese să plece de la Eslington Park. Petrecuse mai multe ore în trăsură, în legănat de roţi, imaginându-şi ce avea să-i spună mâniosului ei soţ.

— Surprins? Asta e puţin spus.

— Nu e nevoie să fii sarcastic, ştiu că eşti într-o oarecare măsură supărat pe mine.

— Ai un simţ al observaţiei de invidiat.

Sophy înghiţi în sec, adunându-şi curajul. Avea să fie mai greu decât îşi închipuise, deoarece atitudinea lui nu se schimbase prea mult în bine în săptămâna din urmă.

— Poate chiar ar fi mai bine să discutăm despre asta mâine-dimineaţă.

— Vom discuta acum, întrucât mâine-dimineaţă n-o să avem răgaz, vei fi prea ocupată cu făcutul bagajelor pentru întoarcerea la Eslington Park.

— *Nu.* Trebuie să înţelegi, Julian, nu îţi pot permite să mă alungi, spuse ea, strângând şi mai tare cearşaful. Îşi promisese că nu se va ruga de el şi că va fi calmă şi rezonabilă. Până la urmă, el era un bărbat rezonabil, de cele mai multe ori. Încerc să rezolv situaţia dintre noi. Am făcut o greşeală purtându-mă aşa cu tine, şi ştiu asta

acum. Am venit la Londra pentru că sunt hotărâtă să-ţi fiu soţie în toată puterea cuvântului.

— Soţie în toată puterea cuvântului? Ştiu că asta te va mira nespus, Sophy, dar o soţie bună ascultă de soţul ei şi nu încearcă să-l înşele făcându-l să creadă că s-a comportat ca un monstru şi nici nu-i refuză drepturile. De asemenea, o soţie bună nu apare în pragul casei lui de la oraş atâta vreme cât i s-a poruncit în mod expres să rămână la ţară.

— O, da, sunt perfect conştientă că nu prea am fost o soţie model, după cum ai nevoie, dar sincer, Julian, cerinţele tale sunt cam restrictive.

— Restrictive? Doamnă, tot ce am cerut de la tine a fost doar puţină…

— Julian, te rog, nu vreau să mă cert cu tine, încerc să-mi răscumpăr greşeala. Am început cu stângul această căsnicie şi recunosc că asta s-a întâmplat în mare parte din cauza mea. Ai putea măcar să-mi dai prilejul de a-ţi demonstra că vreau să fiu o soţie mai bună.

Julian tăcu pentru o perioadă lungă de timp în care îi examina la lumina lumânării chipul neliniştit, în timp ce propria expresie mefistofelică era scoasă în evidenţă de flacără. Lui Sophy i se păru că niciodată nu arătase atât de diabolic.

— Lasă-mă să văd dacă am înţeles corect, Sophy. Spui că vrei să faci din căsnicia noastră una normală?

— Da, Julian.

— Pot să presupun că eşti gata să-mi acorzi drepturile de soţ în patul tău?

— Da, repetă ea încuviinţând din cap, cu părul căzându-i liber pe umeri. Vezi tu, Julian, am ajuns la concluzia că aveai dreptate. Am putea să ne comportăm mult mai frumos unul cu celălalt dacă lucrurile o iau pe făgaşul firesc.

— Cu alte cuvinte, încerci să mă mituieşti ca să-ţi permit să rămâi la Londra, îi rezumă el vorbele pe un ton mieros.

— Nicidecum, îl contrazise Sophy alarmată de faptul că el îi interpreta greşit demersurile. Dădu la o parte cuvertura şi coborî din pat. Mult prea târziu îşi dădu seama cât de subţire era cămaşa ei de noapte, aşa că înşfacă halatul şi îl ţinu în faţa ei.

— Nu vei avea nevoie de asta, iubito, nu-i aşa? murmură Julian smulgându-i halatul din mână şi aruncându-l cât colo. Adu-ţi aminte, acum eşti o femeie care vrea să seducă; prin urmare, trebuie să înveţi cum să foloseşti această artă în noua ta meserie.

Sophy fixă cu o privire neajutorată halatul de pe podea. Se simţea expusă şi grozav de vulnerabilă în cămaşa ei de noapte subţire. Simţi cum i se adunau lacrimi de frustrare în ochi şi, pe moment, îi fu teamă că avea să plângă.

— Te rog, Julian, rosti ea încet. Dă-mi o şansă, voi face tot posibilul ca, până la urmă, căsnicia noastră să fie o reuşită.

— Chiar aşa, draga mea, spuse el în cele din urmă, ridicând lumânarea la nivelul feţei ei şi studiindu-i chipul în tăcere pentru o clipă chinuitor de lungă. Cred că vei fi o soţie bună după ce te voi învăţa că nu sunt o marionetă pe care să o faci să danseze după bunul tău plac.

— Nu mi-a trecut niciodată prin minte, domnul meu, replică Sophy muşcându-şi buzele, mişcată de indignarea lui. Regret sincer ce s-a întâmplat la Eslington Park şi trebuie să ştii că nu am niciun fel de experienţă în materie de relaţii conjugale. Tot ce doream era să mă protejez.

— Taci din gură, Sophy, o opri el, înfrânându-şi exasperarea. De fiecare dată când o deschizi, te îndepărtezi tot mai mult de modul în care ar trebui să vorbească o soţie bună.

Sophy îi ignoră sfatul, fiind convinsă că gura era cea mai utilă armă din micul ei arsenal la momentul respectiv.

— Lasă-mă să stau în oraş, Julian, îl rugă ea atingându-i şovăitor mâneca halatului de mătase. Lasă-mă să-ţi arăt că sunt sinceră când afirm că vreau să avem o căsnicie normală. Îţi jur că voi trudi să transform intenţia în realitate.

— Chiar aşa? spuse el privind-o cu ochi reci, strălucitori.

Sophy simţi cum ceva începea să se usuce în interiorul ei şi să moară. Fusese atât de sigură că avea să-l convingă să-i mai dea o şansă! Crezuse că în scurta lună de miere de la Eslington Park ajunsese să-l cunoască destul de bine pe acest bărbat. Nu era crud sau incorect cu ceilalţi în mod voit, aşa că presupusese că avea să-şi menţină conduita şi când venea vorba despre soţia lui.

— Poate că am greşit, admise ea. Sperasem că vei fi dispus să-mi dai ocazia de a-mi răscumpăra greşeala aşa cum procedezi cu arendaşii tăi când sunt în urmă cu plata arendei.

— Te pui pe acelaşi plan cu arendaşii mei, constată el cu o expresie încurcată.

— Am găsit că ar fi o analogie destul de potrivită.

— Analogia este de-a dreptul prostească.

— Atunci poate că nu este nicio şansă să îndreptăm lucrurile între noi.

— Te înşeli, Sophy. Mi-am exprimat convingerea că vei fi o soţie potrivită pentru mine în cele din urmă şi am fost sincer. De fapt, am de gând să mă asigur de asta. Singura problemă reală este care ar fi cea mai bună cale de urmat. Trebuie să înveţi multe lucruri.

„Ca şi tine, de altfel, se gândi Sophy. Şi cine te poate învăţa mai bine decât soţia ta?" Trebuia totuşi să ţină cont că în acea seară îl luase pe Julian prin surprindere, iar bărbaţii nu reacţionau prea bine în asemenea situaţii. Soţul ei avea nevoie de timp ca să accepte faptul că ea se afla sub acoperişul lui şi că plănuia să rămână acolo.

— Promit că nu-ţi voi mai da de furcă dacă îmi permiţi să rămân aici, la Londra.

— Nu-mi vei mai da de furcă, zici, repetă Julian, şi flacăra lumânării dădu la iveală sarcasmul care sclipea în ochii lui reci. Nici nu-ţi pot spune cât mă linişteşte asta, Sophy. Treci în pat şi culcă-te la loc. O să-ţi comunic decizia mea mâine-dimineaţă.

— Mulţumesc, Julian, spuse ea zâmbind tremurat în timp ce o senzaţie de uşurare îi traversa întregul corp. Câştigase prima rundă,

el începuse să o ia în seamă.

— Nu-mi mulţumi încă, doamnă, mai sunt multe lucruri de lămurit între noi.

— Îmi dau seama de asta, dar suntem doi oameni inteligenţi care, din întâmplare, s-au pomenit legaţi unul de altul. Trebuie să ne folosim bunul-simţ pentru a învăţa să ne tolerăm reciproc, nu eşti de acord?

— Aşa vezi tu situaţia noastră, Sophy? Consideri că ne-am pomenit legaţi unul de altul?

— Ştiu că ai prefera să nu transform acest lucru într-o poveste romantică, domnul meu. Încerc să am o viziune mai realistă asupra căsniciei noastre.

— Cu alte cuvinte, vrei să profităm la maximum de ce avem?

— Exact, spuse ea luminându-se la faţă. Ca şi cum am fi doi cai de povară care sunt obligaţi să tragă amândoi la acelaşi ham. Trebuie să împărţim acelaşi grajd, să bem din acelaşi vas şi să mâncăm din acelaşi balot de paie.

— Sophy, o întrerupse Julian, te rog să nu mai faci analogii legate de agricultură, îmi deturnează gândurile.

— Nu aş vrea să se întâmple asta.

— Ce amabilă eşti. Ne vedem în bibliotecă la ora unsprezece mâine-dimineaţă. Julian se întoarse şi ieşi din cameră, luând şi lumânarea cu el.

Sophy rămase în picioare, singură în întuneric, dar îşi regăsi buna dispoziţie în timp ce se căţăra din nou în patul cel mare. Trecuse de primul obstacol şi simţea că lui Julian nu-i displăcea atât de mult ideea ca ea să rămână acolo. Dacă s-ar fi putut abţine să-l provoace în dimineaţa următoare, avea s-o păstreze alături de el.

Îl judecase corect, îşi spuse Sophy fericită. Julian era un om rece şi aspru în multe privinţe, dar era un om onorabil şi avea să se poarte echitabil cu ea.

Se răzgândi de trei ori în legătură cu ţinuta pe care să o poarte la

întâlnirea cu Julian de a doua zi. S-ar fi zis că se îmbrăca pentru vreun bal, nu pentru o simplă discuţie cu soţul ei. Sau poate că o campanie militară ar fi fost o analogie mai potrivită.

În sfârşit alese o rochie galben-pal cu volane albe şi îi ceru cameristei să-i ridice părul în vârful capului, într-o cascadă de zulufi după ultima modă.

Când fu în sfârşit mulţumită de efectul obţinut, îi mai rămăseseră mai puţin de cinci minute pentru a coborî la parter. Se grăbi să parcurgă holul şi se repezi în jos pe scări, ajungând aproape fără suflare la uşa bibliotecii. Un lacheu o deschise de îndată şi ea pătrunse înăuntru cu un zâmbet plin de speranţă pe chip.

Julian se ridică încet de la birou şi o salută înclinând uşor capul.

— Nu trebuia să te grăbeşti, Sophy.

— Nu este nicio problemă, îl asigură ea, avansând repede în direcţia lui. Nu am vrut să mă aştepţi.

— Este un fapt la ordinea zilei ca soţiile să îşi lase soţii să le aştepte.

— A, făcu ea neştiind cum să-i interpreteze remarca. Păi, pot să-mi exersez acest talent cu altă ocazie. Se uită în jur şi observă un scaun tapisat cu mătase verde. În această dimineaţă sunt mult prea nerăbdătoare să-ţi aud decizia privind viitorul meu.

Se îndreptă spre scaunul verde şi se împiedică. Se opri imediat încercând să vadă ce o făcuse să îşi piardă echilibrul, iar Julian îi urmări privirea.

— Se pare că ţi s-a desfăcut funda de la pantof, observă el politicos.

— Aşa este, spuse Sophy roşind. Se aşeză, apoi se aplecă şi îşi legă panglica rebelă de la pantof.

Când se ridică, Julian se aşezase la loc la birou şi o studia cu o expresie ciudată de resemnare pe chip.

— S-a întâmplat ceva, domnul meu?

— Nu. Totul pare să meargă cât se poate de firesc. În legătură cu dorinţa ta de a rămâne aici la Londra.

— Da? exclamă ea aşteptând plină de nerăbdare să vadă dacă avusese dreptate în privinţa corectitudinii lui.

— Am decis să-ţi împlinesc dorinţa, o informă Julian pe un ton ezitant. Se încruntă gânditor în timp ce se lăsa pe spate în scaun, studiindu-i chipul.

— O, Julian, mulţumesc. Îţi promit că nu vei regreta această decizie, spuse ea cu un zâmbet luminos şi cu ochii plini de uşurare şi fericire, în timp ce simţea cum se umple de entuziasm. Eşti cât se poate de amabil şi probabil că nu merit generozitatea ta, dar vreau să te asigur că am de gând să îţi confirm aşteptările pe care le ai faţă de o soţie.

— Are să fie interesant cel puţin.

— Julian, te rog, vorbesc foarte serios.

— Ştiu. Intenţiile ţi se citesc în ochi şi de aceea îţi acord o a doua şansă, draga mea, rosti el cu acel zâmbet atât de rar. Ţi-am spus că mi-e foarte uşor să-ţi desluşesc gândurile.

— Jur că voi deveni o soţie model, Julian. Eşti foarte amabil că treci cu vederea… ăăă… incidentul de la Eslington Park.

— Aş sugera ca niciunul din noi să nu mai menţioneze acel dezastru.

— O idee excelentă, spuse Sophy cu entuziasm.

— Prea bine, se pare că suntem de acord, aşa că am putea la fel de bine să exersăm chestiunea asta dintre soţ şi soţie.

Sophy făcu ochii mari şi dintr-odată palmele îi transpirară. Nu se aşteptase ca el să se refere la partea intimă a căsătoriei lor atât de repede. Până la urmă nu era decât ora unsprezece dimineaţa.

— Aici, domnul meu? întrebă ea cu o voce slabă, privind la mobila din bibliotecă. Acum?

— În mod evident aici şi acum, spuse Julian fără să pară a observa expresia ei uimită, fiind ocupat să scotocească prin unul dintre sertarele biroului. A, da, iată-le, continuă el scoţând la iveală un teanc de mici scrisori şi cărţi de vizită şi înmânându-i-le.

— Ce sunt acestea?

— Invitaţii. Invitaţii la recepţii, petreceri, serate, baluri, înţelegi despre ce este vorba. Au nevoie de un răspuns. Eu urăsc să le trec în revistă, iar secretarul meu are lucruri mai importante de făcut. Alege câteva evenimente care ţi se par interesante şi trimite refuzuri politicoase la celelalte.

— Aceasta este prima mea îndatorire ca soţie? spuse ea ridicând uimită privirea din vraful de cărţi de vizită.

— Exact.

Sophy aşteptă un moment, întrebându-se dacă se simţea uşurată sau dezamăgită. Primul sentiment avu câştig de cauză.

— Mă voi ocupa bucuroasă de ele, Julian, dar dintre toţi oamenii, ar trebui să ştii că am destul de puţină experienţă cu înalta societate.

— Asta este una dintre calităţile care îţi fac onoare, Sophy.

— Mulţumesc, milord, eram sigură că am şi eu câteva.

— Că tot veni vorba, am o soluţie pentru dilema ta privind lipsa de experienţă, spuse el aruncându-i o privire suspicioasă, dar preferând să nu comenteze remarca ei. O să-ţi pun la dispoziţie un ghid profesionist care să te călăuzească prin hăţişurile societăţii de aici.

— Un ghid?

— Mătuşa mea, Lady Frances Sinclair. Poţi să-i spui Fanny, toată lumea îi spune aşa, inclusiv Prinţul. Cred că ţi se va părea o persoană interesantă. Într-o anumită măsură se consideră o femeie emancipată. Ţine împreună cu prietena ei un mic salon de doamne intelectuale în fiecare miercuri după-amiază şi probabil că te va invita să faci parte din micul ei club.

Sophy simţi nota de superioritate din vocea lui şi îi adresă un zâmbet senin.

— Seamănă în vreun fel cu acele cluburi masculine în care se bea, se pariază şi se petrece până târziu?

— Nu, sigur că nu, replică Julian aruncându-i o privire fioroasă.

— Ce dezamăgire, dar oricum ar fi, sunt convinsă că-mi va plăcea mătuşa ta.

— Vom afla asta imediat, spuse el privind la ceasul din bibliotecă. Ar trebui să ajungă dintr-o clipă în alta.

— Vine în această dimineaţă? întrebă Sophy uimită.

— Mi-e teamă că da, a trimis vorbă cam acum o oră să ne aşteptăm la vizita ei. Va fi însoţită, fără îndoială, de prietena ei, Harriette Rattenbury. Ele două sunt nedespărţite, explică el zâmbind strâmb. Mătuşa mea de-abia aşteaptă să te cunoască.

— Dar cum de ştie că sunt în oraş?

— Acesta este unul dintre lucrurile pe care trebuie să le înveţi despre înalta societate, Sophy. Bârfa se transmite pe calea aerului la oraş. Ai face bine să ţii minte asta pentru că ultimul lucru pe care doresc să-l aud ar fi bârfe despre soţia mea. Ne-am înţeles?

— Da, Julian.

Capitolul 6

— Îmi cer scuze pentru întârziere, dar ştiu că mă veţi ierta când vă voi spune că am făcut rost de partea a doua. Iat-o, proaspăt scoasă de sub tipar. Vă asigur că a trebuit să îmi pun aproape capul în joc ca să pun mâna pe ea. Nu am mai văzut o asemenea mulţime pe stradă de când cu revolta de după ultimele focuri de artificii de la Covent Garden.

Sophy şi ceilalţi zece oaspeţi aşezaţi în salonul în stil egiptean, decorat cu alb şi auriu, îşi întoarseră privirile spre tânăra cu păr roşu care tocmai pătrunsese pe uşă vânturând o cărţulie subţire, nelegată, în timp ce ochii îi străluceau de entuziasm.

— Te rog aşază-te, Anne. Trebuie să ştii că nu mai putem niciuna de curiozitate, spuse Lady Frances Sinclair, indicându-i vizitatoarei întârziate un scaun din apropierea sofalei în dungi albe şi aurii, împodobite cu mici sfincşi sculptaţi, pe care se întinsese cu graţie ea însăşi. Mai întâi însă permite-mi să ţi-o prezint pe soţia nepotului meu, Lady Ravenwood, care a sosit în oraş acum o săptămână şi a dorit să participe la mica noastră adunare de miercuri după-amiaza. Sophy, aceasta este domnişoara Anne Silverthorne. Fără îndoială că vă veţi întâlni din nou în această seară la balul Yelverton.

Sophy zâmbi cu căldură şi prezentările luară sfârşit. Se distra de minune şi fusese cât se poate de fericită din momentul în care Fanny Sinclair şi prietena ei Harriette Rattenbury intraseră furtunos în viaţa ei în săptămâna precedentă. Julian avusese dreptate în legătură cu mătuşa lui şi însoţitoarea ei. În mod evident acestea erau cele mai bune prietene, deşi dacă le priveai, erai mai degrabă frapat de diferenţele dintre cele două femei decât de asemănările dintre ele.

Fanny Sinclair era înaltă, cu trăsături de patriciană romană, cu părul negru şi ochi strălucitori de culoarea smaraldului, o trăsătură

caracteristică familiei Sinclair, după toate aparenţele. Avea în jur de cincizeci de ani şi era o fiinţă încântătoare şi plină de viaţă care se simţea vizibil în largul ei în vâltoarea înaltei societăţi londoneze.

Era încântător de optimistă şi profund interesată de tot ceea ce se petrecea în jurul ei, fiind în acelaşi timp o femeie cu vederi remarcabil de largi. Întotdeauna cu mintea plină de planuri şi intrigi şirete, deborda de entuziasm pentru orice idei care i se iveau în cale. Stilul egiptean al excentricei sale case de la Londra i se potrivea de minune. Până şi tapetul ciudat, cu bordură cu mumii şi sfincşi minusculi, părea adecvat ca fundal pentru Lady Fanny.

Oricât de mult i-ar fi plăcut lui Sophy bizarele motive egiptene, fusese oarecum uşurată să descopere că în materie de haine, mătuşa lui Julian avea un simţ al stilului înnăscut pe care te puteai bizui şi pe care şi-l folosise în mod frecvent ca s-o ajute pe Sophy în săptămâna ce trecuse. Garderoba tinerei căsătorite era plină acum de cele mai noi modele, şi multe alte rochii fuseseră comandate. Când Sophy se hazardase să pună la îndoială necesitatea atâtor cheltuieli, Fanny râsese veselă, neluând în seamă problema.

— Julian îşi permite să-i cumpere soţiei lui haine la modă şi o va face atâta vreme cât am şi eu un cuvânt de spus în această privinţă. Nu te îngrijora de facturi, draga mea, plăteşte-le din rentă şi apoi mai cere-i bani lui Julian când ai nevoie.

— Vai, nu i-aş putea cere să-mi mărească renta, spusese Sophy îngrozită, este deja cât se poate de generos cu mine.

— Prostii! Să-ţi dezvălui un mic secret despre nepotul meu. Nu este strâns la pungă şi nici zgârcit din fire, dar din păcate nu este prea interesat să cheltuiască banii pe altceva în afara unor eventuale îmbunătăţiri ale proprietăţilor lui, pe oi sau pe cai. Va trebui să-i reaminteşti din când în când că o femeie are nevoie de anumite lucruri.

Mai întâi trebuia să-i reamintească din când în când că avea o soţie, îşi zisese Sophy, care nu-şi văzuse prea mult soţul în ultima vreme.

Harry, aşa cum i se spunea prietenei lui Fanny, era tocmai opusul ei în privinţa înfăţişării şi manierelor, deşi părea să aibă cam aceeaşi vârstă. Era scundă, rotunjoară şi de un calm imperturbabil. Seninătatea ei era complementul perfect pentru entuziasmul lui Fanny. Purta cu precădere turbane impunătoare, un monoclu legat cu o panglică neagră şi se îmbrăca în purpuriu, o culoare care i se părea că îi scoate în evidenţă ochii. Până în acel moment, Sophy nu o văzuse niciodată pe Harriette Rattenbury îmbrăcată în alte nuanţe în afara acesteia şi excentricitatea i se potrivea de minune, într-un chip greu de explicat.

Lui Sophy îi plăcuseră ambele femei de îndată ce le văzuse şi asta fusese o întâmplare fericită, căci Julian o lăsase practic în seama lor. Sophy îşi văzuse foarte puţin soţul în ultima săptămână şi nu avusese parte de vizitele lui în dormitor. Nu prea ştia ce să creadă despre această situaţie, dar fusese şi ea mult prea ocupată, mulţumită lui Fanny şi Harry, ca să stea să mediteze la asta.

— Ei, şi acum, spuse Fanny în timp ce Anne deschidea cărţulia, trebuie să nu ne mai ţii în suspans mai mult decât este nevoie, Anne. Te rog să începi să citeşti de îndată.

— Aceste *Memorii* sunt chiar scrise de o demimondenă? întrebă Sophy privindu-şi gazdele.

— Nu de orice demimondenă, ci chiar de cea mai cunoscută dintre ele, o asigură Fanny cu satisfacţie. Nu e niciun secret că Charlotte Featherstone este regina curtezanelor londoneze de zece ani de zile şi că bărbaţi de rang cât se poate de înalt s-au luptat în duel pentru a câştiga onoarea de a-i fi protectori. Se retrage cât este încă faimoasă şi a decis să facă societatea să freamăte cu *Memoriile* ei.

— Prima lor parte a fost publicată acum o săptămână şi am aşteptat pline de nerăbdare să apară şi partea a doua, o anunţă veselă una dintre celelalte doamne. Am trimis-o pe Anne să ne-o aducă.

— E o schimbare interesantă faţă de lucrurile pe care le discutăm în mod obişnuit în fiecare miercuri după-amiază, nu-i aşa? observă

cu blândeţe Harriette. La un moment dat te poţi plictisi încercând să descâlceşti poemele destul de ciudate ale lui Blake, şi trebuie să mărturisesc că uneori e greu să faci diferenţa între viziunea literară a lui Coleridge şi viziunile lui induse de opiu.

— Să punem punctul pe *i,* decise Fanny. Pe cine nominalizează Marea Featherstone de această dată?

— Văd că îi menţionează pe lorzii Morgan şi Crandon şi o, Doamne, şi pe un duce din familia regală, anunţă Anne, care cerceta deja cu atenţie paginile deschise.

— Un duce din familia regală? Dar văd că această domnişoară Featherstone are gusturi înalte, observă Sophy intrigată.

— Asta aşa este, încuviinţă Jane Morland, tânăra cu părul închis la culoare şi ochi serioşi care stătea lângă ea. Închipuie-ţi că, deşi este una dintre Marile Curtezane, a întâlnit persoane pe care eu una nici măcar nu pot visa să le întâlnesc vreodată. S-a încurcat cu bărbaţi din cele mai înalte clase ale societăţii.

— A făcut ceva mai mult decât să se încurce doar cu ei, dacă înţelegi ce vreau să spun, murmură Harriette potrivindu-şi monoclul.

— Dar de unde provine, cine este? întrebă Sophy.

— Am auzit că n-ar fi decât fiica nelegitimă a unui vânzător ambulant, spuse una dintre femeile mai în vârstă, cu un zâmbet dezgustat.

— Dar niciun vânzător ambulant nu ar fi reuşit să capteze atenţia întregii Londre aşa cum a făcut-o Featherstone, interveni fermă Jane. Printre admiratorii ei s-au numărat şi o bună parte dintre pairii ereditari, aşa că în mod evident nu este deloc o femeie comună.

— Gândiţi-vă câte a trebuit să îndure în viaţă ca să ajungă unde este acum, murmură Sophy dând încet din cap.

— Cred că acum este undeva întinsă pe spate, chicoti Fanny.

— Dar cu siguranţă că s-a educat ca spirit şi stil destul de mult astfel încât să atragă atâţia iubiţi influenţi, remarcă Sophy.

— Sunt încredinţată de asta, fu de acord Jane Morland. Este cât se

poate de interesant de observat cum anumiţi oameni care posedă doar ceva fler şi inteligenţă reuşesc să-i convingă pe alţii de superioritatea lor socială. Să-i luăm, de exemplu, pe Brummell sau pe prietenul lui Byron, Scrope Davies.

— Îmi imaginez că domnişoara Featherstone trebuie să fie foarte frumoasă dacă a devenit atât de cunoscută în… ăăăă… profesiunea ei, spuse Anne gânditoare.

— De fapt, nu este aşa o mare frumuseţe, o contrazise Fanny, iar celelalte femei o privIră uimite.

— Este adevărat, zâmbi Fanny. Am văzut-o de mai multe ori, de la distanţă desigur. De fapt, am observat-o chiar alaltăieri cu Harriette, în timp ce era la cumpărături în Bond Street, nu-i aşa, Harry?

— O, da, o adevărată apariţie.

— Era aşezată într-o brişcă de un galben intens, explică Fanny în faţa publicului ei extrem de atent, şi purta o rochie bleumarin şi câte un diamant pe fiecare deget. Era cu adevărat o imagine ameţitoare. Este blondă şi arată destul de bine şi cu siguranţă că ştie cum să se pună în valoare, dar te pot asigura că înalta societate e plină de femei mult mai frumoase decât ea.

— Atunci de ce sunt bărbaţii atât de atraşi de ea? se interesă Sophy.

— Bărbaţii sunt nişte fiinţe credule, explică Harriette senină, ducând la buze ceaşca de ceai. Orice noutate şi perspectiva unei aventuri romantice le iau uşor minţile, şi îmi închipui că Marea Featherstone are metodele ei prin care le dă de înţeles că poate oferi aceste lucruri.

— Ar fi interesant de ştiut care sunt metodele prin care îi pune pe bărbaţi cu botul pe labe, suspină o doamnă respectabilă, între două vârste, purtând o rochie din mătase gri porumbel.

— Nu uitaţi că în ciuda strălucirii ei, este la fel de legată de lumea ei cum suntem noi de a noastră. Poate că este un premiu pentru bărbaţii din înalta societate, dar nu le poate reţine atenţia pentru

totdeauna, şi ea ştie acest lucru. În plus, nu poate spera să se căsătorească cu niciunul dintre admiratorii ei de rang înalt, trecând astfel într-o lume mai sigură.

— Cât se poate de adevărat, spuse Harriette ţuguindu-şi buzele. Oricât de îndrăgostit ar fi şi oricât de multe coliere scumpe i-ar cumpăra, niciun nobil cu capul pe umeri nu ar cere-o de nevastă pe o demimondenă. Chiar dacă ar face-o, familia lui l-ar determina să renunţe.

— Ai dreptate, Fanny, aprobă Sophy gânditoare. Domnişoara Featherstone este prizoniera propriei ei lumi, iar noi suntem legate de a noastră. Cu toate acestea, dacă a reuşit să se ridice din sărăcie la nivelul la care se află astăzi, trebuie să fie o femeie foarte abilă. Cred că şi-ar aduce o contribuţie interesantă la reuniunile tale, Fanny.

— Fără îndoială, foarte de interesantă, râse Fanny în timp ce o undă de şoc traversă micul grup.

— Ştii ceva? continuă Sophy impulsivă. Cred că mi-ar plăcea să o cunosc.

Toate privirile din cameră se întoarseră mirate spre ea, invitatelor nevenindu-le să creadă ce le auzeau urechile.

— Să o cunoşti? exclamă Jane, părând scandalizată şi fascinată în acelaşi timp. Ţi-ar plăcea să faci cunoştinţă cu o asemenea femeie?

— Ar fi destul de amuzant, nu? spuse Anne Silverthorne, zâmbind fără să vrea.

— Ce vorbiţi acolo? izbucni dintr-odată una dintre femeile mai în vârstă. Să faceţi cunoştinţă cu o curtezană de profesie? V-aţi pierdut orice urmă de decenţă? Este una dintre cele mai ridicole idei.

— Dacă Julian ar bănui măcar că ai un asemenea gând, te-ar trimite înapoi la ţară în douăzeci şi patru de ore, remarcă Fanny aruncându-i o privire amuzată lui Sophy.

— Crezi că Julian a întâlnit-o vreodată? se interesă Sophy.

Fanny mai că se înecă cu ceaiul şi aşeză de îndată ceaşca şi farfurioara jos.

— Scuzaţi-mă, şopti ea cu respiraţia întretăiată, în timp ce

Harriette îi dădea o palmă între umeri cu un gest familiar. Vă rog să mă iertaţi.

— Eşti bine, draga mea? o întrebă Harriette neliniştită.

— Da, da, sunt bine, îţi mulţumesc, Harry, spuse Fanny, şi zâmbetul ei plin de viaţă şterse îngrijorarea de pe chipurile musafirelor. Unde rămăsesem? A, da, tocmai te pregăteai să ne citeşti, Anne. Te rog, dă-i drumul.

Anne se cufundă imediat în proza surprinzător de vioaie, şi femeile din cameră începură să asculte fermecate. *Memoriile* lui Charlotte Featherstone erau bine scrise, distractive şi delicios de scandaloase.

— Lordul Ashford i-a dat lui Featherstone un colier în valoare de cinci mii de lire!? exclamă îngrozită la un moment dat una dintre membrele grupului. Aşteaptă numai să afle soţia lui despre asta. Ştiu din surse sigure că timp de mai mulţi ani Lady Ashford a trebuit să facă economii la sânge, întrucât Ashford îi tot spunea că nu-şi permite să îi cumpere rochii şi bijuterii noi.

— Îi spunea adevărul. Probabil că nu şi le permite pentru soţia lui atâta vreme cât i le cumpără lui Charlotte Featherstone, observă Fanny.

— Şi mai spune ceva despre Ashford, spuse Anne cu un râset răutăcios. Ascultaţi aici:

După ce lordul Ashford a plecat în acea seară, i-am spus cameristei mele că Lady Ashford mi-e datoare, căci până la urmă, dacă nu aş exista eu, fără îndoială că lordul Ashford şi-ar petrece mult mai multe seri acasă plictisind-o de moarte pe sărmana lui soţie în timp ce face dragoste cu ea în felul lui groaznic de lipsit de imaginaţie. Gândeşte-te de ce mare pacoste am scăpat-o pe această doamnă.

— Aş zice că a fost plătită bine pentru câte a trebuit să suporte, comentă Harriette în timp ce turna nişte ceai din ceainicul de argint în stil georgian.

— Lady Ashford va fi pe culmile furiei când va afla de asta, remarcă altcineva.

— Aşa şi ar trebui să fie, spuse Sophy neînduplecată. Soţul ei s-a comportat absolut neonorabil. Poate că pentru noi este amuzant, dar dacă stai să cugeți, îți dai seama că şi-a umilit soţia în public. Gândiți-vă cum ar reacţiona el dacă rolurile ar fi inversate şi Lady Ashford ar fi cauza acestor bârfe.

— Iată un raţionament sănătos, spuse Jane. Pariez că majoritatea bărbaţilor ar provoca la duel pe oricare alt bărbat care ar scrie asemenea lucruri despre soţiile lor.

„Julian, de exemplu, ar fi întru totul pregătit să facă vărsare de sânge în cazul unui asemenea scandal”, se gândi Sophy cu satisfacţie, dar şi cu un oarecare frison de teamă. În asemenea circumstanţe, mânia lui ar fi fost năprasnică, iar orgoliul ar fi cerut răzbunare.

— Lady Ashford nu este deloc în poziția de a o provoca la duel pe Charlotte Featherstone, rosti sec una dintre invitate. Aşa stând lucrurile, biata femeie va fi forţată pur şi simplu să se retragă la ţară pentru o vreme, până când se mai sting bârfele.

— Aşadar, lordul Ashford este groaznic de plictisitor în pat. Ce interesant, conchise o altă doamnă din colţul opus al camerei, zâmbind cu subînțeles.

— Din ceea ce spune Featherstone, majoritatea bărbaţilor sunt destul de plictisitori la pat, zise Fanny.

— Până acum nu a avut niciun cuvânt de bine despre vreunul dintre admiratorii ei.

— Poate că iubiţii mai interesanţi au plătit banii pe care se spune că îi cere pentru a nu fi menţionaţi în *Memorii*, sugeră o tânără doamnă respectabilă.

— Sau poate că, în general, bărbaţii nu sunt nişte iubiţi interesanţi, observă calm Harriette. Mai vrea cineva ceai?

Strada din faţa impunătoarei case a familiei Yelverton era plină de

trăsuri elegante. Julian coborî din a lui la miezul nopţii şi îşi croi drum prin mulţimea trândavă de vizitii, rândaşi şi lachei spre treptele late care conduceau spre holul de la intrare.

I se poruncise efectiv să îşi facă apariţia în acea seară. Fanny nu admisese replică, spunându-i că avea să fie primul bal important al lui Sophy şi că ar fi apreciat dacă venea şi el. Deşi în cea mai mare parte a timpului se bucura de libertate deplină, era adevărat că în anumite împrejurări trebuia să apară alături de Sophy, iar aceasta era una dintre ele.

Julian, care se trezise la o oră scandalos de târzie şi se culcase la ore mici în ultima săptămână din dorinţa de a o evita pe cât posibil pe Sophy, se găsise prins la mijloc când Fanny îi spusese cât se poate de clar că se aştepta să-l vadă apărând la bal în acea seară. Se resemnase la gândul că avea să danseze o dată cu soţia lui, de parcă s-ar fi resemnat în faţa unei torturi. Cele câteva minute petrecute cu ea în braţe la bal aveau să fie mai dificile pentru el decât şi-ar fi imaginat Sophy vreodată.

Dacă nu îi fusese deloc uşor să stea departe de ea, săptămâna petrecută cu tânăra femeie sub acelaşi acoperiş fusese una de iad. În noaptea în care se întorsese acasă şi o găsise acolo, gata să îşi ceară scuze şi să se instaleze la Londra, fusese cuprins mai întâi de un sentiment de uşurare şi apoi de prudenţă, dar reuşise să se încredinţeze că avea de gând să i se supună. În mod evident, abandonase cerinţele revoltătoare şi era gata să îşi asume rolul de soţie potrivită pentru el. În acea noapte, când purtaseră discuţia din dormitorul ei, practic ea i se oferise. Julian avusese nevoie de fiecare strop de voinţă pe care îl poseda pentru a ieşi din cameră. Sophy arăta atât de dulce şi ascultătoare şi tentantă, încât tânjise să întindă mâna şi să ia ce i se cuvenea de drept, dar fusese mult prea impresionat de sosirea ei şi nu avusese încredere în propriile reacţii. Ştiuse că avea nevoie de timp de gândire.

În dimineaţa următoare devenise conştient de faptul că nu putea să o alunge dacă tot se regăsiseră. În plus, îşi spusese că nici nu era

necesar să o facă. Până la urmă, ea se umilise venind în oraş şi punându-se la cheremul lui. Îl rugase fierbinte să o lase să rămână şi îşi ceruse cât se poate de sincer scuze pentru evenimentele jenante de la Eslington Park, aşa că Julian decisese că mândria lui era salvată şi că ea îşi învăţase lecţia. Se hotărâse să fie amabil şi să-i îngăduie şederea la Londra. Nu-i fusese greu să ajungă la această decizie, deşi reflectase până în zori.

Tot în acea noapte fără somn se hotărâse că avea să-şi exercite de îndată drepturile conjugale. Cu siguranţă îi fuseseră negate pentru prea multă vreme, dar până dimineaţa îşi dăduse seama că nu era atât de simplu şi că ceva lipsea din ecuaţie,

Nefiind obişnuit cu autoanaliza şi lipsindu-i antrenamentul introspectiv, îi luase cam toată dimineaţa următoare, chiar până în momentul întâlnirii cu Sophy în bibliotecă, să priceapă de ce nu era bine să se culce imediat cu ea. Nu dorea să i se ofere pur şi simplu din datorie. Mai mult, îl irita ideea că ar fi putut-o face. Voia ca ea să îl dorească. Voia să privească în ochii ei senini şi sinceri şi să vadă în ei dorinţă pură. Mai presus de toate, nu-i plăcea ideea că, oricât de mult încerca ea să-i îndeplinească vrerea, în sinea ei credea că Julian încălcase acordul lor iniţial. Acest gând îl adusese într-un impas cât se poate de enervant, făcându-l grozav de irascibil, după cum îi spuseseră şi prietenii.

Daregate şi Thurgood nu fuseseră atât de nerozi încât să-l întrebe dacă avea necazuri acasă, dar Julian bănuia că amândoi cam ghiciseră că asta era problema. Bătuseră diverse apropouri că de-abia aşteptau să-i fie prezentaţi lui Sophy. În seara respectivă aveau prima ocazie să o cunoască, alături de întreaga societate londoneză.

Dispoziţia lui Julian se schimbă puţin când îi trecu prin minte că probabil Sophy avea să fie cât se poate de bucuroasă să-l vadă la bal. Ştia că se aştepta să sufere un eşec usturător, aşa cum se întâmplase şi cu cinci ani în urmă. Sprijinul soţului ei avea fără îndoială să-i dea puţin curaj de această dată. Poate că gratitudinea avea s-o facă în

cele din urmă să îl vadă într-o lumină mai favorabilă.

Julian mai fusese la petreceri la familia Yelverton şi ştia să se orienteze în sala de bal, aşa că mai degrabă decât să fie anunţat de către majordom, găsi o scară care ducea la un balcon de unde putea privi sala aglomerată. Se postă în spatele balustradei bogat sculptate şi examina mulţimea de dedesubt. Sala de bal era inundată de lumină şi o formaţie de muzicanţi cânta într-un colţ, în timp ce câteva cupluri dansau. Lachei îmbrăcaţi în livrele arătoase se strecurau încărcaţi de tăvi prin aglomeraţia de invitaţi îmbrăcaţi elegant în timp ce conversaţia se ridica în aer, ajungând până la el.

Julian scrută camera din priviri în căutarea lui Sophy. Fanny îi spusese că pupila ei avea să poarte o rochie trandafirie. Fără îndoială că se afla într-unul dintre micile grupuri de femei care stăteau în picioare în dreptul peretelui cu ferestre.

— Nu, Julian, nu este acolo, e în cealaltă parte a camerei. Nu o poţi zări pentru că nu este foarte înaltă şi când e înconjurată de un grup de admiratori, aşa cum este cazul acum, practic dispare din vedere.

Julian îşi întoarse capul şi o văzu pe mătuşa lui venind pe coridor.

Lady Fanny îi zâmbea în felul ei obişnuit şi arăta absolut fermecătoare într-o rochie de satin argintiu şi verde.

— Bună seara, mătuşă, spuse el, luându-i mâna şi sărutându-i-o. Arăţi în plină formă în această seară. Unde este Harry?

— Se răcoreşte cu nişte limonada, pe terasă. Căldura nu-i face prea bine, biata de ea. Tot insistă să poarte acele turbane grele. Era cât pe ce să o însoțesc când te-am observat strecurându-te pe aici. Aşadar ai venit până la urmă să vezi ce-ţi face soţioara!

— Pot recunoaşte un ordin regal când îl aud, doamnă. Mă aflu aici pentru că ai insistat. Ce vrei să spui când afirmi că Sophy a dispărut din vedere?

— Poţi să vezi cu ochii tăi, spuse Fanny apropiindu-se de balustradă şi indicându-i cu o mişcare a mâinii mulţimea de sub ea. A fost înconjurată de cum a sosit, şi asta se întâmpla acum o oră.

Julian privi spre capătul îndepărtat al sălii de bal, încruntându-se mânios în timp ce încerca să distingă o rochie trandafirie de mătase din curcubeul de rochii splendide. Apoi un bărbat care stătuse până atunci într-un grup masculin îşi schimbă poziţia pentru o clipă şi Julian o văzu pe Sophy stând în mijlocul adunării.

— Ce Dumnezeu face acolo? se repezi el.

— Dar nu este evident? E pe cale să aibă un mare succes, Julian, îl lămuri Fanny zâmbind cu satisfacţie. Are un şarm fără pereche şi nu îi este deloc greu să înfiripe o conversaţie. Până acum i-a prescris un remediu lui Lady Bixby pentru stomacul ei agitat, o cataplasmă pentru pieptul lordului Thanton şi un sirop pentru gâtul lui Lady Yelverton.

— Niciunul dintre bărbaţii adunaţi acum în jurul ei nu pare să-i ceară vreun sfat medical, mormăi Julian.

— Cât se poate de adevărat. Când am plecat de lângă ea acum nu multă vreme, începuse să vorbească despre cum se cresc oile în Norfolk.

— La naiba, eu am învăţat-o tot ce ştie despre creşterea oilor în Norfolk. A aflat asta în luna noastră de miere.

— Păi atunci trebuie să fii cât se poate de mulţumit că îşi foloseşte în mod adecvat aceste cunoştinţe în societate.

Julian îşi îngustă ochii în timp ce studia grupul de bărbaţi strâns în jurul soţiei lui. O siluetă înaltă cu păr deschis la culoare, îmbrăcată în haine austere, negre, îi atrase atenţia.

— Văd că Waycott nu a pierdut deloc timpul şi s-a şi prezentat.

— O, Doamne, e şi el în acel grup? Zâmbetul îi pieri mătuşii de pe chip în timp ce se apleca să-i urmeze privirea.

— Îmi pare rău, Julian, spuse ea, şi orice urmă de maliţiozitate îi dispăru din ochi. Nu mi-am dat seama că e şi el prezent în această seară, dar ştii că avea să se întâlnească mai devreme sau mai târziu cu el, precum şi cu alţi admiratori ai lui Elizabeth.

— Ţi-am lăsat-o în grijă pe Sophy deoarece m-am bizuit pe simţul tău practic ca să n-o laşi să intre la ananghie.

— Este treaba ta să-ţi fereşti soţia de bucluc, nu a mea, replică Fanny cu asprime. Eu îi sunt doar prietenă şi sfătuitoare, nimic mai mult.

Julian ştia că i se reproşa lipsa de atenţie faţă de Sophy din ultima săptămână, dar nu avea dispoziţia necesară pentru a găsi o cale de apărare, era mult prea preocupat de apariţia acelui zeu blond care tocmai îi înmâna soţiei sale un pahar de limonada. Mai văzuse acea expresie în ochii lui Waycott cu cinci ani mai devreme, atunci când vicontele începuse să graviteze în jurul lui Elizabeth. Mâna i se încleştă transformându-se în pumn şi Julian reuşi să se relaxeze doar cu un efort apreciabil. Ultima oară fusese un neghiob care nu văzuse cum stăteau, de fapt, lucrurile decât când fusese prea târziu, dar de această dată avea să se mişte repede şi să acţioneze fără milă pentru a evita dezastrul.

— Scuză-mă, Fanny, cred că ai dreptate. Este de datoria mea să o protejez pe Sophy şi aş face mai bine să mă ocup de asta.

— Julian, ai grijă cum procedezi, aminteşte-ţi că Sophy nu este Elizabeth, îl preveni Fanny întorcându-se cu o expresie neliniştită.

— Tocmai, şi vreau să mă asigur că nici nu va deveni Elizabeth, spuse Julian, care se îndrepta deja spre mica scară ce făcea legătura cu sala de bal. Când ajunse la parter, se regăsi în faţa unui zid uman. Mulţi dintre invitaţi se opriră să îl salute şi să îl felicite pentru recenta lui căsătorie. Julian reuşi să dea din cap politicos, acceptând complimentele binevoitoare legate de contesa lui şi ignorând curiozitatea mascată din spatele lor.

Statura îl avantaja, căci era mai înalt decât majoritatea celor prezenţi, şi nu îi fu greu să distingă grupul de bărbaţi care gravita în jurul lui Sophy. În câteva minute izbuti să ajungă acolo unde se întreţinea cu admiratorii. Observă ornamentul în formă de floare care stătea să se desprindă din coafura ei în aceeaşi clipă în care Waycott se întindea să îl aşeze la locul lui.

— Fie-mi permis să culeg acest trandafir, doamnă, rosti Waycott cu galanterie pe când trăgea de floarea care stătea să cadă din părul

lui Sophy.

— Cred că e privilegiul meu, Waycott, interveni Julian făcându-şi loc printre doi tineri care îl priveau cu invidie pe bărbatul blond. Prinse ornamentul de o buclă în timp ce Sophy îşi ridică surprinsă privirea. Mâna lui Waycott se îndepărtă, iar ochii lui albaştri se îngustară plini de o mânie reţinută.

—*Julian!* exclamă Sophy zâmbindu-i cu o plăcere nedisimulată. Mi-a fost teamă că nu vei reuşi să vii în această seară. Nu-i aşa că este un bal minunat?

— Este minunat, răspunse Julian examinând-o din cap până în picioare, cuprins de o senzaţie violentă de posesivitate. Fanny făcuse o treabă bună, îşi dădu el seama. Rochia lui Sophy avea o nuanţă plăcută şi era perfect croită, punându-i în evidenţa silueta zveltă. Părul îi era aranjat într-o masă de bucle elegante strânse pe creştet pentru a-i descoperi ceafa graţioasă. Purta puţine bijuterii, şi dintr-odată contele se gândi că smaraldele Ravenwood ar fi arătat foarte bine la gâtul ei. Din nefericire, nu le avea la el ca să i le poată da.

— Mă simt extraordinar astă-seară, continuă Sophy veselă. Toată lumea a fost atât de atentă cu mine şi atât de primitoare! Mi-ai cunoscut toţi prietenii? Cu o uşoară mişcare a capului indică spre grupul de bărbaţi care orbita în jurul ei.

Julian aruncă o privire glacială în jur şi zâmbi laconic fiecăruia, stăruind ceva mai mult asupra expresiei amuzate cu care îl cântărea Waycott, după care îşi mută atenţia spre tânăra-i soţie.

— Da, Sophy, cred că am făcut cunoştinţă cam cu toată lumea aici de faţă şi sunt convins că te-ai cam săturat de compania lor până acum.

Avertismentul inconfundabil fu înţeles pe dată, deşi Waycott părea mai degrabă amuzat decât impresionat. Cu toate acestea, ceilalţi se grăbiră să-l felicite şi preţ de câteva minute Julian fu nevoit să asculte un mare număr de laude despre cât de fermecătoare era soţia lui, ce vaste cunoştinţe avea despre ierburi şi cât de bine ştia să

poarte o conversaţie.

— Pentru o femeie, cunoaşte o sumedenie de lucruri despre tehnicile din agricultură, observă un admirator între două vârste. Aş putea vorbi cu ea ore întregi.

— Discutam despre oi, explică un bărbat cu faţa roşcovană. Lady Ravenwood are nişte idei interesante despre metodele de împerechere.

— Fascinant, sunt convins, spuse Julian, înclinându-şi capul spre soţia lui. Încep să-mi dau seama că m-am căsătorit cu un expert în acest domeniu.

— Desigur, vă amintiţi cât de mult citesc, milord, murmură Sophy, iar în ultima vreme mi-am acordat libertatea de a mă delecta cu unele volume din biblioteca dumneavoastră. Aveţi o colecţie excelentă de cărţi despre administrarea moşiilor.

— O să văd dacă le pot înlocui cu ceva mai înălţător, poate nişte tratate religioase, spuse Julian întinzându-i mâna. Între timp, mă întreb dacă v-aş putea smulge acestei conversaţii captivante pentru a-i acorda soţului dumneavoastră un dans, doamnă?

— Dar desigur, Julian, răspunse Sophy cu ochii strălucindu-i de veselie. Mă scuzaţi, vă rog, domnilor? întrebă ea politicoasă în timp ce îşi punea mâna pe braţul lui.

— Evident, murmură Waycott. Cu toţii înţelegem ce înseamnă să te cheme datoria, nu? Întoarce-te la noi când eşti iarăşi gata de joacă, Sophy.

Julian se forţă să nu cedeze dorinţei de a-i trage un pumn lui Waycott în faţa aceea mult prea frumoasă. Ştia că nici Sophy, nici Lady Yelverton nu l-ar fi iertat dacă ar fi provocat o asemenea scenă. Fierbând în sinea lui, procedă în singurul mod care îi mai rămânea la dispoziţie şi ignoră zeflemeaua lui Waycott, conducând-o pe Sophy pe ringul de dans.

— Mi s-a părut că te simţeai bine, comentă el în timp ce Sophy i se strecură cu uşurinţă în braţe.

— Cât se poate de bine. O, Julian, este atât de diferit faţă de ultima

oară! În această seară totul pare extraordinar. Am dansat mai mult decât pe parcursul întregului meu sezon de acum cinci ani, spuse Sophy, cu obrajii roşii şi ochii strălucind de plăcere.

— Mă bucur că primul tău eveniment în calitate de contesă de Ravenwood a fost o reuşită. Julian îi sublinie noul titlu întrucât nu dorea ca ea să uite nici noua ei poziție, nici obligaţiile pe care le implica aceasta.

— Mă gândesc că totul merge atât de bine de această dată pentru că sunt căsătorită, medita Sophy cu voce tare. Acum, toţi bărbaţii mă socotesc sigură.

— Ce Doamne iartă-mă vrei să spui cu asta? se încruntă Julian, uimit de observaţia ei.

— Nu este evident? Acum nu mai sunt în căutarea unui soţ, am pus deja mâna pe el, dacă mă pot exprima astfel, de aceea bărbaţii se simt liberi să flirteze cu mine şi să mă curteze pentru că nu mai există pericolul de a fi obligaţi să mă ceară în căsătorie. Este o distracţie cu mult mai nevinovată decât era acum cinci ani, când eram o parteneră riscantă.

— Eşti cam departe de adevăr dacă gândeşti aşa, o asigură Julian printre dinţi, abţinându-se să nu înjure. Nu fi naivă, Sophy. Eşti destul de în vârstă să-ţi dai seama că statutul tău de femeie măritată lasă deschisă calea celor mai neonorabile moduri de abordare din partea bărbaţilor. Tocmai faptul că eşti sigură îi face să se simtă liberi să te seducă.

— Haide, Julian, cred că exagerezi, replică ea cu o privire care deveni vigilentă, deşi zâmbetul îi rămase în continuare la locul lui. Nu cred că există pericolul de a fi sedusă de niciun bărbat de aici, din câte văd eu.

Îi luă o fracţiune de secundă să îşi dea seama că îl asimila celorlalţi bărbaţi din încăpere.

— Mă iertaţi, doamnă, nu îmi dădusem seama că eraţi atât de nerăbdătoare să fiţi sedusă, rosti el cu infinită blândeţe. De fapt, aveam chiar impresia că vă doreaţi contrariul. Desigur, am înţeles eu

greşit.

— Mă înţelegeţi greşit în mod frecvent, milord, spuse ea oprindu-şi privirea asupra lavalierei lui, dar întâmplător vă tachinam.

— Chiar aşa?

— Desigur. Iartă-mă, am vrut doar să-ţi mai descreţesc fruntea. Păreai mult prea îngrijorat de o ameninţare complet inexistentă la adresa virtuţii mele. Te asigur că niciunul dintre bărbaţii din acel grup nu a făcut vreo sugestie nepotrivită sau vreun avans.

— Problema este că nu sunt convins că ai putea recunoaşte un comportament nepotrivit înainte ca lucrurile să fi ajuns deja prea departe, oftă Julian. Poate că ai douăzeci şi trei de ani, dar nu ai prea multă experienţă în societate, iar aceasta nu este nimic mai mult decât un strălucitor teren de vânătoare. O femeie tânără, naivă şi atrăgătoare, sigură şi căsătorită cum eşti tu este considerată în mod frecvent un mare premiu.

— Te rog nu fi protector, Julian, spuse ea, crispându-se în braţele lui. Nu sunt atât de naivă. Te asigur că nu am nicio intenţie de a le permite prietenilor tăi să mă seducă.

— Din păcate, iubito, mai am şi duşmani.

Capitolul 7

Mai târziu în cursul acelei nopţi, Sophy îşi măsura cu paşi mari dormitorul, rememorând evenimentele la care luase parte. Totul fusese emoţionant şi absolut diferit de modul în care se desfăşuraseră lucrurile în urmă cu cinci ani, când avusese singura ei şansă de a pătrunde în lumea bună.

Era întru totul conştientă că noul ei statut ca soţie a lui Ravenwood avea destul de multă influenţă asupra atenţiei pe care o primea, dar considera sincer că victoria i se datora în mare parte, deoarece se descurcase de minune în conversaţii. La douăzeci şi trei de ani avea mai multă încredere în sine decât la optsprezece. În plus, dispăruse senzaţia dureroasă de exponat într-un fel de târg pentru mirese, aşa cum i se întâmplase în urmă cu cinci ani. În seara respectivă izbutise să se relaxeze şi să se simtă în largul ei şi totul decursese perfect până sosise Julian.

La început fusese încântată să îl găsească acolo, nerăbdătoare să-i arate că se putea descurca în lumea lui, dar după primul dans îşi dăduse seama că Julian nu se deranjase să treacă pe la balul de la familia Yelverton doar ca să admire noua ei capacitate de a socializa, ci de teamă că avea să fie impresionată peste poate de vreunul dintre bărbaţii rapaci care populau sofisticata junglă a înaltei societăţi londoneze.

Era cât se poate de deprimant să ştie că doar sentimentul înnăscut de posesivitate îl ţinuse pe Julian lângă ea pentru restul serii.

Sosiseră acasă de o oră şi Sophy se dusese imediat sus ca să se pregătească de culcare, iar Julian nu încercase să o reţină, spunându-i protocolar noapte bună şi dispărând în bibliotecă. Cu câteva minute în urmă, Sophy îi auzise zgomotul înăbuşit al paşilor pe covorul din holul de lângă camera ei.

Exaltarea provocată de prima ei seară importantă în societate se disipa rapid. Din punctul de vedete al lui Sophy era în mare parte vina lui Julian, care îşi dăduse în mod evident silinţa să-i tempereze plăcerea.

Odată ajunsă în celălalt capăt al camerei, Sophy se întoarse şi o luă înapoi spre măsuţa de toaletă, unde observă la lumina lumânării caseta cu bijuterii. Se opri dintr-odată, apăsată de un puternic sentiment de vină. Nu putea să nu recunoască faptul că, în timpul primei săptămâni petrecute în oraş în calitate de contesă de Ravenwood, renunţase temporar la scopul ei de a o răzbuna pe Amelia.

Salvarea căsniciei ei i se păruse a fi cel mai important lucru din lume. Nu uitase de jurământul făcut, de a-l găsi pe cel care o sedusese pe Amelia, doar că alte lucruri deveniseră mai importante.

Dar de îndată ce avea să stabilească o relaţie potrivită cu Julian, intenţiona să revină la proiectul ei de a-l găsi pe bărbatul răspunzător pentru moartea Ameliei.

— Nu te-am uitat, dragă soră, şopti Sophy.

Era cu mâna pe capacul casetei cu bijuterii când uşa se deschise în spatele ei. Se întoarse trăgând aer în piept şi îl văzu pe Julian stând în cadrul uşii care făcea legătura între camerele lor. Purta halatul lui de mătase şi nimic altceva. Capacul casetei se trânti cu un zgomot sec. Julian se uită la cutie şi apoi privirea o întâlni pe a lui Sophy.

— Nu trebuie să spui nimic, draga mea, rosti el cu un zâmbet strâmb, am înțeles asta ceva mai devreme. Scuză-mă că nu mi-am amintit să îţi ofer micile fleacuri necesare pentru a te îmbrăca după cum se cuvine aici, la oraş.

— Nu aveam de gând să-ţi cer vreo bijuterie, domnul meu, se răsti Sophy iritată. Omul acesta avea talentul de a face presupunerile cele mai enervante. Aveai nevoie de ceva?

— Da, cred că aş avea, spuse el în cele din urmă, după ce ezită preţ de o clipă, fără a face vreo încercare să avanseze mai mult în cameră. Sophy, m-am gândit mult la afacerea neterminată dintre noi.

— Afacere, milord?

— Ai prefera să fiu mai direct? spuse el îngustându-şi ochii. Prea bine, m-am gândit mult la problema consumării acestei căsătorii.

— Înţeleg, murmură Sophy, simţindu-se deodată ca în copilărie, când căzuse dintr-un copac în râu. Bănuiesc că toate discuţiile acelea despre împerecherea ovinelor de la balul familiei Yelverton ţi-au readus în minte subiectul?

— Asta nu are nimic de-a face cu oile, ripostă Julian, înaintând spre ea cu mâinile în buzunarele halatului. În această seară mi-am dat seama pentru prima dată că lipsa ta de experienţă în pat te expune la un mare risc.

— Risc, milord? repetă Sophy, clipind mirată.

Julian încuviinţă din cap şi culese de pe măsuţa de toaletă un ornament de cristal pe care începu să-l întoarcă absent în mâini.

— Eşti prea naivă şi mult prea inocentă, Sophy. Nu posezi acea experienţă mondenă pe care trebuie să o aibă o femeie ca să perceapă nuanţele şi subînţelesurile folosite de anumiţi bărbaţi în conversaţii. Este o probabilitate prea mare să îi induci în eroare involuntar pur şi simplu pentru că nu înţelegi exact ceea ce vor.

— Cred că încep să-ţi desluşesc raţionamentul. Deci faptul că nu sunt o soţie în toată puterea cuvântului constituie un handicap social pentru mine?

— Oarecum.

— Ce idee înspăimântătoare! E ca şi cum ai mânca peşte cu furculiţa greşită, mă gândesc.

— Te pot asigura că e ceva mai serios, Sophy. Dacă nu ai fi căsătorită, lipsa ta de cunoştinţe în anumite direcţii ar funcţiona ca o pavăză, întrucât orice bărbat care ar încerca să te seducă ar şti şi că lumea s-ar aştepta din partea lui să se însoare cu tine. Ca femeie măritată însă, nu beneficiezi de această protecţie, iar dacă din întâmplare un anume gen de bărbat ar ghici că încă nu ai împărţit patul cu soţul tău, te-ar urmări neobosit, deoarece te-ar considera o cucerire extrem de amuzantă.

— Cu alte cuvinte, acest bărbat ipotetic m-ar vedea ca pe un premiu deosebit?

— Exact, confirmă Julian lăsând din mână lebăda de cristal şi zâmbindu-i aprobator lui Sophy. Mă bucur că înţelegi situaţia.

— O, dar o înţeleg, spuse ea, chinuindu-se să respire normal. Îmi spui că ai decis, în sfârşit, să îţi ceri drepturile de soţ.

— Mi se pare că ar fi în interesul tău dacă aş face asta, explică el cu aparent sânge rece. Pentru binele tău, am ajuns la concluzia că ar fi cel mai bine să ne aducem relaţia în cadrul firesc.

— Julian, cred că am fost destul de clară când am afirmat că doresc să îţi fiu soţie în toate privinţele, spuse Sophy încleştându-şi degetele pe spătarul scaunului de la măsuţa de toaletă, dar aş dori să îţi cer o favoare înainte de a începe.

— Şi care este această favoare, draga mea? se interesă el cu ochi strălucitori care contrastau cu atitudinea lui flegmatică.

— Te-aş ruga să nu-ţi mai argumentezi deciziile în asemenea detaliu. Asigurările tale cum că totul este spre binele meu au acelaşi efect asupra mea ca acela pe care l-a avut ceaiul special de ierburi asupra ta la Eslington Park.

Julian se uită fix la ea preţ de o clipă, incapabil să scoată vreo vorbă, apoi, spre uimirea lui Sophy, izbucni în râs.

— Aşadar există riscul să adormi? Cu siguranţă nu putem permite asta. Doamnă, jur că voi face tot posibilul ca să-ţi captez întreaga atenţie, promise el. Mişcându-se atât de repede încât o luă prin surprindere, o înşfacă în braţe şi se îndreptă cu paşi mari spre patul larg.

— Crede-mă, domnul meu, ai întreaga mea atenţie acum, spuse Sophy zâmbindu-i tremurat în timp ce se agăţa de umerii lui largi, cutremurată de un fior de plăcere.

— Exact aşa cum ar trebui să fie, pentru că şi eu mă concentrez complet asupra ta.

O aşeză tandru pe pat şi îi dădu jos halatul cu un zâmbet plin de nerăbdare masculină.

În timp ce îşi dezbrăca propriul halat, dând la iveală corpul lui zvelt şi ferm în lumina lumânării, Sophy fu convinsă că făcea acest lucru pentru că o dorea cu adevărat. Julian era excitat la culme, încordat şi, evident, în formă maximă.

Îl privi prelung, marcată de o ultimă fărâmă de nesiguranţă care îşi făcea simţită prezenţa chiar în timp ce propriul ei corp începea să răspundă.

— Te sperii, Sophy? Julian se aşeză lângă ea pe pat, cuprinzând-o în braţe. Mâinile lui mari se mişcau peste coapsele ei, descriindu-le forma prin ţesătura cămăşii de noapte. Nu vreau să te sperii.

— Sigur că nu mă sperii. Ţi-am spus de multe ori că nu sunt o fetişcană proaspăt ieşită de pe băncile şcolii, protestă ea, tremurând uşor în timp ce palma lui îi încălzea una dintre coapse.

— Aşa este, uit mereu că soţia mea crescută la ţară ştie atât de multe în ceea ce priveşte reproducerea şi împerecherea, spuse el sărutându-i gâtul şi zâmbind din nou când o simţi scuturată de un alt frison. Nu văd de ce mi-aş face probleme că aş putea să-ţi rănesc involuntar sensibilitatea.

— Aş zice că mă tachinezi, Julian.

— Aş zice că ai dreptate. O culcă între cearşafuri, găsi cu dibăcie panglicile cămăşii ei de noapte şi începu să le desfacă încet. Scoţându-i la iveală sânii, continuă să o privească.

— Eşti atât de diafană şi de feminină, micuţo!

Sophy era vrăjită de privirea plină de subînţelesuri a lui Julian şi îl contempla fascinată, observând cum râsul lui senzual se transforma repede în dorinţă nestăpânită.

Se întinse ca să-i mângâie tâmpla şi fu surprinsă de reacţia lui la atingerea ei delicată şi cercetătoare.

Gemu adânc şi îşi coborî capul până când gura lui puse stăpânire pe a ei. Sărutul era fierbinte, lacom şi poruncitor, dezvăluind cât de puternic stimulat era Julian. Îi prinse buza inferioară cu dinţii şi o muşcă, iar când Sophy gemu uşor pătrunse în intimitatea gurii ei, trecându-şi totodată degetul mare pe deasupra unui sfârc rozaliu.

Sophy reacţionă puternic la atingerea lui Julian, acoperindu-i mâna cu a ei în timp ce el îi mângâia sânul. Simţi cum corpul i se trezeşte la viaţă şi inima îi bate cu putere şi ştiu că începea să-şi piardă controlul.

Cum o mică parte din ea încă îi spunea să aibă grijă, se convinse că de această dată totul era în regulă. Poate că Julian nu era îndrăgostit de ea, dar era soţul ei şi jurase să o protejeze, iar Sophy era încredințată că avea să-şi onoreze partea lui de înțelegere. În schimb, ea avea să-i fie o soţie bună. Nu era vina lui că se îndrăgostise de el şi că riscul pe care şi-l asuma ea în această noapte era mai mare decât cel pe care şi-l asuma el.

— Sophy, Sophy, lasă-te în voia mea, eşti atât de dulce şi de moale, murmură Julian, întrerupând sărutul pasional şi trăgând de cămaşa de noapte până când o dădu jos. O aruncă fără milă pe podea şi îşi plimbă privirea peste trupul umbrit al tinerei femei. Îi puse mâna pe pulpa dezgolită şi începu să o mângâie avansând din ce în ce mai sus, spre coapsă, apoi, simţind-o tremurând, se aplecă să o sărute, liniştind-o. Gestul se transformă într-o dorinţă imperioasă, în timp ce Sophy îşi împleti degetele în părul lui şi îl trase spre ea, iar picioarele ei se mişcară fără încetare până când el îi prinse unul cu propriul lui picior. Astfel, ea se deschise şi mai mult atingerii lui şi Julian începu imediat să exploreze pielea mătăsoasă de pe coapsa ei interioară. Sophy îşi rotea capul dintr-o parte în alta pe pernă, auzindu-şi propriile şoapte de plăcere în vreme ce simțea degetele lui Julian descriindu-i cercuri pe piele. Era atât de bine să îi simtă mâinile mari, atât de puternice şi sigure şi atât de experte. Se simţea dorită şi în siguranţă.

— Julian, *Julian,* mă simt atât de ciudat!

— Ştiu, draga mea, trupul tău o dovedeşte din plin şi mă bucur, deoarece vreau să te simţi astfel. Se apropie şi mai mult de ea, făcând-o să tresară la contactul cu bărbăţia lui. Sophy se cutremură simţind puterea pe care o emana şi când el îi prinse degetele şi i le conduse spre membrul său, ea nu putu rezista şi începu să îl atingă,

la început şovăitor, familiarizându-se cu forma şi mărimea lui.

— Vezi cât de mult te doresc, Sophy? spuse Julian cu o voce răguşită. Jur însă că nu te voi face a mea până când nu mă vei dori şi tu la fel de mult.

— Şi cum o să ştii asta? întrebă ea, privindu-l printre genele pe jumătate închise.

— Îmi vei da tu de veste, în felul tău, zâmbi el închizându-şi palma peste mica ridicătură dintre picioarele ei.

Sophy percepu căldura tot mai intensă dintre coapse şi se mişcă nerăbdătoare încă o dată, căutând o atingere mult mai intimă.

— Cred că a venit momentul, şopti ea.

El îşi introduse un deget în moliciunea ei şi Sophy se crispa dintr-odată ca răspuns, simţind apoi o umezeală stranie, dar plăcută.

— În curând, foarte curând, îi promise Julian profund satisfăcut, în timp ce îşi trecea buzele peste sânii ei. Îşi folosi din nou degetul, dat de această dată nu îl retrase complet. Sophy se mişcă ezitând, şi corpul ei se strânse instinctiv în jurul acestuia, ca şi cum l-ar fi atras din ce în ce mai adânc. Julian se conformă cu o mică exclamaţie de încurajare şi dorinţă.

— Eşti atât de strâmtă şi caldă, murmură el în timp ce gura lui o captura din nou pe a ei. Şi mă doreşti. Mă doreşti cu adevărat, nu-i aşa, iubito? urmă Julian repetând cu limba printre buzele ei mişcările provocatoare ale mâinii.

Sophy icni şi se agăţă de umerii lui, trăgându-l mai aproape. Când el exploră cu degetul mare zona sensibilă acoperită cu bucle castanii, ea îi zgârie, fără să îşi dea seama, spatele cu unghiile.

— *Julian*.

— Da, o, Dumnezeule, *da.*

Se ridică deasupra ei strecurându-i o coapsă musculoasă între picioare pentru a-şi face loc. Sophy deschise ochii în timp ce îl simţea lăsându-se în jos de-a lungul trupului ei. Era copleşitor de greu, şi se simţi strivită şi împinsă în aşternut într-un mod delicios. Îi privi chipul absorbit şi percepu o străfulgerare diferită de toate senzaţiile

de până atunci.

— Ridică-ţi genunchii, draga mea, o rugă el. Aşa, deschide-te spre mine. Spune-mi că mă doreşti.

— Te doresc. O, Julian, te doresc atât de mult, gemu ea, simţindu-se vulnerabilă şi totodată ocrotită. Era Julian, şi el nu ar fi rănit-o niciodată. Începu să se împingă în moliciunea ei, umezindu-se cu acea miere lichidă care curgea dintre petalele ei delicate. Instinctiv, ea începu să îşi coboare coapsele şi să le îndrepte.

— Nu, draga mea, va fi mai uşor astfel. Trebuie să ai încredere în mine acum. Jur că voi intra foarte uşor şi că voi avansa doar cât de departe şi de repede vrei tu. Poţi să mă opreşti în orice moment.

Sophy îi percepu tensiunea şi palmele ei alunecară pe spatele transpirat al iubitului. Minţea, se gândi ea fericită. Ori minţea, ori încerca disperat să se convingă de faptul că avea destulă voinţă să se oprească atunci când i s-ar fi cerut. Oricum ar fi fost, intuia că era la fel de aproape de a-şi pierde controlul cum era şi ea, iar conştientizarea acestui lucru o făcea să se simtă vicleană, feminină şi puternică. Era bine de ştiut că îşi putea aduce soţul cel puternic şi independent într-o asemenea stare. Măcar în această situaţie erau egali.

— Nu-ţi face griji, Julian, nu te-aş opri acum mai mult decât aş încerca să opresc soarele să strălucească, promise ea, respirând cu dificultate.

— Mă bucur foarte mult să aud asta. Uită-te la mine, Sophy. Vreau să îţi văd privirea atunci când te fac soţia mea în toate privinţele.

Ea deschise din nou ochii şi mai că încetă să respire simţindu-l înăuntru. Fără să vrea, îşi înfipse încă o dată unghiile în pielea lui.

— Totul este bine, micuţo, spuse el, şi mici broboane de sudoare începură să se formeze pe sprâncenele lui în timp ce avansa. Trebuie să doară puţin la început, dar apoi te vei simţi ca un vapor care pluteşte pe o mare calmă.

— Julian, nu prea mă simt ca un vapor pe mare, reuşi ea să

îngaime uimită de senzaţia de strâmt, întins şi plin pe care i-o conferea el. Îşi împlântă şi mai adânc unghiile.

— Cred că plutim amândoi, mormăi el în timp ce se chinuia să o pătrundă mai uşor. Ţine-te de mine, Sophy.

Ea ştiu că şi ultima picătură de stăpânire de sine a lui Julian pierise. Chiar când se bucura să afle asta, el gemu profund şi o pătrunse adânc.

— Julian! ţipă Sophy, uluită de invadarea rapidă şi puternică, împingându-i umerii ca şi cum l-ar fi putut îndepărta.

— Totul este bine, draga mea. Jur că va fi bine, dar nu mi te opune, Sophy. Se va termina totul în curând, încearcă să te relaxezi. O sărută pe obraz şi pe gât şi rămase nemişcat în interiorul ei. Dă-i timp, draga mea.

— O să fii mai mic odată cu trecerea timpului? întrebă ea cu oarecare asprime.

— Te vei obişnui cu mine şi vei învăţa să îţi placă, Sophy, ştiu asta, spuse el gemând şi cuprinzându-i chipul uimit în palme, în timp ce o privea cu ochi strălucitori. Mă simt minunat când sunt în tine, iar pasiunea ta este extraordinară. Însă nu trebuie să fii atât de nerăbdătoare.

— E uşor de zis. Tu ai obţinut ce-ţi doreai, bănuiesc.

— Aproape tot ceea ce îmi doream, consimţi el cu un mic zâmbet, dar nu va fi perfect pentru mine până nu va fi şi pentru tine. Ţi-a trecut durerea?

— Da, recunoscu ea într-un târziu după ce cântări precaută întrebarea.

— Bun, spuse el şi o sărută leneş, după care începu să se mişte încet în interiorul ei, înainte şi înapoi.

Sophy îşi muşcă buzele şi aşteptă nerăbdătoare să vadă dacă aceste mişcări agravau în vreun fel lucrurile, dar nu se întâmplă asta. Trebuia să recunoască faptul că nu se mai simţea atât de neconfortabil acum. Ceva din senzaţia de plăcere de mai devreme reveni încet şi, treptat, corpul ei se obişnui cu noua plenitudine.

Ajunsese la punctul în care ar fi putut mărturisi cu toată sinceritatea că această senzaţie ciudată era într-adevăr plăcută, când Julian începu să se mişte din ce în ce mai repede.

— Julian, aşteaptă, aş prefera să te mişti mai încet, spuse ea grăbită, simţind că el se lăsa complet în voia forţei care îl împingea înainte.

— Îmi pare rău, Sophy, am încercat, dar nu mai pot aştepta, gemu el strângând din dinţi, după care dădu un strigăt înăbuşit şi îşi curbă coapsele, îngropându-se în ea până la capăt. Apoi, Sophy simţi cum esenţa lui fierbinte şi puternică se scurse în ea, iar Julian se crispă. Dând curs unui instinct străvechi, îşi înfăşură braţele şi picioarele în jurul lui şi se strânse aproape de el. „Acum şi pentru totdeauna este al meu", se gândi ea mirată până peste poate.

— Îmbrăţişează-mă, Sophy, rosti Julian cu o voce aspră. Încet, se relaxă şi se prăbuşi greu peste ea, scăldat în sudoare. Sophy stătu nemişcată pentru o vreme, mângâind spatele asudat al lui Julian cu vârful degetelor, privind la baldachinul patului. Nu putea spune că se gândea prea mult la actul final, dar cu siguranţă îi plăcuseră mângâierile care îl precedaseră. De asemenea, îi plăcea îmbrăţişarea caldă şi intimă din acel moment.

Simţea că Julian n-ar fi lăsat garda jos faţă de ea în nicio altă împrejurare, şi măcar pentru asta trebuia să suporte împreunarea cu el.

Julian se desprinse cu părere de rău şi se ridică în coate. Îi zâmbi cu o satisfacţie leneşă şi chicoti când ea îi zâmbi la rândul ei, apoi se aplecă şi îi sărută vârful nasului.

— Parcă aş fi un armăsar la capătul unei curse îndelungate. Poate că am câştigat, dar mă simt epuizat şi slăbit. Trebuie să-mi acorzi câteva minute ca să-mi revin. Data viitoare va fi mai bine pentru tine, iubito. Cu un gest tandru, îi dădu părul la o parte de pe frunte.

— Câteva minute, exclamă ea, uimită. Vorbeşti ca şi cum am mai face acest lucru de mai multe ori în cursul nopţii.

— Păi cam aşa va fi, replică Julian nerăbdător, aşezându-şi palma

posesivă pe abdomenul ei. M-ai făcut să te aştept destul de mult, doamnă, şi am de gând să recuperez toate nopţile pe care le-am pierdut.

Sophy simţi locul dureros dintre picioare şi dintr-odată fu cuprinsă de un sentiment de teamă.

— Iartă-mă, spuse ea repede, vreau din tot sufletul să-ţi fiu o soţie bună, dar nu cred că îmi voi reveni atât de repede pe cât îţi vei reveni tu. Te-ai supăra tare dacă nu am repeta experienţa chiar acum?

— Sophy, te-am rănit rău? întrebă el neliniştit.

— Nu, nu, dar nu mai vreau să mai facem asta atât de curând. O parte a fost… destul de plăcută, te asigur, dar dacă nu te superi, milord, aş prefera să mai aşteptăm o noapte.

— Îmi pare rău, iubito, este doar vina mea. Aveam de gând să întreprind totul mult mai lent. Julian tresări brusc, după care se rostogoli pe o parte şi se ridică în picioare lângă pat.

— Unde pleci?

— Mă întorc repede, promise el.

Ea îl urmări îndreptându-se prin întuneric către măsuţa de toaletă unde turnă nişte apă din ulcior într-un vas. De pe raft luă un prosop moale pe care îl înmuie în micul lighean.

În timp ce se întorcea spre pat, Sophy îşi dădu deodată seama ce avea de gând să facă.

— Nu, Julian, te rog, mă descurc şi singură, spuse ea, ridicându-se în capul oaselor şi trăgând cearşaful până la gât.

— Trebuie să îmi permiţi să fac asta, Sophy, este un alt privilegiu al soţului. Se aşeză pe marginea patului şi îi trase cearşaful din mâini cu blândeţe, dar totodată cu o mână fermă.

— Întinde-te, draga mea, şi lasă-mă să-ţi alin durerea.

— Serios, Julian, aş prefera să nu…

Cu toate acestea, nu îl putea opri. O rugă să se întindă pe spate şi, jenată, Sophy mormăi o înjurătură care îl făcu pe Julian să râdă.

— Nu mai ai de ce să fii reţinută, draga mea. Este mult prea târziu, am cunoscut pasiunea care zace în tine, îţi aminteşti? Acum

câteva minute erai caldă şi umedă şi cât se poate de primitoare şi mă lăsai să te ating peste tot, spuse el, terminând să o spele şi aruncând prosopul pătat.

— Julian, trebuie… trebuie să te întreb ceva, murmură Sophy în timp ce potrivea cearşaful astfel încât să menţină o oarecare aparenţă de modestie.

— Ce doreşti să ştii? spuse el venind spre pat şi urcându-se lângă ea.

— Mi-ai spus că există moduri în care poţi împiedica să rezulte un copil de pe urma acestui lucru. Ai folosit o asemenea metodă astă-seară?

O linişte plină de tensiune se instala între ei. Julian se rezemă de perne cu braţele încrucişate sub cap.

— Nu, nu am făcut-o, spuse el într-un sfârşit, cât se poate de direct.

— Ah, exclamă ea, încercând să îşi ascundă parţial neliniştea pe care i-o provocase asimilarea informaţiei.

— Ştiai ce îmi doresc din acest aranjament din clipa în care ai acceptat să-mi fii soţie în toată puterea cuvântului, Sophy.

— Un moştenitor şi nicio bătaie de cap.

Poate că iluzia intimităţii de mai devreme fusese doar asta şi nimic mai mult, se gândi ea iritată. Nu era nicio îndoială că atunci când venise la ea în acea seară, Julian o dorise foarte mult, dar nu trebuia să uite că scopul lui principal era să producă un moştenitor.

— Ar fi atât de rău să îmi naşti un fiu, Sophy? rosti cu blândeţe Julian după o perioadă de tăcere.

— Şi ce se întâmplă dacă îţi nasc o fiică, domnul meu? se interesă ea pe un ton detaşat, evitând să-i dea un răspuns direct.

— O fiică ar fi cât se poate de bine-venită, spuse el zâmbind pe neaşteptate, mai ales dacă ar semăna cu mama ei.

Sophy se întrebă cum să ia acest compliment şi se decise să nu îl pună prea mult la îndoială.

— Dar ai nevoie de un fiu pentru Ravenwood.

— Atunci va trebui să tot încercăm până când obţinem unul, nu-i aşa? replică Julian întinzându-se şi trăgând-o aproape de el, îngropându-i capul în umărul lui. Totuşi nu cred să ai vreo problemă în a-mi naşte un fiu. Cei din familia Sinclair au întotdeauna băieţi puternici şi sănătoşi. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare, Sophy. Ţi-ar părea aşa de rău dacă, din întâmplare, am conceput un copil în această noapte?

— Suntem la începutul căsniciei, e foarte devreme. Amândoi avem încă multe de învăţat unul despre celălalt. Mi s-ar părea mai înţelept să mai aşteptăm. „Până când vei învăţa să mă iubeşti”, adăugă ea fără cuvinte.

— Nu văd de ce am mai aştepta. Ţi-ar prinde bine un copil, Sophy.

— De ce? Pentru că mi-ar indica mai limpede care îmi sunt îndatoririle şi responsabilităţile de soţie? Pot să te asigur că le cunosc destul de bine deja.

— Voiam doar să spun că ai fi o mamă bună, oftă Julian, şi cred că un copil te-ar putea face să te simţi mai mulţumită de rolul tău ca soţie.

Sophy suspină, mânioasă pe ea însăşi pentru că distrusese atmosfera tandră şi intimă pe care i-o oferise Julian după ce făcuseră dragoste. Încercă să-şi repare greşeala folosind o doză de umor.

— Spune-mi, Julian, toţi soţii sunt atât de aroganţi încât să creadă că ştiu ce este mai bine pentru soţiile lor? spuse ea, întorcându-se pe o parte şi tachinându-l cu un zâmbet.

— Sophy, mă răneşti, se strâmbă el, luptându-se să pară deopotrivă inocent şi rănit, deşi în ochi i se ghiceau un sentiment de uşurare şi o urmă de râset. Chiar crezi că sunt arogant, nu-i aşa?

— Sunt momente în care îmi este imposibil să evit această concluzie.

— Ştiu că ţie îţi par aşa, dar ca să fiu sincer, vreau să fiu un soţ bun pentru tine, Sophy. Privirea îi deveni din nou serioasă.

— Ştiu asta, murmură ea cu blândeţe. Tocmai de aceea sunt atât

de dispusă să-ţi tolerez accesele de îngâmfare. Vezi ce soţie înţelegătoare ai?

— Eşti o soţie-model, declară Julian privind-o printre pleoapele pe jumătate închise.

— Să nu te îndoieşti niciodată de asta. Aş putea să-ţi dau lecţii în domeniu.

— Iată o idee care i-ar speria pe ceilalţi soţi din înalta societate londoneză. Cu toate acestea, voi încerca să-mi amintesc de bunele tale intenţii când prepari vreo licoare adormitoare sau când citeşti din cartea aceea groaznică a lui Wollstonecraft, zise el ridicând capul cât să o sărute drăgăstos, după care se lăsă din nou să cadă pe pernele imaculate. Mai trebuie să discutăm ceva în această seară, draga mea soţie-model.

— Despre ce este vorba? întrebă ea căscând, perfect conştientă că începuse să i se facă somn. Era ciudat să îl vadă în patul ei, dar încet-încet se simţea confortabil în prezenţa acelui bărbat care emana putere şi căldură. Oare avea să-şi petreacă întreaga noapte cu ea?

— Mai devreme ai părut deranjată când am spus că ar trebui să ne consumăm căsătoria, începu el rar.

— Numai pentru că insistai că este doar spre binele meu.

— Da, pot să văd de unde ţi-a intrat în cap ideea că am tendinţa de a fi arogant şi dominator, surâse el, dar chiar şi aşa, ar cam fi vremea să afli la ce riscuri te expui când flirtezi cu Waycott şi cu cei de teapa lui.

— Nu flirtam cu vicontele, protestă Sophy ridicându-se într-un cot şi privind mânioasă în jos la Julian. Buna ei dispoziţie din starea aceea premergătoare somnului dispăru cât ai bate din palme.

— Ba da, Sophy, asta făceai. Pot înţelege că nu ţi-ai dat seama de asta, dar te asigur că el se uita la tine de parcă ai fi fost o tartă cu agrişe plină cu frişca, şi de fiecare dată când îi zâmbeai se lingea pe bot.

— Julian, exagerezi!

— Nu, Sophy, nu exagerez, spuse el trăgând-o în jos până ajunse

cu fruntea pe umărul lui. Iar Waycott nu este singurul care saliva în jurul tău în această seară. Trebuie să ai grijă cu astfel de bărbaţi şi, mai presus de toate, nu trebuie să le dai apă la moară, chiar şi fără să-ţi dai seama.

— Dar de ce ţi-e teamă în special de Waycott?

— Nu mi-e teamă de el, dar ştiu că este un pericol pentru femei şi nu vreau ca soţia mea să atragă asemenea pericole. Te-ar seduce într-o clipă dacă ar crede că poate să o facă.

— Dar de ce eu? Erau destule femei mult mai frumoase decât mine la balul lui Lady Yelverton.

— Te va alege pe tine dintre toate celelalte – dacă i se oferă această şansă – pentru că eşti soţia mea.

— Bine, dar de ce?

— Îmi poartă o ură teribilă de multă vreme, Sophy, să nu uiţi niciodată asta.

— Waycott a fost unul dintre iubiţii lui Elizabeth? întrebă ea fără să se gândească, simţind cum brusc lucrurile începeau să aibă sens.

— Ţi-am spus că nu discut despre prima mea soţie cu nimeni, nici măcar cu tine, Sophy, spuse Julian încleştându-şi dinţii în timp ce masca ameninţătoare şi feroce care îi adusese reputaţia diavolească i se aşeza din nou pe chip.

— Scuză-mă, Julian, mi-a scăpat, îngăimă ea încercând să se desprindă din îmbrăţişarea lui.

— Da, ţi-a scăpat, zise el, ignorând tentativa ei de a se elibera şi înconjurând-o şi mai puternic cu braţul. Dar cum tu eşti o soţie-model, sunt convins că nu se va mai întâmpla, nu?

— Mă tachinezi din nou, Julian? se interesă Sophy mijindu-şi ochii şi examinându-l cu atenţie.

— Nu, doamnă, te asigur că sunt cât se poate de serios, spuse el cu acelaşi zâmbet leneş, satisfăcut care îşi făcuse loc pe chipul lui după ce făcuseră dragoste. Întoarce-ţi capul, iubito, vreau să văd ceva, îi ceru el folosindu-şi degetul mare pentru a-i dirija bărbia până când chipul ei ajunse într-o poziţie din care îi putea studia ochii la lumina

lumânării.

— Este după cum mă şi temeam că va fi, constată Julian dând încet din cap.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea neliniştită.

— M-am temut că odată ce voi fi făcut dragoste cu tine aşa cum trebuie, îţi vei pierde ceva din candoarea privirii, dar m-am înşelat. Ochii tăi sunt la fel de limpezi şi inocenţi ca şi înainte. Va fi foarte greu să te apăr de prădătorii din înalta societate, draga mea. Văd că îmi mai rămâne o singură opţiune.

— Care este aceea, milord? întrebă Sophy cu sfială.

— Va trebui să petrec mai mult timp alături de tine, spuse Julian căscând. De acum înainte îmi vei face o listă cu evenimentele la care doreşti să mergi seara şi te voi însoţi de fiecare dată când va fi posibil.

— Vorbeşti serios? Îți place opera?

— Urăsc opera.

— Ce păcat! Aveam de gând să merg mâine-seară împreună cu mătuşa ta şi cu prietena ei Harriette la King's Theatre. Vei dori să ne însoțeşti?

— Un bărbat trebuie să facă anumite lucruri dacă este absolut necesar, declară Julian cu nobleţe.

Capitolul 8

— Cum Dumnezeu ne vor găsi Fanny şi Harry în mulţimea asta? întrebă Sophy neliniştită privind la numeroasele trăsuri care împânziseră piaţa de lângă King's Theatre. Cred că sunt peste o mie de oameni aici.

— Mai degrabă trei mii, spuse Julian luând-o ferm de braţ şi conducând-o spre teatrul la modă. Nu-ţi face totuşi griji în legătură cu Fanny şi Harry, o să ne găsească fără probleme.

— Cum aşa?

— Loja pe care o folosesc îmi aparţine, explică Julian vag în timp ce îşi croiau drum prin mulţimea sclipitoare.

— A, înţeleg, ce aranjament convenabil.

— Da, lui Fanny i s-a părut întotdeauna convenabil, întrucât a scutit-o de necesitatea cumpărării unei loje proprii.

— Nu te deranjează că o foloseşte pe a ta, nu? spuse Sophy privindu-l.

— Nu, se numără printre puţinii membri ai familiei pe care îi suport oricât de mult timp.

Câteva minute mai târziu, Julian o escorta într-o lojă elegantă, bine situată în mijlocul celor cinci şiruri de asemenea compartimente. Sophy se aşeză şi începu să privească fascinată în jur prin marea sală în formă de potcoavă, plină cu femei strălucind de bijuterii şi bărbaţi îmbrăcaţi elegant. La parter, tot felul de bărbaţi spilcuiţi şi filfizoni se plimbau ţanţoş, etalându-şi ostentativ ţinutele care întruchipau extremele modei din acel moment. Observându-le hainele groteşti, Sophy se bucură în sinea ei că Julian prefera îmbrăcămintea cu o croială discretă şi conservatoare.

În curând se lămuri însă că adevăratul spectacol din acea seară nu avea loc nici în fosa orchestrei şi nici pe scenă, ci mai degrabă în

lojele elegante.

— E ca şi cum te-ai uita la cinci rânduri de scene în miniatură, exclamă Sophy, râzând amuzată. Toată lumea este îmbrăcată de paradă şi este ocupată să îi studieze pe ceilalţi ca să vadă cine ce bijuterii poartă şi cine pe cine vizitează în care lojă. Nu ştiu de ce ţi se pare plictisitoare opera, Julian, atâta vreme cât se întâmplă atât de multe lucruri în public.

— Ai dreptate, iubito, spuse Julian lăsându-se pe spate în scaunul de catifea şi ridicând o sprânceană în timp ce îşi rotea privirea prin sală.

Studie rândurile de loje preţ de câteva clipe, urmărit atent de Sophy. Îl văzu ezitând uşor în faţa unui compartiment în care o femeie îmbrăcată într-o rochie uluitoare se întreţinea cu mai mulţi admiratori. Sophy, dintr-odată curioasă, dori să afle cine era blonda atrăgătoare care părea să se afle în centrul atenției.

— Cine este femeia aceea, Julian?

— Care femeie? întrebă el absent, mutându-şi privirea spre celelalte loje.

— Cea de la etajul al treilea, cu rochia verde. Trebuie să fie foarte populară. Pare să fie înconjurată de bărbaţi, nu văd nicio altă femeie în loja ei.

— A, aceea, spuse Julian aruncând o privire în fugă. Nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu ea, Sophy. Nu cred că vei avea ocazia să o întâlneşti în societate.

— Nu se ştie niciodată, nu-i aşa?

— În acest caz, certitudinea e totală.

— Julian, nu suport atâta mister, cine este?

— Una dintre Marile Curtezane, explică Julian oftând, pe un ton care indica în mod limpede că subiectul îl plictisea. Sunt multe de faţă în această seară. Lojele sunt un fel de vitrine de prezentare pentru ele, dacă se poate spune aşa.

— Demimondene adevărate? întrebă Sophy cu ochii mari. Au loje aici, la King'sTheatre?

— După cum am spus, lojele sunt nişte vitrine excelente pentru… ăăă… bunurile lor.

— Dar precis costă o avere să închiriezi o lojă pentru întreaga stagiune, spuse Sophy uimită.

— Nu chiar, dar nici prea ieftin nu este, recunoscu el. Cred că demimondenele consideră asta o investiţie în afacerile lor.

— Arată-mi câteva dintre celelalte Mari Curtezane, Julian, îl rugă Sophy aplecându-se hotărâtă în faţă. Nu le poţi distinge de doamnele de calitate veritabilă doar privindu-le, am dreptate?

— Ce observaţie interesantă. În multe cazuri, ai dreptate, dar există câteva excepţii. Unele femei au un aer aristocratic inconfundabil, indiferent de cum sunt îmbrăcate, spuse Julian aruncându-i o privire scurtă, pe jumătate amuzată şi pe jumătate mâhnită.

Sophy însă era prea ocupată să privească lojele pentru a-i observa căutătura.

— Care sunt excepţiile? Poţi să-mi indici una sau două? Mi-ar plăcea grozav să văd dacă pot deosebi o demimondenă de o ducesă dintr-o privire.

— Nu contează, Sophy. Ți-am satisfăcut destul curiozitatea deplorabilă pentru această seară. Cred că ar trebui să schimbăm subiectul.

— Julian, ai observat cum schimbi întotdeauna subiectul tocmai când ajungem să discutăm ceva cu adevărat interesant?

— Aşa fac? E cam nepoliticos din partea mea.

— Nu cred nicio clipă că lipsa de politeţe îţi stârneşte vreun regret. Uite-le pe Anne Silverthorne şi pe bunica ei, îl informă Sophy făcându-i semn prietenei ei cu evantaiul. Veselă, Anne îi răspunse imediat cu un semn de recunoaştere, dintr-o lojă din apropiere.

— Putem să mergem să o vizităm în loja ei, Julian?

— Poate între acte.

— Va fi distractiv. Anne arată minunat în această seară, nu crezi? Rochia aceea galbenă se potriveşte de minune cu părul ei roşu.

— Unii ar putea spune că rochia are un decolteu cam îndrăzneţ pentru o tânără nemăritată, comentă Julian.

— Dacă Anne ar aştepta până când se mărită ca să poarte o rochie la modă, ar prinde-o sfârşitul lumii. Mi-a spus că nu se va căsători niciodată. Sexul masculin i se pare vrednic de dispreţ, iar ideea de căsnicie nu o atrage deloc.

— Bănuiesc că ai întâlnit-o pe domnişoara Silverthorne la adunările de miercuri seara de la mătuşa mea?

— Întocmai.

— Judecând după ceea ce mi-ai spus, nu prea sunt convins că este genul de femeie cu care ar trebui să te împrieteneşti, draga mea.

— Probabil că ai dreptate, râse Sophy. Anne are o influenţă groaznică, dar mi-e teamă că răul s-a produs deja. Am devenit prietene apropiate şi nu se face să îţi abandonezi prietenii, nu-i aşa?

— Sophy…

— Sunt destul de sigură că nu le-ai întoarce spatele niciodată prietenilor tăi, întrucât nu ar fi un lucru onorabil.

— Sophy, te rog… Julian îi aruncă o privire precaută.

— Nu te alarma, Julian. Anne nu este singura mea prietenă. Jane Morland este o altă cunoştinţă recentă şi fără îndoială vei fi de acord în ceea ce o priveşte. Este foarte serioasă, o adevărată întruchipare a raţiunii şi a cumpătării.

— Mă bucur să aud asta, dar trebuie să te sfătuiesc să îţi alegi prietenele cu aceeaşi grijă pe care o manifeşti în selectarea prietenilor.

— Julian, dacă aş fi atât de precaută în alegerea cunoştinţelor pe cât ţi-ai dori tu, aş avea o viaţă tare singuratică sau aş fi plictisită de moarte de nişte fiinţe îngrozitor de neinteresante.

— Nu ştiu cum, dar nu-mi pot imagina o asemenea situaţie.

— Nici eu. Trebuie să recunosc că Fanny şi Harry întârzie foarte mult, sper că sunt bine, remarcă Sophy privind în jur în căutarea unui element care să-i distragă atenţia.

— Acum tu eşti cea care schimbă subiectul.

— Am învățat de la tine această tehnică. Tocmai când se pregătea să continue discuţia în aceeaşi direcţie, Sophy îşi dădu seama că blonda atât de frapantă se uita drept la ea, din propria ei lojă. Pentru un moment, Sophy o privi la rândul ei, plină de curiozitate şi intrigată de căutătura directă a curtezanei. Vru să-l întrebe încă o dată pe Julian cum o chema pe femeia aceea când un zgomot puternic de la balcon dădu de înțeles că opera urma să înceapă, aşa că Sophy uită de necunoscuta în rochie verde şi îşi îndreptă atenţia către scenă.

Pe la mijlocul primului act, cineva trase draperia din spatele lui Sophy. Ea se întoarse, aşteptându-se să le vadă pe Fanny şi pe Harry dând buzna în lojă, dar vizitatorul era Miles Thurgood. Julian îi făcu semn cu mâna spre un fotoliu şi Sophy îi zâmbi.

— Catalani este în mare formă în această seară, nu-i aşa? murmură Miles în urechea lui Sophy, aplecându-se spre ea. Am auzit că s-a certat la cuțite cu ultimul ei iubit chiar înainte de a intra pe scenă şi se spune că i-ar fi aruncat în cap conținutul unei oale de noapte. Săracul trebuie să joace în următorul act, sper că va reuşi să se curețe la timp.

Sophy chicoti, neluând în seamă privirea dezaprobatoare a lui Julian.

— Dar cum ai auzit de asta? îi şopti ea lui Miles.

— Escapadele lui Catalani din spatele cortinei sunt legendare, îi explică Miles cu un rânjet.

— Dar nu este nevoie să o gratulezi pe soţia mea cu asemenea poveşti, interveni Julian pe un ton ascuțit. Ai face bine să găseşti altceva de discutat dacă vrei să rămâi în această lojă.

— Nu-l lua în seamă, îl preveni Sophy, Julian este extrem de puritan în anumite privinţe.

— Aşa este, Julian? exclamă Miles pe un ton inocent. Ştii, acum că soția ta face această observație, mă tem că are dreptate. Chiar mă gândeam că ai devenit cam arțăgos în ultima vreme. Efectele căsniciei, fără îndoială.

— Fără îndoială, repetă Julian glacial.

— Şi Catalani nu este singura despre care se vorbeşte astă-seară, continuă Miles vesel. Am auzit că alţi câţiva membri ai înaltei societăţi londoneze au primit bilete de la Marea Featherstone. Nu poţi să nu o admiri pe femeia asta, are ceva curaj să vină aici printre victimele ei.

— Charlotte Featherstone se află în sală? Unde? întrebă Sophy întorcându-se fulgerător spre el.

— Destul, Thurgood, se răsti Julian.

Miles însă arăta deja din cap către loja unde se afla blonda elegantă care se uitase fix la Sophy doar cu câteva clipe în urmă.

— Este cea de acolo.

— Doamna în rochia verde? spuse Sophy scrutând întunericul din teatru în încercarea de a o distinge pe infama curtezană.

— La naiba, Thurgood, ţi-am zis că e de ajuns, sări Julian.

— Îmi pare rău, Ravenwood, nu am vrut să spun nimic nepotrivit, dar toată lumea ştie cine este Featherstone, nu e niciun secret.

— Sophy, ţi-ar plăcea nişte limonada? întrebă Julian cu o expresie ameninţătoare.

— Da, Julian, foarte mult.

— Excelent, sunt convins că Miles ar fi încântat să-ţi aducă un pahar, nu-i aşa, Thurgood?

— Ar fi o onoare, Lady Ravenwood, mă întorc imediat, spuse Miles sărind în picioare şi făcând o reverenţă graţioasă în faţa lui Sophy, după care se întoarse şi se pregăti să dispară în spatele draperiei, dar se opri brusc. Îmi cer scuze, Lady Ravenwood, zâmbi el larg, dar se pare că pana din părul dumneavoastră stă să cadă. Îmi permiteţi să o aşez la locul ei?

— O, Doamne, se tângui Sophy, întinzând mâna pentru a împinge la loc pana buclucaşă tocmai când Miles se apleca săritor în faţă.

— Du-te după limonada, Thurgood, îi porunci Julian în timp ce se întindea chiar el după pană. Mă descurc şi singur cu ţinuta lui Sophy, urmă el împingând la loc pana în buclele lui Sophy, pe când

Miles ieşea repede din lojă.

— Serios, Julian, nu era nevoie să îl alungi doar pentru că mi-a arătat-o pe Charlotte Featherstone, spuse Sophy aruncându-i soţului ei o privire plină de reproş. Chiar eram cât se poate de curioasă în privinţa ei.

— Nu îmi pot imagina care ar fi motivul.

— Păi, pentru că i-am citit *Memoriile,* explică Sophy, aplecându-se din nou în faţă în încercarea de a o vedea mai bine pe doamna în verde.

— Ce ai citit? îngăimă Julian cu răsuflarea tăiată.

— Studiem *Memoriile* Featherstone la reuniunile de miercuri seara găzduite de Fanny şi Harriette. Este o lectură fascinantă, trebuie s-o recunosc. Are o viziune fără pereche asupra înaltei societăţi. De-abia aşteptăm următoarea parte.

— La naiba, Sophy, dacă aş fi avut cea mai vagă idee că Fanny te expune la acest gen de prostii, nu ţi-aş fi permis niciodată să mergi la adunările ei de miercuri seara. Care e sensul acestor nerozii? Se presupune că studiaţi literatura şi ştiinţele naturale, nu mâzgăliturile bârfitoare ale unei târfe.

— Linişteşte-te, Julian, sunt o femeie căsătorită, care are douăzeci şi trei de ani, nu o şcolăriţă de şaisprezece, îi surâse ea. Am avut dreptate mai devreme, chiar eşti groaznic de puritan în anumite privinţe.

— Puritan este un termen prea blând pentru a-mi descrie opinia despre acest subiect, se răsti el încruntându-se şi mijindu-şi ochii. Îţi interzic să-i mai citeşti *Memoriile*, ai priceput?

Sophy simţi cum buna dispoziţie începea s-o părăsească. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să strice seara cu o ceartă, dar nu putea să nu riposteze. În ajun cedase în privinţa unuia dintre cele mai importante puncte din înţelegerea lor şi nu avea de gând să se mai lase dominată.

— Julian, rosti ea cu blândeţe, trebuie să îţi aduc aminte că înainte de căsătoria noastră am vorbit despre libertatea de a citi ce doresc.

— Nu-mi arunca în faţă înţelegerea aceea prostească, Sophy, nu are nimic de-a face cu *Memoriile* lui Featherstone.

— Nu a fost o înţelegere prostească, şi sigur că are de-a face cu acest lucru. Încerci să-mi dictezi ce pot şi ce nu pot să citesc, pe când am fost de acord în mod cât se poate de clar că nu vei face asta.

— Nu vreau să mă cert pe tema asta, mormăi Julian.

— Minunat, conchise Sophy cu un zâmbet de uşurare. Nici eu nu vreau să mă cert cu tine pe tema asta. Vezi, putem ajunge destul de repede la un acord în anumite probleme. Este de bun augur, nu crezi?

— Nu mă înţelege greşit, continuă Julian cu vigoare. Nu am de gând să dezbat acest subiect cu tine, îţi spun cât se poate de ferm că nu vreau să mai citeşti *Memoriile*. În calitate de soţ al tău ţi-o interzic categoric.

Sophy trase cu putere aer în piept, ştiind că nu-i putea îngădui să treacă peste capul ei.

— Mi se pare că am făcut deja un compromis destul de mare în ceea ce priveşte acordul nostru, domnul meu, aşa că nu te poţi aştepta să mai fac unul. Nu este just, şi cred că în sinea ta eşti un om corect.

— Nu e just? repetă Julian aplecându-se şi prinzând-o de mână. Sophy, uită-te la mine. Ceea ce s-a întâmplat ieri-noapte nu intră la capitolul compromis. Nu ai făcut decât să cobori cu picioarele pe pământ şi să îţi dai seama că acest punct din acordul nostru a fost nefiresc şi lipsit de sens.

— Chiar aşa am făcut? Cât de perspicace sunt!

— Nu glumi cu asta, Sophy. Ai greşit de la început stăruind în legătură cu acea clauză neghioabă, şi în cele din urmă ai avut atâta minte să-ţi recunoşti eroarea. Treaba asta cu cititul *Memoriilor* este un alt punct în legătură cu care te înşeli şi în care trebuie să-mi permiţi să te călăuzesc.

— Fii rezonabil, domnule. Dacă cedez şi în această privinţă, ce-o să-mi ceri apoi? Să renunţ la moştenirea mea?

— La naiba cu moştenirea ta, izbucni el. Nu vreau banii tăi, şi ştii asta.

— Asta spui acum. În urmă cu foarte puţine săptămâni spuneai că nu îţi pasă de ceea ce aleg să citesc. Cum pot şti că nu-ţi vei schimba părerea şi despre moştenirea mea?

— Sophy, este revoltător. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai vrea să citeşti *Memoriile?*

— Pentru că le găsesc absolut fascinante. Charlotte Featherstone e o femeie foarte interesantă. Gândeşte-te doar prin câte a trecut!

— Prin patul unui mare număr de bărbaţi, prin asta a trecut, şi nu vreau să citeşti detaliile despre fiecare dintre iubiţii ei.

— Nu voi mai aduce vorba despre acest subiect, milord, de vreme ce te supără atât de mult.

— Vei avea grijă să nu mai citeşti despre acest subiect, o corectă el pe un ton rău prevestitor, după care expresia i se îndulci. Sophy dragă, chiar nu merită să ne certăm pentru asta.

— Aici suntem de acord.

— Ce îţi cer este să dai dovadă de puţină prudenţă în selectarea lecturilor.

— Julian, oricât de fascinante ar fi creşterea animalelor şi agricultura, din când în când mă cam plictisesc. Pur şi simplu am nevoie să citesc lucruri mai variate.

— Cu siguranţă nu vrei să te înjoseşti într-atât încât să pleci urechea la genul de bârfe pe care le întâlneşti în *Memorii?*

— Dar te-am avertizat în ziua în care am căzut de acord să ne căsătorim că găsesc o desfătare vinovată în ascultarea bârfelor.

— Nu am de gând să-ţi fac pe plac.

— Pari să ştii multe lucruri despre acest gen de bârfe care sunt prezente în *Memorii.* Nu cumva le citeşti şi tu? Dacă este aşa, am putea găsi o bază comună de discuţie.

— Nu, nu le citesc şi nici nu am de gând să fac asta. În plus…

Fanny îi salută din pragul uşii, întrerupându-l.

— Sophy, Julian, bună seara! Desigur v-aţi gândit că nu mai

ajungem, rosti Fanny trecând rapid de draperie, fermecătoare într-o rochie de mătase de culoarea bronzului. Harriette Rattenbury se afla lângă ea, splendidă cu turbanul ei caracteristic de culoare purpurie şi rochia asortată.

— Bună seara tuturor, ne cerem scuze pentru întârziere, spuse Harriette, zâmbindu-i veselă lui Sophy. Draga mea, arăţi minunat în această seară. Această nuanţă de bleu ţi se potriveşte de minune. Dar de ce eşti încruntată? S-a întâmplat ceva?

— A, nu, nu e nimic, Harry. Eram îngrijorată pentru voi două, răspunse Sophy reuşind să afişeze un zâmbet primitor şi trăgându-şi mâna din strânsoarea lui Julian.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji, o asigură Harriette, suspinând ușurată. A fost doar vina mea, din păcate. Am avut o criză de reumatism în cursul după-amiezii şi am descoperit că îmi terminasem întăritorul special. Cum draga de Fanny a insistat să trimită la farmacie după o nouă porţie, ne-am apucat să ne îmbrăcăm destul de târziu. Cum este spectacolul? Catalani e în formă?

— Am auzit că i-a turnat în cap iubitului ei conţinutul unei oale de noapte chiar înainte de primul act, o informă Sophy de îndată.

— Atunci înseamnă că dă un spectacol excelent, chicoti Fanny. E bine cunoscut faptul că este în formă maximă de fiecare dată când se ceartă cu vreunul dintre iubiţii ei. Asta îi dă forţă de muncă şi energie.

— Dar scena cea mai interesantă se petrece aici, în această lojă, mătuşă Fanny, şi tu şi Harry sunteţi cauza ei, interveni Julian privind masca de veselie pe care o afişa Sophy.

— Mă cam îndoiesc de asta, murmură Fanny, noi nu ne amestecăm niciodată în vreo scenă, nu-i aşa, Harry?

— Dumnezeule, nu, fără îndoială că nu.

— Destul! Lui Julian îi sări ţandăra. Tocmai am descoperit că studiaţi *Memoriile* lui Featherstone la întâlnirile voastre de miercuri seara. Ce Doamne iartă-mă s-a întâmplat cu Shakespeare şi

Aristotel?

— Sunt morţi, observă Harriette.

— Cu siguranţă, Julian, că fiind tu însuţi un bărbat destul de instruit, eşti familiarizat cu interesele cât se poate de variate ale unei persoane inteligente, spuse Fanny ridicând mâna cu un gest leneş plin de graţie, fără a lua în seamă chicotitul înăbuşit al lui Sophy. Şi toată lumea din micul meu club este foarte inteligentă. Nu ar trebui să impunem limite dorinţei de cunoaştere.

— Fanny, te previn că nu vreau ca Sophy să fie expusă unor asemenea nerozii.

— Este prea târziu, am fost deja expusă, mărturisi Sophy.

— Atunci trebuie să încercăm să îndiguim efectele negative, spuse contele întorcându-se spre soţia lui cu o privire amenințătoare. Nu vei mai citi *Memoriile,* îţi interzic asta. Ridicându-se în picioare, urmă: Şi acum, dacă vreţi să mă scuzaţi, cred că voi merge să văd ce îl reţine pe Miles. Mă întorc în curând.

— Du-te fără grijă, Julian, murmură Fanny pe un ton încurajator, noi vom fi bine.

— Neîndoielnic, mormăi el. Dar te rog încearcă să o reţii pe Sophy ca să nu cadă cumva din lojă în încercarea ei de a o privi mai bine pe Charlotte Featherstone. Dădu din cap şi îi aruncă lui Sophy o privire rece ca gheaţa, după care ieşi din lojă, păşind apăsat.

Tânăra femeie oftă în timp ce draperia cădea la loc după el.

— Se pricepe să aibă ultimul cuvânt, nu? observă ea.

— Toţi bărbaţii se pricep, spuse Harriette în timp ce îşi scotea binoclul din săculeţul de mână cusut cu mărgeluțe. Se şi folosesc foarte des de asta, să ştii, de parcă tot timpul ar pleca undeva. La şcoală, la război, la club, sau la amantele lor.

— Aş zice că în cazul de faţă nu era vorba de a pleca undeva cât de a fugi de ceva, medita Sophy cu voce tare.

— O observaţie excelentă, spuse Fanny veselă. Câtă dreptate ai. Cred că tocmai am asistat la o retragere strategică din partea lui Julian. Fără îndoială că a învăţat asemenea tactici luptând sub

comanda lui Wellington. Văd că deprinzi repede tainele vieţii conjugale.

— Sper că nu vei lua în serios eforturile lui Julian de a ne impune ce să citim la întâlnirile noastre de miercuri seara, spuse Sophy cu o grimasă.

— Draga mea, nu-ţi face griji pentru asemenea nimicuri, replică Fanny cu graţie. Desigur că nu-l vom lua în seamă pe Julian. Bărbaţii au o viziune atât de mărginită despre ceea ce ar trebui să facă femeile, nu-i aşa?

— Julian este un bărbat bun, atât cât poate fi un bărbat, Sophy, dar are fără îndoială punctele lui slabe, opină Harriette ridicându-şi micul binoclu la ochi şi uitându-se prin el. Desigur, nu îl poţi învinovăţi după câte a tras cu prima lui contesă. În plus, mi-e teamă că experienţele lui pe câmpul de bătălie l-au făcut să îşi înăsprească concepţiile despre viaţă în general. Julian a dezvoltat un puternic simţ al datoriei, înţelegi… Aaa, uite-o.

— Pe cine? întrebă Sophy cu mintea în altă parte. Se gândea la Elizabeth şi la efectele pe care le poate avea războiul asupra unui bărbat.

— Pe Marea Featherstone. Poartă verde şi colierul cu diamante şi rubine pe care i l-a dat Ashford.

— Chiar aşa? Cât de delicios de revoltător din partea ei să îl poarte după ceea ce a scris în a doua parte a *Memoriilor*. Cred că Lady Ashford este vânătă de furie.

Fanny îşi scoase binoclul şi privi în direcţia indicată.

— Pot să îţi împrumut binoclul? o întrebă Sophy pe Harriette. Nu m-am gândit să-mi iau şi eu unul.

— Desigur, o să mergem să-ţi cumperi săptămâna aceasta. Pur şi simplu nu se poate să vii la operă fără aşa ceva, spuse Harriette cu obişnuitul ei zâmbet liniştit. Sunt atâtea de văzut aici, nu ar fi bine să pierzi ceva din vedere.

— Aşa este, confirmă Sophy în timp ce îşi îndrepta binoclul asupra femeii uluitoare îmbrăcate în verde. Sunt atâtea de văzut. Ai

dreptate în privinţa colierului, este spectaculos. Poţi înţelege de ce s-ar putea plânge o femeie dacă ar descoperi că soţul ei i-a dat amantei lui asemenea fleacuri.

— Mai ales când soţia este obligată să se mulţumească cu bijuterii de o calitate mult inferioară, spuse Fanny gânditoare, privind la pandantivul simplu care strălucea la gâtul lui Sophy. Mă întreb de ce Julian nu ţi-a dat încă smaraldele Ravenwood?

— Nu am nevoie de smaralde, ripostă Sophy. Pe când fixa loja lui Charlotte Featherstone, îl văzu intrând pe un bărbat cu părul blond care îi păru familiar. Îl recunoscu imediat pe lordul Waycott. Charlotte se întoarse să îl salute cu un gest graţios al mâinii ei pline de inele, iar Waycott se aplecă asupra degetelor sclipitoare cu un aplomb plin de eleganţă.

— Dacă e să mă întrebi pe mine, i se adresă Harriette lui Fanny pe un ton de conversaţie, cred că nepotul tău a văzut destul smaraldele Ravenwood cât le-a purtat prima lui soţie.

— Mmm, se poate să ai dreptate, Harry. Elizabeth nu a făcut decât să-l amărască de fiecare dată când a purtat smaraldele acelea. Se prea poate ca Julian să nu-şi mai dorească să vadă pietrele acelea purtate de vreo femeie, întrucât vederea lor i-ar aduce din nou aminte, într-un mod cât se poate de dureros, de Elizabeth.

Sophy se întreba care era motivul real pentru care Julian nu-i dăduse încă nestematele familiei Ravenwood. Nu era sigură că adevărul i-ar fi făcut plăcere.

Era nevoie de o femeie de o statură şi o ţinută deosebită pentru a putea purta bijuterii de înaltă clasă, şi mai ales pietre atât de pretenţioase precum sunt smaraldele. Poate că în opinia lui Julian, noua lui soţie nu avea o prezenţă destul de impresionantă ca să poarte bijuteriile Ravenwood, sau poate că nu o considera destul de frumoasă pentru ele.

Şi totuşi, se gândi ea cu regret, în noaptea precedentă, pentru o perioadă scurtă, în intimitatea dormitorului lor, Julian o făcuse să se simtă cu adevărat foarte frumoasă.

Sophy nu se plânse şi nici nu ceru explicaţii mai târziu în cursul acelei seri când o însoţi acasă, după care o anunţă că avea să petreacă vreo două ore la club. Julian se miră că nu protestase, în timp ce reflecta lungit în trăsură, într-o dispoziţie deloc plăcută, pe măsură ce vizitiul îşi croia drum printre străduţele întunecate.

Oare lui Sophy nu-i păsa cum îşi petrecea el restul serii, sau poate era doar recunoscătoare că nu îi invadase iarăşi intimitatea dormitorului?

La început, Julian nu avusese de gând să meargă la club după operă, ci dorise să o ducă pe Sophy acasă şi să îşi petreacă restul nopţii învăţând-o să aprecieze plăcerile erotismului. Plănuise atent cum avea să procedeze, şi de această dată îşi jurase că avea să fie bine pentru ea. Îşi închipuise că avea să o dezbrace încet, sărutând fiecare bucăţică de piele moale până când ea ar fi fost pregătită. Nu şi-ar mai fi pierdut controlul şi nu s-ar mai fi îngropat în ea cu sălbăticie. Ar fi făcut totul încet şi s-ar fi asigurat că amândoi se bucurau de aceeaşi plăcere.

Julian era perfect conştient că în ajun îşi pierduse capul într-un moment critic şi asta nu îi stătea deloc în obicei. Când ajunsese în dormitorul lui Sophy, fusese sigur că era perfect stăpân pe reacţiile lui şi că avea să facă dragoste cu ea doar pentru binele ei. Adevărul era însă că o dorea de atâta vreme, încât atunci când reuşise să se piardă în trupul ei strâmt şi primitor nu mai avusese nici măcar o singură rezervă de stăpânire de sine pe care să o folosească. După toate aparenţele, îşi folosise toate rezervele în săptămâna anterioară, când se luptase cu el însuşi ca să se ţină departe de ea.

La amintirea senzaţiilor exaltante din momentul triumfului final simţi cum întregul corp îi era traversat din nou de un val de excitare. Julian scutură din cap, năucit la gândul că întreaga situaţie devenise ceva mult mai important şi mai greu de controlat decât putuse prevedea. Se întrebă din nou cum de îşi dăduse voie să devină atât de obsedat de Sophy.

Nu avea rost să încerce să analizeze sentimentul, decise el când trăsura se opri în faţa clubului. Cel mai important lucru era să se asigure că această obsesie nu avea să-l ia cu totul în stăpânire. Trebuia să aibă grijă de ea şi asta însemna că trebuia să aibă controlul asupra lui Sophy. În plus, Sophy avea nevoie de protecţia lui, căci era mult prea naivă şi încrezătoare. În timp ce intra în club, lui Julian i se păru că aude ca pe un ecou îndepărtat râsul batjocoritor al lui Elizabeth.

— Ravenwood, exclamă Miles Thurgood ridicând privirea de lângă foc, unde şedea, şi zâmbindu-i cu veselie. Nu mă aşteptam să te văd aici în această seară. Ia loc şi toarnă-ţi un pahar de Porto.

— Mulţumesc, spuse Julian, şi se lăsă într-un scaun din apropiere. Orice bărbat care a asistat la o operă întreagă are nevoie de un pahar de Porto.

— Exact asta am spus şi eu acum câteva minute, deşi trebuie să recunosc că spectacolul din această seară a fost mult mai distractiv decât de obicei, dată fiind apariţia Marii Featherstone.

— Te rog nu-mi aminti.

— Desigur, cea mai amuzantă parte a fost să văd cum încercai să-i distragi atenţia soţiei tale de la subiectul Featherstone, chicoti Miles. Bănuiesc că ai eşuat lamentabil, nu-i aşa? Întotdeauna femeile sunt fascinate tocmai de ceea ce ţi-ai dori să nu le intereseze.

— Nici nu e de mirare, având în vedere că ai încurajat-o cu bună ştiinţă, bombăni Julian turnându-şi un pahar de Porto.

— Fii rezonabil, Ravenwood. Toată lumea din oraş vorbeşte despre *Memorii*, aşa că nu te poţi aştepta cu adevărat ca Lady Ravenwood să nu le dea nicio atenţie.

— Pot să o ghidez pe soţia mea în ceea ce priveşte alegerile ei de lectură şi mă şi aştept să fac asta, rosti Julian.

— Ei, haide, fii sincer, spuse Miles pe tonul familiar al unui vechi prieten, de fapt ce te îngrijorează nu sunt preferinţele ei literare, ci mai degrabă ţi-e teamă că mai devreme sau mai târziu o să dea peste numele tău în *Memorii*, nu-i aşa?

— Legătura mea cu Featherstone nu ar trebui să o preocupe pe soţia mea.

— Desigur că este un sentiment nobil şi că fiecare bărbat care se ascunde la club astă-seară gândeşte la fel, îl asigură Miles, după care expresia lui de bună dispoziţie se transformă brusc într-una sobră. Că tot veni vorba de cine e pe aici…

— Da?

— Te informez că Waycott se află în sala jocurilor de noroc, murmură Miles după ce îşi drese glasul.

— Aşa deci, spuse Julian pe un ton liniştit, deşi mâna i se încleşta pe paharul de vin. Ce interesant. Nu era o prezenţă obişnuită pe la club.

— Într-adevăr, dar e membru şi se pare că în această seară s-a hotărât să-şi facă apariţia. Ar trebui să ştii că face pariuri. Mai precis, face pariuri care te privesc pe tine şi smaraldele Ravenwood, continuă Miles dregându-şi vocea.

— Ce fel de pariuri? întrebă Julian simţind un gol în stomac.

— Pariază că nu-i vei da lui Sophy smaraldele Ravenwood până la sfârşitul anului. Ştii prea bine ce vrea să spună, Julian. E ca şi cum ar anunţa pe toată lumea că noua ta soţie nu poate lua locul lui Elizabeth în viaţa ta. Dacă Lady Ravenwood află despre asta, va fi distrusă.

— Atunci trebuie să facem în aşa fel încât să nu afle. Ştiu că pot conta pe discreţia ta, Thurgood.

— Da, desigur, dar aceasta nu este o chestiune care presupune să o ţii departe de o anumită prezenţă, ca în cazul Featherstone: toată lumea o să fie la curent şi nu le poţi închide gura tuturor. Poate că ar fi mai simplu dacă te-ai asigura că Lady Ravenwood poartă bijuteriile în public. Astfel… Miles se întrerupse îngrijorat, văzând că Julian se ridica în picioare. Dar ce faci?

— M-am gândit să văd ce mai este pe la masa de joc în această seară, îi răspunse acesta luând-o spre uşa care dădea spre camera de jocuri de noroc.

— Bine, dar tu joci atât de rar. De ce vrei să mergi în camera aceea? Aşteaptă! strigă Miles ţâşnind în picioare şi repezindu-se după el. Serios, acum, Julian, cred că ar fi mai bine dacă nu ai intra acolo în această seară.

Julian nu îl luă în seamă şi intră cu paşi apăsaţi în camera plină de lume, scrutând mulţimea până când îşi găsi prada. Waycott, care tocmai câştigase la jocul de noroc, se uită în jur o clipă şi îşi fixă ochii asupra lui Julian, după care zâmbi şi aşteptă. Miles gravita undeva prin apropiere şi cu colţul ochiului îl văzu pe Daregate aşezându-şi deoparte mâna de cărţi şi ridicându-se leneş în picioare.

— Bună seara, Ravenwood, spuse direct Waycott când Julian se opri în faţa lui. Ţi-a plăcut opera de astă-seară? Am văzut-o pe frumoasa ta mireasă, deşi mi-a fost greu să o disting în mulţime, pentru că, evident, mă aşteptam să văd smaraldele Ravenwood.

— Soţia mea nu este genul vulgar, murmură Julian. Consider că arată cel mai bine îmbrăcată simplu şi clasic.

— Aşa, deci? Şi ea este de acord cu tine? Femeilor le plac mult bijuteriile, şi tu dintre toţi bărbaţii ar fi trebuit să îţi înveţi lecţia în această privinţă.

— În chestiuni importante, soţia mea mă lasă pe mine să decid, ripostă Julian coborând vocea, dar menţinându-şi tonul morocănos. Are încredere în judecata mea nu doar în ceea ce priveşte ţinuta ei, ci şi când vine vorba de cunoştinţele ei.

— Spre deosebire de prima ta soţie, nu-i aşa? îl completă Waycott cu ochii sclipindu-i maliţios. Ce te face să crezi că noua Lady Ravenwood va dori să fie îndrumată de tine, Ravenwood? Pare să fie o femeie tânără şi inteligentă, deşi puţin naivă. Bănuiesc că în curând va începe să se bizuie pe propria ei judecată atât în ce priveşte ţinuta ei, cât şi în ceea ce priveşte cunoştinţele, iar atunci te vei regăsi cam în aceeaşi poziţie în care erai şi în cazul primei tale căsnicii, nu-i aşa?

— Dacă vreodată voi avea vreun motiv să bănuiesc că ideile lui Sophy sunt formate de altcineva în afară de mine, nu voi avea de ales şi va trebui să iau măsurile care se impun pentru a remedia

situaţia.

— Ce te face să crezi că poţi remedia o asemenea situaţie? rânji leneş Waycott. Oricum asta nu prea ţi-a ieşit în trecut.

— De această dată există o diferenţă, spuse Julian calm.

— Şi care ar fi aceea?

— De această dată voi şti exact unde să caut orice posibilă ameninţare la adresa soţiei mele şi nu voi întârzia s-o elimin.

— Ar trebui să consider asta un avertisment? O mânie rece se ivi în ochii lui Waycott.

— Asta rămâne la latitudinea ta, indiferent cât de greşită ţi-ar fi judecata, spuse Julian înclinându-şi capul în semn de batjocură.

— Să te ia naiba, Ravenwood, şuieră Waycott strângându-şi pumnul în timp ce focul din privire i se amplifică. Dacă îţi închipui că ai vreun motiv, provoacă-mă la duel şi hai să terminăm odată.

— Dar încă nu am motive, nu-i aşa? întrebă Julian cu un calm desăvârşit.

— Rămâne problema cu Elizabeth, îl aţâţă Waycott în timp ce degetele i se strângeau şi apoi se relaxau cu o mişcare nervoasă.

— Consideri, probabil, că aş avea un cod al onoarei mult prea rigid. Cu siguranţă nu m-aş fi deranjat să mă trezesc în zori pentru a omorî un om din cauza lui Elizabeth. Nu a meritat atâta efort.

— Ai o altă soţie acum, îi atrase atenţia Waycott cu obrajii roşii de frustrare şi mânie. Vei permite să fii încornorat din nou, Ravenwood?

— Nu, spuse Julian cât se poate de liniştit. Spre deosebire de Elizabeth, Sophy merită într-adevăr efortul de a ucide un om şi nu voi ezita să o fac dacă va fi necesar.

— Nenorocitule! Nu ai fost nici pe departe vrednic de Elizabeth, şi nu te obosi să emiţi ameninţări. Ştim cu toţii că nu mă vei provoca niciodată la duel nici pe mine, nici pe altul din cauza unei femei. Chiar tu ai spus asta, îţi aminteşti? strigă Waycott făcând ameninţător un pas înainte.

— Aşa am spus? rosti Julian simţind o undă de nerăbdare

traversându-l. Înainte însă ca oricare dintre ei să mai pronunțe vreun cuvânt, Daregate şi Thurgood apărură lângă Julian.

— A, iată-te, Ravenwood, i se adresă Daregate pe un ton calm. Eu şi Thurgood te căutam. Vrem să te convingem să ne fii partener la cărţi. Vrei să ne scuzi, Waycott? adăugă el, fluturând prin faţa acestuia zâmbetul lui uşor nemilos şi zeflemitor.

Waycott scutură din capul lui blond cu o mişcare smucită, se întoarse pe călcâie şi ieşi cu paşi apăsaţi din cameră.

— Nu ştiu de ce v-aţi deranjat să interveniţi, spuse Julian către prietenii lui, privindu-l cu ferocitate pe Waycott plecând. Mai devreme sau mai târziu probabil că tot voi fi nevoit să-l ucid.

Capitolul 9

Scrisoarea parfumată, cu sigiliul lila elegant, ajunse pe marginea tăvii de ceai a lui Sophy a doua zi dimineaţă. Stătea în pat în capul oaselor, căscând şi privind curioasă la acea misivă neaşteptată.

— Când a sosit asta, Mary?

— Unul dintre lachei a zis că a adus-o un băiat cel mult acum o jumătate de oră, doamna mea, spuse Mary făcându-şi de lucru prin cameră. Trase perdelele şi scoase la iveală o frumoasă rochie de dimineaţă din bumbac, pe care Sophy o alesese împreună cu Fanny cu câteva zile în urmă.

Sophy îşi sorbi ceaiul şi desfăcu sigiliul plicului. Scrută leneşă conţinutul încruntându-se, pentru că la prima vedere cuvintele nu aveau niciun sens. Nu era nicio semnătură, ci doar nişte iniţiale la final. Trebui să o citească pentru a doua oară ca să înţeleagă importanţa scrisorii.

Dragă doamnă,

Mai întâi, permiteţi-mi să încep prin a vă oferi sincerele mele felicitări cu ocazia recentei dumneavoastră căsătorii. Deşi nu am avut niciodată onoarea de a vă fi prezentată, simt că există un oarecare grad de familiaritate între noi datorită faptului că avem un anumit prieten comun. De asemenea, sunt convinsă că sunteţi o femeie înţeleaptă şi discretă, pentru că prietenul nostru comun nu pare genul care să-şi repete greşeala din prima căsătorie. Având *încredere în discreţia dumneavoastră, cred că odată ce veţi fi citit conţinutul scrisorii, veţi dori să faceţi ceea ce se impune pentru a vă asigura că detaliile legăturii mele cât se poate de agreabile cu prietenul nostru comun vor rămâne private.*

Doamnă, sunt nevoită în momentul de faţă să îndeplinesc dificila

sarcină de a-mi asigura o bătrâneţe liniştită. Nu doresc să fiu forţată a recurge la milă în anii care urmează, aşa că îmi ating acest scop publicându-mi Memoriile. *Poate că sunteţi deja familiarizată cu primele părţi ale acestora. În viitorul apropiat vor urma altele.*

Scopul meu scrierii acestor Memorii *nu este de a umili sau de a face pe cineva de ruşine, ci pur şi simplu acela de a strânge suficiente fonduri pe care să mă pot baza în cazul unui viitor incert. Acestea fiind spuse, ofer o şansă persoanelor interesate să se asigure că anumite nume nu vor vedea lumina tiparului, dând naştere astfel la bârfe neplăcute. Această ocazie îmi va permite să strâng fondurile necesare fără a fi obligată să dau la iveală detalii intime privind unele legături trecute. După cum puteţi vedea, propunerea pe care v-o fac astăzi este benefică pentru toate părţile implicate.*

Acum însă, doamnă, să trecem la subiect: Dacă îmi veţi trimite suma de două sute de lire până mâine la ora cinci după-amiază, puteţi sta liniştită că mai multe scrisori fermecătoare pe care soţul dumneavoastră mi le-a expediat odinioară nu vor apărea în Memoriile *mele.*

Pentru dumneavoastră, o asemenea sumă este cu totul derizorie, mai puţin decât preţul unei rochii noi, pe când pentru mine este o cărămidă la temelia unei căsuţe confortabile, acoperite cu trandafiri căţărători, la Bath, unde am de gând să mă retrag. Aştept *să am veşti de la dumneavoastră cât mai curând.*

Rămân a dumneavoastră cât se poate de sinceră,

C. F.

Sophy reciti scrisoarea pentru a treia oară, cu mâinile tremurând. Era uluită de mânia care clocotea în ea. Nu o înfuria posibilitatea ca Julian să fi fost vreodată implicat într-o relaţie cu Charlotte Featherstone, şi nici măcar ameninţarea de a face publică acea relaţie cu detaliile aferente nu o scotea din fire.

Ce o făcea pe Sophy să nu poată gândi limpede de atâta furie era faptul că Julian îşi pierduse timpul la un moment dat scriind bilete

de amor unei curtezane de meserie, deşi noii sale soţii nu se deranjase să-i scrie nici măcar o simplă poezie de dragoste.

— Mary, pune deoparte rochia de dimineaţă şi scoate-mi costumul de călărie verde.

— V-aţi hotărât să călăriţi în această dimineaţă, doamnă? întrebă Mary privind-o surprinsă.

— Da.

— Vă însoţeşte şi lordul Ravenwood? se interesă Mary în timp ce îndeplinea porunca.

— Nu. Sophy dădu la o parte cuvertura şi se ridică în picioare, ţinând încă în mână scrisoarea lui Charlotte Featherstone. Anne Silverthorne şi Jane Morland călăresc aproape în fiecare dimineaţă în parc. Astăzi cred că le voi însoţi şi eu.

— Voi trimite vorbă să vi se pregătească un cal şi să vă aştepte un rândaş jos când coborâţi, doamnă.

— Da, te rog, Mary.

Puţin mai târziu, Sophy era ajutată să se ridice în şaua unui iepe cafenii de un rândaş în livrea, al cărui ponei aştepta în apropiere. Se îndreptă de îndată spre parc, lăsându-l pe rândaş să se ţină după ea cum putea.

Nu i-a fost greu să le găsească pe Anne şi Jane care străbăteau la trap una dintre aleile principale. Rândaşii lor le urmau la mică distanţă, discutând între ei cu voce scăzută.

Buclele roşii ale lui Anne străluceau în lumina dimineţii, iar ochii ei vioi sclipiră cu bunăvoinţă când o zări pe Sophy.

— Sophy, mă bucur atât de mult că ai putut să ni te alături în această dimineaţă. Tocmai ne pregăteam de plimbare. Nu-i aşa că este o zi minunată?

— Poate că pentru unii este, spuse Sophy pe un ton morocănos, dar pentru alţii nu. Trebuie să vorbesc cu voi.

— S-a întâmplat ceva, Sophy? se interesă Jane, şi privirea serioasă se înnegura plină de grijă.

— Da, ceva foarte rău. Nici nu ştiu dacă pot să vă explic. Nu

m-am simţit niciodată mai umilită. Uitaţi, citiţi aici. Sophy îi înmâna lui Jane scrisoarea de la Charlotte şi toate trei îşi struniră caii să meargă încet de-a lungul aleii.

— Doamne, Dumnezeule, spuse Jane trăgând aer în piept şi părând şocată în timp ce parcurgea textul, după care îi dădu foaia lui Anne fără să spună vreo vorbă.

— Are de gând să publice scrisorile pe care i le-a trimis Ravenwood? întrebă Anne citind rapid misiva şi ridicând apoi privirea, evident stupefiată.

— Aşa se pare, încuviinţă Sophy dând din cap şi strângând furioasă din dinţi. Asta dacă, desigur, nu-i plătesc cele două sute de lire.

— Dar este revoltător, exclamă Anne.

— Bănuiesc că era de aşteptat, spuse Jane pe un ton oarecum mai prozaic. Până la urmă, Featherstone nu a ezitat să numească mai mulţi membri ai lumii bune în primele părţi ale *Memoriilor*. Vă amintiţi că a menţionat şi numele unui duce de sânge regal, nu? Dacă Ravenwood a avut vreo treabă cu ea la vreun moment dat în trecut, este logic că i-ar fi venit rândul mai devreme sau mai târziu.

— Cum îndrăzneşte! şopti Sophy în culmea indignării.

— Sophy dragă, doar nu eşti atât de naivă! spuse Jane aruncându-i o privire plină de compasiune. Aşa este obiceiul în înalta societate, majoritatea bărbaţilor au amante. Măcar nu pretinde că Ravenwood se numără şi acum printre admiratorii ei, aşa că fii recunoscătoare măcar pentru asta.

— Recunoscătoare… repetă Sophy cu o voce stinsă.

— Ai citit primele părţi ale *Memoriilor* alături de noi şi ai văzut acele nume bine cunoscute cu care se asocia Featherstone într-un moment sau altul. Majoritatea acelor bărbaţi erau căsătoriţi în perioada în care erau amanţii lui Charlotte Featherstone.

— Atâţia bărbaţi care trăiesc vieţi duble, spuse Sophy dând mânioasă din cap. Şi mai au îndrăzneala să le ţină predici femeilor despre onoare şi comportament adecvat. Cât mă poate înfuria asta!

— Nu este deloc corect! adăugă Anne cu vehemenţă. Acesta este un alt exemplu care demonstrează de ce consider că statutul de nevastă are atât de puţine lucruri de oferit unei femei inteligente.

— De ce a trebuit să-i scrie lui Featherstone scrisorile acelea de dragoste? întrebă Sophy cu o durere mocnită.

— Dacă şi-a mărturisit sentimentele în scris, înseamnă că toată această afacere a avut loc acum multă vreme, căci doar un bărbat foarte tânăr ar face o asemenea greşeală, observă Jane.

„A, da”, se gândi Sophy. „Un bărbat tânăr, care era încă capabil de sentimente romantice puternice.” După toate aparenţele, niciun astfel de sentiment nu mai exista în Julian, căci toate emoţiile pe care ea tânjea să îl audă exprimându-le fuseseră irosite acum multă vreme pe femei de teapa lui Chatlotte Featherstone şi Elizabeth. Se părea că nu mai rămăsese nimic pentru Sophy. Nimic-nimic. În acea clipă le ura pe Elizabeth şi pe Charlotte din tot sufletul.

— Mă întreb de ce Featherstone nu i-a trimis biletul lui Ravenwood? reflectă Anne.

— Deoarece ştia că Ravenwood i-ar spune să se ducă la naiba, explică Jane cu un zâmbet trist. Eu una nu îl văd pe soțul lui Sophy plătind preţul unui şantaj, tu ce zici?

— Eu nu-l cunosc prea bine, admise Anne, dar din câte am auzit, nu, nu îl văd trimiţându-i cele două sute de lire lui Featherstone, nici măcar pentru a o scuti pe Sophy de umilinţa pe care ar atrage-o după sine publicarea acelor scrisori oribile.

— Prin urmare, conchise Jane, ştiind că nu are nicio şansă să scoată bani de la Ravenwood, Featherstone a decis să o şantajeze pe Sophy în schimb.

— Nu-i voi da niciodată bani femeii aceleia, jură Sophy încleştându-şi atât de brusc mâinile pe frâie, încât iapa îşi scutură capul uimită, în semn de protest.

— Dar ce altceva poţi face? întrebă Anne cu blândețe. Cu siguranţă nu vrei ca acele scrisori să fie publicate. Gândeşte-te numai la bârfele pe care le-ar provoca.

— Nu va fi atât de rău, încercă Jane să o consoleze. Toată lumea va şti că legătura a avut loc cu mult înainte ca Ravenwood să se însoare cu Sophy.

— Nu va conta când a avut loc, replică Sophy pe un ton iritat. Subiectul va face vâlvă, şi o ştim prea bine. Nu este vorba aici despre bârfele pe care le va repeta Featherstone, ci de scrisori reale scrise chiar de Julian, şi toată lumea va comenta nenorocitele alea de bilete de dragoste. Le vor cita pe la petreceri şi pe la spectacolele de la operă, fără îndoială. Toată înalta societate londoneză se va întreba dacă nu cumva mi-a scris şi mie scrisori similare şi dacă nu s-a autoplagiat făcând asta. Nu aş putea suporta asta, credeţi-mă.

— Sophy are dreptate, fu de acord Anne, şi ea este cu atât mai vulnerabilă cu cât s-a căsătorit recent. Lumea de-abia începe să o cunoască, aşa că o va bârfi fără milă.

Nu puteau respinge acest adevăr atât de simplu. Prin urmare, cele trei femei rămaseră tăcute pentru câteva minute, în timp ce caii se plimbau fără ţintă pe alee. Sophy simţea cum gândurile i se învălmăşeau în cap. De fiecare dată când încerca să îşi pună ordine în idei, se pomenea întorcându-se la acele scrisori de dragoste pe care Julian le trimisese odinioară altei femei.

— Ştiţi desigur ce s-ar întâmpla dacă situaţia ar fi invers, spuse Sophy într-un final după ce reflectă intens câteva clipe.

Jane se încruntă şi Anne o privi pe Sophy părând să înţeleagă.

— Sophy, nu te frământa în legătură cu asta, o rugă Jane. Arată-i scrisoarea lui Ravenwood şi lasă-l pe el să se descurce.

— Chiar tu ai remarcat că el i-ar spune lui Featherstone să se ducă la naiba, iar scrisorile tot ar fi tipărite.

— Este o situaţie cât se poate de nefericită, constată Anne, şi nu văd nicio soluţie.

— Spunem asta pentru că suntem femei şi suntem obişnuite să fim lipsite de putere, declară Sophy după un moment de ezitare. Totuşi există o soluţie dacă privim problema din punctul de vedere al unui bărbat.

— La ce te gândeşti, Sophy? vru Jane să ştie.

— Aceasta este în mod evident o chestiune de onoare, rosti Sophy pe un ton hotărât.

Anne şi Jane se uitară una la alta şi înapoi la Sophy.

— Sunt de acord, murmură Anne, dar nu văd ce s-ar schimba dacă am privi problema din punctul de vedere al unui bărbat.

— Dacă un bărbat ar primi un asemenea bilet de şantaj datorat unei indiscreţii din trecut a soţiei sale, nu ar ezita să-l provoace pe şantajist la duel.

— Să-l provoace la duel! exclamă Jane uluită. Bine, Sophy, dar nu este deloc aceeaşi situaţie.

— Nu?

— Nu, nu este, spuse Jane repede. Sophy, asta este o afacere între tine şi o altă femeie. Pur şi simplu nu te poţi gândi să procedezi astfel.

— De ce nu? întrebă Sophy. Bunicul m-a învăţat cum să folosesc o armă de foc şi ştiu de unde pot face rost de o pereche de pistoale de duel pentru acest scop.

— Şi de unde ai de gând să faci rost de aşa ceva? întrebă Jane nesimţindu-se deloc în largul ei.

— Julian are o pereche de pistoale minunate pe perete, în bibliotecă.

— Dumnezeule! strigă Jane trăgând puternic aer în piept.

— Are dreptate, Jane, spuse Anne, ţinându-şi răsuflarea. De ce să nu o provoace la duel pe Charlotte Featherstone? În mod cât se poate de evident, este vorba despre o chestiune de onoare aici. Dacă situaţia ar fi inversată şi Sophy ar fi cea vinovată de o asemenea indiscreţie, poţi să fii sigură că Ravenwood ar face un gest cât se poate de violent.

— Aş avea nevoie de secunzi, spuse Sophy gânditoare în timp ce planul începea să capete formă în mintea ei.

— Voi fi eu unul dintre secunzii tăi, propuse Anne plină de loialitate. Din întâmplare, ştiu cum se încarcă un pistol. Jane se va

oferi şi ea, nu-i aşa, Jane?

— Este o nebunie, Sophy, chiar nu poţi să faci asta, protestă Jane cu o expresie nefericită pe chip.

— De ce nu?

— Păi, mai întâi ar trebui să obţii acceptul lui Featherstone pentru duel, şi mă îndoiesc că ţi-l va da.

— Nu sunt atât de sigură că va refuza, murmură Sophy. Este o femeie deosebită, cu un spirit aventuros. Am fost cu toate de acord asupra acestui punct. Nu prin laşitate a ajuns acolo unde este.

— Dar de ce şi-ar risca viaţa într-un duel? se interesă Jane.

— Dacă este o femeie onorabilă, o va face.

— Tocmai asta e problema, Sophy, că nu este o femeie onorabilă, exclamă Jane. Este o demimondenă, o curtezană, o prostituată de profesie.

— Asta nu înseamnă că nu are onoare, o contrazise Sophy. Ceva din modul în care sunt scrise *Memoriile* ei mă face să cred că are un cod etic propriu.

— Persoanele onorabile nu trimit scrisori de şantaj, sublinie Jane.

— Se poate, spuse Sophy, păstrând tăcerea pentru câteva clipe. Şi, totuşi, în anumite împrejurări o fac. Dincolo de orice dubiu, Featherstone consideră că bărbaţii care au folosit-o odinioară îi datorează acum o pensie la bătrâneţe. Tot ceea ce face este să lupte pentru dreptul ei.

— În plus, dacă zvonurile sunt adevărate, îşi onorează cuvântul de a nu publica numele celor care plătesc suma cerută, îi sări Anne în ajutor. Cu siguranţă asta înseamnă un comportament onorabil într-o oarecare măsură.

— Nu-mi spune că de fapt o aperi! Jane părea de-a dreptul uluită.

— Puţin îmi pasă câţi bani strânge de la ceilalţi, dar eu una nu am de gând să permit ca scrisorile de dragoste ale lui Julian să fie făcute publice, rosti Sophy pe un ton hotărât.

— Atunci trimite-i cele două sute de lire, o rugă Jane, şi dacă este atât de minunat de onorabilă, nu va publica scrisorile.

— Nu ar fi corect. Nu este onorabil să plăteşti preţul unui şantaj şi, pe lângă asta, este şi o dovadă de laşitate, spuse Sophy. Aşa că vezi, chiar nu am altă ieşire decât să o provoc la duel, exact aşa cum ar face un bărbat în asemenea circumstanţe.

— Doamne, Dumnezeule, îngăimă Jane neajutorată. Logica ta mă depăşeşte, nu pot să cred că se întâmplă aşa ceva.

— Mă veţi ajuta amândouă? vru Sophy să ştie.

— Poţi conta pe mine, spuse Anne. Şi pe Jane, doar că mai are nevoie de puţin timp să se obişnuiască cu această situaţie.

— Doamne, Dumnezeule, bolborosi Jane din nou.

— Prea bine, spuse Sophy, primul pas este să văd dacă Featherstone va fi de acord să mă înfrunte în câmp deschis într-o chestiune de onoare. Îi voi trimite un mesaj astăzi.

— În calitate de secund al tău, mă voi asigura că îl primeşte.

— Ai înnebunit? sări Jane, privind-o şocată. Dar nu se poate să o vizitezi pe una ca Featherstone. Ai putea fi văzută şi asta te-ar ruina pur şi simplu în înalta societate. Ai fi nevoită să te retragi pe proprietatea tatălui tău vitreg de la ţară. Chiar vrei asta?

— Nu, în mod clar nu vreau asta! spuse Anne pălind, în timp ce un sentiment de reală teamă îi apăru în privire.

— Anne, nu vreau să-ţi asumi niciun risc inutil pentru mine, spuse Sophy încruntându-se, alarmată de reacţia violentă a prietenei ei la gândul că putea fi trimisă înapoi la ţară.

— Totul este în regulă. Ştiu exact cum să mă descurc în această situaţie, spuse Anne dând repede din cap. Culoarea îi reveni în obraji şi ochii începură din nou să-i strălucească. Voi trimite un băiat la tine ca să ia scrisoarea şi să mi-o aducă direct mie. Apoi i-o voi duce chiar eu lui Featherstone – deghizată – şi voi aştepta răspuns. Nu-ţi face griji, nu mă va recunoaşte nimeni. Când mă deghizez, semăn foarte bine cu un bărbat. Am mai încercat asta înainte şi mi-a plăcut grozav.

— Da, asta ar trebui să funcţioneze, încuviinţă Sophy după ce evalua propunerea.

— Este o nebunie! se revoltă Jane, în timp ce îşi muta îngrijorată privirea de la Anne la Sophy şi înapoi.

— Este singura opţiune onorabilă, spuse Sophy serioasă. Trebuie să sperăm că Featherstone va accepta neapărat provocarea.

— Eu una mă voi ruga să o refuze, mărturisi Jane pe un ton tensionat.

Când Sophy se întoarse din plimbarea ei, jumătate de oră mai târziu, i se spuse că Julian dorea să o vadă în bibliotecă. Instinctul o îndemna să-i trimită vorbă că nu se simţea bine, deoarece nu era deloc sigură că îşi putea înfrunta soţul cu capul sus în acele momente şi, în plus, trebuia să scrie biletul prin care o provoca la duel pe Charlotte Featherstone.

Cu toate acestea, ar fi fost o laşitate din partea ei să îl evite pe Julian, şi în acea zi, mai mult decât în oricare alta, era hotărâtă să nu fie laşă, întrucât trebuia să se pregătească pentru ceea ce o aştepta.

— Îţi mulţumesc, Guppy, voi merge de îndată să îl văd, i se adresă ea majordomului, după care se răsuci pe călcâie şi se îndreptă plină de îndrăzneală spre bibliotecă.

— Bună dimineaţa, Sophy, văd că ai fost să călăreşti, spuse Julian ridicându-şi privirea dintr-un registru contabil şi ridicându-se politicos când ea intră în cameră.

— Da, milord, a fost o dimineaţă minunată pentru o plimbare călare, replică ea uitându-se atent la perechea de pistoale de duel de pe peretele din spatele lui Julian. Păreau letale, fiind două arme lungi cu ţevi grele create de Manton, unul dintre cei mai cunoscuţi armurieri din Londra.

— Dacă m-ai fi informat că aveai de gând să ieşi la o plimbare călare astăzi, te-aş fi putut însoţi cu plăcere, spuse Julian oferindu-i lui Sophy un zâmbet scurt, dojenitor.

— M-am plimbat cu nişte prietene.

— Înţeleg, mormăi el încruntând din sprâncene, aşa cum făcea de obicei atunci când era uşor enervat. Ar trebui să înţeleg că nu mă consideri prietenul tău?

— Nu, milord. Nu eşti prietenul meu, eşti soţul meu, explică Sophy privindu-l şi întrebându-se dacă cineva îşi risca viaţa într-un duel pentru un simplu prieten.

— Mi-ar plăcea să fiu şi una şi alta, Sophy, spuse el strângând din dinţi.

— Chiar aşa, milord?

— Nu pari a crede că aşa ceva ar fi posibil, remarcă el aşezându-se şi închizând registrul.

— Este asta posibil?

— Cred că ne putem descurca dacă ne străduim amândoi. Data viitoare când vei dori să mergi la plimbare de dimineaţă, trebuie să-mi permiţi să te însoţesc, Sophy.

— Îţi mulţumesc, mă voi gândi la asta, dar cu siguranţă nu aş vrea să te distrag de la munca ta.

— Nu mi-ar displăcea să fiu distras, spuse el cu un zâmbet cât se poate de ademenitor. Am putea să ne folosim acest timp discutând tehnici de agricultură.

— Mă tem că am cam epuizat subiectul creşterii animalelor, domnul meu, şi acum, dacă îmi permiţi, trebuie să plec.

Neputând suporta nicio clipă această confruntare directă, Sophy ieşi grabnic din cameră. Ridicând poalele costumului de călărie, o luă la fugă pe scări şi mai apoi pe coridor, pentru a se retrage în intimitatea dormitorului ei.

În timp ce se plimba prin cameră cu paşi mari, compunând în minte biletul către Featherstone, Mary bătu la uşă.

— Intră, spuse Sophy, şi sări ca arsă când camerista ei intră ţinând în mână eleganta ei pălărie verde de călărie.

— Ah, ca să vezi, am pierdut-o pe hol, Mary?

— Lordul Ravenwood i-a spus unui lacheu că aţi pierdut-o acum câteva minute în bibliotecă, doamnă. V-a trimis-o sus ca să nu vă întrebaţi pe unde este.

— Înţeleg. Mulţumesc, Mary, dar acum am nevoie de puţină intimitate. Trebuie să ajung la zi cu corespondenţa.

— Desigur, doamnă. Voi spune personalului că nu doriţi să fiţi deranjată pentru o vreme.

— Mulţumesc, spuse din nou Sophy şi se aşeză la măsuţa de scris pentru a întocmi scrisoarea pentru Charlotte Featherstone.

Nu reuşi să o scrie din prima, dar într-un final fu mulţumită de rezultat.

Dragă domnişoară C. F.,

Am *primit în această dimineaţă revoltătoarea dumneavoastră misivă privindu-l pe prietenul nostru comun. În aceasta ameninţaţi să publicaţi anumite scrisori indiscrete dacă nu mă supun şantajului. Nu o voi face. Îmi voi lua libertatea de a vă spune că aţi comis o insultă serioasă pentru care vă cer satisfacţie. Vă propun să facem aranjamentele necesare pentru a rezolva această problemă în zori mâine-dimineaţă. Desigur, puteţi alege arma pe care o vom folosi, dar sugerez pistoalele, întrucât pe acestea le pot furniza eu cu uşurinţă. Dacă vă preocupă onoarea dumneavoastră la fel de mult cum vă preocupă pensia dumneavoastră pentru bătrâneţe, îmi veţi da neîntârziat un răspuns afirmativ.*

A dumneavoastră,

S.

Sophy presă cu grijă sugativa peste foaie şi aplică sigiliul. Simţi cum ochii ameninţau să i se umple de lacrimi. Nu putea să îşi scoată din cap ideea că Julian îi adresase scrisori de dragoste unei curtezane. Scrisori de dragoste. Sophy ştia că şi-ar fi vândut sufletul pentru un asemenea semn de afecţiune din partea lui Ravenwood.

Şi când te gândeşti că avea neruşinarea de a-i pretinde nu numai aplicarea privilegiilor conjugale, ci şi prietenia. Ca o ironie a sorţii, era foarte posibil ca ea să îşi rişte viaţa a doua zi în zori pentru un bărbat care nu o iubea şi care probabil nici nu o putea iubi.

Răspunsul lui Chatlotte Featherstone la provocarea lui Sophy sosi ceva mai târziu în cursul după-amiezii, fiind adus de către un băiat

cu patul roşu cu faţa murdară şi un aer sărăcăcios care veni la bucătărie. Scrisoarea era scurtă și la obiect şi Sophy îşi ţinu respiraţia în timp ce se aşeza ca să o citească.

Doamnă,

Mâine-dimineață în zori este cât se poate de acceptabil pentru mine, şi varianta pistoalelor la fel. Sugerez să ne întâlnim la Leighton Field, puţin în afara oraşului, întrucât ar trebui să nu fie nimeni acolo la acea oră.

Până în zori, rămân a dumneavoastră onorabilă,

C.F.

Emoţiile lui Sophy se transformară într-un adevărat haos până la ora de culcare. Era conştientă că Julian era enervat de tăcerile ei prelungite din timpul mesei de prânz, dar nu reuşise deloc să susțină o conversaţie de complezenţă, aşa că atunci când el se retrăsese în bibliotecă, se scuzase şi urcase direct la ea în cameră.

Odată ce se găsi în siguranţă în dormitorul ei, citi şi reciti biletul îngrozitor de scurt al lui Featherstone, întrebându-se ce făcuse oare. Ştia însă că nu mai putea da înapoi şi că a doua zi viaţa ei avea să fie în mâinile sorţii.

Sophy trecu prin ritualul obişnuit al pregătirilor de culcare, deşi ştia că nu avea să doarmă în acea noapte. După ce Mary îi ură noapte bună, tânăra femeie stătu în picioare privind pe fereastră şi întrebându-se dacă nu peste mult timp Julian avea să facă pregătirile necesare pentru înmormântarea ei.

Poate că avea să fie doar rănită, îşi spuse, lăsându-şi imaginaţia să zburde liberă, descriind scene sângeroase în faţa ochilor ei. Poarte că avea să moară încet în urma unei lungi suferinţe cauzate de febra dată de rana de glonţ.

Sau poate că Charlotte Featherstone avea să moară.

Gândul de a ucide o altă fiinţă umană o cutremură. Înghiți cu greutate şi se întrebă dacă o vor ţine nervii să-şi apere onoarea până

la capăt. Nu îndrăzni să-şi prepare un tonic întrucât se gândi că i-ar fi putut întârzia reacţiile în zori.

Sophy încercă să-şi facă curaj spunându-şi că dacă aveau puţin noroc ori ea, ori Charlotte aveau să fie doar rănite, sau poate că niciuna nu avea să-şi atingă ţinta, în acest mod ambele ar fi scăpat nevătămate, ceea ce ar fi rezolvat cât se poate de fericit problema.

Şi totuşi, se gândi din nou Sophy morocănoasă, era puţin probabil ca lucrurile să se petreacă atât de simplu, mai ales că în ultima vreme viaţa ei nu fusese simplă deloc.

Simţi fiori de teamă pe şira spinării. „Oare cum suportau bărbaţii această aşteptare a pericolului şi a morţii?" se întreba ea în timp ce continua să măsoare camera cu paşi mari. Mai ales dacă te gândeai că nu se confruntau cu acest sentiment doar în ajunul unui duel, ci şi pe câmpul de bătălie şi pe mare. Sophy se cutremură.

Se întrebă dacă Julian cunoscuse vreodată acest groaznic sentiment de aşteptare şi apoi îşi aminti de povestea pe care o auzise despre un duel la care participase odată pentru onoarea lui Elizabeth. În plus, cu siguranţă că avusese parte de asemenea momente şi atunci când trebuise să înfrunte lungile ore dinaintea bătăliei. Totuşi, poate că fiind bărbat avea nervii mai tari şi nu era atât de vulnerabil la sentimentul de anticipare plină de teamă, sau poate că învăţase cum să îl controleze.

Pentru prima oară, Sophy îşi dădu seama că acest cod masculin al onoarei era un lucru cât se poate de dificil, nechibzuit şi solicitant. Cu toate acestea, dacă îl respectai, ca bărbat, îţi garanta consideraţia celor de acelaşi rang cu tine. Cel puţin Julian ar fi fost obligat să îşi trateze altfel soţia când întreaga tevatură ar fi luat sfârşit.

Dar avea s-o facă? Oare ar fi tratat-o ca pe egala lui pe o femeie care încercase să respecte propriul lui cod masculin, sau ar fi găsit ideea amuzantă?

Pe când reflecta astfel, Sophy se îndepărtă de fereastră şi ochii i se opriră direct pe micuţa casetă cu bijuterii de pe masa de toaletă, aducându-i aminte de inelul negru. Simţi cum o trece un frison de

regret. Dacă avea să fie ucisă a doua zi, nimeni nu ar mai fi răzbunat-o pe Amelia. Ce era mai important, să o răzbune pe Amelia sau să aibă grijă ca scrisorile lui Julian să nu fie făcute publice?

De fapt nu avea de ce să aleagă. De ceva vreme, Sophy constatase că sentimentele ei pentru Julian erau mult mai puternice decât vechea ei dorinţă de a-l găsi pe cel care îi sedusese sora.

Oare dragostea ei pentru Julian o făcea să se comporte într-un mod neonorabil faţă de memoria surorii ei? Dintr-odată totul părea groaznic de complicat şi preţ de o clipă fu copleşită de această criză. Sophy ar fi vrut să fugă şi să se ascundă până când lumea devenea din nou un loc mai bun. Era atât de cufundată în gânduri încât nu auzi deschizându-se uşa de legătură din spatele ei.

— Sophy?

— Julian, spuse ea întorcându-se. Nu te aşteptam.

— De obicei nu mă prea aştepţi. Julian intră în cameră scrutând-o cu o privire pătrunzătoare.

— S-a întâmplat ceva, draga mea? Păreai supărată la cină.

— Nu… nu mă simţeam prea bine.

— Vreo durere de cap?

— Nu, nu mă doare capul, mulţumesc, răspunse ea automat, dându-şi apoi seama că vorbise prea repede. Ar fi trebuit să profite de scuza oferită. Se încruntă, nefiind în stare să găsească un substitut potrivit. Poate că stomacul…

— Nu te obosi să inventezi o boală într-un timp atât de scurt, zâmbi Julian. Ştim amândoi că nu prea te pricepi la astfel de lucruri. De ce nu-mi spui adevărul? urmă el, înaintând până în faţa ei. Eşti supărată pe mine, nu-i aşa?

Sophy îşi ridică privirea spre el, conştientă că o năpădise un caleidoscop de emoţii. Mânie, dragoste, resentiment, pasiune şi, mai presus de toate, o teamă sfâşietoare că nu avea să-l mai vadă, că nu avea să o mai strângă în braţe şi să simtă acea intimitate fragilă pe care o trăise pentru prima oară în noaptea precedentă.

— Da, Julian, sunt supărată pe tine.

— Din cauza acelei mici scene de la operă, nu-i aşa? spuse el dând din cap de parcă ar fi înţeles complet despre ce era vorba. Nu ţi-a plăcut că ţi-am interzis să mai citeşti din *Memorii*.

— Totuşi aveam o înţelegere în ceea ce priveşte gusturile mele în materie de lectură, milord, remarcă Sophy dând din umeri şi jucându-se cu capacul casetei cu bijuterii.

— Se pare că sunt sortit să te dezamăgesc atât în pat cât şi în afara lui. Ochii lui Julian se îndreptară spre casetă, după care reveniră la ea, care îşi ferise privirea.

— O, nu, milord, replică ea înălţând deodată capul, cu ochii mari. Nu am vrut niciodată să spun că m-ai fi dezamăgit… în pat, adică ceea ce s-a întâmplat ieri-seară a fost destul de suportabil, chiar plăcut în anumite momente, explică ea dregându-şi glasul. Nu aş vrea să crezi altceva.

— Mi-ar plăcea să consideri că sunt ceva mai mult decât suportabil în pat, Sophy, spuse Julian sprijinindu-i bărbia pe marginea palmei şi ţintuind-o cu privirea.

Sophie înţelese dintr-odată că el voia să facă din nou dragoste şi că din acest motiv venise de fapt în camera ei în acea seară. Simţi cum inima îi bate cu putere. Avea încă o şansă să îl ţină aproape de ea şi să simtă acea intimitate plină de bucurie.

— O, Julian! exclamă înfrânându-şi un suspin şi aruncându-se în braţele lui. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să stai cu mine astă-seară.

Braţele lui o înconjurară de îndată, dar Sophy distinse o notă de surpriză şi o urmă de râset în vocea lui Julian.

— Dacă aşa sunt primit când eşti supărată pe mine, văd că va trebui să încerc să te supăr mai des, şopti el în părul ei.

— Nu mă tachina, Julian. Ţine-mă în braţe aşa cum ai făcut-o ultima oară, murmură ea la pieptul lui.

— Dorinţa ta este poruncă pentru mine, micuţo. Delicat, îi dădu jos rochia de pe umeri şi se opri să îi sărute scobitura gâtului. De această dată voi încerca să nu te dezamăgesc.

Sophy închise ochii în timp ce el o dezbrăca încet. Era hotărâtă să savureze fiecare clipă din ceea ce putea la fel de bine fi ultima lor noapte împreună. Nici măcar nu-i păsa dacă actul în sine nu avea să fie prea plăcut, căci se gândea doar la acel sentiment unic de apropiere care îl însoţea. Era foarte posibil ca această apropiere să fie tot ceea ce avea să primească vreodată de la Julian.

— Sophy, eşti atât de frumoasă şi de diafană, şopti Julian când ultima piesă de vestimentaţie se prăbuşi la picioarele ei. Bărbatul îşi plimbă ochii lacomi peste trupul ei gol în timp ce mâinile lui o mângâiau tandru.

Sophy tremură şi se contorsionă când palmele lui îi cuprinseră sânii şi degetele lui mari trecură uşor peste sfârcuri, făcându-le să reacţioneze. Când micile vârfuri rozalii începură să se întărească, Julian oftă plin de satisfacţie.

Mâinile lui alunecară în jos pe părţile laterale până la şolduri şi apoi sub ea, mângâindu-i şezutul.

Sophy îşi încleşta mâinile pe umerii lui, agăţându-se de el.

— Atinge-mă draga mea, îi porunci Julian pe un ton răguşit. Strecoară-ţi mâinile în halatul meu şi atinge-mă.

Neputând rezista îndemnului, îşi strecură palmele pe sub reverele halatului lui de mătase, răsfirându-şi degetele pe pieptul musculos.

— Eşti atât de puternic, exclamă ea uimită.

— Tu mă faci puternic, spuse Julian amuzat, dar tot tu ai puterea de a mă face şi foarte slab.

O prinse de talie şi o ridică astfel încât să îl privească de sus. Sophy se sprijini de umerii lui, părând gata să se arunce în ochii lui strălucitori de culoarea smaraldelor.

Halatul i se desfăcu şi Julian o coborî din nou de-a lungul trupului său până când ajunse să stea din nou în picioare. Apropierea atât de intimă o făcu să simtă un val de plăcere şi rămase agăţată de el. Închise din nou ochii în timp ce el o cuprindea în braţe.

O purtă spre pat şi o întinse în centrul acestuia, apoi se lungi şi el lângă ea, împletindu-şi picioarele cu ale ei. Începu să o mângâie

încet, dând atenţie fiecărei curbe, pe când degetele-i explorau fiecare scobitură.

În acelaşi timp îi vorbea, spunându-i cuvinte senzuale, convingătoare, care o învăluiau într-o ceaţă de căldură şi dorinţă. Sophy se agăţa de fiecare promisiune blândă şi de fiece poruncă tandră şi descriere provocatoare a ceea ce dorea să-i facă Julian în acea noapte.

— O să tremuri în braţele mele, iubito. O să te fac să mă doreşti atât de mult, încât o să mă rogi să te iau în stăpânire. O să-mi spui ce simţi şi asta-mi va desăvârşi plăcerea. Vreau să fii fericită în această seară, Sophy.

Se aplecă deasupra soţiei sale cerându-şi drepturile asupra gurii ei. Sophy reacţiona sălbatic, dorind să aibă parte cât mai mult de căldura şi pasiunea lui în acea seară, îşi aminti că s-ar fi putut să nu mai aibă o altă şansă, căci era posibil să zacă fără viaţă pe iarba de la Leighton Field înainte de răsăritul soarelui. Limba ei o întâlni pe a lui, invitându-l în adâncurile gurii ei. Julian însemna viaţă în acel moment, şi ea se agăţa instinctiv de viaţă şi de el.

Când mâna lui i se strecură între pulpe, ea ţipă uşor şi se ridică, urmându-i degetele. În mod evident, reacţia ei îi stârnise lui Julian o plăcere nebunească, dar părea hotărât să se stăpânească de această dată.

— Uşurel, micuţo, încredinţează-te mie, lasă-te în grija mea. Depărtează puţin mai mult picioarele, iubito. Aşa, aşa te vreau, dulce şi umedă şi doritoare. Ai încredere, draga mea, de această dată va fi bine.

Cuvintele au continuat să curgă din gura lui, purtând-o pe un val de plăcere şi dorinţă fără sfârşit. Julian o conducea mai departe, spre marele necunoscut care se profila tot mai clar pe orizontul plin de senzualitate al lui Sophy.

Când îi atinse sfârcurile cu vârful limbii, crezu că se va sparge într-o mie de bucăţi, dar când el merse şi mai jos şi îi simţi mai întâi degetele şi apoi gura pe mica ridicătură de carne dintre picioarele ei,

se gândi că avea să se rupă într-un milion de bucăţele strălucitoare.

— Julian, nu, aşteaptă, te rog. N-ar trebui să… bolborosi ea, încleştându-şi degetele în părul lui şi ţipând din nou. Julian îi cuprinse coapsele în mâinile lui mari, neluând în seamă încercările ei de a-l îndepărta.

— Julian, nu, nu vreau… O, da, te rog, da.

O senzaţie de eliberare o traversă, făcând-o să tremure scuturată convulsiv de frisoane. În acel moment uită totul, duelul iminent, propriile ei temeri şi ciudatul mod de a face dragoste, amintindu-şi doar de bărbatul care o atingea într-un mod atât de intim.

— Da, draga mea, murmură Julian cu o satisfacţie misterioasă în timp ce se mişca repede, avansând înspre partea de sus a trupului iubitei. Îşi înfipse mâinile în părul ei şi se aplecă să îşi strecoare limba printre buzele ei întredeschise.

Ea încă mai tremura după acel sentiment de eliberare când el se implântă adânc în interiorul ei strâmt, lăsându-se în voia propriului lui extaz.

Fără să-i vină a crede, corpul ei tremură uşor încă o dată în jurul lui şi, pradă convulsiilor violente conferite de un asemenea extaz necunoscut, Sophy rosti cuvintele care i se născuseră în adâncul inimii.

— Te iubesc, Julian, te iubesc!

Capitolul 10

Julian se întinse peste trupul moale şi zvelt al soţiei lui, conştient că de ani întregi nu mai simţise o asemenea relaxare. Ştia că va trebui să se mişte în curând, fie şi doar pentru a stinge lumânările. Pentru moment însă, tot ce dorea era să zacă acolo şi să savureze minunata senzaţie de mulţumite care îl învăluia.

Mirosul lăsat de recenta repriză de amor persista încă în aer, umplându-l de o satisfacţie primitivă, aşa cum o făcea şi ecoul cuvintelor lui Sophy, „te iubesc, Julian”.

Nu fusese complet conştientă de ce spunea, îşi reaminti el. Era o femeie care îşi descoperea potenţialul senzual pentru prima oară şi îi fusese recunoscătoare bărbatului care o învăţase să se bucure de plăcerile eliberării sexuale. Nu avea de ce să se gândească prea mult la asemenea cuvinte de dragoste rostite în asemenea circumstanţe, dar sunaseră grozav de bine şi o parte din el se bucurase să le audă.

Simţise încă de prima oară când o sărutase că Sophy va învăţa să îi răspundă, dar nu visase niciodată că acel răspuns îl va afecta atât de mult.

Se simţea atotputernic, un erou victorios care tocmai fusese încununat cu laurii biruinţei, şi era mulţumit. În acelaşi timp însă, era conştient şi de necesitatea de a-şi proteja dulcea comoară. În sfârşit, Sophy i se oferise cu totul şi el avea să aibă grijă de ea.

Tocmai când acest ultim gând îi trecea prin minte, Sophy se mişcă sub el şi genele i se mişcară leneş. Julian se ridică într-un cot şi privi în ochii ei uimiţi şi întrebători.

— Julian?

— Aşa ar trebui să fie lucrurile între doi soţi şi aşa vor sta de acum înainte între noi, o anunţă el sărutând-o. A fost bine, micuţo?

— Ştii la perfecţie cum a fost, susură ea încolăcindu-i braţele în

jurul gâtului şi zâmbindu-i şireată.

— Ştiu, dar îmi place să te aud spunând asta.

— M-ai făcut să simt o plăcere mai mare decât orice am simţit vreodată, şopti ea, şi orice urmă de amuzament îi pieri din privire.

— Atunci suntem chit, observă el sărutându-i vârful nasului, obrazul şi colţul gurii, pentru că şi tu m-ai făcut să simt aceeaşi plăcere.

— Este adevărat? întrebă ea cercetându-i atent chipul.

— Este adevărat, confirmă el gândindu-se că nimic nu fusese mai adevărat sau mai sigur în viaţa lui.

— Mă bucur s-o aud. Încearcă să-ţi aduci aminte de asta pe viitor, indiferent ce se va întâmpla. Ce zici, Julian?

Neliniştea din vocea lui Sophy îl sperie puţin, dar în mintea lui dădu la o parte sentimentul de nesiguranţă pe care i-l creaseră cuvintele ei şi zâmbi.

— Nu am cum să uit asta.

— Aş vrea să te pot crede, spuse ea visătoare, zâmbind la rândul ei.

Julian se încruntă uşor, nesigur de noua ei dispoziţie. Ceva era schimbat la Sophy în acea seară. Nu o mai văzuse comportându-se astfel şi începea să-şi facă griji.

— Ce te preocupă, Sophy? Ţi-e teamă că data viitoare când vei face ceva să mă enervezi voi uita repede de lucrurile bune care se întâmplă între noi în pat? Sau poate că nu-ţi place că te pot face să mă doreşti chiar şi când eşti supărată pe mine?

— Nu ştiu, rosti ea încet. Treaba asta cu seducţia este destul de ciudată, nu-i aşa?

Faptul că ea trata ceea ce tocmai se petrecuse între ei ca pe un simplu act de seducţie îl deranja, şi pentru prima oară îşi dădu seama că nu dorea ca Sophy să folosească acel cuvânt pentru a descrie ceea ce făcuse cu ea în pat. Seducţie era ceea ce i se întâmplase surorii ei mai mici, şi nu voia ca Sophy să plaseze împreunarea lor în aceeaşi categorie.

— Nu te gândi la asta ca la un act de seducţie, îi porunci el pe un ton blând. Noi doi am făcut dragoste.

— Aşa să fie? spuse ea şi ochii i se aprinseră dintr-odată. Mă iubeşti, Julian?

Sentimentul de nesiguranţă pe care îl simţi se transformă în mânie când îşi dădu în sfârşit seama ce făcea ea. Ce neghiob fusese. Femeile se pricepeau atât de bine la acest gen de lucruri. Se gândea ea oare că pentru simplul fapt că îi răspunsese, că îi spusese că îl iubeşte, îl putea juca după cum voia? Julian simţi cum acel laţ bine cunoscut începea să se strângă în jurul lui şi se pregăti instinctiv să se apere.

El nu ştia ce avea să spună, însă în timp ce stătea deasupra ei, crispat şi precaut, Sophy îi zâmbi trist şi îşi duse vârful unui deget la buze.

— Nu, nu e nevoie să spui nimic. Nu este nicio problemă, înțeleg.

— Ce înțelegi? Sophy, ascultă-mă…

— Cred că ar fi mai bine dacă nu am mai discuta despre asta. Am vorbit prea curând, fără să gândesc, urmă ea, mişcându-şi neliniştită capul pe pernă. Trebuie să fie foarte târziu.

— Da, foarte târziu, spuse el oftând, însă acceptându-i reproşul. Se rostogoli fătă tragere de inimă pe spate, lăsându-şi mâna să alunece posesiv peste coapsa ei.

— Julian?

— Ce este, Sophy?

— Nu ar trebui să te întorci în camera ta?

— Nu m-am gândit la asta, rosti el surprins pe un ton aspru.

— Aş prefera să o faci, spuse Sophy.

— Dar de ce? ripostă el, ridicându-se enervat într-un cot. Plănuise să îşi petreacă restul nopţii în patul ei.

— Aşa ai făcut ultima oară.

Asta se întâmplase doar pentru că ştia că dacă ar fi rămas, ar mai fi făcut dragoste încă o dată şi pe ea ar fi durut-o, ori el nu dorise să-l creadă un animal nesimţitor. Voise să-i arate respect faţă de acea stare de disconfort pe care ea o resimţise în prima noapte.

— Dar asta nu înseamnă că am de gând să mă retrag în camera mea de fiecare dată după ce facem dragoste.

— Aş prefera să am puţină intimitate în această seară, Julian. Te rog, insist, spuse ea, părând ciudat de zăpăcită la lumina lumânării.

— A, cred că încep să înţeleg, zise Julian cu o expresie mohorâtă în timp ce dădu la o parte cuvertura. Afirmi că ai nevoie de intimitate deoarece nu ţi-a plăcut că nu ţi-am răspuns mai devreme la întrebare. Nu am de gând să mă las manipulat ca să-ţi ofer promisiuni de dragoste nesfârşită, aşa că te-ai gândit să mă pedepseşti cum numai o femeie o poate face.

— Nu, Julian, nu este adevărat.

El însă nu luă în seamă tonul rugător al vocii ei şi, străbătând furios camera, înşfacă halatul şi se îndreptă spre uşa de legătură.

— Cât timp stai aici şi te bucuri de intimitatea ta în acest pat singuratic, gândeşte-te la ce plăcere ne-am putea oferi unul celuilalt, spuse el oprindu-se şi întorcându-se pentru a-i arunca o privire furioasă. Nicio lege nu spune că un bărbat şi o femeie trebuie să facă dragoste doar o singură dată pe noapte, draga mea.

Ieşi pe uşă şi o închise în urma lui trântind-o, ceea ce îl făcu să se simtă şi mai enervat. La naiba cu fetişcana asta! Cine se credea să încerce să-i forţeze mâna? Şi de ce credea că poate scăpa nepedepsită? Avea experienţă în a trata femei manipulatoare mult mai talentate decât avea să fie Sophy vreodată.

Slabele încercări ale soţiei sale de a-l controla prin intermediul sexului îl făceau să râdă, şi exact asta ar fi făcut dacă nu ar fi fost atât de furios pe ea.

Era prostuţă şi deloc experimentată în astfel de lucruri, deşi avea douăzeci şi trei de ani. Elizabeth fusese mai matură şi mai vicleană când ieşise de pe băncile şcolii decât avea să fie Sophy şi la cincizeci de ani.

Julian aruncă halatul pe un scaun şi se aruncă în pat, lungindu-se cu mâinile sub cap şi privind fix tavanul întunecat, în speranța că Sophy regreta deja ceea ce făcuse. Dacă îşi închipuia că-l putea

pedepsi şi-l putea face s-o asculte orbeşte cu asemenea tactici simple, se înşela amarnic. El purtase bătălii mult mai complexe din punct de vedere strategic şi mult mai subtile. Sophy nu era Elizabeth şi nu avea niciodată să fie, dar ea avea un motiv pentru care se temea de seducţie. În plus, el bănuia că soţia lui avea o fire uşor romantică.

Julian oftă şi îşi frecă ochii în timp ce începea să se calmeze. Poate că trebuia să o considere nevinovată până la proba contrarie. Era adevărat că încercase să îi smulgă jurăminte de dragoste, dar la fel de adevărat era că avea motive să se teamă de o pasiune care nu purta numele de dragoste.

Din experienţa limitată a lui Sophy, singura alternativă la dragoste era genul de seducţie crudă, lipsită de inimă, în urma căreia sora ei rămăsese însărcinată, aşa că era normal să-şi dorească o asigurare că ea nu căzuse pradă acestui gen de seducţie. Voia să se convingă de faptul că era iubită, astfel încât să nu se teamă că ar fi putut să urmeze calea pe care o apucase sora ei.

Şi totuşi era o femeie căsătorită care împărţea patul cu soţul ei în faţa legii, îşi reaminti Julian supărat. Nu avea niciun motiv să se teamă că avea să fie abandonată în cazul în care ar fi rămas grea, aşa cum se întâmplase cu sora ei. Doamne, el chiar voia un moştenitor şi avea nevoie de unul. Ultimul lucru pe care l-ar fi făcut ar fi fost să o alunge în cazul în care ea i-ar fi purtat copilul.

Sophy avea parte atât de protecţia legii, cât şi de jurământul contelui de Ravenwood că o va proteja şi va avea grijă de ea. Să procedeze astfel de teamă să nu aibă soarta surorii ei însemna să ia în seamă o grămadă de prostii muiereşti, şi Julian îşi spuse că nu avea de gând să tolereze aşa ceva. Trebuia să o lămurească o dată pentru totdeauna că nu exista nicio asemănare între soarta ei şi cea a surorii ei, căci nu îşi dorea să mai petreacă prea multe nopţi singur în propriul lui pat.

Julian făcu planuri privind cea mai bună metodă de a-i da o lecţie soţiei lui până când, la un moment dat, reuşi să aţipească. Cu toate acestea, dormi prost şi câteva ore mai târziu, zgomotul înfundat al

uşii de la dormitorul lui Sophy îl trezi brusc din somnul lui agitat.

Se mişcă, întrebându-se dacă sosise deja vremea să se trezească, dar atunci când deschise un ochi şi privi încruntat pe fereastră, constată că afară era încă întuneric.

Nimeni nu se trezea în zori la Londra, nici măcar Sophy, aşa că Julian se întoarse pe cealaltă parte, cu gândul de a-şi relua somnul. Un anumit instinct îl ţinu însă treaz, făcându-l să se întrebe cine deschisese uşa dormitorului lui Sophy la această oră atât de matinală. Într-un sfârşit, nemaiputând să teziste curiozităţii care îl rodea, se dădu jos din pat şi se îndreptă spre uşa dintre camere. O deschise încetişor şi în câteva secunde îşi dădu seama că patul lui Sophy era gol. Chiar în acel moment auzi zgomotul cunoscut al unor roţi de trăsură care se opriră în faţa casei. Străbătut de un val de teamă absurdă şi violentă, se repezi la fereastră şi trase perdelele la timp pentru a vedea o siluetă zveltă cât se poate de familiară, îmbrăcată cu o pereche de pantaloni bărbăteşti şi o cămaşă, urcând în trăsura acoperită. Sophy îşi legase părul maro-roşcat într-un coc strâns şi purta o pălărie cu voaletă. În mâini ţinea o casetă de lemn. Vizitiul, un băietan cu părul roşu, îndemnă caii şi trăsura o luă încet din loc.

— Să te ia naiba, Sophy, mârâi Julian încleştându-şi atât de puternic mâinile de perdele încât aproape că le smulse din loc. Să te ia naiba, târfă ce eşti!

„Te iubesc, tu mă iubeşti, Julian?”

Târfă mincinoasă!

— Eşti a mea, şuieră el printre dinţi. Eşti a mea şi mai bine te omor decât să te văd ducându-te după altul.

Julian lăsă perdelele să cadă la loc şi se năpusti în camera lui, unde înşfacă o cămaşă şi îşi trase o pereche de pantaloni, apoi îşi apucă cizmele şi ieşi în fugă pe hol. Se opri la baza scărilor pentru a-şi încălţa cizmele strâmte de călărie, după care se îndreptă spre intrarea servitorilor. Voia să ia un cal din grajd, şi dacă nu voia să piardă urma trăsurii trebuia să se grăbească.

În ultimul moment se răsuci pe călcâie şi se repezi spre bibliotecă. Avea nevoie de o armă, căci avea de gând să-l ucidă pe omul care o luase cu el pe Sophy. După aceea avea să se gândească la pedeapsa pe care o merita soţia lui mincinoasă şi necinstită. Dacă îşi imagina că avea să tolereze din partea ei ceea ce suportase din partea lui Elizabeth, urma să aibă o mare surpriză.

Pistoalele însă dispăruseră de pe perete şi Julian de-abia apucă să observe asta că zgomotul unor copite de cal se auzi afară. Fugi la uşa de la intrare şi o deschise repede tocmai în momentul în care o femeie îmbrăcată în negru, purtând un văl cernit, descăleca de pe un cal sur. Observă că stătea în şa bărbăteşte şi nu într-o parte, ca femeile.

— O, Domnul fie lăudat! exclamă femeia, în mod evident surprinsă să îl vadă în cadrul uşii. Mi-a fost teamă că va trebui să trezesc pe toată lumea ca să ajung la dumneavoastră, dar astfel este mult mai bine. Poate că vom izbuti să evităm scandalul până la urmă. S-au dus la Leighton Field.

— Leighton Field? Dar asta nu avea niciun sens. Leighton Field era folosit doar pentru păşunat şi dueluri.

— Pentru numele lui Dumnezeu, grăbiţi-vă! Puteţi lua calul meu, după cum vedeţi are şa bărbătească.

Julian nu se lăsă rugat şi luă de îndată hăţurile calului sur, avântându-se în şa.

— Dumneavoastră cine naiba sunteţi? o întrebă el pe femeia cu voal. Soţia lui?

— Nu, nu înţelegeţi. Veţi înţelege în curând, dar grăbiţi-vă.

— Intraţi în casă, ordonă Julian în timp ce calul tropăia nerăbdător sub el, puteţi aştepta înăuntru. Dacă vă găseşte vreun servitor, spuneţi doar că eu v-am invitat.

Apoi, fără a aştepta vreun răspuns, dădu ghes calului şi acesta o porni de îndată Ia galop. De ce oare s-ar fi dus Sophy şi iubitul ei la Leighton Field? se întrebă Julian furios. În cele din urmă abandonă această enigmă, curios să afle ce bărbat din înalta societate

londoneză îşi semnase condamnarea la moarte luând-o cu el pe Sophy în acea dimineaţă.

Era frig şi umed la Leighton Field în lumina firavă de dinaintea răsăritului. Câţiva copaci mohorâţi se încovoiau sub cerul încă întunecat, cu crengile grele de umezeală. Ceaţa se ridica în vălătuci groşi până la înălţimea genunchiului. Trăsurica acoperită a lui Anne, cabrioleta galbenă, era oprită câţiva paşi mai departe şi caii păreau că plutesc în aer.

Când Sophy coborî din trăsură, picioarele îi dispărură imediat în negură. Privi spre Anne, care priponea calul de la trăsură. Deghizarea ei în haine de bărbat era cât se poate de convingătoare. Dacă nu ar fi ştiut despre cine era vorba, Sophy ar fi luat-o fără îndoială drept un tânăr cu părul roşu şi chipul murdar.

— Sophy, eşti sigură că vrei să faci asta? o întrebă Anne neliniştită.

Sophy se întoarse şi privi fix la cabrioleta oprită la câţiva metri depărtare. Silueta drapată în negru şi acoperită cu văl nu coborâse încă. Se părea că Charlotte Featherstone era singură.

— Nu am altă opţiune, Anne.

— Mă întreb pe unde e Jane. Spunea că dacă eşti hotărâtă să faci nebunia asta, se simte obligată să fie martoră.

— Poate că s-a răzgândit.

— Nu îi stă în fire, o contrazise Anne clătinând din cap.

— În fine, mai bine am termina odată cu asta, spuse Sophy îndreptându-şi umerii. În curând răsare soarele şi am înţeles că genul acesta de lucruri se fac întotdeauna în zori. Cu un aer demn se îndreptă spre cabrioleta învăluită în ceaţă.

Silueta singuratică din cabrioletă se mişcă în timp ce Sophy se apropia şi Charlotte Featherstone, îmbrăcată într-un elegant costum de călărie, coborî. Deşi faţa îi era acoperită de voaletă, Sophy putu observa că părul îi fusese coafat cu grijă pentru această ocazie şi că purta o pereche de cercei cu perle. Tânăra se simţi stângace privind

la ţinuta elegantă a celeilalte femei. Era cât se poate de evident că Marea Featherstone avea stil. Ştia să se îmbrace perfect chiar şi pentru un duel în zorii zilei.

Anne se duse şi priponi calul de la cabrioletă.

— Ştiţi, doamnă, spuse Charlotte ridicându-şi voalul şi zâmbindu-i detaşată lui Sophy, nu cred că vreun bărbat merită efortul de a te da jos din pat la o astfel de oră matinală.

— Atunci de ce v-aţi deranjat? replică acid Sophy ridicându-şi la rândul ei vălul.

— Nu sunt sigură, recunoscu Charlotte, dar în mod cert n-am făcut-o pentru contele de Ravenwood, indiferent cât de amabil a fost cu mine la un moment dat. Poate că pentru că este un lucru nou.

— Îmi pot imagina foarte bine că după cariera dumneavoastră aventuroasă, aveţi parte de destul de puţine noutăţi, şi asta destul de rar.

— Faptul că o contesă mă socoteşte un adversar demn de o provocare în numele onoarei este într-adevăr un lucru rar, spuse Charlotte cu o voce serioasă, pierzându-şi nota de ironie, în timp ce ochii i se fixară încet pe chipul lui Sophy. S-ar putea spune chiar că este o ocazie unică. Trebuie să vă daţi seama, bineînțeles, că nicio femeie de rangul dumneavoastră nu mi-a adresat vreodată cuvântul, cu atât mai puţin să îmi arate atâta respect.

— Puteţi fi sigură că vă respect foarte mult, domnişoară Featherstone, răspunse Sophy înclinându-şi uşor capul în timp ce îşi studia adversara. V-am citit *Memoriile* şi cred că am înțeles într-o anumită măsuţă cu ce preț aţi ajuns la situația dumneavoastră din prezent.

— Chiar aşa? murmură Charlotte. Aveţi foarte multă imaginaţie.

— Iertaţi-mă, se îmbujora Sophy, ruşinată la gândul că această femeie de lume sofisticată o considera tare naivă. Sunt convinsă că nu pot înțelege nici pe departe prin ce aţi trecut în viaţa dumneavoastră, dar asta nu înseamnă că nu respect faptul că v-aţi croit propriul drum aşa cum aţi dorit.

— Înţeleg. Şi din acest mare respect pe care îl simţiţi faţă de mine vă propuneţi să-mi trageţi un glonţ în piept în această dimineaţă?

— Pot înţelege de ce aţi ales să vă scrieţi *Memoriile,* îşi continuă Sophy tirada strângând din dinţi. Pot înţelege chiar şi oferta pe care le-o faceţi foştilor dumneavoastră iubiţi de a le şterge numele din cartea de memorii în schimbul unei sume de bani. Cu toate acestea, când următoarea dumneavoastră victimă este soțul meu, mergeți prea departe. Nu am de gând să vă las să publicaţi acele scrisori de dragoste, ca toată lumea să le vadă şi să le ia în râs.

— Ar fi fost mai simplu să mă plătiţi decât să vă deranjaţi atât.

— Nu pot face asta. Acceptarea unui şantaj nu este deloc un lucru onorabil şi nu mă voi înjosi la aşa ceva. Vom rezolva această problemă între noi, aici, în această dimineaţă şi totul va lua sfârşit.

— Aşa să fie? Ce vă faceţi să credeţi că, presupunând că sunt destul de norocoasă să supraviețuiesc, nu voi publica tot ce-mi doreşte inima?

— Mi-ați acceptat provocarea şi întâlnindu-vă în acest fel cu mine aţi fost de acord să ne soluționăm diferendul pe calea armelor.

— Credeți că voi respecta acest acord şi că aşa se va rezolva problema indiferent de rezultatul acestui duel?

— Dacă nu aţi fi intenţionat să-i puneţi capăt, nu v-aţi fi deranjat să veniți aici în această dimineață.

— Aveţi perfectă dreptate. Aşa funcţionează acest neghiob cod al onoarei pe care îl au bărbaţii, nu-i aşa? Rezolvăm totul aici pe calea armelor, acceptă Charlotte înclinându-şi capul.

— Da, şi apoi totul va lua sfârşit.

— Săracul Ravenwood. Mă întreb dacă ştie ce fel de soţie şi-a luat. Cred că reprezentaţi un mare şoc pentru el după Elizabeth, observă Charlotte amuzată.

— Nu suntem aici pentru a vorbi despre soţul meu sau despre prima lui soţie, se zbârli Sophy. Aerul din zori era rece, dar dintr-odată ea îşi dădu seama că transpira. Avea nervii întinşi la maximum şi voia să încheie odată această afacere.

— Nu, ne aflăm aici deoarece orgoliul dumneavoastră trebuie răzbunat, iar dumneavoastră considerați că vă împărtăşesc concepția despre onoare. Este o propunere interesantă, dar mă întreb dacă înțelegeți că această definiție a onoarei pe care o folosim acum este una dată de bărbați.

— Se pare că nu există nicio altă definiție a onoarei care să impună respect, spuse Sophy.

— Înțeleg, murmură Charlotte cu ochii strălucitori. Şi vă doriți respectul lui Ravenwood dacă nu se poate altceva, doamnă?

— Cred că am discutat destul despre acest subiect.

— Respectul este cât se poate de bun, continuă Charlotte gânditoare, dar v-aş sfătui să nu vă pierdeți vremea încercând să-l faceți pe Ravenwood să vă iubească. Toată lumea ştie că după experiența lui cu Elizabeth nu va mai risca să iubească din nou. În orice caz, îmi iau libertatea de a vă spune că aşa cum onoarea nici unui bărbat nu merită efortul de a te trezi atât de devreme, nu merită nici să-ți asumi un mare risc pentru dragostea vreunui bărbat.

— Aici nu avem de a face cu onoarea sau cu dragostea unui bărbat, replică Sophy cu răceală.

— Nu, observ asta, aici este vorba despre onoarea şi dragostea dumneavoastră. Pot înțelege că acestea nu sunt puțin lucru şi că merită să verşi puțin sânge pentru ele, surâse Charlotte.

— Putem începe, aşadar?

Sophy se simți învăluită de teamă când se întoarse către Anne, care stătea în apropiere ținând în mână caseta cu pistoalele de duel.

— Suntem gata. Nu mai avem de ce să aşteptăm.

— M-am interesat puțin despre cum se rezolvă problemele în acest mod şi trebuie făcuți nişte paşi înainte ca eu să încarc pistoalele. Mai întâi este de datoria mea să vă informez că există o alternativă onorabilă şi vă rog să vă gândiți amândouă la ea, spuse Anne mutându-şi privirea de la Sophy la Charlotte.

— Ce alternativă? se încruntă Sophy.

— Lady Ravenwood a lansat provocarea. Cu toate acestea, dacă

domnişoara Featherstone şi-ar cere scuze pentru acţiunile ei care au dus la această provocare la duel, problema s-ar rezolva fără a se trage niciun foc de armă.

— Toată această afacere ar putea lua sfârşit prin nişte simple scuze? spuse Sophy clipind neîncrezătoare.

— Trebuie să subliniez că aceasta este o alternativă onorabilă pentru ambele, stărui Anne privind-o pe Charlotte Featherstone.

— Cât de fascinant, murmură Charlotte. Gândiţi-vă, am putea să rezolvăm problema fără a ne păta hainele cu sânge. Cu toate acestea, nu sunt deloc convinsă că doresc să-mi cer scuze.

— Asta rămâne, desigur, la latitudinea dumneavoastră, rosti Sophy înţepată.

— În fine, este cam devreme pentru un sport atât de sângeros, nu credeţi. Şi eu am convingerea că e cel mai bine să adopţi soluţia cea mai rezonabilă atunci când aceasta există, spuse Charlotte, zâmbindu-i lui Sophy. Sunteţi cu adevărat sigură că onoarea dumneavoastră ar fi răzbunată dacă v-aş cere pur şi simplu scuze?

— Va trebui să promiteţi că nu veţi publica scrisorile de dragoste, îi reaminti grăbită Sophy, dar înainte ca Charlotte să poată răspunde, ceaţa fu străpunsă de un zgomot de copite.

— Trebuie să fie Jane, răsuflă Anne uşurată. Ştiam că va veni. Trebuie să o aşteptăm, este unul dintre secunzi.

Sophy privi în urmă tocmai când marele cal sur apăru din ceaţa care se prelingea pe copaci. Animalul se repezi spre ele la galop asemenea unui spectru, înaintând prin negura joasă. Un cal-fantomă care îl aducea pe diavol în persoană, se gândi Sophy.

— Julian, şopti ea.

— Pe undeva, asta nu mă surprinde, observă Charlotte. Micuţa noastră dramă devine din ce în ce mai amuzantă.

— Ce caută el pe calul lui Jane? întrebă Anne furioasă.

Calul sur se opri brusc la comanda călăreţului, chiar în faţa celor trei femei. Privirea strălucitoare a lui Julian se îndreptă întâi spre Sophy şi apoi spre Charlotte şi spre Anne, observând caseta cu

pistoale în mâna celei din urmă.

— Ce Dumnezeu se întâmplă aici?

— Întrerupi o chestiune privată, milord, spuse Sophy, rezistând puternicului impuls de a o lua la sănătoasa.

Julian o privi ca şi cum şi-ar fi pierdut minţile şi descăleca imediat, aruncându-i frâiele lui Anne. În mod automat, aceasta le prinse cu mâna rămasă liberă.

— O chestiune privată, doamnă? Cum îndrăzneşti să o numeşti astfel? spuse Julian cu chipul ca o mască de furie înfrânată. Eşti soţia mea, despre ce naiba este vorba?

— Nu este evident, Ravenwood? interveni Chatlotte, în mod evident singura dintre cele trei femei care nu se simţea deloc intimidată de el, privindu-l cu o căutătură plină de cinism şi amuzament. Soţia ta m-a provocat la duel într-o chestiune de onoare, continuă ea aţâţând spre caseta cu pistoale. După cum vezi, tocmai ne pregăteam să rezolvăm problema într-un mod cât se poate de tradiţional şi onorabil, aşa cum fac bărbaţii.

— Nu-mi vine să cred ce aud, exclamă Julian întorcându-se şi fixând-o pe Sophy cu privirea. Ai provocat-o pe Charlotte la duel?

Sophy dădu afirmativ din cap, refuzând să vorbească.

— Pentru Dumnezeu, de ce?

— Cu siguranţă că poţi ghici răspunsul la această întrebare, Ravenwood, zâmbi Charlotte cu îndârjite.

— Sfinte Sisoe! Doar nu i-ai trimis una dintre nenorocitele tale de scrisori de şantaj, spuse Julian făcând un pas spre ea.

— Eu nu le consider acte de şantaj, ci oportunităţi de afaceri. Cu toate acestea, soţia ta vede puţin altfel mica mea ofertă. Ea consideră că nu este onorabil să mă plătească şi, pe de altă parte, nu suportă să îţi vadă numele în *Memoriile* mele. Așadar, s-a gândit că aceasta este singura variantă rămasă unei femeie onorabile şi m-a provocat la un duel în zori.

— Un duel în zori, repetă Julian ca şi cum nu-i venea să îşi creadă urechilor. Pleacă de aici, pleacă imediat! Întoarce-te în oraş şi nu

sufla o vorbă despre asta, iar dacă aud o singură bârfă despre ce s-a întâmplat astăzi aici, o să am grijă să nu mai ai parte de căsuţa din Bath la care tot visezi. Voi avea grijă să pierzi şi contractul de închiriere pentru casa din oraş. O să-i strâng cu uşa atât de tare pe creditorii tăi, încât te vor alunga din Londra. Înţelegi ce spun, Charlotte?

— Julian, exagerezi, îl întrerupse Sophy mânioasă.

— Înţeleg, Ravenwood, spuse Charlotte îndreptându-se de mijloc, deşi aerul batjocoritor îi dispăruse de pe chip. Ai ştiut întotdeauna să te faci foarte bine înţeles.

— Un singur cuvânt despre asta şi voi găsi o cale să te ruinez, Charlotte, îţi jur! Ştii că pot face asta.

— Nu este nevoie să recurgi la ameninţări, Ravenwood. De fapt, nu am nicio intenţie să bârfesc despre asta. Era o chestiune privată de onoare între mine şi soţia ta, explică ea întorcându-se spre Sophy, şi nu priveşte pe nimeni altcineva.

— Sunt perfect de acord, declară Sophy cu fermitate.

— Aş vrea să vă spun, doamnă, că în ceea ce mă priveşte, afacerea este încheiată chiar dacă nu ne-am confruntat în duel. Nu trebuie să vă temeţi de ce ar putea apărea în *Memorii*, murmură Charlotte.

— Mulţumesc, spuse Sophy, trăgând cu putere aer în piept.

— Nu, doamnă, eu ar trebui să vă mulţumesc, replică Charlotte zâmbind uşor şi făcând o mică reverenţă plină de graţie în faţa tinerei contese. M-am distrat de minune. Lumea mea este plină de bărbaţi din clasa dumneavoastră care vorbesc mult despre onoare, deşi înţeleg foarte puţin din acest subiect. Aceşti bărbaţi nu se deranjează să se poarte onorabil faţă de o femeie sau faţă de alţii mai slabi decât ei. Îmi face mare plăcere că am întâlnit în sfârșit pe cineva care pricepe cu adevărat ce înseamnă onoarea şi nu mă surprinde că această persoană deosebit de inteligentă este o femeie. La revedere.

— La revedere, spuse Sophy întorcându-i reverenţa.

Charlotte se urcă graţios în cabrioletă, luă frâiele în mâini, îşi îndemnă calul şi micul vehicul dispăru în ceaţă.

Julian o privi pe Charlotte plecând şi apoi se întoarse spre Anne, fixând-o cu o căutătură feroce.

— Cine eşti, băiete? se răsti el, luându-i din mână caseta cu pistoale.

Anne tuşi şi îşi trase şi mai mult pălăria pe ochi.

— Doamna dorea să îi fie adusă o trăsură dimineaţa devreme, domnule, fornăi ea, ştergându-şi nasul cu mâna. Am împrumutat căluțul tatei gândindu-mă că aş putea scoate şi eu un ban, dacă înțelegeți ce vreau să zic.

— O să-ţi dau mai mult de un bănuţ dacă îmi garantezi că-ţi vei ţine gura în legătură cu ce s-a întâmplat aici în această dimineaţă. Dacă aud cumva vreo vorbă despre asta, o să am grijă ca tatăl tău să piardă şi calul şi trăsura şi tot ce mai posedă. În plus, va şti că din cauza ta a pierdut totul. Ai priceput, băiete?

— Ăăă, da, domnule, cât se poate de bine, domnule.

— Excelent. O vei conduce pe soţia mea acasă în trăsură. O să te urmez îndeaproape. Când ajungem acasă, vei lua o doamnă care ne aşteaptă acolo şi o vei duce unde doreşte să meargă. După aceea vreau să dispari pentru totdeauna din faţa ochilor mei.

— Da, domnule.

— Dar, Julian, nu trebuie să ameninţi pe toată lumea din jur, îl dojeni Sophy.

— Să nu aud un cuvânt din partea ta, doamnă, o întrerupse Julian aruncându-i o privire de gheaţă. Încă nu pot vorbi cu tine despre asta, trebuie să ne liniştim cu toţii. Urcă, îi ceru el deschizând uşa trăsurii.

Ea se urcă fără să mai spună vreo vorbă şi pălăria cu voaletă îi alunecă pe o ureche. După ce se aşeză, Julian se aplecă să-i îndrepte pălăria cu un gest enervat, împingându-i caseta cu pistoale în poală şi trântind apoi uşa trăsurii.

Fără îndoială că era cea mai lungă călătorie din viaţa ei, se gândi Sophy în timp ce zăcea posomorâtă în trăsură. Julian era mai mult decât revoltat, era furios în maniera lui rece şi ameninţătoare. Putea

spera doar că avea să le lase în pace pe Anne şi pe Jane.

Personalul de-abia se trezise când Anne opri trăsura în faţa uşii de la intrare. Jane, purtând încă vălul negru, aştepta nerăbdătoare în bibliotecă. Julian intră furios, trăgând-o după el pe Sophy.

— Eşti bine? o întrebă şoptit Jane, aruncându-i o privire rapidă prietenei ei.

— Sunt bine, după cum poţi vedea. De fapt toată lumea este bine şi lucrurile ar fi putut sta şi mai bine dacă nu te-ai fi simţit obligată să intervii.

— Îmi pare rău, Sophy, nu te puteam lăsa…

— Destul, o întrerupse Julian în timp ce Guppy ieşea pe uşa din spatele scărilor, potrivindu-şi în grabă haina. O privi perplex pe Sophy, văzând-o că poartă pantaloni.

— S-a întâmplat ceva, domnule?

— Anumite planuri pe care le făcusem pentru această dimineaţă au fost anulate pe neaşteptate, Guppy, dar fii fată fără grijă, am totul sub control.

— Desigur, domnule, rosti Guppy cu demnitate.

Ar fi plătit cu slujba dacă ar fi suflat vreo vorbă despre această scenă ciudată petrecută în zori în holul de la intrare şi Guppy ştia asta. Stăpânul era în una dintre stările lui pe cât de liniştite, pe atât de periculoase. Cu toate acestea, se observa cu ochiul liber că lordul Ravenwood era stăpân pe situaţie, aşa că după ce îi aruncă o privire scurtă, îngrijorată, lui Sophy, Guppy dispăru discret la bucătărie.

— Nu ştiu cine sunteţi, doamnă, spuse Julian întorcându-se spre Jane, dar având în vedere că purtaţi văl, bănuiesc că nu doriţi să vă faceţi cunoscută identitatea. Oricine aţi fi, însă, aş vrea să ştiţi că vă voi fi îndatorat pe vecie. Păreţi să fiţi singura care a dat dovadă de puţin simţ practic în toată această afacere.

— Sunt cunoscută pentru simţul meu practic, milord, mărturisi Jane cu amărăciune. De fapt, mi-e teamă că mulţi dintre prietenii mei mă găsesc destul de plictisitoare din acest motiv.

— Dacă prietenii dumneavoastră ar fi măcar cât de cât raţionali,

ar preţui această calitate. Vă doresc o zi bună, doamnă. Un băiat cu o trăsură închisă vă aşteaptă afară să vă însoţească acasă, iar calul dumneavoastră este legat de ea. Mai aveţi nevoie de cineva să vă însoţească? Aş putea trimite unul dintre lacheii mei cu dumneavoastră.

— Nu, băiatul cu trăsura este de ajuns, spuse Jane privind aiurită la Sophy, care dădu uşor din umeri. Mulţumesc, milord. Sper ca acesta să fie finalul întregii afaceri.

— Puteţi sta liniştită că aşa este şi sper că pot avea încredere în dumneavoastră şi că veţi păstra o tăcere desăvârşită.

— Sigur că da, milord, puteţi conta pe mine.

Julian o conduse la uşă şi apoi în mica trăsură, după care urcă cu paşi mari scările şi intră în hol, închizând uşa enormă după el. O privi pe Sophy o bună bucată de vreme, în timp ce ea îşi ţinea respiraţia, aşteptându-se la ce era mai rău.

— Urcă în camera ta şi schimbă-te, doamnă. Gata cu jocurile bărbăteşti pentru astăzi. Vom discuta despre asta la ora zece, în bibliotecă.

— Nu e nimic de discutat, milord, ştii deja tot ce e de ştiut, spuse ea repede.

— Greşeşti, doamnă, replică Julian cu ochii de culoarea smaraldului strălucind de furie şi de un alt sentiment pe care Sophy îl descifra, uimită, ca fiind uşurare. Avem multe de vorbit. Dacă nu cobori aici la ora zece, voi veni să te aduc eu însumi.

Capitolul 11

— Poate că eşti bună să-mi explici întreaga chestiune de la început, spuse Julian pe un ton de un calm impresionant într-o asemenea situaţie.

Cuvintele lui rupseră tăcerea rău prevestitoare care se instalase în bibliotecă din momentul în care Sophy intrase precaută câteva minute mai devreme. Julian stătea nemişcat în spatele biroului masiv, scrutând-o cu expresia lui obişnuită, greu de descifrat, şi rămase astfel un timp îndelungat până când se decise să înceapă ceea ce avea să fie neîndoielnic un interogatoriu foarte dezagreabil.

— Deja ştii esenţialul în situaţia de faţă, spuse Sophy trăgând cu putere aer în piept şi ridicându-şi bărbia.

— Ştiu că trebuie să fi primit unul dintre biletele de şantaj ale lui Featherstone şi aş vrea să fii atât de bună să-mi spui de ce nu mi l-ai predat imediat.

— Mi l-a trimis mie, nu ţie, şi am considerat că e o chestiune de onoare să-i răspund.

— Onoare, doamnă? murmură Julian îngustându-şi ochii.

— Dacă lucrurile ar fi stat invers, milord, ai fi procedat exact aşa cum am făcut eu, şi chiar nu poţi nega asta.

— Dacă lucrurile ar fi stat invers? repetă el interzis. Despre ce Dumnezeu vorbești?

— Sunt convinsă că mă înţelegi destul de bine, domnul meu. Sophy ezita între lacrimi şi furie, o combinaţie atât de volatilă de emoţii. Dacă vreun bărbat te-ar fi contactat, ameninţând să publice detalii despre… o indiscreţie a mea din trecut, l-ai fi provocat la duel. Ştii că ai fi făcut exact ceea ce am făcut eu, nu poţi nega asta.

— Sophy, este ridicol, sări Julian. Nici că poate fi vorba de aceeași situaţie, aşa că nu îndrăzni să compari acţiunile tale condamnabile

din această dimineaţă cu ceea ce îţi închipui tu că aş fi făcut în asemenea circumstanțe.

— De ce nu? Trebuie să îmi fie refuzată şansa să mă folosesc de regulile onoarei doar pentru că sunt femeie?

— La naiba, da! Pentru Dumnezeu, nu confunda lucrurile. Onoarea nu ar necesita din partea ta aceleaşi lucruri pe care le-ar necesita din partea mea în aceeaşi situaţie, şi o ştii mult prea bine.

— Ar fi corect să respectăm cu toţii acelaşi cod, milord.

— Corect? Corectitudinea nu are nimic de a face cu asta!

— Iar eu nu trebuie să am nicio resursă la dispoziţie în asemenea situaţii? Niciun mod de a mă răzbuna, de a rezolva o chestiune de onoare?

— Sophy, ascultă-mă bine. Ca soţ al tău, am datoria să te răzbun dacă este nevoie, şi îţi spun aici şi acum că ar fi mai bine să nu fie nevoie să fac asta. Cu toate acestea, situaţia nu poate fi inversată, este de neconceput aşa ceva.

— Atunci, ai face bine să concepi aşa ceva, milord, pentru că exact asta s-a întâmplat. Nu la tine s-a făcut apel pentru a rezolva această situaţie, ci la mine, iar eu am făcut ce era onorabil şi nu văd de ce mă găseşti vinovată pentru asta.

— N-ar trebui să te găsesc vinovată, Sophy? exclamă el, după ce rămase cu ochii pironiţi la ea preţ de câteva clipe, deconcertat. Sophy, ceea ce ai făcut astăzi este revoltător şi ruşinos şi demonstrează, din păcate, lipsa unei judecăţi sănătoase. A fost un lucru prostesc şi extrem de periculos. Cum să nu te găsesc vinovată, Sophy? Pistoalele acelea nu sunt nişte jucării, sunt cele mai bune făcute vreodată de Manton.

— Sunt perfect conştientă de asta, milord, şi mai mult de atât, ştiam ce fac atunci când le-am luat. Ți-am spus că bunicul m-a învăţat să trag cu pistolul.

— Puteai să fii ucisă, prostuţo! strigă Julian sărind brusc în picioare şi mergând în faţa biroului, după care se sprijini de el, încrucişându-şi picioarele încălțate cu cizme, cu o expresie aproape

sălbatică imprimată pe chip. Te-ai gândit la asta, Sophy, la ce risc te supuneai? Ţi-a trecut prin cap că ai fi putut fi moartă acum? Sau o ucigaşă? Ştii că duelul este interzis prin lege, sau totul a fost doar un joc pentru tine?

— Te asigur că nu a fost deloc un joc, milord. A fost… Aici Sophy se întrerupse, înghiţind cu greutate, năpădită de amintirile fricii pe care o încercase. Am fost de-a dreptul speriată, ca să fiu complet sinceră, adăugă ea, ferindu-şi ochii de privirea cruntă a lui Julian.

— Crezi că erai speriată, spuse Julian printre dinţi, înjurând uşor. Dar la potenţialul scandal te-ai gândit, Sophy?

— Am luat toate măsurile să ne asigurăm că nu ar fi urmat niciun scandal, spuse ea, ferindu-şi în continuare privirea.

— Înțeleg. Şi cam cum te-ai gândit să explici o rană de pistol, draga mea? Sau o prostituată moartă la Leighton Field?

— Julian, te rog, ai spus destule.

— Destule? Vocea lui Julian căpătă o inflexiune deopotrivă blândă şi amenințătoare. Sophy, te pot asigura că de-abia am început.

— Atunci nu văd de ce aş fi eu obligată să-ţi mai ascult peedicile legate de acest subiect, spuse Sophy sărind în picioare şi înghiţindu-şi lacrimile care îi tremurau pe gene. Harry avea perfectă dreptate când spunea că bărbaţii nu pot înțelege lucrurile importante pentru o femeie.

— Şi ce anume nu reuşesc să înțeleg? Că te-ai comportat îngrozitor deşi ţi-am explicat limpede că dacă e un lucru pe care nu îl pot suporta este să aud bârfe despre tine?

— Nu vor fi bârfe.

— Asta crezi tu. Am făcut tot ce-am putut să o ameninţ pe Featherstone în această dimineață, dar nu am nicio garanţie că îşi va ține gura.

— Şi-o va ţine, a promis că o va face.

— La naiba, Sophy, cu siguranţă nu poţi fi atât de naivă încât să ai încredere în cuvântul unei prostituate de meserie.

— Din câte îmi pot da seama, este o femeie de onoare. Mi-a dat cuvântul ei că nu va menţiona numele tău în *Memorii* şi că nu va discuta despre evenimentele din această dimineaţă. Pentru mine, asta este de ajuns.

— Atunci eşti nebună! Chiar dacă Featherstone nu spune nimic, ce zici de băiatul acela care te-a dus la Leighton Field şi de femeia cu vălul negru? Cum îi poţi controla?

— Nu vor sufla o vorbă.

— Asta speri tu.

— Erau secunzii mei, aşa că îşi vor onora cuvântul dat şi nu vor spune absolut nimic despre ce s-a întâmplat în această dimineaţă.

— La naiba, vrei să spui că erau prietene de-ale tale?

— Da, milord.

— Chiar şi băiatul cu părul roşu? Unde Dumnezeu ai putut să întâlneşti un tânăr ca el şi să îl cunoşti atât de bine încât… Julian se opri, înjurând din nou. Cred că, în sfârşit, înțeleg care este adevărul. Nu era deloc un tânăr cel care conducea trăsura, nu-i aşa, doamnă? Era o altă femeie îmbrăcată în haine bărbăteşti. Sfinte Sisoe! O întreagă generaţie de femei a înnebunit!

— Dacă femeile par uneori puţin deplasate, milord, este pentru că bărbaţii le-au determinat să fie aşa. Oricum, nu am de gând să discut despre rolul pe care l-au jucat în această chestiune.

— Da, bănuiesc că nu vrei asta. Ele te-au ajutat să aranjezi întâlnirea de la Leighton Field?

— Da.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că una dintre ele a avut destul simț practic să vină la mine în această dimineaţă, deşi ar fi fost mult mai acceptabil dacă mi-ar fi trimis vorbă ceva mai devreme. Aşa stând lucrurile, de-abia am reuşit să ajung la timp la Leighton Field. Cine sunt, Sophy?

— Trebuie să îţi dai seama că nu îţi pot dezvălui, milord, spuse Sophy înfigându-şi unghiile în palme.

— Din nou datorită legilor onoarei, draga mea? Contele îşi afişă

zâmbetul nemilos.

— Nu râde de mine, Julian. Nu voi accepta asta din partea ta! După cum ai putut observa, am fost foarte aproape de a fi ucisă în această dimineaţă din cauza ta şi ai putea măcar să te abţii de la a găsi această întreagă afacere amuzantă.

— Ţi se pare că râd? spuse Julian îndepărtându-se repede de birou şi mergând la fereastră. Te asigur că nimic din această afacere nu mi se pare câtuşi de puţin amuzant, urmă el sprijinindu-se cu o mână de tocul ferestrei, cu spatele la ea, şi privind spre grădină. Mi-am petrecut ultimele câteva ore încercând să mă decid ce voi face cu tine, Sophy.

— Probabil că toate aceste gânduri nu sunt prielnice ficatului tău.

— În mod evident, nu m-au ajutat prea mult la digestie, trebuie să recunosc asta. Singurul motiv pentru care nu te afli deja pe drumul spre Ravenwood sau Eslington Park este că absenţa ta subită nu ar face decât să dea naştere la şi mai multe harfe. Trebuie să ne comportăm ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Este singura speranţă pe care o avem. Prin urmare, ţi se va permite să rămâi la Londra, dar nu vei părăsi această casă decât însoţită de mine sau de mătuşa mea. În ceea ce-i priveşte pe secunzii tăi, îţi interzic să-i mai vezi, întrucât, după cum s-a dovedit, nu eşti capabilă să-ţi alegi prietenii cu înțelepciune.

Auzind această ultimă sentinţă, Sophy simţi cum explodează de furie. Asta era prea de tot. Noaptea de pasiune și de aşteptare plină de teamă, întâlnirea din zori cu Charlotte Featherstone, indignarea arogantă a lui Julian, toate acestea erau mai mult decât putea suporta, aşa că pentru prima oară în viaţa ei de adult îşi pierdu cumpătul.

— Nu, să te ia naiba, Ravenwood, mergi prea departe. N-o să-mi spui tu cu cine mă pot vedea şi cu cine nu.

— Chiar crezi asta, doamnă? ripostă el aruncându-i o privire plină de detaşare rece peste umăr.

— Nu-ţi voi permite să faci asta, declară Sophy înfruntându-l

mândră, fierbând de frustrare şi furie. Nu m-am căsătorit cu tine ca să devin prizoniera ta.

— Aşa? întrebă el pe un ton aspru. Atunci de ce te-ai căsătorit cu mine, doamnă?

— M-am căsătorit cu tine pentru că te iubesc, strigă Sophy cu pasiune. Te iubesc ca o proastă, de la optsprezece ani.

— Sophy, ce Dumnezeu tot spui acolo?

— În plus, nu poţi să mă pedepseşti pentru ce s-a întâmplat în această dimineaţă pentru că a fost vina ta în primul rând, continuă ea mistuită de o furie violentă, fără a mai putea gândi limpede.

— Vina mea? urlă el, pierzându-şi în bună parte calmul obişnuit.

— Dacă nu i-ai fi scris acele scrisori de dragoste lui Charlotte Featherstone, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate acestea.

— Ce scrisori de dragoste? mârâi Julian.

— Cele pe care i le-ai scris pe parcursul relaţiei cu ea şi pe care ameninţa că le publică în *Memorii*. N-aş fi putut suporta aşa ceva, Julian. Nu înţelegi? Nu puteam suporta ca toată lumea să vadă frumoasele scrisori de dragoste pe care i le-ai scris amantei tale, atâta vreme cât eu n-am primit nici măcar o listă de cumpărături din partea ta. Poţi să te încrunţi cât vrei, dar şi eu am mândria mea.

— Cu asta te-a ameninţat Featherstone? spuse Julian holbându-se la ea. Că va publica vechi scrisori de dragoste de la mine?

— Da, să te ia naiba! I-ai trimis scrisori de dragoste unei amante, şi soţiei tale nu te deranjezi să-i oferi nici cel mai mic semn de afecţiune. Bănuiesc însă că asta este de înţeles atâta vreme cât realmente nu ai niciun pic de afecţiune faţă de mine.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Sophy, eram foarte tânăr când am întâlnit-o pe Charlotte Feathetstone pentru prima oară. Poate că i-am scris un bilet sau două, sau poate nu. Adevărul este că nici nu îmi mai aduc aminte prea bine de întreaga afacere. În orice caz, ai face bine să ţii minte că uneori bărbaţii foarte tineri pun pe hârtie capricii care nu merită altceva decât să fie date grabnic uitării. Te asigur că asemenea toane nu au nicio importanţă.

— O, dar te cred, milord.

— Sophy, în alte circumstanţe nici nu aş discuta cu tine despre o femeie precum Featherstone, dar ţinând cont de bizareria situaţiei, permite-mi să îţi explic nişte lucruri cât se poate de clar. Relaţiile pe care le are un bărbat cu o femeie ca Featherstone nu implică cine ştie ce afecţiune, nici din partea lui şi nici din partea ei. Este doar o afacere pentru femeie şi o soluţie comodă pentru bărbat.

— O asemenea relaţie sună foarte aproape de o căsnicie, milord, cu excepţia faptului că, desigur, o soţie nu îşi permite luxul de a-şi rezolva problemele aşa cum o face o demimondenă.

— La naiba, Sophy, este o diferenţă ca de la cer la pământ între situaţia ta şi cea a lui Featherstone, spuse Julian făcând în mod evident un efort pentru a se controla.

— Aşa să fie, milord? Recunosc, dacă nu cumva te hotărăşti să îţi risipeşti averea, probabil că nu va trebui să-mi fac prea multe griji pentru pensie, aşa cum este cazul lui Charlotte, dar în afară de asta, nu sunt sigură că mă aflu într-o situaţie mai bună decât a ei.

— Ţi-ai pierdut minţile. Începi să vorbeşti fără sens.

— Şi dumneata eşti de-a dreptul imposibil, domnul meu. Sophy simţi cum mânia începea să i se stingă şi deveni brusc foarte obosită. Nu pot să fac faţă unei asemenea arogante şi nici măcar nu ştiu de ce mă chinui să încerc.

— Mă găseşti arogant? Crede-mă, Sophy, asta nu e nimic pe lângă starea mea de azi-dimineaţă când m-am uitat pe fereastră şi te-am văzut urcând în trăsura aceea închisă.

Cuvintele lui căpătaseră o nuanţă nouă, neliniştitoare, şi asta îi distrase pe moment atenţia lui Sophy.

— Nu mi-am dat seama că mă văzuseşi plecând.

— Ştii la ce m-am gândit când te-am zărit urcându-te în trăsura aceea? spuse Julian privind-o cu o căutătură aspră.

— Bănuiesc că erai îngrijorat?

— La naiba, Sophy, am crezut că pleci cu iubitul tău!

— Iubit? Care iubit? îngăimă Sophy holbându-se la el.

— Poţi să fii sigură că asta a fost una dintre multele întrebări pe care mi le-am pus în timp ce goneam pe urmele tale. Nici măcar nu ştiam care dintre toţi nenorociţii din Londra mi te fura.

— Of, Julian, pentru Dumnezeu, era o concluzie cât se poate de neghioabă.

— Oare?

— Bineînţeles. De ce Dumnezeu mi-aş dori un alt bărbat? Se pare că nu mă descurc nici cu cel pe care îl am, zise ea întorcându-se şi luând-o spre uşă.

— Sophy, opreşte-te imediat! Unde pleci? Nu am terminat ce aveam să-ţi spun.

— Eu însă am terminat, m-am săturat să-ţi baţi joc de mine şi să mă dojeneşti pentru că am făcut ceea ce era onorabil de făcut. Am terminat cu încercările de a te face să te îndrăgosteşti de mine şi de a crea o căsătorie bazată pe respect reciproc şi afecţiune.

— La naiba, Sophy!

— Stai liniştit, milord, mi-am învăţat lecţia. De acum înainte vei avea exact genul de căsnicie pe care ţi-l doreşti. Voi încerca să nu-ţi mai stau în drum şi mă voi ocupa cu lucruri mai importante, pe care ar fi trebuit să le pun pe primul plan de la bun început.

— Aşa deci? mârâi el. Şi marea dragoste pe care spui că mi-o porţi?

— Nu trebuie să-ţi faci griji, nu voi mai vorbi niciodată despre ea, întrucât asta nu ar face decât să te facă să te simţi şi mai neconfortabil şi pe mine m-ar umili şi mai mult. Or, te pot asigura că am fost umilită de tine cât să-mi ajungă pentru toată viaţa.

— Sophy, draga mea, vino înapoi aici şi aşază-te, am multe să-ţi spun.

— Nu vreau să-ţi mai ascult predicile plictisitoare. Ştii ceva, Julian? După părerea mea, codul vostru de onoare este cât se poate de prostesc. Să staţi la depărtare de douăzeci de paşi în aerul rece din zori şi să trageţi cu pistolul, iată un fel cu totul absurd de a rezolva o dispută.

— În această ultimă privință, doamnă, te asigur că suntem perfect de acord.

— Mă îndoiesc. Tu ai fi mers până la capăt, fără a pune la îndoială procedura, pe când eu şi Charlotte am discutat despre acest subiect.

— Aţi stat acolo şi aţi vorbit? întrebă Julian stupefiat.

— Sigur că da. Suntem femei, domnul meu, şi ca atare suntem mai potrivite să discutăm asemenea lucruri. Tocmai fuseserăm informate că nişte scuze ar rezolva totul într-un mod onorabil şi ar fi făcut orice foc de armă inutil, când ai sosit tu dintr-odată tunând şi fulgerând şi te-ai amestecat în ceva care nu te privea defel.

— Nu-mi vine să cred, gemu Julian. Featherstone urma să îşi ceară iertare?

— Da, aşa cred. Este o femeie de onoare şi a recunoscut că îmi datorează scuze. În plus, ascultă-mă bine, domnul meu. Avea dreptate când spunea că niciun bărbat nu merită să te trezeşti la o oră atât de matinală pentru a risca să primeşti un glonț în piept.

Sophy ieşi din bibliotecă şi închise cât se poate de încet uşa în urma ei. Măcar se putea bucura că de această dată ea avusese ultimul cuvânt, căci era singura satisfacție pe care ar fi putut-o avea de pe urma acestei nenorocite de afaceri.

Simţind cum ochii i se umpleau de lacrimi, fugi în sus pe scări şi se îndreptă spre camera ei ca să plângă în linişte.

Mult mai târziu, îşi înălţă capul de pe braţe, se duse la lavoar şi îşi spălă faţa, după care se aşeză la măsuţa ei de scris. Luând pana în mână, îşi potrivi o foaie de hârtie în faţă şi începu să compună încă o epistolă pentru Charlotte Featherstone.

Dragă domnişoară C.F.,

Vă transmit alăturat suma de două sute de lire. Nu pentru că aţi promis să nu publicaţi anumite scrisori, ci mai degrabă pentru că sunt de părere că numeroşii dumneavoastră admiratori vă datorează aceeaşi consideraţie pe care le-o datorează soțiilor lor. Până la urmă, se pare că s-au bucurat de acelaşi gen de relaţie în compania

dumneavoastră ca aceea pe care o au cu femeile cu care sunt însuraţi. Astfel, au obligaţia de a vă furniza o pensie. Suma ataşată este partea de pensie pe care v-o datorează prietenul nostru comun. Vă doresc mult noroc cu căsuţa dumneavoastră din Bath.

A dumneavoastră,

S.

Sophy reciti biletul şi aplică sigiliul. Avea să i-l dea lui Anne să îl ducă la destinaţie, căci părea să ştie cum se proceda în asemenea situaţii.

Şi cu asta se încheia marele eşec, se gândi ea lăsându-se obosită pe spate în scaun. Îi spusese lui Julian adevărul, învăţase o lecţie importantă în acea dimineaţă. Nu avea niciun rost să încerce să câştige respectul soţului ei aplicând codul lui de onoare masculină.

Mai ştia şi că avea şanse destul de mici să-i câştige iubirea.

Până la urmă nu prea mai avea sens să-şi irosească timpul străduindu-se să transforme căsnicia în sensul dorit de ea. Încercarea de a schimba regulile impuse de Julian era sortită eşecului. Era prinsă în această închisoare de catifea şi trebuia să profite la maximum de ea, aşa că de acum înainte avea să meargă pe drumul ei şi să îşi trăiască propria viaţă. Se va întâlni cu Julian ocazional pe la baluri şi în dormitor, va face tot ce trebuie ca să îi ofere un moştenitor, şi în schimb, el va avea grijă să fie bine îmbrăcată, să aibă mâncare bună şi un acoperiş confortabil deasupra capului pentru tot restul vieţii. Nu era o afacere proastă, reflectă ea, dar era una care implica singurătate şi un mare gol în suflet.

Nu promitea să fie genul de căsnicie după care tânjise, dar cel puţin înfrunta în sfârşit realitatea, se gândi Sophy, amintindu-şi în timp ce se ridica în picioare că avea alte lucruri de făcut la Londra. Pierduse destulă vreme încercând să câştige dragostea şi afecţiunea lui Julian. El nu avea ce să-i ofere şi, după cum îi spusese şi lui, ea avea un alt proiect care să o ţină ocupată. Sosise momentul să se ocupe cu toată energia de căutarea celui care îi sedusese sora.

Hotărâtă să se dedice acestei sarcini, Sophy se îndreptă spre şifonier pentru a examina costumul de ţigancă pe care avea de gând să-l poarte la balul mascat al lui Lady Musgrove din acea seară. Contemplă pentru o vreme rochia colorată, eşarfa şi masca şi apoi aruncă o privire spre mica ei casetă cu bijuterii.

Avea nevoie de un plan de acţiune pentru a-i atrage pe cei care ar fi putut şti ceva despre inelul negru.

Dintr-odată avu un moment de inspiraţie. Cum îşi putea începe mai bine căutarea decât purtând inelul la balul mascat unde propria ei identitate era secretă?

Avea să fie interesant de văzut dacă cineva avea să observe inelul şi să-i pună întrebări despre el. În acest caz ar fi putut aduna câteva indicii despre fostul lui proprietar.

Cu toate acestea, doar câteva ore o mai despărţeau de bal şi ea stătea deja trează de prea multă vreme. Sophy îşi dădu seama că era epuizată fizic şi emoţional, aşa că se îndreptă spre pat cu intenţia de a trage un pui de somn şi adormi buştean în câteva minute.

La parter, în bibliotecă, Julian privea fix căminul gol. Remarca lui Sophy că niciun bărbat nu merita efortul de a te trezi în zori pentru a risca să iei un glonte în piept încă îi suna în urechi. Şi el făcuse o asemenea remarcă după ultimul duel în care se bătuse pentru Elizabeth.

Şi totuşi, în acea dimineaţă, Sophy făcuse exact acest lucru, se gândi Julian. Pentru numele lui Dumnezeu, făcuse ceea ce era de neconceput pentru o femeie respectabilă. Provocase la duel o curtezană faimoasă şi apoi se trezise în zori cu intenţia de a-şi risca pielea pentru o chestiune de onoare. În plus, soţia lui procedase astfel deoarece credea că era îndrăgostită de el şi nu putea suporta să vadă publicate scrisorile lui de dragoste către o altă femeie.

Nu putea decât să-i fie recunoscător lui Charlotte că se abţinuse, după toate aparenţele, să o informeze că cerceii pe care îi purtase la întâlnirea din zori erau un cadou făcut de Julian cu ani în urmă. El îi

recunoscuse de îndată. Dacă Sophy ar fi ştiut de cercei, ar fi fost cu atât mai furioasă, iar faptul că Charlotte nu o tachinase pe mai tânăra ei adversară cu perlele spunea multe despre respectul purtat de Featherstone femeii care o provocase la duel.

Sophy avea dreptate să fie supărată, medită obosit Julian. Îi pusese la dispoziţie mulţi bani, dar nu fusese prea generos cu ea în privinţa cadourilor pe care o femeie le aşteaptă de la soţul ei. Dacă o curtezană merita perle, ce merita o soţie credincioasă, dulce, pasională şi tandră? Nu se gândise să-i cumpere lui Sophy vreo bijuterie şi ştia că asta se datora parţial faptului că era încă obsedat să recupereze smaraldele. Oricât de lipsită de speranţă părea această încercare, lui Julian încă îi venea greu să accepte că Sophy, contesă de Ravenwood, ar fi putut purta altceva decât pietrele preţioase ale familiei.

Cu toate acestea, nimic nu-l împiedica să-i cumpere lui Sophy vreun fleac mic şi scump care să-i satisfacă mândria de femeie. Îşi puse în cap să treacă pe la bijutier chiar în acea după-amiază.

Julian ieşi din bibliotecă şi urcă încet scările spre camera lui. Senzaţia de uşurare resimţită atunci când îşi dăduse seama că Sophy nu fugise cu un alt bărbat nu reuşise să alunge fiorul pe care îl simţea de fiecare dată când conştientiza faptul că ar fi putut să fie ucisă. Julian înjură şi îşi spuse că nu trebuia se mai gândească la asta, căci avea să ajungă la azilul de nebuni dacă o ţinea tot aşa.

Era cât se poate de clar că în ajun Sophy vorbise serios când îi mărturisise iubirea ei în timp ce tremura în braţele lui. Ea chiar credea că era îndrăgostită de el. Nu era de mirare că Sophy nu-şi prea putea înţelege propriile sentimente, întrucât oricui îi este greu să facă diferenţa între pasiune şi dragoste, iar Julian ştia cel mai bine asta.

Totuşi, nu ar fi fost deloc rău dacă Sophy ar fi avut impresia că era îndrăgostită de el, se gândi Julian. Nu-i displăcea sub nicio formă să-i facă pe plac cu această fantezie romantică.

Simţind dintr-odată nevoia să o audă explicându-i iarăşi de ce se

simţise nevoită să o înfrunte pe Charlotte Featherstone, Julian deschise uşa dintre camere şi păşi în dormitorul lui Sophy, însă întrebarea i se opri pe buze în timp ce îi studia chipul adormit.

Sophy dormea buştean făcută covrig. Julian merse spre pat şi se aplecă deasupra ei, studiind-o preţ de o clipă. „Chiar este cât se poate de dulce şi inocentă”, îşi zise el. Dacă ar fi văzut-o atunci, niciun bărbat nu şi-ar fi putut-o închipui pradă furiei orgolioase care pusese stăpânire pe ea nu cu mult timp în urmă.

Pe de altă parte, privind-o în acel moment, niciun bărbat nu şi-ar fi putut imagina pasiunea atât de feminină care o însufleţea. Cu siguranţă că Sophy se dovedea a fi o femeie cât se poate de interesantă.

Cu o privire piezişă, observă o grămăjoară de batiste delicat brodate adunate pe măsuţa de scris din lemn exotic şi nu îi fu deloc greu să îşi dea seama cum ajunseseră pătratele de material atât de boţite.

Julian se gândi că Elizabeth plânsese întotdeauna în faţa lui. Reuşea să plângă amarnic aproape la comandă. Sophy, în schimb, urcase în camera ei ca să verse lacrimi în linişte. Tresări când îl străfulgera un sentiment ciudat, foarte asemănător cu acela de vină, dar se descotorosi imediat de el. Avusese dreptate să o trateze cu asprime pe Sophy. Ar fi putut să fie ucisă.

„Şi atunci eu ce-aş fi făcut?”

Era epuizată, îşi zise Julian. Nedorind să o trezească, se întoarse fără tragere de inimă spre camera lui. Apoi, însă, observă costumul atât de colorat de ţigancă atârnând în şifonierul deschis şi îşi aminti de planurile lui Sophy de a merge la balul mascat de la Musgrove din acea seară.

În mod obişnuit ar fi fost mult mai puţin interesat de un bal mascat decât era de operă şi avusese de gând să îi permită mătuşii lui să o însoţească pe Sophy la acel eveniment. Cu toate acestea, acum se gândea că nu ar fi fost rău dacă ar fi călcat şi el, mai târziu, pe la balul mascat de la Lady Musgrove.

Dintr-odată, i se păru important să îi demonstreze lui Sophy că o aprecia mai mult decât pe fosta lui amantă.

Dacă se grăbea, putea să ajungă la bijutier şi să se şi întoarcă până s-ar fi trezit ea.

*

— Sophy, am fost atât de îngrijorată! Eşti bine? Te-a bătut? Eram sigură că nu avea să-ţi dea voie să ieşi din casă pentru vreo lună de zile, îi şopti Anne, aplecându-se neliniştită spre prietena ei. Purta un domino în alb şi roşu şi o mască argintie strălucitoare care îi ascundea partea de sus a feţei.

Enorma sală de bal era plină de femei şi bărbaţi costumaţi. Felinare colorate fuseseră agăţate deasupra capetelor invitaţilor şi un mare număr de plante imense în ghivece fuseseră aşezate strategic pentru a crea impresia unei grădini interioare.

— Nu, sigur că nu m-a bătut, şi după cum vezi, nu sunt prizonieră, spuse Sophy cu o grimasă în spatele măştii când recunoscu vocea lui Anne, dar nici nu a înţeles nimic, Anne.

— Nici măcar de ce ai făcut asta?

— Asta nici pe departe.

— Mi-era teamă că nu va înţelege, spuse Anne pe un ton calm. Cred că Harriette are dreptate când spune că bărbaţii nu le permit femeilor să recurgă la acelaşi simţ al onoarei pe care îl au ei.

— Unde este Jane?

— Este aici, zise Anne privind în jur prin sala de bal ticsită de lume. Poartă un domino de satin albastru-închis. Se teme că o vei evita de acum înainte pentru ce a făcut azi-dimineaţă..

— Cum s-o evit? Ştiu că a făcut doar ceea ce credea că este mai bine. Totul a fost un dezastru de la început.

— Mulţumesc, Sophy, murmură pe un ton umil o siluetă într-un domino albastru, apărând brusc lângă cotul lui Sophy. Este adevărat că am făcut ceea ce am crezut mai bine.

— Nu este nevoie să ne mai lămureşti în această privinţă, Jane, spuse Anne brusc, dar Jane o ignoră.

— Sophy, îmi pare atât de rău, dar nu puteam permite să rişti să fii ucisă pentru aşa ceva. Mă vei ierta vreodată că am intervenit?

— Este o afacere încheiată, Jane. Te rog să nu te mai gândeşti la ea. După toate aparenţele, Ravenwood ar fi întrerupt duelul şi fără ajutorul tău. M-a văzut când am plecat de acasă înainte de ivirea zorilor.

— Te-a văzut? întrebă Anne, părând şocată. Oare ce-o fi crezut când te-a zărit urcând în trăsură?

— A presupus că fugeam cu un alt bărbat, spuse Sophy ridicând din umeri.

— Asta explică de ce avea acea privire în ochi când mi-a deschis, şopti Jane. Mi-am dat seama atunci de ce umblă zvonul că ar fi un diavol.

— O, Doamne, suspină Anne. Probabil că a presupus că te comportai ca prima lui soţie. Unii spun că a omorât-o pentru infidelităţile ei.

— Prostii, spuse Sophy. Nu crezuse niciodată cu adevărat povestea aceea, sau mai degrabă nu dorise să o creadă, dar preţ de o clipă se întrebă ce ar fi putut face Julian dacă era adus la disperare. Mânia pe care o manifestase de dimineaţă fusese cumplită. Anne avea dreptate, se gândi Sophy cu un mic fior, căci în bibliotecă i se păruse că o privea un demon din spatele ochilor lui verzi.

— Dacă e să mă întrebi pe mine, azi ai fost foarte aproape de două lucruri, spuse Jane. Nu numai că ai fost cât pe ce să fii rănită într-un duel, dar se prea poate să fi fost aproape de a-ţi pierde viaţa când te-a văzut Ravenwood urcând în trăsura aceea.

— Poţi fi sigura că mi-am învăţat lecţia. De acum înainte am de gând să fiu exact genul de soţie pe care şi-l doreşte soţul meu. Nu voi mai interveni în viaţa lui şi, în schimb, mă aştept ca nici el să nu intervină în a mea.

— Nu sunt atât de convinsă că o să meargă, Sophy, opină Anne

muşcându-şi buzele gânditoare.

— O să fac totul ca să meargă, jură Sophy. Aş mai avea să-ţi cer o favoare, Anne. Ai putea să-i duci încă o scrisoare lui Charlotte Feathetstone?

— Sophy, te rog, spuse Jane deloc în largul ei, lasă lucrurile aşa cum sunt, ai făcut destule.

— Nu-ţi face griji, Jane, asta va pune punct întregii afaceri. Mă poţi ajuta, Anne?

— Da, încuviinţă aceasta. Ce ai de gând să-i comunici? Stai, lasă-mă să ghicesc! Vrei să-i trimiţi cele două sute de lire, nu-i aşa?

— Exact asta am să fac. Julian îi este dator.

— Nu pot să cred, bombăni Jane.

— Nu te mai agita, Jane. După cum am spus, cu asta totul s-a încheiat. Am probleme mai importante de care trebuie să mă ocup şi pe care le-am neglijat prea multă vreme. Nu înţeleg de ce m-am lăsat distrasă de căsnicie.

— Sunt convinsă că la început căsnicia te poate distrage considerabil, Sophy, comentă Jane cu o notă de amuzament în ochii din spatele măştii. Nu ai de ce să te dojeneşti.

— Păi a învăţat că nu are rost să încerci să schimbi comportamentul unui bărbat, observă Anne. Dacă ai făcut greşeala de a te căsători, tot ce poţi face este să îţi ignori soţul cât mai mult posibil şi să te concentrezi pe lucruri mai interesante.

— Eşti expertă în ale căsniciei? o întrebă Jane.

— Am învăţat multe urmărind-o pe Sophy. Acum spune-ne care sunt aceste probleme mai importante, Sophy.

Sophy ezită, întrebându-se cât de mult să le spună despre inelul negru pe care îl purta, dar înainte să se poată decide, o siluetă înaltă îmbrăcată în negru, cu o pelerină cu glugă şi o mască neagră, lunecă lângă ea şi îi făcu o plecăciune adâncă. Nu reuşi să îi observe culoarea ochilor la lumina felinarului.

— Aş dori să cer onoarea de a-mi acorda acest dans, doamnă ţigancă.

Sophy privi în ochii umbriţi şi se înfiora. În mod instinctiv, vru să-l refuze, dar apoi îşi aminti de inel. Trebuia să îşi înceapă căutarea de undeva şi nu avea de unde şti cine i-ar fi putut oferi indiciile necesare.

— Mulţumesc, dragă domnule, mi-ar face plăcere să dansez cu dumneavoastră, spuse ea, schiţând o reverenţă.

Bărbatul cu pelerina neagră o conduse fără o vorbă pe ringul de dans. Îşi dădu seama că purta mănuşi negre şi nu îi plăcu senzaţia de a fi aproape de el când o luă în braţe. Dansa cu o graţie şi o decenţă fără cusur, dar Sophy se simţea uşor în pericol.

— Ghiciţi viitorul, doamnă ţigancă? întrebă bărbatul cu o voce joasă şi aspră, uşor amuzată.

— Uneori.

— Şi eu la fel, uneori.

— Aşa să fie, domnule? Şi ce viitor îmi preziceţi?

— Unul cât se poate de interesant, doamna mea, cât se poate de interesant, spuse el, ducându-şi degetele înmănuşate la inelul negru de pe mâna ei. La ce altceva m-aş putea aştepta din partea unei femei tinere şi îndrăzneţe ce are curajul să poarte acest inel în public?

Capitolul 12

Sophy îngheţă şi s-ar fi împiedicat fără îndoială de propriile ei picioare dacă partenerul ei nu ar fi strâns-o mai tare în braţe în acel moment.

— Vă este cunoscut acest inel, domnule? întrebă ea, străduindu-se să îşi păstreze un ton normal al vocii.

— Da.

— Ce ciudat. Nu ştiam că este un lucru comun.

— Nu este deloc comun, doamnă, şi puţini sunt cei care îl recunosc.

— Înțeleg.

— Pot să vă întreb cum aţi intrat in posesia lui? o întrebă vesel bărbatul cu glugă. Ea îşi pregătise deja povestea.

— Este o amintite de la o prietenă, dată înainte să moară.

— Prietena dumneavoastră ar fi trebuit să vă avertizeze că inelul este foarte periculos. Aţi face mai bine să îl scoateţi şi să nu-l mai purtați, îi recomandă străinul, după care făcu o lungă pauză. Asta dacă nu sunteţi genul aventuros, încheie el pe un ton blând.

Inima lui Sophy bătea cu putere, dar reuşi să zâmbească firesc în spatele măştii care îi acoperea jumătatea de sus a feţei.

— Chiar nu îmi dau seama de ce aţi fost atât de alarmat văzând acest inel. Ce vă face să credeți că este atât de periculos?

— Nu vă pot spune de ce este periculos, doamna mea. Cel care îl poartă trebuie să descopere el singur asta. Sunt însă dator să vă avertizez că nu este potrivit pentru cei slabi de înger.

— Cred că mă tachinaţi, domnule, chiar nu pot crede că inelul este altceva decât o bijuterie şi, în orice caz, nu sunt deloc slabă de înger.

— Atunci poate că veţi găsi un amuzament mai puţin obişnuit purtându-l.

Sophy se cutremură, dar reuşi să-şi menţină zâmbetul, simţindu-se extrem de recunoscătoare că era deghizată în acel moment.

— Sunt destul de sigură, domnule, că mă tachinaţi în mod voit datorită costumului pe care îl port în această seară. Vă face plăcere să-i daţi fiori bietei ghicitoare a cărei slujbă este să le dea ea altora fiori?

— Vă fac să vă înfioraţi, doamnă?

— Puţin.

— Vă face plăcere?

— Nu aş zice.

— Poate că veţi învăţa să vă placă. Anumitor femei le place, după un anume exerciţiu.

— Acesta îmi e viitorul? întrebă ea, dându-şi seama că palmele îi transpiraseră aşa cum i se întâmplase şi în cursul dimineţii, când o înfruntase pe Charlotte Featherstone.

— Nu cred că vreau să vă stric bucuria aşteptării, oferindu-vă o privire pe furiş la viitorul dumneavoastră. Va fi mult mai interesant să vă las să descoperiţi singură ce viitor vă aşteaptă, la timpul potrivit. O seară bună, doamnă ţigancă, sunt sigur că ne vom mai întâlni, rosti bărbatul cu pelerină neagră dându-i brusc drumul, după care se apleca să-i sărute mâna cu inelul negru şi dispăru în mulţime.

Sophy îl urmări neliniştită cum dispare, întrebându-se dacă ar fi putut să-l distingă printre ceilalţi. Poate că era o şansă de a-l prinde cu masca jos afară, întrucât multe persoane ieşeau din sala de bal pentru a se răcori în minunata grădină a lui Lady Musgrove.

Sophy îşi strânse fustele şi o luă spre grădină. De-abia făcuse câţiva paşi când cineva o prinse viguros de mână. Uimită, se întoarse şi se găsi în prezenţa unui alt bărbat înalt, îmbrăcat asemenea partenerului ei de mai devreme, cu o pelerină neagră şi mască. Singura diferenţă dintre ei era că, în acest caz, gluga era lăsată pe spate, dându-i la iveală părul negru ca pana corbului.

— Îmi cer scuze, dar caut serviciile unei ghicitoare cum sunteţi dumneavoastră, doamnă ţigancă, spuse el făcându-i o plecăciune. Aţi fi atât de amabilă să dansaţi cu mine în timp ce îmi preziceţi viitorul? Am avut oarece nenoroc în dragoste în ultima vreme şi aş dori să ştiu dacă asta se va schimba.

Sophy privi la mâna mare care se odihnea pe braţul ei şi o recunoscu pe dată.

Julian îşi înăsprise vocea, făcând-o să pară mai joasă decât era de fapt, dar ea l-ar fi recunoscut în orice situaţie datorită acelei vigilenţe pe care o resimţea de fiecare dată când el se afla în apropiere, sentiment care devenise şi mai puternic de când trăia alături de el. Încercă o senzaţie ciudată în stomac şi se întrebă dacă Julian o recunoscuse. Dacă da, în mod sigur era supărat pe ea pentru gestul făcut când se trezise, găsind lângă ea pe pernă o brăţară. Ridică prevăzătoare privirea spre el.

— Doriţi să vi se schimbe norocul, domnule?

— Da, spuse Julian când începură să danseze, chiar cred că aş vrea să se schimbe.

— De ce… ce fel de nenoroc aţi avut parte? se interesă ea precaută.

— Se pare că nu reuşesc să-i fac pe plac miresei mele.

— Este greu să-i faceţi pe plac?

— Da, mi-e teamă că este destul de greu. E o doamnă foarte pretenţioasă, se destăinui Julian îngroşându-şi suplimentar vocea. De exemplu, astăzi mi-a spus că este supărată pe mine deoarece nu i-am arătat niciun semn de afecţiune.

— De cât timp sunteţi căsătorit, domnule? spuse Sophy muşcându-şi buzele şi privind peste umărul lui Julian.

— De câteva săptămâni.

— Şi pe parcursul acestora nu i-aţi dat niciodată vreo dovadă de afecţiune?

— Trebuie să mărturisesc că nu m-am gândit la asta, ceea ce a fost o neglijenţă din partea mea. Iată însă că azi, când mi s-a indicat cât

de uituc am fost, am luat imediat măsurile necesare pentru a remedia situaţia şi i-am cumpărat doamnei o brăţară cât se poate de fermecătoare, pe care i-am lăsat-o pe pernă.

— Era o brăţară scumpă?

— Foarte scumpă, dar se pare că nu este destul de scumpă pentru a satisface gusturile doamnei mele, spuse Julian, strângându-i cu mai multă putere încheietura lui Sophy. Am găsit brăţara pe propria mea pernă în această seară în timp ce mă îmbrăcam să ies în oraş. Era şi un bilet în care spunea că nu o amuză un asemenea fleac ieftin.

Sophy se uită fix la el, încercând să îşi dea seama dacă Julian era supărat sau dacă pur şi simplu era interesat de motivele pentru care îi refuzase brăţara. În plus, încă nu îşi putea da seama dacă o recunoscuse sau nu.

— Mi se pare, milord, că aţi înţeles greşit nemulţumirea doamnei.

— Chiar aşa? murmură el aranjându-i eşarfa colorată care începuse să îi alunece de pe umeri, fără a greşi vreun pas de dans. Credeţi că nu îi plac bijuteriile?

— Sunt sigură că-i plac bijuteriile, aşa cum îi plac oricărei alte femei, dar probabil că nu îi place ideea că vă străduiţi să o împăcaţi cumpărându-i nimicuri.

— Să o împac? repetă el gânditor. Ce vreţi să spuneţi cu asta?

— V-aţi certat cumva de curând cu doamna dumneavoastră? întrebă Sophy dregându-şi vocea.

— Ăăă, da. A făcut ceva nesăbuit, ceva care ar fi putut să-i aducă moartea. I-am dat de înţeles că sunt supărat şi ea a ales să se bosumfle.

— Nu credeţi că e posibil să o fi rănit faptul că nu i-aţi înţeles motivaţia?

— Nu se poate aştepta să îi iert acest gen de comportament periculos, rosti Julian pe un ton egal, chiar dacă ea a crezut că este o chestiune de onoare. Nu îi voi permite să îşi rişte viaţa atât de prosteşte.

— Aşadar i-aţi dat o brăţară în loc de înţelegerea pe care o căuta?

— Credeţi că aşa a văzut ea lucrurile? se interesă Julian, strângând din dinţi la adăpostul măştii.

— Cred că doamna dumneavoastră a crezut că încercaţi să o împăcaţi după o ceartă în acelaşi mod în cate aţi cumpăra din nou favorurile unei amante, îl lămuri Sophy ținându-şi respirația. Se străduia din toate puterile să îşi dea seama dacă Julian o recunoscuse sau nu.

— Iată o teorie interesantă. Ar putea fi o explicaţie.

— Funcţionează această tehnică? În ceea ce priveşte amantele, vreau să zic…

— Ăăăă, da, în general, spuse Julian greșind un pas şi revenindu-şi repede.

— Amantele trebuie să fie nişte creaturi tare fricoase.

— Este cât se poate de adevărat că doamna mea nu are nimic în comun cu aceste femei. De exemplu, are mândria ei, în timp ce o amantă nu îşi permite să aibă prea multă mândrie.

— Nu cred că vă lipseşte nici dumneavoastră această calitate.

— Aveţi dreptate, încuviinţă Julian, curbându-şi cu grijă mâna mare în jurul degetelor ei.

— S-ar părea că dumneavoastră şi doamna aveţi măcar atâta lucru în comun. Asta ar trebui să vă asigure o bază pentru a vă înțelege.

— Aşadar, doamnă ţigancă? Acum ştiţi trista mea poveste. Care credeţi că îmi sunt şansele pe viitor?

— Dacă doriţi cu adevărat să vă schimbaţi norocul, mai întâi trebuie să vă convingeţi doamna că îi respectaţi mândria şi simţul onoarei la fel de mult cum aţi respecta mândria şi simţul onoarei la un bărbat.

— Şi cum îmi sugeraţi să procedez?

— Mai întâi, trebuie să îi daţi ceva mai valoros decât o brăţară, spuse Sophy trăgând cu putere aer în piept, şi simţind deodată cum Julian îi strivea degetele în palma lui.

— Şi ce ar fi asta, doamnă ţigancă? stărui el cu o notă ameninţătoare în voce. O pereche de cercei, poate un colier?

— Am o bănuială că ar aprecia un trandafir pe care l-aţi cules cu mâna dumneavoastră sau o scrisoare de dragoste, sau poate câteva versuri care să îi transmită puţină afecţiune din partea dumneavoastră, aşa cum nu ar putea-o face o bijuterie, spuse ea luptându-se să îşi desprindă degetele din strânsoarea puternică a lui Julian.

— A, credeţi că în secret este o romantică, conchise Julian relaxându-şi mâna. Începusem să bănuiesc şi eu asta.

— Probabil nu-i scapă faptul că este foarte simplu pentru un bărbat să îşi liniştească conştiinţa oferind în dar o bijuterie.

— Poate că nu va fi fericită decât atunci când va crede că a reuşit să mă prindă cu totul în mrejele dragostei, sugeră Julian glacial.

— Ar fi atât de rău?

— Ar fi mai bine dacă ar înțelege că nu sunt sensibil la acest gen de sentimente, spuse Julian cu blândețe.

— Poate că află asta pe propria ei piele, sugeră Sophy.

— Credeți?

— Îmi imaginez că este destul de inteligentă ca să nu tânjească la ceva ce nu poate obţine.

— Şi atunci ce va face?

— Se va strădui să vă ofere acel gen de căsnicie pe care vi-l doriţi, una în care dragostea şi înțelegerea reciprocă nu sunt importante. Va înceta să-şi piardă vremea şi energia căutând moduri în care să vă facă să vă îndrăgostiţi de ea şi va fi ocupată cu alte lucruri şi cu viaţa ei.

— Asta înseamnă că va căuta să facă alte cuceriri? Julian tresări şi îi strivi din nou degetele, cu ochii strălucindu-i la adăpostul măştii.

— Nu, domnule. Doamna dumneavoastră este genul de femeie care îşi dă inima o singură dată în viaţă, iar dacă îi este refuzată, nu va încerca să o dea altuia. Pur şi simplu o va împacheta în vată şi o va pune deoparte, văzându-şi de alte proiecte.

— Nu am spus că nu aş primi inima doamnei. Dimpotrivă, aş vrea să ştie că aş accepta bucuros o asemenea comoară şi că aş avea grijă

de ea şi de dragostea ei.

— Înţeleg, murmură Sophy. Aţi prefera să o vedeţi prinsă fără scăpare în mrejele dragostei pe care o luaţi în derâdere, dar nu doriţi să vă asumaţi şi dumneavoastră acest risc. Acesta este modul dumneavoastră de a o stăpâni?

— Nu îmi puneţi cuvinte în gură, doamnă ţigancă. Doamna despre care vorbesc este soţia mea, afirmă Julian pe un ton categoric. Ar fi convenabil pentru toate părţile implicate dacă din întâmplare m-ar şi iubi. Pur şi simplu doresc să o asigur că aş avea grijă de dragostea ei.

— Deoarece aţi putea apoi să vă folosiţi de iubirea ei pentru a o controla?

— Toate ghicitoarele interpretează atât de general cuvintele clienţilor lor?

— Dacă sunteţi de părere că vorbele mele nu merită vreo plată, nu vă faceţi griji, nu am de gând să vă cer nimic pentru acest serviciu.

— Până acum, nu mi-aţi ghicit viitorul, ci doar aţi încercat să îmi daţi o grămadă de sfaturi.

— Înţelesesem că eraţi în căutarea unei metode de a vă schimba norocul.

— De ce nu îmi spuneţi pur şi simplu dacă voi avea ceva noroc pe viitor? îi ceru Julian.

— Dacă nu sunteţi dispus să vă schimbaţi felul de a fi, domnule, sunt sigură că veţi avea parte exact de genul de căsnicie pe care vi-l doriţi. Soţia dumneavoastră va merge pe drumul ei şi dumneavoastră, pe al dumneavoastră. Probabil că o veţi vedea atât de des cât este necesar pentru a vă asigura un moştenitor şi ea se va strădui să nu vă stea în cale în restul timpului.

— Mi pare că soţia mea ar avea de gând să stea supărată pe tot parcursul căsniciei noastre, observă Julian sec. Ce perspectivă descurajantă, spuse el, potrivindu-i din nou eşarfa pe umeri tocmai când era cât pe ce să cadă pe podea. Apoi, cu un deget trasă conturul inelului de metal negru pe care îl purta, uitându-se leneş la mâna ei.

— Ce bijuterie neobişnuită, doamnă ţigancă. Toate ghicitoarele poartă inele ca acesta?

— Nu, este o amintire. Îl recunoaşteţi, domnule? spuse ea ezitând, cuprinsă de un tremur de teamă.

— Nu, dar este deosebit de urât. Cine vi l-a dat?

— A fost al surorii mele, se destăinui Sophy precaută. Îşi spuse că trebuia să fie calmă şi că lui Julian nu-i păsa de inel. Îl port uneori ca să-mi amintesc de soarta ei.

— Care a fost aceasta? se interesă Julian privind-o fără ezitare, ca şi cum ar fi putut vedea prin masca ei.

— A fost destul de necugetată să iubească un bărbat care nu a iubit-o şi el, şopti Sophy. Poate ca şi dumneavoastră, nu era pur şi simplu capabil să simtă acest sentiment, dar nu îl deranja defel că ea o putea face. Şi-a pus inima pe tavă şi a plătit cu viaţa pentru asta.

— Cred că trageţi concluziile greşite de pe urma tristei poveşti a surorii dumneavoastră, rosti Julian cu blândeţe.

— Ei bine, cu siguranţă nu am de gând să mă sinucid, replică Sophy, dar nici nu am de gând să-i ofer un cadou valoros unui bărbat care nu este în stare să-l aprecieze. Vă rog să mă scuzaţi, domnule, dar cred că mi-am văzut nişte prieteni lângă fereastră. Aş vrea să stau de vorbă cu ei, spuse Sophy trăgându-şi mâna din strânsoarea lui Julian.

— Şi viitorul meu? întrebă Julian, ţinând-o pe loc de capetele eşarfei.

— Viitorul este în mâinile dumneavoastră, domnule, declară Sophy. Reuşi să se strecoare cu agilitate pe sub eşarfă şi fugi în mulţime.

Julian rămase în mijlocul ringului de dans cu eşarfa de mătase atârnându-i printre degetele puternice. O privi gânditor timp de câteva clipe, după care o împături zâmbind şi o aşeză într-un buzunar interior al pelerinei. Ştia unde să o găsească pe doamna lui ţigancă în seara aceea, aşa că ieşi surâzător afară să îşi cheme trăsura. Mătuşa Fanny şi Harriette aveau să se asigure că Sophy ajungea în

siguranţă acasă, prin urmare Julian decise că îşi putea permite să petreacă o oră la unul dintre cluburile lui obişnuite, înainte să se întoarcă şi el.

Era mult mai vesel decât fusese mai devreme în cursul aceleiaşi zile şi motivul era evident. Într-adevăr, Sophy mai era încă supărată pe el, simţindu-se rănită că el nu îi iertase comportamentul din acea dimineaţă. Cu toate acestea, descoperise cu satisfacţie că ea fusese sinceră, ca de obicei, când îşi declarase iubirea faţă de el.

Fusese aproape sigur de asta când găsise brăţara aruncată pe perna lui în această după-amiază şi de aceea nu dăduse buzna direct în camera ei pentru a i-o pune el însuşi la încheietură. Doar o femeie îndrăgostită ar fi aruncat un cadou atât de scump în faţa unui bărbat şi i-ar fi cerut un sonet în loc.

Nu se pricepea la sonete, dar ar fi putut să încerce să compună un scurt bilet care să însoţească brăţara data viitoare când avea de gând să i-o dea lui Sophy. Mai mult decât orice dorea să afle ce se întâmplase cu smaraldele, întrucât contesa de Ravenwood ar fi arătat foarte bine cu ele la gât. De fapt, şi-o putea închipui purtând smaraldele şi nimic altceva. Imaginea rămase în faţa ochilor lui preţ de o clipă, făcându-l să devină extrem de excitat. Mai târziu, îşi promise el. Mai târziu avea s-o ia pe doamna lui ţigancă în braţe, avea s-o mângâie şi s-o sărute până când începea să ţipe în pragul extazului şi îl ruga să-i întregească plăcerea spunându-i iarăşi cât de mult îl iubea.

Odată ce auzise acele cuvinte, devenise nerăbdător să le audă din nou.

Nu-l neliniştea ameninţarea ei că avea să îşi împacheteze inima în vată şi să o pună la păstrare pe raft, căci începuse să o cunoască, şi dacă era un lucru din ce în ce mai sigur, era tocmai faptul că Sophy nu putea ignora pentru prea multă vreme pornirile delicate şi sincere care îi făceau sângele să fiarbă.

Spre deosebire de Elizabeth, care era victima propriilor pasiuni neînfrânate, Sophy era victima propriei inimi. Cu toate acestea, era

femeie şi nu avea puterea necesară să se apere de aceia care ar fi putut profita de firea ei, aşa că avea nevoie de el ca să o protejeze.

Toată şmecheria era acum să o lămurească nu numai că avea nevoie de el, ci şi că putea avea destulă încredere în el cât să-i ofere dragostea ei.

Acest gând îi aduse din nou în faţa ochilor imaginea inelului de metal negru, şi Julian se încruntă în obscuritatea din interiorul trăsurii. Nu îi plăcea ideea că Sophy începuse să poarte amintirea de la sora ei. Nu numai că era urât, după cum îi şi spusese, dar era evident că ea îl folosea ca să îşi aducă aminte că nu era deloc înţelept să îţi dai inima unui bărbat care nu te iubea la rândul lui.

Daregate ieşi din sala unde se jucau cărţi tocmai când Julian intra în club şi se aşeza cu o sticlă de Porto în faţă. Daregate îşi privi prietenul cu un aer uşor amuzat când îl văzu. Uitându-se la el, Julian ştiu că se dusese vestea despre ce se întâmplase la Leighton Field.

— Iată-te, Ravenwood, spuse Daregate dându-i o palmă prietenească peste umăr şi prăbuşindu-se în cel mai apropiat fotoliu. Îmi făceam griji pentru tine, prietene. E destul de periculos să întrerupi un duel. Ai fi putut fi rănit. Ştii, femeile şi pistoalele nu sunt o combinaţie prea bună.

— De unde ai auzit asemenea nerozii? se răsti Julian fixându-l cu o privire menită să-l reducă la tăcere, dar care nu avu niciun efect.

— A, deci este adevărat, observă Daregate cu satisfacţie. M-am gândit eu că aşa e. Doamna ta este destul de îndrăzneaţă ca să facă asta şi Dumnezeu ştie că Featherstone este îndeajuns de excentrică pentru a-i accepta provocarea.

— Te-am întrebat de unde ai aflat, insistă Julian menţinându-şi privirea.

— Din pură întâmplare, te asigur, spuse Daregate turnându-şi un pahar de Porto. Nu este de interes public şi nici nu va ajunge astfel.

— De la Featherstone?

Julian jurase că îşi va ţine promisiunea de a o ruina dacă avea să

vorbească.

— Nu. Poţi sta liniştit, ea n-o să sufle nicio vorbă. Am aflat din surse secundare, de la valetul meu. El a fost în această după-amiază la un meci de box cu rândaşul lui Featherstone şi acesta i-a spus omului meu că azi-dimineaţă a trebuit să scoată din grajd caii de trăsură ai lui Featherstone înainte de ivirea zorilor.

— Şi cum a ajuns rândaşul să priceapă ce se întâmpla?

— El îi face ochi dulci uneia dintre fetele în casă ale lui Featherstone, iar aceasta i-ar fi spus cum că o anumită doamnă din lumea bună nu ar fi răspuns aşa cum trebuia la scrisorica de şantaj a lui Featherstone. Nu s-a pomenit niciun nume, aşa că poţi sta liniştit. Se pare că toţi cei implicaţi în această afacere sunt cât de cât discreţi. Cu toate acestea, când am auzit povestea, am ghicit că s-ar putea ca Sophy să fie partea vătămată, căci nu ştiu nicio altă doamnă care să aibă atâta curaj.

— O vorbă dacă sufli despre asta la cineva şi jur că o să ai de-a face cu mine, mârâi Julian înjurând printre dinţi.

— Hai, hai, Julian, nu te supăra, spuse Daregate cu un zâmbet fugar, dar surprinzător de autentic. Astea sunt doar bârfe de servitori şi se vor potoli cât de curând. După cum am zis, nu s-a pomenit niciun nume, şi atâta vreme cât nimeni dintre cei implicaţi nu vorbeşte, poţi înfrunta pe oricine. Dacă aş fi în locul tău, m-aş simţi flatat. Eu unul nu mă pot gândi la vreun bărbat al cărui soţie să îl aprecieze atât de mult încât să-i provoace amanta la duel.

— Fosta amantă, mormăi Julian. Te rog frumos să îţi aminteşti asta. Şi aşa am petrecut prea mult timp explicându-i asta lui Sophy.

— Şi ţi-a înțeles explicaţiile? chicoti Daregate. Soţiile pot fi puţin grele de cap când vine vorba despre astfel de lucruri.

— A, da? Şi tu cum faci de ştii asta, că nu te-ai deranjat niciodată să te însori?

— Pot învăța şi doar observând.

— Ai putea avea ocazia de a pune în practică ce ai învățat dacă unchiul acela al tău continuă după cum a început, spuse Julian

ridicând din sprânceană. Sunt şanse destul de mari ori să fie omorât de un soţ gelos, ori să bea până-şi dă duhul.

— În orice caz, până când soarta reuşeşte să îi vină de hac, va fi deja prea târziu să mai salvez moşia, se înverşună pe neaşteptate Daregate. A stors-o şi de ultima picătură de sânge.

Înainte ca Julian să apuce să răspundă, Miles Thurgood veni agale spre ei şi se aşeză în apropiere. În mod evident, auzise ultimele cuvinte ale lui Daregate.

— Dacă moşteneşti titlul, soluţia este evidentă, comentă Miles cu un aer înţelept. Pur şi simplu va trebui să îţi găseşti o moştenitoare bogată. Dacă stau să mă gândesc, probabil că prietena aceea roşcată a lui Sophy va fi destul de bogată când tatăl ei vitreg va avea, într-un final, decenţa să plece pe lumea cealaltă.

— Anne Silverthorne? se strâmbă Daregate. Se spune că nu are intenţia să se mărite vreodată.

— Cred că şi Sophy gândea cam tot la fel, murmură Julian. Se gândi la tânăra femeie în haine bărbăteşti care ţinuse pistoalele în acea dimineaţă şi se încruntă amintindu-şi de părul roşu strâns sub o pălărie. De fapt, te pot asigura că au mult prea multe în comun. Dacă mă gândesc mai bine, e de preferat să o eviţi, Daregate. Ţi-ar da aceleaşi bătăi de cap pe care mi le dă mie Sophy.

— O să am asta în vedere, spuse Daregate aruncându-i o privire ciudată. Dacă voi intra în posesia moştenirii, o să fiu cât se poate de ocupat încercând să salvez moşia, şi ultimul lucru de care aş avea nevoie ar fi o soţie sălbatică şi încăpăţânată precum Sophy.

— Soţia mea nu este nici sălbatică, nici încăpăţânată, ripostă ferm Julian.

— Ai dreptate, se corectă Daregate privindu-l gânditor. Elizabeth era sălbatică şi încăpăţânată, Sophy este doar curajoasă. Nu seamănă deloc cu prima ta contesă, nu-i aşa?

— Deloc, întări Julian, turnându-şi un pahar de Porto. Cred că ar cam fi momentul să schimbăm subiectul.

— De acord, acceptă Daregate. Perspectiva de a-mi găsi o

moştenitoare bogată cu care să mă însor pentru a salva moşia aproape că mă face să îi doresc viaţă lungă şi sănătate dragului meu unchi.

— Aproape, repetă Miles amuzat, dar nu destul. Dacă moşia aceea cade în mâinile tale, ştim cu toţii că vei face tot ceea ce trebuie pentru a o salva.

— Da, spuse Daregate dând pe gât vinul şi întinzându-se după sticlă. M-ar ţine destul de ocupat, nu-i aşa?

— După cum am spus adineauri, remarcă Julian, cred că ar fi momentul să schimbăm subiectul. Am o întrebare pentru amândoi şi aş vrea ca răspunsul să rămână între noi trei, ne-am înţeles?

— Desigur, răspunse Daregate calm.

— Înţeles, spuse Miles devenind serios şi dând din cap a încuviinţare.

Julian se uită mai întâi la unul, apoi la celălalt. Avea încredere în amândoi.

— Aţi auzit vreodată de un inel negru de metal cu un triunghi şi un fel de cap de animal în relief?

Daregate şi Thurgood priviră unul la celălalt şi înapoi la Julian, dând apoi negativ din cap.

— Nu cred, zise Miles.

— E important? întrebă Daregate.

— Posibil, spuse Julian, sau poate că nu. Cu toate acestea, mi se pare că am auzit la un moment dat nişte zvonuri cum că membrii unui anumit club foloseau astfel de inele.

— Cred că îmi amintesc şi eu de acele zvonuri, acum că ai adus vorba. Era un club format la unul dintre colegii, nu? spuse Daregate încruntându-se gânditor. Se presupune că tinerii foloseau inele negre pentru a se recunoaşte. Totul era cât se poate de secret şi nu îmi amintesc ca cineva să fi dezvăluit care era scopul clubului. Dar ce te face să aduci asta în discuţie acum?

— Sophy a intrat în posesia unui astfel de inel. I-a fost dat de… şi aici Julian se întrerupse. Nu avea niciun drept să relateze întreaga

poveste a surorii lui Sophy, Amelia. De o prietenă de-ai ei din Hampshire. L-am văzut şi eram curios, pentru că vederea lui mi-a amintit câte ceva.

— Probabil doar o amintire veche, sugeră Miles.

— Este un obiect grozav de urât, observă Julian.

— Dacă te-ai deranja să îi iei soţiei tale ceva bijuterii, nu ar fi obligată să poarte inele vechi de şcolari, i-o trânti Daregate.

— Asta mi-o spune un bărbat care într-o bună zi va trebui să se gândească serios să se căsătorească pentru bani, comentă Julian, uitându-se urât la el. Nu-ţi face griji pentru colecţia de bijuterii a lui Sophy, Daregate. Te asigur că am grijă ca soţia mea să poarte accesoriile corespunzătoare.

— Ar cam fi şi vremea. Mare păcat de smaralde, totuşi. Când ai de gând să anunţi că au dispărut pentru totdeauna? îl întrebă Daregate fără vreo urmă de regret.

— Au dispărut? exclamă Miles, holbându-se la ei.

— Au fost furate, îl lămuri Julian cu o grimasă. Într-o bună zi o să apară pe la vreun bijutier când hoţul nu va mai putea rezista şi va încerca să le amaneteze.

— Dacă nu dai o explicaţie în acest sens cât de curând, lumea va începe să creadă spusele lui Waycott cum că nu suporţi să le vezi purtate de o altă femeie după ce i le-ai dat mai întâi lui Elizabeth.

— I-ai explicat lui Sophy că smaraldele au dispărut? se interesă Miles. Ar fi o situaţie cât se poate de nefericită dacă ar auzi remarcile lui Waycott cum că nu vrei să i le dai.

— Dacă va fi necesar, îi voi explica situaţia lui Sophy, anunţă Julian cu chipul împietrit. Între timp putea foarte bine să poarte bijuteriile pe care găsea el de cuviinţă să i le dea. În legătură cu inelul negru, continuă el.

— Ce-i cu el? întrebă Daregate. Îţi faci griji că Sophy îl poartă?

— Singurul motiv de îngrijorare ar fi faptul că lumea va crede că Ravenwood este grozav de zgârcit şi nu îi cumpără bijuterii soţiei lui, interveni Miles.

— Aş vrea să aflu mai multe despre acest vechi club de colegiu, spuse Julian bătând darabana cu degetele pe braţul scaunului. Dar nu vreau să ştie cineva că sunt în căutarea unor răspunsuri.

— Eu nu am nimic mai bun de făcut, aşa că aş putea face o investigaţie discretă în numele tău, se oferi Daregate întinzându-se pe scaun şi încrucişându-şi gleznele.

— Aş aprecia asta, Daregate, spuse Julian dând din cap. Dă-mi de ştire dacă afli ceva.

— Aşa voi face, Ravenwood. Măcar aşa voi avea ceva interesant de făcut, ceea ce ar fi o schimbare, întrucât m-am cam plictisit de jocurile de noroc.

— Nu văd de ce, murmură Thurgood, de vreme ce câştigi atât de des.

Mult mai târziu în acea noapte, Julian îl trimise pe Knapton din dormitorul lui şi termină singur să se pregătească de culcare. Sophy era acasă de ceva vreme, după câte îi spusese Guppy, aşa că probabil că dormea dusă.

Julian îşi strecură braţele în mânecile halatului, luă brăţara cu diamante şi celălalt cadou pe care i-l cumpărase în cursul după-amiezii, după ce îi refuzase brăţara, şi biletul pe care se chinuise să îl compună, apoi se îndreptă spre uşa dintre camere.

În ultimul moment îşi aminti de eşarfa de ţigancă şi se întoarse zâmbind la şifonier, luând-o din buzunarul pelerinei negre.

Intră în camera întunecată a lui Sophy şi aşeză brăţara, celălalt pachet, biletul şi eşarfa pe măsuţa de lângă pat. Apoi se dezbrăcă şi se urcă în pat lângă soţia lui adormită.

Când îi atinse un sân cu mâna, ea se întoarse spre el, oftă uşor prin somn şi se cuibări la pieptul lui. Julian o trezi cu săruturi lungi şi apăsate, care o determinară să-i răspundă pe măsură. Se folosi de tot ceea ce învăţase despre ea cu celelalte ocazii când mai făcuseră dragoste şi ea reacţiona după cum sperase. Când deschise ochii, Sophy se agăţa deja de umerii lui, depărtându-şi picioarele.

— Julian?

— Cine altcineva? mormăi el răguşit în timp ce pătrundea în interiorul ei cald şi umed. Ai loc în braţele tale pentru un bărbat care vrea să-şi schimbe norocul?

— O, Julian!

— Povesteşte-mi despre dragostea ta, iubito, o rugă el în timp ce ea îşi ridica coapsele pentru a simţi mai bine mişcarea lui înceată şi grijulie. O simţea atât de bine, perfectă, de parcă ar fi fost croită anume pentru el. Spune-mi cât de mult mă iubeşti, Sophy. Rosteşte cuvintele acelea din nou.

Sophy însă tremura deja sub el şi nu putea scoate cuvinte coerente, ci doar ţipetele uşoare şi vibrante care îi anunţau extazul.

Julian zvâcni cu putere în timp ce îşi vărsa sămânţa în ea, umplându-o şi pierzându-se în fiinţa ei.

După câtva timp, văzu că Sophy căzuse din nou într-un somn adânc. Altă dată, îşi promise în timp ce aluneca şi el în braţele somnului, altă dată avea să audă din nou acele cuvinte de dragoste de la ea.

Capitolul 13

Când Sophy deschise ochii a doua zi dimineaţă, primul lucru pe care îl văzu fu eşarfa de la costumul ei de ţigancă împăturită pe perna de alături şi pe ea brăţara cu diamante pe care Julian i-o dăduse cu o zi înainte. Rândurile de pietre alb-argintii străluceau în lumina zorilor. Sub eşarfă se afla un pachet masiv înfăşurat în hârtie şi între brăţară şi eşarfă fusese vârât un bilet.

Sophy se ridică încet în capul oaselor, fără a-şi lua ochii de la mica ofrandă de pe pernă. Aşadar Julian ştiuse cine era noaptea trecută la balul mascat. Oare o tachinase când spusese că dorea să îşi schimbe norocul în dragoste sau încercase să îi spună ceva, se întreba ea.

Întinse mâna şi culese biletul de pe pernă, după care îl despături nerăbdătoare şi citi scurtul mesaj.

Draga mea soţie,

Ieri-noapte, o sursă de încredere mi-a spus că eu sunt stăpânul norocului meu, dar asta nu este întru totul adevărat.

Indiferent dacă el o vrea sau nu, norocul unui bărbat, ca şi onoarea lui, stau adesea în mâinile soţiei sale. Sunt convins că în cazul meu, aceste proprietăţi valoroase se află pe mâini bune. Nu *mă pricep să scriu sonete sau poeme, dar mi-ar plăcea dacă ai purta brăţara uneori ca semn al preţuirii mele şi poate, când vei reuşi să te uiţi şi la celălalt cadou, te vei gândi la mine.*

Iniţialele lui Julian erau scrise cu litere îndrăzneţe în josul textului atât de concis.

Sophy împături din nou biletul şi se holbă la strălucitoarea brăţară cu diamante.

Preţuire nu însemna chiar iubire, dar ea bănuia că totuşi

presupunea o oarecare măsură de afecţiune.

Simţi cum o răvășea amintirea căldurii şi puterii lui Julian care o învăluise în noaptea anterioară în întuneric, dar îşi spuse că nu trebuia să se lase înşelată de pasiunea pe care i-o trezea în suflet. Pasiunea nu însemna dragoste, şi Amelia descoperise asta cu preţul vieţii ei.

Cu toate acestea, dacă era să dea crezare biletului, ea primea mai mult decât pasiune de la Julian, îşi zise Sophy. Nu putea stinge licărul de speranţă care se aprinsese în ea. Preţuire însemna respect. Poate că Julian era supărat în legătură cu incidentul din zorii zilei precedente, dar poate că încerca să-i spună că, în anumite privințe, o respecta.

Se dădu jos din pat şi aşeză cu grijă brăţara în cutia cu bijuterii, lângă inelul negru al Ameliei. Trebuia să fie realistă în legătură cu căsnicia ei, îşi spuse Sophy pe un ton hotărât. Pasiunea şi respectul erau foarte bune, dar nu erau de ajuns. Julian spusese cât se poate de clar noaptea trecută că putea să îi încredinţeze inima ei, dar că el nu îşi va mai da niciodată inima unei alte femei.

În timp ce se îndepărta de caseta de bijuterii, îşi aminti de celălalt pachet de pe pat şi se întoarse, roasă de curiozitate, culese cadoul destul de greu şi îl ridică. Părea să fie o carte la pipăit, se gândi ea, şi asta o entuziasma aşa cum nu reuşise să o facă brăţara. Îndepărtă nerăbdătoare învelişul maroniu de hârtie şi se simţi năpădită de bucurie când citi numele autorului de pe volumul impresionant, legat în piele, pe care îl ţinea în mâini. Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Julian îi făcuse cadou un exemplar extraordinar al faimoasei cărţi despre ierburi a lui Nicholas Culpeper, *Medicul englez.*

De-abia aştepta să i-o arate bătrânei Bess. Era un ghid complet al tuturor ierburilor şi plantelor binefăcătoare care creşteau în Anglia.

Sophy zbură aproape prin cameră şi sună după Mary. Când fata ciocăni la uşă câteva minute mai târziu, rămase cu gura căscată, mută de uimire să îşi vadă stăpâna deja pe jumătate îmbrăcată.

— A, doamnă, dar de ce vă grăbiţi? Lăsaţi-mă să vă ajut. Vă rog,

aveţi grijă sau riscaţi să rupeţi cusăturile atât de fine ale rochiei, se agită Mary, începând să o îmbrace ea. S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu, Mary, nu s-a întâmplat nimic. Înălțimea Sa mai este acasă? se interesă Sophy, aplecându-se pentru a-şi încălţa pantofii de piele moale.

— Da, doamnă, cred că este în bibliotecă. Să trimit vorbă că doriţi să îl vedeţi?

— Îi voi spune chiar eu, Mary, mulţumesc, sunt îmbrăcată. Poţi să pleci acum.

— Nu se poate, nu vă pot lăsa să ieşiţi din cameră cu părul aşa despletit, doamnă, protestă Mary şocată. Nu ar fi corect. Vă rog staţi locului o clipă şi vi-l aranjez eu.

Sophy se dădu bătută, mormăind nerăbdătoare în timp ce Mary îi prindea părul cu doi piepteni argintii şi mai multe ace de păr aşezate strategic. Când şi ultima buclă fu la locul ei, sări de pe scaunul de la măsuţa de toaletă, înşfacă preţioasa carte despre ierburi şi pur şi simplu fugi din cameră, pe hol şi apoi în jos pe scări.

Ajunse cu suflarea tăiată la uşa bibliotecii şi bătu o dată, dar pătrunse furtunos în cameră fără a mai aştepta vreun răspuns.

— Mulţumesc, Julian, mulţumesc mult. Eşti atât de bun. Nici nu ştiu cum să-ţi spun cât îţi sunt de recunoscătoare. Este cel mai frumos cadou pe care mi l-a dat cineva vreodată, milord. Eşti cel mai generos soţ din întreaga Anglie, ba nu, cel mai generos soţ din întreaga lume.

Julian închise încet registrul la care lucra şi se ridică precaut în picioare.

— Nu văd brăţara, aşa că bănuiesc că Nicholas Culpeper este cauza acestei zarve, constată el, privind amuzat mai întâi la încheietura goală a lui Sophy şi apoi la cartea pe care o strângea la piept.

— O, da, Julian, este minunată. Tu eşti minunat. Cum aş putea să-ţi mulţumesc vreodată? exclamă ea. Cu un gest impulsiv, ţâşni spre el şi îl sărută timid pe obraz, stând în faţa lui în vârful

picioarelor şi ţinând încă foarte strâns volumul, după care se retrase repede. Mulţumesc, milord, o să păstrez cu sfinţenie această carte toată viaţa mea şi promit că voi fi exact genul de soţie pe care ţi-o doreşti. Nu îţi voi mai face nicio problemă niciodată.

Cu un ultim zâmbet strălucitor, Sophy se întoarse şi ieşi în fugă din cameră, fără să îşi dea seama că unul dintre pieptenii argintii îi alunecase din păr şi căzuse pe covor.

Julian privi uşa închizându-se în urma ei, şi apoi îşi duse foarte gânditor mâna la obrazul pe care îl sărutase Sophy. Îşi dădu seama că era prima mângâiere spontană pe care i-o oferise vreodată. Traversă camera şi culese pieptenul argintiu, după care îl duse la birou, zâmbind uşor, şi îl aşeză în aşa fel încât să îl poată privi în timp ce lucra.

Cartea lui Culpeper fusese, cu siguranţă, o lovitură de maestru, se gândi el cu satisfacţie. Îi era dator lui Fanny pentru recomandare şi îşi aduse aminte să îi mulţumească. Zâmbi şi mai larg când îşi dădu seama cu tristeţe că ar fi putut economisi cele şase mii de lire pe care le cheltuise pe brăţară căci, ştiind-o pe Sophy, probabil că ar fi pierdut-o cu prima ocazie cu care ar fi purtat-o, asta dacă şi-ar fi amintit să şi-o pună la încheietură.

Sophy era într-o dispoziţie de zile mari în acea după-amiază când le trimise un mesaj lui Anne şi lui Jane cum că ar vrea să le vadă. Cele două ajunseră la ea în jur de ora trei. Anne, plină de viaţă într-o rochie de culoarea pepenelui verde, pătrunse în salon cu obişnuitul ei entuziasm, fiind urmată de Jane, care era îmbrăcată în culori mai pale. Amândouă îşi dezlegară panglicile pălăriilor în timp ce se aşezau şi îşi priviră gazda nerăbdătoare.

— Nu-i aşa că a fost minunată noaptea trecută? comentă Anne veselă în timp ce li se turna ceaiul. Îmi plac la nebunie balurile mascate.

— Poate pentru că îţi place să-i păcăleşti pe alţii, observă Jane. Mai ales pe bărbaţi. Într-o bună zi, pasiunea asta a ta pentru acest gen de lucruri o să te vâre în necaz.

— Prostii, nu-i da atenţie, Sophy. Ca întotdeauna, are chef să ţină o predică. Spune-ne, te rugăm, de ce-ai vrut să ne vezi atât de repede. Sper că ai să ne dezvălui ceva pasionant.

— Eu una aş prefera puţină linişte şi pace pentru o vreme, anunţă Jane luându-şi ceaşca şi farfurioara.

— De fapt, vreau să discut cu amândouă un lucru cât se poate de serios. Nu-ţi face griji, Jane, nu mai vreau agitaţie, doar nişte răspunsuri, spuse Sophy, luând batista de muselină în care împăturise inelul negru. Desfăcu nodul şi lăsă să cadă materialul pentru a-i scoate la iveală conţinutul.

— Ce inel! Ce formă ciudată are, se minună Jane aplecându-se curioasă să îl vadă.

— Foarte ciudat! confirmă Anne întinzând mâna şi atingând suprafaţa în relief a bijuteriei. E tare urât. Nu-mi spune că ţi l-a dat soţul tău. M-aş fi gândit că Ravenwood are gusturi mai alese.

— Nu, a fost al surorii mele, spuse Sophy privind fix la inelul care-i zăcea în palmă. I-a fost dat de un bărbat pe care vreau să-l găsesc. Din punctul meu de vedere, individul se face vinovat de crimă, afirmă ea, după care le relată întreaga poveste cu propoziţii scurte şi concise.

Când termină, Anne şi Jane statură câteva clipe uitându-se fix la ea. În cele din urmă, după cum era de aşteptat, Jane vorbi prima.

— Dacă ceea ce spui este adevărat, bărbatul care i-a dat inelul surorii tale este cu siguranţă un monstru, dar nu văd ce poţi face tu, chiar dacă reuşeşti să-i afli identitatea. Din nefericire, există mulţi asemenea monştri prin înalta societate, şi toţi scapă nepedepsiţi.

— Am de gând să îl pun faţă în faţă cu nelegiuirile lui, declară Sophy ridicând bărbia. Vreau să ştie că eu sunt la curent cu tot ce a făcut.

— Ar putea fi foarte periculos sau cel puţin deosebit de stânjenitor. Nu poţi dovedi nimic, aşa că nu va face decât să îţi ia în râs acuzaţiile.

— Aşa este, dar n-o să-i placă vestea că e urmărit de contesa de

Ravenwood, spuse Anne gânditoare. Sophy are ceva putere acum şi devine destul de populară, să ştii. În plus, beneficiază de o influenţă destul de mare fiind soţia lui Ravenwood. Dacă ar alege să îşi exercite această putere, ar putea la fel de bine să îl ruineze din punct de vedere social pe proprietarul acestui inel. O asemenea pedeapsă ar fi puternic resimţită de orice bărbat din înalta societate.

— Asta presupunând că face parte din înalta societate acceptată, îi atrase atenţia Sophy. Nu ştiu nimic despre el în afara faptului că mai mult ca sigur era unul dintre iubiţii lui Elizabeth.

— Zvonurile spun că era o listă foarte lungă, oftă Jane.

— O putem scurta, astfel încât să îi includă doar pe cei care purtau acest inel, propuse Sophy.

— Mai întâi însă trebuie să aflăm câte ceva despre el. Cum procedăm? spuse Anne, căreia entuziasmul pentru acest proiect îi creştea cu fiecare clipă.

— Aşteptaţi, amândouă! le imploră Jane. Gândiţi-vă înainte să vă aruncaţi cu capul înainte într-o altă aventură. Sophy, ai cunoscut de curând mânia lui Ravenwood, şi dacă e să mă întrebi pe mine, ai scăpat destul de uşor. Chiar eşti atât de dornică să-l înfurii din nou?

— Asta nu are nicio legătură cu Ravenwood, declară Sophy hotărâtă, după care zâmbi, amintindu-şi de cartea despre ierburi. În plus, m-a iertat pentru ce s-a întâmplat ieri-dimineaţă.

— Vorbeşti serios? exclamă Jane privind-o uluită. Păi atunci e mult mai tolerant decât îl recomandă reputaţia.

— Soţul meu nu este diavolul, aşa cum îl crede toată lumea, spuse Sophy cu răceală. Dar să ne întoarcem la afacerea cu proprietarul inelului. De fapt, nici nu vreau să-l deranjez pe Ravenwood cu asta. Este o sarcină pe care mi-am asumat-o singură înainte de a mă căsători cu el. În ultima vreme, am fost atât de neghioabă încât să mă las distrasă de… de alte lucruri, dar am terminat cu acele fleacuri şi acum mă voi ocupa de asta.

Anne şi Jane o studiau amândouă cu viu interes.

— Chiar vorbeşti serios, nu-i aşa? întrebă Jane.

— Să-l găsesc pe proprietarul acestui inel este cea mai importantă sarcină din viaţa mea în acest moment, proclamă Sophy. Este un scop pe care mi-am propus să-l ating. De această dată, nu-mi pot asuma riscul ca una dintre voi să se simtă obligată de a-l preveni pe Ravenwood în legătură cu demersurile mele, aşa că dacă simţiţi că nu puteţi fi alături de mine în această încercare, vă rog să plecaţi acum.

— Nici nu mă gândesc să te las singură! spuse Anne.

— Jane? rosti Sophy zâmbind cu blândețe. Voi înțelege dacă nu vrei să iei parte.

— Ai toate motivele să te îndoieşti de loialitatea mea, Sophy, nu te pot condamna, murmură Jane strângându-şi buzele. Cu toate acestea, aş vrea să-ţi dovedesc că îţi sunt cu adevărat prietenă, aşa că te voi ajuta în această căutare.

— Bine, atunci rămâne stabilit, conchise Sophy întinzându-le mâna. Haideţi să pecetluim afacerea. În mod solemn, toate trei îşi dădură mâinile în cadrul unui pact secret şi apoi se aşezară din nou, privind la inel.

— De unde să începem? întrebă într-un sfârşit Anne.

— Am şi început ieri-seară, o anunţă Sophy şi le povesti despre bărbatul cu pelerină neagră şi mască.

— A recunoscut inelul şi te-a avertizat în legătură cu el? exclamă Jane cu ochii plini de groază. Dragă Sophy, de ce nu ne-ai spus despre asta?

— Nu am vrut să spun nimic până când nu aş fi obţinut promisiunea voastră solemnă că o să mă ajutaţi în această căutare.

— Sophy, dar asta înseamnă că este un mister de descoperit în spatele poveştii acestui inel, observă Anne, luându-l în mână şi examinându-l de aproape. Eşti sigură că partenerul tău de dans nu a mai spus nimic altceva? Doar că persoana care îl poartă poate fi sigură că va avea parte de nişte emoţii cât se poate de neobişnuite?

— Da, indiferent de ce vrea să însemne asta. Mi-a promis că ne vom mai întâlni şi apoi a plecat.

— Slavă Domnului că erai deghizată, spuse Jane cât se poate de impresionată. Acum că ştii că inelul ascunde într-adevăr un mister, n-ar trebui să-l mai porţi în public.

— Sunt de acord că probabil nu s-ar cuveni să-l mai port până când nu aflăm mai multe despre el. Pe de altă parte, dacă purtarea lui în public este singurul mod de a descoperi misterul, s-ar putea să trebuiască să o fac.

— Nu, rosti Anne cu o neobişnuită precauţie, sunt de acord cu Jane. Nu trebuie să-l porţi sau, cel puţin, nu înainte să ne consulţi mai întâi. Promiţi?

— Prea bine, încuviinţă Sophy şovăielnic, în timp ce îşi muta privirea de la o faţă îngrijorată la alta. Voi discuta cu voi două înainte de a purta din nou inelul. Acum haideţi să ne gândim la această problemă şi să vedem exact ce informaţii avem la dispoziţie.

— Bărbatul cu pelerina neagră a dat de înțeles că inelul este cunoscut doar anumitor oameni ca el, spuse Anne rar. Asta înseamnă că sunt un fel de club.

— De aici rezultă că sunt mai multe inele, deduse Sophy, încercând să îşi amintească cuvintele exacte ale bărbatului. Poate că este simbolul unei societăţi secrete.

— Nu-mi place asta, mărturisi Jane simţind cum o trece un frison.

— Dar ce fel de societate, oare? întrebă Anne repede, neluând în seamă presimţirile prietenei ei. Trebuie să stabilim care le sunt scopurile înainte de a ne putea da seama ce tip de bărbat ar purta un asemenea inel.

— Poate că vom afla ce societate secretă ar putea folosi bijuteria dacă descoperim ce înseamnă simbolurile în relief de pe ea, spuse Sophy răsucind inelul de metal negru între degete în timp ce studia triunghiul şi capul de animal.

— Dar cum să facem asta?

— Am în minte un loc de unde ne-am putea porni cercetările, declară Jane fără prea mare tragere de inimă, după o lungă pauză.

— Care? spuse Sophy privind-o surprinsă.

— Biblioteca lui Lady Fanny.

Trei zile mai târziu, Sophy se grăbea în jos pe scări cu pălăria într-o mână şi poşeta în cealaltă. Se avântă în hol şi aproape că ajunse la uşa pe care un lacheu se grăbea să i-o deschidă, când Julian apăru în pragul bibliotecii. Ştiu de îndată că voia să-i vorbească după privirea glacială pe care i-o arunca. Îşi înăbuşi un geamăt şi se opri îndeajuns cât să-i arunce un zâmbet strălucitor.

— Bună ziua, domnul meu, văd că eşti destul de ocupat cu munca astăzi, murmură ea.

— Ieşi din nou, Sophy, observă Julian încrucişându-şi braţele şi rezemându-se cu un umăr de tocul uşii.

— Da, milord, spuse Sophy punându-şi pălăria şi începând să-şi lege panglicile. De fapt, le-am promis lui Lady Fanny şi lui Harriette că le voi vizita în această după-amiază.

— Le-ai vizitat aproape în fiecare după-amiază în această săptămână.

— Doar în ultimele trei după-amiezi, milord.

— Îmi cer scuze, cred că ai dreptate, probabil că au fost doar ultimele trei după-amiezi. Fără îndoială am pierdut şirul pentru că de fiecare dată când am sugerat să mergem să călărim sau să vizităm vreo expoziţie săptămâna aceasta, ai dat bir cu fugiţii.

— Viaţa la oraş este foarte agitată, milord.

— O schimbare majoră faţă de cea de la ţară, nu?

— Doreaţi ceva, milord? spuse Sophy cu o privire precaută, întrebându-se unde voia să ajungă. Era nerăbdătoare să plece, căci o aştepta trăsura.

— Puţin din timpul tău? sugeră el pe un ton blând.

Sophy începu să se joace cu panglicile de la pălărie şi funda se strâmbă.

— Îmi pare rău. Mă tem că i-am promis mătuşii tale că voi ajunge acolo la ora trei. Cred că mă aşteaptă.

— Mai ai câteva minute la dispoziţie până să pleci, îi domoli

Julian avântul, aruncând o privire peste umăr la ceasul din bibliotecă. De ce nu-i spui rândaşului să plimbe puţin calul? Chiar aş avea nevoie de sfatul tău în câteva probleme.

— De sfatul meu? spuse Sophy, devenind brusc interesată. Julian nu îi mai ceruse sfatul în nicio privinţă de când plecaseră de la Eslington Park.

— Da, este ceva legat de Ravenwood.

— Ah, făcu ea, neştiind ce să-i răspundă. Va dura mult, milord?

— Nu, draga mea, nu va dura mult, o linişti el, îndreptându-se de spate şi invitând-o cu un gest graţios al mâinii să intre în bibliotecă. Spune-i rândaşului că Lady Ravenwood va ieşi peste puţin timp, rosti el, întorcându-se spre lacheu.

Sophy se aşeză în partea opusă biroului lui Julian şi se chinui să desfacă nodul strâns cu care îşi legase panglicile pălăriei.

— Lasă-mă să te ajut, draga mea, se oferi soţul ei închizând uşa bibliotecii şi traversând camera pentru a descurca nodul.

— Sincer nu înţeleg ce se întâmplă cu panglicile de pălărie, se plânse Sophy, roşind uşor întrucât Julian era atât de aproape de ea. Parcă niciodată nu vor să cadă de acord.

— Nu te nelinişti pentru asemenea detalii. Aceasta este una dintre caznele la care se pricepe un soţ, declară el aplecându-se şi desfăcând nodul cu mare pricepere cu mâinile lui mari. Câteva clipe după aceea, îi dădu jos pălăria şi i-o înmână, făcându-i o mică plecăciune.

— Mulţumesc, spuse Sophy aşezată ţeapăn pe scaun cu pălăria în poală. Ce sfat doreai să-ţi ofer, domnul meu?

— Tocmai ce am primit nişte veşti de la administratorul meu de la Ravenwood, spuse Julian înconjurând biroul şi aşezându-se în largul lui pe un scaun. Îmi spune că menajera s-a îmbolnăvit şi că s-ar putea să nu se mai facă bine.

— Sărmana doamnă Boyle, exclamă întristată Sophy gândindu-se la tirana plinuţă care domnise peste Ravenwood ani de zile. Ţi-a spus cumva administratorul dacă a chemat-o pe bătrâna Bess să

vadă ce are?

— Da, se pare că Bess a fost în vizită la conac şi a spus că doamna Boyle are probleme cu inima, zise Julian aruncând o privire la scrisoarea din faţa lui. Chiar dacă dă Dumnezeu să se facă bine, nu va mai fi în stare să îşi reia atribuţiile, întrucât de acum înainte va trebui să ducă o viaţă liniştită.

— Îmi pare foarte rău să aud asta. Bănuiesc că bătrâna Bess i-a spus doamnei Boyle să bea ceai de degeţel roşu. Este foarte util în asemenea situaţii, să ştii.

— N-aş avea de unde să ştiu despre ceaiul de degeţel roşu, răspunse Julian politicos, dar ştiu că pensionarea doamnei Boyle mă lasă… Se opri voit şi completă: ne lasă cu o problemă de rezolvat. Trebuie să angajăm de îndată o nouă menajeră.

— Cu siguranţă, altfel Ravenwood va cădea pradă haosului.

— Treaba asta cu angajatul unei menajere este destul de importantă, dar se numără printre lucrurile la care nu mă prea pricep, mărturisi Julian tolănindu-se pe scaun.

— Doamne, Dumnezeule! Milord, nu ştiam că există ceva la cate nu te pricepi, spuse Sophy fără a putea să-şi înăbuşe un mic zâmbet.

— A trecut ceva vreme de când m-ai mai tachinat în legătură cu aroganța mea deplorabilă, Sophy, o mustră Julian. Mai că îmi lipsesc micile tale înțepături.

— Nu prea am fost atât de apropiaţi încât să avem ocazia să ne tachinăm, milord, spuse Sophy şi orice urmă de amuzament îi pieri din privire.

— E drept, dar aş vrea să schimb situaţia.

— De ce? se interesă ea, aplecându-şi capul.

— Nu este evident? întrebă el pe un ton liniştit. Găsesc că mai mult decât tachinările tale, îmi lipseşte acea relaţie atât de firească pe care începusem să o construim la Eslington Park înainte să te simţi obligată să torni ceai în patul nostru.

— Nu a fost atât de firească pentru mine, milord, spuse Sophy, înroşindu-se şi privind la pălăria pe care o ţinea în poală. Este

adevărat că pe atunci vorbeam mai mult şi discutam subiecte de interes comun, dar eu nu puteam uita că, de fapt, tot ceea ce voiai de la mine era un moştenitor şi asta mă făcea să mă simt presată, Julian.

— Acum că am stat de vorbă cu o anumită doamnă ţigancă, înţeleg mai bine asta. Ea mi-a explicat că soţia mea este o romantică şi mă fac vinovat de faptul că nu am ţinut cont de acest lucru în comportamentul meu faţă de ea. Aş vrea să-mi răscumpăr păcatele.

— Aşadar acum îţi propui să-mi satisfaci aşa-zisa înclinaţie spre romantism? spuse Sophy, ridicând iute capul şi încruntându-şi sprâncenele. Te rog să nu te deranjezi, Julian, gesturile romantice nu au nicio valoare dacă nu sunt făcute din inimă.

— Cel puţin crede-mă că încerc să-ţi fac pe plac, draga mea, afirmă el cu un zâmbet timid. Ţi-a plăcut cartea despre ierburi a lui Culpeper, nu-i aşa?

— Ştii că mi-a mers la inimă, domnul meu, murmură ea simţindu-se copleşită de un sentiment de vină.

— Şi brăţara? întrebă el.

— Este foarte frumoasă.

— Foarte frumoasă, oftă el. Înţeleg. Atunci de-abia aştept să te văd purtând-o cândva, în viitorul apropiat.

— Mă gândesc să o port diseară, domnul meu, îl anunţă Sophy, şi faţa i se lumină la gândul că, în sfârşit, putea da un răspuns pozitiv. Merg la o petrecere la Lady St. John.

— Ar fi fost prea mult să sper că nu aveai planuri în această seară, nu?

— Ah, am planuri pentru fiecare seară atât săptămâna asta, cât şi cealaltă. Se întâmplă atât de multe lucruri aici, în oraş!

— Într-adevăr, confirmă Julian cu un aer posomorât. Dar nu eşti obligată să participi la fiecare eveniment la care eşti invitată. Mă gândeam că ţi-ar plăcea să petreci câteva seri acasă, în linişte.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce aş vrea să stau aici de una singură, milord? murmură Sophy încordată.

— Poate am sta împreună, sugeră Julian împreunându-şi mâinile

pe birou.

Încerca să fie bun cu ea, îşi zise Sophy forţându-se să zâmbească din nou. Cu toate acestea, nu-şi dorea doar bunătate din partea lui.

— Aha, un alt gest romantic pentru a-mi satisface toanele? Foarte generos din partea ta, dar nu trebuie să te deranjezi, milord. Sunt perfect capabilă să mă distrez de una singură. După cum ţi-am spus, acum că mă aflu de ceva vreme în oraş înţeleg mai bine cum ar trebui să îşi trăiască vieţile soţii şi soţiile din înalta societate. În clipa asta însă chiar trebuie să plec, altfel mătuşa ta se va întreba pe unde sunt, spuse ea ridicându-se repede în picioare şi uitând complet de pălăria din poală, care căzu pe podea.

— Sophy, îmi înţelegi greşit intenţiile, i se adresă Julian în timp ce înconjura biroul pentru a ridica pălăria. M-am gândit doar că ne-am putea bucura amândoi de o seară liniştită acasă, continuă el în timp ce îi potrivea pălăria pe cap şi îi lega corect panglicile sub bărbie.

— Îţi mulţumesc pentru gest, milord, spuse ea ridicând privirea spre el şi dorind să ştie exact ce gândea. Cu toate acestea, nici nu mi-ar trece prin cap să intervin în viaţa ta socială. Sunt convinsă că te-ai plictisi de moarte dacă ai sta acasă. Îţi doresc o zi bună.

— Sophy!

Chemarea o prinse tocmai când îşi aşeza mâna pe clanţă.

— Da, milord?

— Şi cu angajarea noii menajere cum facem?

— Spune-i administratorului să stea de vorbă cu Molly Ashkettle. Face parte din personalul de la Ravenwood de ani de zile şi o va înlocui de minune pe doamna Boyle, spuse Sophy năpustindu-se afară pe uşă.

Cincisprezece minute mai târziu era condusă în biblioteca lui Lady Fanny. Harriette, Jane şi Anne se aflau deja acolo, cufundate în mormanul de cărţi de pe masă.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, mormăi Sophy când celelalte femei ridicară privirea din cărţi. Soţul meu a vrut să discutăm despre găsirea unei noi menajere.

— Ce ciudat, remarcă Fanny din vârful unei scări, unde scotocea prin raftul de sus al bibliotecii. Ravenwood nu se ocupă niciodată de angajarea servitorilor, lasă asta întotdeauna pe seama administratorului sau a majordomului. Oricum nu contează, draga mea, facem progrese mari cu micul tău proiect.

— E adevărat, spuse Anne închizând o carte şi deschizând o alta. Harriette a descoperit de curând o referinţă la capul de animal de pe inel. Este o fiinţă mitologică şi apare într-o carte veche de ştiinţele naturii.

— Din păcate nu e o referinţă plăcută, completă Harriette, oprindu-se şi privind pe deasupra ochelarilor. A fost asociată cu un fel de cult foarte periculos din vechime.

— Acum mă uit prin nişte cărţi vechi de matematică să văd dacă descopăr ceva despre triunghi, anunţă Jane. Am impresia că ne apropiem.

— Şi eu, întări Lady Fanny coborând scara, deşi începe să mă îngrijoreze puţin ce vom afla dacă găsim răspunsurile.

— De ce spui asta? întrebă Sophy, luând loc la masă **şi** alegând un volum masiv.

— Fanny şi-a amintit ceva vag ieri-seară înainte de culcare, răspunse Harriette privind-o.

— Ce anume?

— Ceva legat de o societate secretă a unor tineri libertini cam desfrânaţi, rosti Fanny rar. Am auzit despre asta acum câţiva ani. Nu am aflat niciodată mai multe detalii, dar se pare că membrii acestei societăţi foloseau inele ca să se recunoască între ei. Se presupune că toate astea au început la Cambridge, dar unii au continuat să facă parte din club şi după absolvire, cel puţin pentru o vreme.

Sophy se uită la Anne **şi** Jane şi dădu uşor din cap. Conveniseră să nu le alarmeze pe Fanny şi Harriette destăinuindu-le adevăratul motiv pentru care voiau să afle secretul inelului negru. În ceea ce le privea pe cele două femei mai în vârstă, Sophy era doar curioasă în legătură cu o veche bijuterie de familie care ajunsese în posesia ei.

— Spui că sora ta ţi-a lăsat acest inel? întrebă Harriette întorcând încet paginile.

— Aşa este.

— Ştii de unde îl avea?

Sophy ezită, încercând să se gândească la o explicaţie plauzibilă a modului în care Amelia ajunsese în posesia inelului, dar ca de obicei, nu îi venea nicio idee când încerca să născocească o minciună.

— Ai spus că îl primise de la o mătuşă îndepărtată care murise cu mulţi ani înainte, nu-i aşa, Sophy? inventă la repezeală Anne, sărindu-i în ajutor.

— Da, cred că asta ai spus, interveni şi Jane înainte ca Sophy să fie nevoită să răspundă.

— Într-adevăr. Era o mătuşă tare bizară, nici nu cred că am întâlnit-o vreodată, prinse Sophy ideea din zbor.

— Hmmm. Tare bizară este expresia potrivită, reflectă Fanny coborând încă două volume masive şi întorcându-se la raft ca să mai aducă câteva. Mă întreb cum a ajuns inelul în posesia ei.

— Probabil că nu vom şti niciodată. Anne se exprimase cu fermitate, aruncându-i o privire liniştitoare, în timp ce Sophy începea să pară din ce în ce mai vinovată.

— I-ai arătat lui Ravenwood inelul, Sophy? întrebă Harriette întorcând o altă pagină a volumului pe care îl cerceta. Bărbat fiind, ar putea şti mai multe despre astfel de lucruri.

— A văzut inelul, încuviinţă Sophy, bucuroasă să poată spune în sfârşit adevărul, dar nu l-a recunoscut.

— Ah, atunci trebuie să continuăm pe cont propriu, conchise Fanny, alegând un alt volum de pe raft. Tare îmi plac enigmele, ţie nu, Harry?

— O, da! Nici că sunt mai fericită când lucrez la rezolvarea unei enigme.

Patru zile mai târziu, cercetând un vechi tratat de matematică împreună cu Anne, Sophy descoperi originea ciudatului triunghi de pe inel.

— Asta e! strigă ea emoţionată pe când celelalte femei se adunau în jurul volumului prăfuit. Priviţi! Triunghiul arată exact ca acela de pe inel, are inclusiv buclele ciudate din fiecare colţ.

— Are dreptate, spuse Anne. Ce spune despre triunghi?

— Se pare că este util în anumite ceremonii oculte pentru a controla demonii de gen feminin care… Sophy se opri încruntată şi se strădui să descifreze fraza în latină. Când îşi dădu seama ce traducea se îmbujoră şi tăcu. O, Doamne!

— Care e problema? se interesă Fanny aplecându-se peste umărul ei. Ah, înţeleg. O formă cât se poate de utilă de a controla succubii în timp ce te bucuri de plăcerile carnale pe care ţi le oferă. Cât de fascinant! Să-i lăsăm pe bărbaţi să îşi facă griji despre o specie de demoni-femei care îi molestează pe sărmanii masculi neajutoraţi în timp ce dorm.

— Într-adevăr, fascinant! zâmbi Harriette. Târfe demonice care pot fi controlate în timp ce te bucuri de favorurile lor. Ai dreptate, Fanny.

— În mod evident, aici avem şi mai multe dovezi ale fanteziilor masculine, spuse Anne, arătându-le o altă poză a creaturii mitologice pe care o căutase. Se spune că animalul din triunghi are puteri neobişnuite şi poate întreţine relaţii sexuale timp de ore întregi fără pauză.

— Cred că acum putem afirma cu certitudine că bijuteria de familie a lui Sophy este un inel bărbătesc. Se pare că a fost creat special pentru a face un bărbat să îşi supraaprecieze performanţele în dormitor şi poate că a fost destinat să-i poarte noroc în acest domeniu. Oricare ar fi adevărul, nu este genul de bijuterie pe care Ravenwood şi-ar dori să o vadă pe soţia lui purtând-o în public.

— Dacă aş fi în locul tău, Sophy, chicoti Harriette, nu i-aş spune soţului ce înţeles au formele de pe inel. Pune-l deoparte şi cere-i lui Ravenwood smaraldele familiei în schimb.

— Sunt convinsă că-mi dai un sfat excelent, replică Sophy pe un ton liniştit, gândindu-se că nu i-ar fi cerut soţului ei smaraldele

Ravenwood nici în ruptul capului. Vă mulţumesc pentru ajutor, altfel n-aş fi găsit toate aceste informaţii legate de inel.

— Nu ai pentru ce, spuse Harriette radiind. A fost un proiect absolut captivant, nu-i aşa, Fanny?

— Da, ne-a oferit o sumedenie de învăţăminte.

— Păi, atunci mai bine ne-am pomi la drum, propuse Anne în timp ce femeile se apucau să aşeze la loc cărţile. I-am promis bunicii că o voi ajuta să amuze nişte prieteni la un joc de cărţi în această seară.

— Iar eu trebuie să ajung la balul lui Lady St. John, le informă Sophy scuturându-şi mâinile de praf.

— Păi, nu mă ţineţi în suspans, ştiu că povestea nu se încheie aici. Sunt convinsă! Ce ai de gând să faci în continuare, Sophy? vru Jane să afle. Le aruncă o privire cu subînţeles prietenelor sale de îndată ce se aşezară toate trei în trăsura lui Sophy, iar Lady Fanny şi însoţitoarea ei fură departe de ele.

Sophy se uită pe fereastra trăsurii preţ de câteva clipe, pierdută în gânduri.

— După câte îmi dau seama, în momentul de faţă ştim cu certitudine două lucruri despre inel. Unul, că a fost probabil al unui bărbat care făcea parte dintr-o societate secretă la care aderase cel mai probabil la Cambridge. Al doilea, că această societate era implicată în anumite practici sexuale cât se poate de nerespectabile.

— Cred că ai dreptate, fu de acord Anne. Sărmana ta soră a fost victima unui bărbat care folosea femeile într-un mod nedemn, fără îndoială.

— Dar asta o ştim deja, o întrerupse Jane. Ce facem acum?

— Mi se pare că o singură persoană ar putea cunoaşte bărbaţii care poartă astfel de inele, declară Sophy întorcându-şi privirea de la fereastră şi uitându-se la prietenele ei.

— Nu vrei să spui… Jane făcu ochii mari.

— Desigur, spuse Anne repede. De ce nu m-am gândit la asta? Trebuie să o contactăm de îndată pe Charlotte Featherstone şi să

vedem ce ne poate spune despre inel sau despre bărbatul care l-ar fi putut purta. Sophy, scrie-i un bilet în această după-masă şi o să i-l duc eu cât de curând, deghizată în bărbat.

— Se prea poate să nu vrea să răspundă, spuse Jane plină de speranţă.

— Tot ce se poate, dar e singura resursă care mi-a mai rămas, recunoscu Sophy, în afară de a purta inelul în public din nou şi de a observa cine reacţionează la vederea lui.

— Este prea periculos, replică Anne. Orice bărbat care recunoaşte inelul şi te vede purtându-l ar putea crede că eşti şi tu implicată în cult.

Sophy tresări scuturată de un frison, amintindu-şi de bărbatul cu pelerina neagră cu glugă şi mască. O plăcere cât se poate de neobişnuită, spusese acesta.

Nu, trebuia să fie cât se poate de vigilentă şi să nu atragă atenţia mai mult decât era necesar.

Răspunsul lui Charlotte Featherstone veni după câteva ore. Anne i-l aduse de îndată lui Sophy şi aceasta rupse plicul animată de un sentiment de teamă şi nerăbdare.

De la o femeie onorabilă la alta: Mă flataţi cerându-mi ceea ce vă place să numiți informații profesionale. În biletul dumneavoastră spuneți că întreprindeţi cercetări legate de o moştenire de familie şi că rezultatele obţinute până acum v-au sugerat că v-aş putea fi de ajutor. Vă ofer cu plăcere puţinele informaţii pe care le deţin, dar permiteți-mi să vă spun că nu îl apreciez prea mult pe acel membru al familiei dumneavoastră care a lăsat în urmă acest inel. Oricine ar fi fost respectivul, probabil că avea o latură extrem de imorală.

De-a lungul anilor, îmi aduc aminte că au fost cinci bărbaţi care au purtat în prezenţa mea un inel asemănător cu acela pe care mi-l descrieți în bilet. Doi dintre ei au murit şi, ca să fiu sinceră, nu trebuie să le ducem dorul, căci lumea este mai bună fără ei. Ceilalţi trei care au rămas în viaţă sunt lorzii Utteridge, Varley şi Ormiston.

Nu ştiu ce aveţi de gând să faceţi în continuare, dar vă sfătuiesc să acţionaţi cu prudenţă. Pot să vă asigur că niciunul dintre aceşti trei bărbaţi nu constituie o companie potrivită pentru o femeie, indiferent de poziţia ei în înalta societate. Deşi ezit să sugerez asta, poate că ar fi mai bine să discutaţi această chestiune cu soţul dumneavoastră înainte de a acţiona pe cont propriu.

Scrisoarea purta iniţialele frumos încondeiate ale lui Featherstone, C. F.

Sophy simţi cum inima începea să-i bată mai tare. În sfârşit, avea numele. Unul dintre cei trei putea fi bărbatul răspunzător de moartea Ameliei.

— Trebuie să fac cumva să-i întâlnesc, spuse ea către Anne pe un ton egal.

— Utteridge, Varley şi Ormiston, repetă Anne gânditoare. Am auzit de ei. Toţi trei circulă fără stingherealā prin înalta societate, deşi nu se bucură de cea mai bună reputaţie. Dacă îţi foloseşti relaţiile pe care le ai şi dacă mă folosesc şi eu de cele ale bunicii, nu ar trebui să fie prea greu să facem rost de invitaţii la petreceri şi serate la care este de aşteptat să îi întâlnim pe aceşti trei domni.

— Din câte văd, carneţelul meu de întâlniri aproape că nu mai are locuri libere, observă Sophy, dând din cap afirmativ şi împăturind biletul lui Featherstone.

Capitolul 14

Waycott continua să o bată la cap şi Sophy începea să fie de-a dreptul enervată. Se încruntă uşor privind peste umărul lordului Utteridge în timp ce acesta o conducea pe ringul de dans şi observă uşurată că Waycott părea să se îndrepte spre grădină. Ar cam fi fost vremea să o lase în pace în acea seară, îşi spuse Sophy. Reuşise într-un final să îi fie prezentată bărbatului care se afla în capul listei ei şi să danseze cu el. Era vorba despre Utteridge. Odată un bărbat frumos, acum avea un chip consumat de dezmăţ. Nu fusese uşor să ajungă la el, căci încă de când ajunsese la petrecere, Waycott se învârtise în jurul ei, aşa cum o făcuse şi cu multe alte ocazii în ultimele două săptămâni.

Şi aşa fusese greu să afle pe unde umbla Utteridge în acea seară, se gândi Sophy enervată, chiar mai greu decât anticipase alături de Anne şi Jane, şi cu siguranţă nu avea nevoie să-i stea Waycott în cale. Din fericire, Anne reuşise în ultima clipă să afle lista de invitaţi de la serata respectivă şi Sophy nu voia să irosească timpul şi efortul de care fusese nevoie pentru a face rost de un loc pe acea listă.

Informaţiile pe care le avea la dispoziţie în ceea ce îl privea pe lordul Utteridge erau foarte puţine.

— Mi s-a spus că şi-a pierdut cea mai mare parte a averii la jocurile de noroc şi că acum e în căutarea unei neveste bogate, îi explicase Anne mai devreme. În acest moment încearcă să-i atragă atenţia Cordeliei Biddle, iar ea este pe lista de invitaţi de la Dallimore din această seară.

— Cred că Lady Fanny ar putea să-mi facă rost de o invitaţie, opinase Sophy, şi se dovedise că presupunerea ei era cât se poate de corectă. Lady Fanny fusese puţin uimită aflând că dorea să meargă la o serată care se anunţa grozav de plictisitoare, însă discutase cu

gazda.

— Nu a fost deloc dificil, draga mea, îi raportase Fanny mai târziu, privind-o cu o căutătură de cunoscător. În ultima vreme, eşti considerată un premiu pentru orice gazdă.

— Probabil că este vorba despre puterea pe care o exercită titlul lui Julian, remarcase Sophy sec, întrebându-se dacă ar fi putut să se folosească de acea putere în final pentru a-l pedepsi pe bărbatul care o sedusese pe Amelia.

— Cu siguranţă că numele de Ravenwood este de ajutor, fu de acord Harriette ridicând privirea din cartea ei, dar ar trebui să ştii, fata mea, că nu doar titlului de contesă i se datorează succesul pe care îl ai în acest sezon.

— Nu este nevoie să intri în detalii, Harry. Sophy rămase uimită preţ de o clipă, după care îşi reveni şi continuă cu un zâmbet poznaş: Sunt pe deplin conştientă că această popularitate de care mă bucur acum se datorează simplului fapt că până şi membrii înaltei societăţi londoneze suferă de dureri de cap, de probleme de digestie şi de tot felul de necazuri cu ficatul. Serios, de fiecare dată când merg la vreo petrecere sfârşesc prin a scrie la fel de multe reţete ca un farmacist.

Harriette schimbase o privire amuzată cu Fanny şi se întorsese la cartea ei.

Cu toate acestea, planul funcţionase şi Sophy fusese primită cât se poate de cordial de gazda ei încântată până peste poate, care nu îşi putuse închipui că ar putea să aibă norocul de a beneficia de prezenţa contesei de Ravenwood la serata ei. După aceea, fusese destul de simplu să dea de lordul Utteridge şi dacă Waycott nu ar fi insistat atât să-i acorde un dans, lucrurile ar fi mers cât se poate de bine.

— M-aş hazarda să spun că, probabil, Ravenwood găseşte că eşti total diferită faţă de prima lui soţie, murmură Utteridge pe un ton siropos.

— Aţi cunoscut-o bine, milord? Sophy îi surâse încurajator, după ce aşteptase tocmai acest gen de început de discuţie.

— Să spunem că am avut ocazia să discut de mai multe ori cu ea între patru ochi. Era o femeie absolut fascinantă, îţi paraliza simţurile. Era încântătoare, misterioasă, captivantă. Putea să farmece un bărbat timp de zile întregi cu un simplu zâmbet. Cred şi că era foarte periculoasă.

Un succubus, se gândi Sophy, amintindu-şi ciudata figură de pe inelul negru. Mulţi bărbaţi simţiseră nevoia de a se apăra de o femeie ca Elizabeth chiar în timp ce îi cădeau de bunăvoie în plasă.

— I-aţi vizitat des pe soţul meu şi pe prima lui soţie la Ravenwood? întrebă Sophy pe un ton firesc.

— Ravenwood nu prea stătea cu soţia lui, chicoti Utteridge, cel puţin nu după primele câteva luni de căsnicie. În plus, trebuie să spun că acele prime câteva luni au fost nemaipomenit de amuzante pentru noi ceilalţi.

— Amuzante? repetă Sophy, simţind cum o trecea un fior.

— Da, confirmă Utteridge cu satisfacţie. Au fost tot felul de scene şi afişări în public pe parcursul acelui prim an care au făcut deliciul înaltei societăţi. După aceea însă, Ravenwood şi soţia lui au luat-o fiecare pe drumul lui. Unii spun că el era pe punctul de a intenta divorţ când a murit Elizabeth.

Probabil că Julian ura acele scene cumplit de jenante. Nu era de mirare că îşi exprimase atât de hotărât dorinţa ca noua lui soţie să nu ajungă ţinta bârfelor.

— Aţi fost vreodată la Ravenwood Abbey, milord? îl iscodi Sophy încercând să revină la întrebarea pe care i-o pusese mai devreme.

— De două ori, dacă îmi aduc bine aminte, spuse Utteridge pe un ton detaşat. Nu am stat prea mult în niciuna din dăţi, deşi Elizabeth putea fi destul de fermecătoare. Nu prea mă omor după viaţa la ţară. Unui bărbat cu constituţia mea nu-i prieşte defel, mă simt mult mai bine la oraş.

— Înţeleg, murmură Sophy. Ascultând cu atenţie glasul lui Utteridge şi cadenţa vorbirii, se strădui să se lămurească dacă el era bărbatul cu pelerina neagră şi mască ce o avertizase în legătură cu

inelul în noaptea balului mascat. Răspunsul era probabil negativ, iar dacă Utteridge era sincer, nu avea cum să fie el cel care o sedusese pe Amelia. Oricine ar fi fost acela, ar fi trebuit să fi rămas la Ravenwood mai mult timp. Amelia se întâlnise cu iubitul ei de mai multe ori pe parcursul a trei luni de zile. Desigur, era posibil ca Utteridge să mintă referitor la frecvenţa vizitelor sale, dar Sophy nu putea găsi un motiv pentru care s-ar fi deranjat să facă asta. Îşi dădu seama că avea să fie foarte dificil să îl găsească pe cel care o împinsese la moarte pe Amelia.

— Spuneţi-mi, doamnă, intenţionaţi să urmaţi drumul deschis de predecesoarea dumneavoastră? Dacă da, vă rog să mă includeţi în planurile dumneavoastră. Dacă mi-aţi propune să mă găzduiţi, aş putea chiar să iau în calcul din nou o vizită la Hampshire, rosti Utteridge pe un ton periculos de dulce.

Insulta aproape directă o scoase pe Sophy din visare.

— Ce vreţi să spuneţi mai exact, domnule? întrebă ea, oprindu-se în mijlocul ringului de dans şi aruncându-şi nervoasă capul pe spate.

— Nimic, draga mea. Întrebam doar din pură curiozitate. Păreaţi interesată de activităţile fostei contese şi m-am gândit că poate vă doriţi să duceţi aceeaşi viaţă nesăbuită pe care a dus-o ea.

— Nici nu mă gândesc, replică Sophy tensionată. Nu îmi pot da seama de unde aţi fi putut înţelege asta.

— Calmaţi-vă, doamnă, nu am vrut să vă insult. Auzisem nişte zvonuri care mi-au stârnit curiozitatea, trebuie s-o recunosc.

— Ce zvonuri? Sophy devenise dintr-odată neliniştită. Dacă se aflase despre tentativa de duel dintre ea şi Charlotte Featherstone, Julian avea să fie furios.

— Nimic important, vă asigur, spuse Utteridge zâmbind amuzat şi potrivind floarea artificială care ameninţa să cadă din părul lui Sophy. Era doar o mică bârfă legată de smaraldele Ravenwood.

— Ah, despre asta, răsuflă adânc Sophy ascunzându-şi sentimentul de uşurare. Ce este cu ele, milord?

— Unii se întreabă de ce nu le-aţi purtat în public, spuse molcom

Utteridge în timp ce îi arunca o privire pătrunzătoare.

— Ce ciudat! Nu-mi pot imagina cum cineva îşi poate pierde vremea gândindu-se măcar o clipă la asemenea lucruri lumeşti. Cred că acest dans s-a încheiat, milord.

— Atunci mă întreb dacă mă puteţi scuza, doamnă, spuse Utteridge cu o plecăciune scurtă. Cred că am deja o parteneră pentru următorul dans.

— Desigur. Sophy îşi înclină arogantă capul şi îl urmări pe Utteridge înaintând prin mulţime spre o tânără femeie cu părul blond şi ochi albaştri, purtând o rochie bleu de mătase.

— Cordelia Biddle, anunţă Waycott apărând în spatele ei. Nu e prea deşteaptă, dar potrivit zvonurilor averea ei compensează foarte bine această lipsă.

— Nu mi s-a părut că bărbaţii ar pune mare preţ pe inteligenţă la o femeie.

— Este adevărat că unii bărbaţi nu sunt nici ei destul de inteligenţi ca să aprecieze aşa ceva la o femeie, spuse Waycott aruncându-i o privire plină de înţeles. M-aş aventura să spun că Ravenwood este unul dintre acei bărbaţi înguşti la minte.

— Vă înşelaţi, milord, i-o reteză Sophy.

— Atunci îmi cer scuze. Doar că am văzut puţine dovezi că Ravenwood şi-ar preţui fermecătoarea soţie cum se cuvine, iar asta îmi dă de gândit.

— Şi ce v-aţi aştepta să facă, mă rog, ca să îşi arate preţuirea? Să presare petale de trandafiri în faţa uşii de la intrare în fiecare dimineaţă?

— Petale de trandafiri? spuse Waycott ridicând sprânceana. Nu prea cred. Ravenwood nu este genul romantic, dar m-aş fi aşteptat să vă ofere smaraldele Ravenwood până acum.

— Nu-mi pot da seama de ce v-aţi aştepta la asta, se enervă Sophy. Carnaţia mea nu este potrivită pentru smaralde. Arăt cu mult mai bine purtând diamante, nu credeţi? îşi mişcă mâna cu un gest graţios atrăgând atenţia bărbatului asupra brăţării cu diamante pe

care i-o dăduse Julian. Pietrele preţioase sclipeau la încheietura ei.

— Greşeşti, Sophy, o contrazise Waycott. Ai arăta minunat purtând smaralde. Mă întreb însă dacă Ravenwood va mai avea încredere într-o altă femeie pentru a i le încredinţa. Probabil că aceste pietre înseamnă nişte amintiri dureroase pentru el.

— Trebuie să mă scuzaţi, milord. Cred că o văd pe Lady Frampton acolo, lângă fereastră. Mi-ar plăcea să ştiu dacă leacul meu pentru o digestie uşoară i-a fost de ajutor, spuse Sophy şi o luă din loc, gândindu-se că se săturase de-a binelea de viconte. Apăruse aproape la fiecare eveniment la care participase şi ea în ultima vreme.

În timp ce avansa prin mulţime, îşi dădu seama că nu ar fi trebuit să-l lase pe Utteridge să scape aşa uşor. Chiar dacă nu era bărbatul pe care îl căuta, lăsase impresia că ştia foarte multe despre activităţile lui Elizabeth şi păruse dispus să vorbească despre ele. Deja era prea târziu când o ţintui în loc gândul că ar fi putut să îi furnizeze informaţii valoroase despre ceilalţi doi bărbaţi ale căror nume figurau pe lista lui Charlotte.

În cealaltă parte a camerei, Cordelia Biddle refuza încă o dată să-i acorde un dans lui Utteridge, iar acesta, ofensat, se pregătea să iasă în grădină. Sophy îşi croi drum spre uşile deschise.

— Nu te mai gândi la Utteridge, se auzi vocea tărăgănată a lui Waycott din spatele ei. Cred că poţi găsi pe cineva mai bun. Nici măcar Elizabeth nu şi-a pierdut prea mult vremea cu el.

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi, domnule, şi nici nu doresc să vă aud explicaţia, spuse Sophy întorcându-şi repede capul, cu ochii îngustaţi de mânie. În mod evident, Waycott o urmărise. Şi cred că aţi face mai bine să nu vă mai lansaţi în presupuneri despre persoanele pe care aleg să le întâlnesc.

— De ce? Pentru că ţi-e teamă că dacă află Ravenwood, te va îneca în acelaşi iaz în care a înecat-o pe Elizabeth?

Sophy îl privi fix pe Waycott, şocată preţ de o clipă, după care îi întoarse spatele şi ieşi în aerul răcoros al nopţii din grădină.

— Data viitoare când ai de gând să mă târăşti într-un tripou mizerabil ca acesta, poate vei avea măcar decenţa să verifici că am şanse reale să şi câştig, mârâi nervos Julian în timp ce îl urma pe Daregate, îndepărtându-se de la masa de joc.

În spatele lui, alţi jucători ieşiră în faţă, afişând pe chip o detaşare studiată care nu reuşea să le mascheze plăcerea arzătoare din ochii. Zarurile fură aruncate şi un alt joc de noroc începu. Aveau să fie pierdute averi şi altele aveau să fie câştigate în acea seară. Unele moşii care erau de generaţii întregi în câte o familie aveau să cadă în alte mâini în acea seară graţie unei aruncări norocoase a zarului. Julian îşi ascundea cu greu dezgustul faţă de toate acestea. Nu se cuvenea ca pământul şi privilegiile, dar şi responsabilităţile aferente să fie riscate într-un joc neghiob de zaruri. Nu putea înţelege gândirea unui bărbat care ar fi făcut aşa ceva.

— Nu te mai plânge atât, îl dojeni Daregate. Ţi-am spus că era mai uşor să scoţi informaţii de la un câştigător vesel decât de la un învins nemulţumit. Ai aflat ce voiai, nu?

— Da, la naiba, dar m-a costat cincisprezece mii de lire.

— O nimica toată faţă de cât vor pierde Crandon şi Musgrove în seara asta. La tine, Ravenwood, orice ban pe care nu îl cheltuieşti pe moşiile tale este o problemă.

— Ştii că şi atitudinea ta faţă de jocurile de noroc s-ar schimba complet dacă mâine, de exemplu, ai moşteni titlul unchiului tău şi pământurile corespunzătoare. Nu eşti un cartofor mai vicios decât mine, spuse Julian făcând semn după trăsură după ce ieşiră în aerul rece al serii. Era aproape miezul nopţii.

— Nu fi prea sigur de asta. Momentan sunt destul de fidel mesei de joc şi mi-e teamă că mă bizui cam mult pe ea ca să am un venit.

— Eşti norocos că te pricepi la zaruri şi la cărţi.

— Este unul dintre lucrurile cele mai utile pe care le-am deprins la Eton, zise Daregate pe un ton neglijent, sărind în trăsură de îndată ce aceasta se opri în faţa celor doi bărbaţi. Julian îl urmă şi se aşeză în

fața prietenului său.

— Prea bine, m-a costat destul. Acum să vedem cu ce m-am ales pentru cele cincisprezece mii de lire.

— Conform lui Eggers, care, te asigur, se pricepe la astfel de lucruri, sunt cel puţin trei sau patru bărbaţi care încă mai poartă inelele negre, spuse Daregate gânditor.

— Dar am reuşit să aflăm doar două nume de la el. Utteridge şi Varley, replică Julian meditând la bărbatul în favoarea căruia tocmai îşi pierduse banii. Cu cât câştigase mai mult, cu atât fusese mai dispus Eggers să bârfească cu Daregate şi Julian. Mă întreb dacă vreunul dintre ei i-a dat inelul prietenei lui Sophy. Cred că Utteridge şi-a petrecut puţin timp la moşie şi Varley este probabil în aceeaşi situaţie, continuă el încleştându-şi pumnii în timp ce se forţa să îşi reamintească lista aproape infinită de cuceriri a lui Elizabeth.

Daregate pretindea că nu se gândeşte la urmări, ci doar la problema curentă.

— Cel puţin avem un punct de plecare. Ori Utteridge, ori Varley ar putea fi bărbatul care i-a dat prietenei soției tale inelul.

— La naiba, Daregate, nu-mi place deloc. Un lucru este cert. Sophy nu mai trebuie să poarte inelul acela. Va trebui să am grijă să fie distrus de îndată. Iar asta, se gândi el, avea să creeze şi mai multe tensiuni în cuplul lor. În mod evident, ea ținea foarte mult la inelul negru.

— Sunt întru totul de acord cu tine. Acum că am aflat ce înseamnă, nu trebuie să-l mai poarte în niciun caz. Dar ea nu ştie ce înseamnă inelul, Ravenwood. Pentru ea nu este decât o amintire. Ai de gând să-i spui adevărul?

— Că proprietarul lui inițial făcea parte dintr-un club secret ai cărui membri încheiau pariuri de genul „cine putea pune coarne bărbatului de rangul cel mai înalt din societate”? Nu prea cred. Deja are o impresie destul de proastă despre bărbaţi, în general.

— Serios? întrebă Daregate amuzat. Atunci tu şi doamna ta vă potriviți de minune, nu crezi, Ravenwood? Nici tu nu ai chiar o

părere bună despre femei, aşa că exact asta îţi trebuie, să fii căsătorit cu una care îţi întoarce complimentul.

— Destul, Daregate. Am lucruri mai bune de făcut astă-seară decât să stau să mă sfădesc cu un bărbat care are cam aceleaşi vederi asupra femeilor cu ale mele. Oricum, Sophy este diferită de majoritatea femeilor.

— Da, ştiu. Privindu-l, Daregate zâmbi uşor în întuneric. Începusem să mă întreb dacă ţi-ai dat şi tu seama de asta. Păzeşte-o bine, Ravenwood, în lumea noastră sunt destui lupi cărora le-ar face nespusă plăcere să o sfâşie.

— Nimeni nu ştie asta mai bine decât mine, spuse Julian privind pe fereastra trăsurii. Unde vrei să te las?

— Cred că la Brook, răspunse Daregate dând din umeri. Am chef să beau ceva după iadul din care am plecat. Tu unde mergi?

— Mă duc după Sophy, e la serata lui Lady Dallimore.

— Fără îndoială că este senzaţia serii, remarcă Daregate cu un zâmbet ştrengăresc. Doamna ta a reuşit deja să dea tonul în modă. Dacă mergi pe Bond Street sau dacă intri în orice salon în zilele astea, vei vedea că jumătate dintre femeile din apropiere sunt delicios de neglijente. Panglici pe punctul de a cădea, pălării strâmbe, şaluri care se târăsc pe jos. Totul este cât se poate de încântător, dar niciuna dintre ele nu poate face asta la fel de bine ca Sophy.

— Asta pentru că la ea asta nu este căutat, acest stil îi vine natural, spuse Julian zâmbind ca pentru el.

Cincisprezece minute mai târziu, Julian îşi croia drum prin mulţimea din sala de bal a lui Lady Dallimore, în căutarea lui Sophy. Daregate avea dreptate, constată el amuzat. Majoritatea femeilor tinere păreau să aibă ceva nelalocul lui în ţinută. Podoabele le erau prinse în păr în unghiuri de unde puteau cădea cu uşurinţă, panglicile atârnau pe podea şi eşarfele fluturau înşelător absolut la întâmplare. Aproape că strivi cu piciorul un evantai care se bălăngănea la capătul unui şiret lung de încheietura proprietarei.

— Bună, Ravenwood, îţi cauţi contesa?

— Bună seara, Tharp, spuse Julian privind peste umăr şi recunoscându-l pe baronul între două vârste cu care discuta uneori ştirile despre război. Da, chiar o caut pe Lady Ravenwood. Vreun semn că ar fi pe aici?

— Sunt semne că e aici peste tot, băiete, la uită-te puţin, spuse baronul corpolent, indicându-i sala de bal aglomerată cu un gest al mâinii. E imposibil să faci un pas fără să calci pe vreo panglică, sau pe vreo eşarfă, ori peste vreo altă bagatelă de-asta. Eu însumi am vorbit cu doamna ta mai devreme. Mi-a prescris o licoare care zice ea că m-ar putea ajuta cu problemele de digestie. Nu te supăra că îţi spun asta, dar eşti al naibii de norocos că te-ai însurat cu ea. O să aibă grijă de tine la bătrâneţe, dacă ajungi până acolo, şi probabil că o să îţi facă şi o duzină de fii până atunci.

Julian strânse din dinţi auzind ultima remarcă. Nu era deloc sigur că Sophy avea să îi dea de bunăvoie acei fii. Îşi amintea mult prea bine că nu era dornică să aibă copii prea devreme.

— Unde ai văzut-o ultima oară, Tharp?

— Cred că dansa cu Utteridge, răspunse acesta, încruntându-se dintr-odată. Dacă mă gândesc mai bine, asta nu e deloc o situaţie plăcută, băiete. Ştii că Utteridge este un crai notoriu. Dacă aş fi în locul tău, aş pune capăt acestei apropieri de îndată.

Julian simţi cum un sentiment de mânie începu să îi roadă stomacul. Cum reuşise oare Utteridge să o întâlnească pe Sophy şi, mai important, de ce?

— Mulţumesc, Tharp, o să mă ocup de asta.

— Cu plăcere, spuse baronul înseninându-se. Mulţumeşte-i din nou contesei tale pentru reţetă, te rog. De-abia aştept să o încerc. Dumnezeu ştie că m-am săturat să mă hrănesc doar cu cartofi şi pâine. Vreau să pot să mai pun şi eu gura pe o bucată bună de carne de vită.

— O să-i transmit, îi făgădui Julian şi îşi schimbă poziţia, uitându-se prin sală după Utteridge. Nu îl văzu, în schimb o zări pe Sophy. Tocmai se pregătea să iasă în grădină, cu Waycott în

continuare pe urmele ei.

Într-o zi, cât de curând, trebuia să rezolve cumva problema cu Waycott, îşi promise Julian.

Grădina era splendidă. Sophy auzise că lordul Dallimore se mândrea cu ea. În orice altă situaţie, i-ar fi făcut plăcere să o vadă la lumina lunii, deoarece era neîndoielnic foarte îngrijită, gardul viu, terasele şi straturile de flori fiind tăiate cât se poate de atent.

În acea seară însă, verdeaţa atât de elaborat aranjată îi îngreuna sarcina de a-l căuta de lordul Utteridge. De fiecare dată când înconjura o bucată de gard viu înalt se găsea într-un alt punct mort şi cu cât se îndepărta mai mult de casă, cu atât îi venea mai greu să privească în întuneric. Dăduse deja de două ori peste cupluri care în mod evident plecaseră din sala de bal în căutarea unui loc unde se puteau bucura de puţină intimitate.

Oare cât de departe se dusese Utteridge, se întrebă, devenind din ce în ce mai nervoasă. Grădina nu era atât de mare încât să te pierzi în ea. Apoi începu să se întrebe de ce acesta dorise să se plimbe atât de departe de casă şi găsi aproape imediat răspunsul. Un bărbat cu caracterul lui Utteridge se folosea fără îndoială de intimitatea grădinii pentru o întâlnire secretă. Poate că tocmai în acel moment o tânără femeie lipsită de ajutor îi asculta dulcegăriile şi credea că este îndrăgostită de el. Dacă el era bărbatul care o sedusese pe Amelia, îşi spuse Sophy hotărâtă, va face tot ce îi stătea în puteri să nu se căsătorească cu Cordelia Biddle sau cu vreo altă moştenitoare inocentă.

Îşi strânse fustele şi se pregăti să dea roată unei mici statui a lui Pan jucându-se în mijlocul unui strat de flori.

— Nu e sigur să te plimbi pe aici de una singură, spuse Waycott din întuneric. O femeie s-ar putea pierde în această grădină.

Sophy se întoarse icnind. Vicontele o privea lung de la o mică distanţă.

— Milord, chiar trebuie să vă furişaţi pe la spatele oamenilor? se

răsti ea simţind cum teama îi dispare, făcând loc mâniei.

— Încep să cred că acesta este singurul mod în care voi reuşi să îţi vorbesc vreodată între patru ochi, spuse Waycott avansând câţiva paşi spre ea. În lumina lunii, părul lui blond căpăta inflexiuni argintii şi contrastul cu hainele negre pe care îi plăcea să le poarte îl făcea să pară o fiinţă ireală.

— Nu cred că avem ceva de vorbit între patru ochi, îl admonestă Sophy încleştându-şi degetele pe evantai. Nu îi plăcea să se afle acolo singură cu Waycott şi auzea deja avertismentele lui Julian sunându-i în urechi.

— Greşeşti, Sophy, avem multe de discutat. Vreau să ştii adevărul despre Ravenwood şi Elizabeth. Ar fi vremea să afli cum au stat lucrurile.

— Ştiu deja tot ce trebuie să ştiu, rosti Sophy pe un ton egal.

— Nimeni nu ştie tot adevărul, cu atât mai puţin tu, o contrazise Waycott scuturând din cap, cu ochii sclipindu-i în întuneric. Dacă l-ai fi ştiut, nu te-ai mai fi căsătorit cu el. Eşti prea dulce şi blândă să te fi încredinţat de bunăvoie unui monstru ca Ravenwood.

— Trebuie să vă cer să vă opriţi imediat, lord Waycott.

— Să mă ajute Dumnezeu, dar nu mă pot opri, replică Waycott cu asprime. Nu crezi că aş face-o dacă aş putea? Numai de-ar fi atât de uşor. Nu pot înceta să mă gândesc la asta. La ea. La tot. Mă bântuie, Sophy, mă mănâncă de viu. Aş fi putut să o salvez, dar ea nu m-a lăsat.

Pentru prima oară, Sophy îşi dădu seama că sentimentele lui Waycott pentru Elizabeth nu fuseseră superficiale sau trecătoare. În mod evident, omul era torturat de o durere intensă. Plină de compasiune, înainta un pas şi îi atinse braţul.

— Ei, hai, nu trebuie să vă învinovăţiţi, şopti ea. Elizabeth era foarte încăpăţânată şi se enerva uşor. Chiar şi noi, care trăiam la ţară în preajma moşiei Ravenwood, ştiam atâta lucru despre ea. Orice s-a întâmplat, s-a sfârşit acum. Nu trebuie să vă mai agitaţi pentru asta.

— El a ruinat-o, zise Waycott. El a făcut-o să se transforme. Ştii,

Elizabeth nu voia să se mărite cu el. A fost forţată de către familia ei. Părinţii ei nu se puteau gândi decât la titlul Ravenwood şi la avere, fără a ţine cont de sensibilitatea ei. Nu i-au înţeles firea atât de delicată.

— Vă rog, milord, nu trebuie să mai continuaţi astfel.

— A omorât-o, continuă Waycott ridicând glasul. La început a făcut asta puţin câte puţin, cu mici acte de cruzime, apoi a devenit tot mai dur. Mi-a spus că a bătut-o de câteva ori cu cravaşa, ca şi cum ar fi fost un cal.

— Nu, nu pot să cred asta, exclamă Sophy dând repede din cap şi gândindu-se că de câte ori provocase mânia lui Julian, el nu răspunsese violent.

— Ai dreptate, nu ai cunoscut-o la început. Nu ai văzut cum s-a schimbat după ce s-a căsătorit cu el. El făcea tot posibilul să-i întemniţeze spiritul şi să-i stingă focul interior, aşa că ea i s-a opus în singurul mod pe care-l avea la dispoziţie, sfidându-l, dar în încercarea ei de a se elibera a devenit desfrânată.

— Unii spun că era mai mult decât atât, că era nebună, îi aminti Sophy, şi dacă asta e adevărat, este cât se poate de trist.

— El a făcut-o să devină aşa.

— Nu, nu îl puteţi învinui pe Ravenwood pentru boala ei. Nebunia de acest fel este ereditară, milord.

— Nu, ripostă Waycott cu înverşunare. Ravenwood este vinovat de moartea ei: dacă nu ar fi fost el, ea ar fi în viaţă astăzi. Merită să plătească pentru crima lui.

— Vorbiţi prostii, milord, spuse Sophy cu răceală. Moartea lui Elizabeth a fost un accident, nu trebuie să lansaţi asemenea acuzaţii nici faţă de mine şi nici faţă de altcineva. Ştiţi la fel de bine ca mine cât de mult rău pot face asemenea lucruri.

Waycott îşi scutură capul de parcă ar fi vrut să iasă dintr-un fel de ceaţă densă şi văpaia din ochi i se mai domoli.

— Ascultă-mă, bolborosi el trecându-şi degetele prin părul blond. Ce neghiob sunt să bat astfel câmpii în faţa ta.

— Trebuie să o fi iubit foarte mult, milord. Sophy descoperi impresionată secretul din spatele acelor acuzaţii nebuneşti.

— Prea mult, mai mult decât iubesc viaţa, mărturisi Waycott pe un ton obosit.

— Îmi pare rău, milord, mai mult decât pot exprima în cuvinte.

— Eşti bună la inimă, Sophy, prea bună, poate, spuse vicontele cu un zâmbet trist. Încep să cred că înțelegi cu adevărat. Nu îți merit blândețea.

— Nu, Waycott, cu siguranţă nu o meriţi, spuse Julian, şi vocea lui tăie ca o sabie întunericul. Întinse mâna şi dădu la o parte mâna lui Sophy de pe mâneca celuilalt bărbat, după care o luă posesiv de braţ, cu brăţara cu diamante strălucind la încheietura ei.

— Julian, te rog, şopti Sophy alarmată de dispoziţia lui, dar el o ignoră, concentrându-se asupra vicontelui.

— Soţia mea are o slăbiciune pentru cei despre care crede că suferă şi nu voi permite nimănui să profite de această slăbiciune, cu atât mai puţin ţie, Waycott. Înţelegi ce vreau să spun?

— Cât se poate de bine. Noapte bună, doamnă, şi mulţumesc, rosti Waycott făcând o plecăciune graţioasă şi dispărând în beznă.

— Serios acum, Julian, nu trebuia să faci o scenă, oftă Sophy.

Julian înjură printre dinţi în timp ce o conducea repede înapoi spre casă.

— Nu era nevoie să fac o scenă? Sophy, cred că nu-ţi dai seama cât de aproape ai fost să mă faci să-mi pierd cumpătul în această seară. Ţi-am spus cât se poate de clar că nu vreau să-l mai vezi pe Waycott, indiferent de situaţie.

— M-a urmat în grădină, ce puteam face?

— Şi de ce Dumnezeu ai ieşit singură în grădină? ripostă Julian.

Întrebarea o făcu să ezite. Nu-i putea spune că încercase să afle informaţii de la lordul Utteridge.

— Era foarte cald în sala de bal, milord. Îşi alese cuvintele cu mare grijă, încercând să rămână cât mai aproape de adevăr, astfel încât să nu fie prinsă cu o minciună umilitoare.

— Ar trebui să ştii că nu e bine să ieşi singură din sala de bal. Nu ai niciun pic de simţ practic, Sophy?

— Nu sunt sigură, milord, dar încep să cred că această căsnicie mi-l consumă destul de mult.

— Aici nu suntem în Hampshire ca să te poţi plimba în siguranţă pe unde doreşti tu.

— Da, Julian.

— De fiecare dată când foloseşti tonul acesta, îmi dau seama că mă găseşti plictisitor, oftă el. Sophy, îmi dau seama că îmi petrec mult timp ţinându-ţi predici, dar zău dacă nu o cauţi cu lumânarea. De ce tot insişti să te pui singură în asemenea situaţii? O faci doar ca să ne dovedeşti amândurora că nu-mi pot controla soţia?

— Nu este nevoie să mă controlezi, milord, spuse Sophy pe un ton distant, dar încep să cred că n-o vei înțelege niciodată. Desigur, simţi nevoia să faci asta din cauza problemelor pe care le-ai avut cu prima ta soţie, dar te pot asigura că oricât de mult ai fi controlat-o, nu ar fi fost de ajuns să o salvezi de la autodistrugere. Nu o puteai controla nici tu şi nici altcineva. Cred că nicio fiinţă umană nu o putea ajuta, aşa că nu trebuie să te învinovățeşti că nu ai putut-o salva.

— La naiba, te-am prevenit că nu vorbesc despre Elizabeth, mormăi Julian strângându-i degetele pe care le aşezase pe umărul lui. Doar atât am să-ţi spun. Dumnezeu ştie că nu am reuşit să o apăr de orice a făcut-o să devină atât de desfrânată, şi poate că ai dreptate. Poate că niciun bărbat n-ar fi reuşit să controleze acest gen de nebunie, dar poţi fi sigură că nu voi pregeta să te apăr pe tine, Sophy.

— Dar eu nu sunt Elizabeth, izbucni Sophy, şi îţi promit că n-o să ajung la azilul de nebuni.

— O ştiu foarte bine, şi îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta, Sophy, dar ai nevoie de protecţie. În anumite feluri eşti prea vulnerabilă.

— Nu este adevărat, pot avea grijă de mine, milord.

— Atunci, dacă te pricepi atât de bine să ai grijă de tine, de ce erai gata să cedezi în fața scenei tragice a lui Waycott? izbucni Julian scos din fire.

— Să ştii că nu minţea. Sunt convinsă că a ţinut foarte mult la Elizabeth. Bineînţeles, nu trebuia să se îndrăgostească de soţia altui bărbat, dar asta nu schimbă faptul că sentimentele lui pentru ea erau autentice.

— Nu am de ce să contest faptul că era fascinat de ea şi crede-mă, nu era singurul. Fără îndoială însă că acţiunile lui din această seară erau doar o uneltite menită să-ţi câştige compasiunea.

— Şi ce e în neregulă cu asta, mă rog? Uneori avem cu toţii nevoie de puţină compasiune.

— La Waycott, acesta ar fi fost primul pas spre ape cât se poate de tulburi. Dacă îi dai cea mai mică ocazie, Sophy, te va mânca de vie. Scopul lui e să te seducă şi să-mi arunce asta în faţă. Oare chiar trebuie să mă exprim mai direct de atât?

— Nu, milord, eşti cât se poate de clar în această privinţă, dar cred că s-ar putea să greșești în ceea ce pliveşte sentimentele vicontelui. În orice caz, îţi jur solemn că nu mă voi lăsa sedusă nici de el şi nici de altcineva. Ţi-am promis deja fidelitate veşnică. De ce nu ai încredere în mine?

— Sophy, nu am vrut să spun că ai cădea de bunăvoie pradă vicleşugului lui! Julian îşi stăpâni o exclamaţie de frustrare.

— Milord, măcar ai putea să-mi accepţi cuvântul dat, insistă Sophy, neluând în seamă eforturile lui conciliatoare.

— La naiba, Sophy, ţi-am spus, nu voiam să înțelegi că…

— Destul! Sophy se opri brusc în mijlocul aleii şi îl forţă şi pe el să se oprească. Vreau să-mi juri că vei avea încredere în mine că nu mă voi lăsa sedusă nici de Waycott, nici de altcineva, îi ceru ea pe un ton hotărât, ridicând privirea spre el. Dacă nu am cuvântul tău, milord, nu am de gând să mai merg un singur pas alături de tine.

— Aşa deci? spuse Julian cu obişnuita lui expresie indescifrabilă pe chip, studiind o vreme faţa lui Sophy la lumina lunii.

— Măcar atâta lucru îmi datorezi, Julian. Este atât de greu pentru tine să rosteşti cuvintele acelea? Atunci când mi-ai dat brăţara şi cartea despre ierburi a lui Culpeper ai pretins că mă respecţi. Ei bine, vreau o dovadă a acelui respect, şi nu mă refer la diamante sau smaralde.

— Eşti necruţătoare când îţi insultă cineva onoarea, observă Julian, cu ochii sclipindu-i nedefinit în timp ce îşi ridica mâna pentru a-i cuprinde bărbia.

— Nu cred că sunt mai necruţătoare decât tine, milord, în cazul în care ţi s-ar pune onoarea la îndoială.

— Ai de gând să o pui la îndoială dacă nu ofer răspunsul pe care îl doreşti? întrebă el, ridicându-şi sprâncenele cu un aer ameninţător.

— Bineînţeles că nu. Nu am nicio îndoială că onoarea ta este nepătată. Vreau doar să mă asiguri că o respecţi în aceeaşi măsură şi pe a mea. Dacă tot ceea ce simţi pentru mine este respect, atunci, pentru Dumnezeu, ai putea să-mi dai o dovadă palpabilă a acestui sentiment.

— Îmi ceri destul de mult, Sophy. Contele tăcu pentru o vreme, privind-o gânditor.

— Nu cer mai mult decât ceri tu de la mine.

— Da, ai dreptate. Julian aprobă din cap fără tragere de inimă, întrucât ceda într-o chestiune destul de importantă. Nu ştiu nicio altă femeie care să argumenteze problema onoarei într-un asemenea mod. De fapt, nu ştiu nicio femeie care se preocupă măcar de această noţiune.

— Poate că un bărbat nu dă atenţie sentimentelor unei femei legate de acest subiect decât atunci când lipsa ei de onoare ameninţă să i-o pună pe a lui în pericol.

— Încetează, te conjur, mă predau, exclamă Julian, ridicând mâna pentru a respinge orice argumente ulterioare. Prea bine, doamnă, jur solemn că voi avea încredere completă în onoarea ta de femeie.

Sophy simţi cum tensiunea dispare din interiorul ei şi zâmbi tremurat, ştiind cât de greu îi fusese lui să facă această concesie.

— Mulţumesc, Julian, şopti ea şi se ridică din impuls pe vârfuri, trecându-şi uşor buzele peste ale lui. Nu te voi trăda niciodată, declară ea sinceră.

— Atunci nu văd de ce nu ne-am înţelege foarte bine, spuse el înconjurând-o cu braţele şi trăgând-o la pieptul său. Apoi îi acoperi buzele cu ale lui cu un gest provocator şi ciudat de insistent. Când Julian îşi ridică într-un final capul, Sophy îi observă privirea inundată de speranţa bine cunoscută.

— Julian?

— Credincioasa mea soţie, cred că ar cam fi vremea să mergem acasă. Am planuri care ne privesc doar pe noi pentru restul serii.

— Chiar aşa, milord?

— Cât se poate de sigur. O luă de braţ şi o conduse către sala de bal cu paşi atât de mari, că Sophy fu nevoită să o ia puţin la fugă pentru a ţine pasul cu el. Cred că ne vom lua rămas-bun chiar acum de la gazda noastră.

Din păcate însă, când trecură pragul casei lor ceva mai târziu, Guppy îi aştepta cu o expresie foarte îngrijorată pe chip.

— Iată-vă, milord. Tocmai mă pregăteam să trimit un lacheu după dumneavoastră la club. Se pare că mătuşa dumneavoastră, Lady Sinclair, s-a îmbolnăvit, iar Miss Rattenbury a trimis de două ori vorbă că are nevoie de ajutorul doamnei noastre.

Capitolul 15

Julian se plimba neliniştit prin dormitorul lui, conştient că insomnia lui se datora în mare parte faptului că Sophy nu se afla alături, în camera ei, acolo unde ar fi trebuit să fie. Îşi trecu o mână prin părul ciufulit, întrebându-se cum de ajunsese în această situaţie, de nu mai putea dormi dacă nu o avea pe Sophy în apropiere.

Se lăsă să cadă în scaunul pe care îl comandase de la Chippendale cel tânăr cu câţiva ani în urmă, când atât el cât şi ebenistul erau pasionaţi de stilul neoclasic. Scaunul constituia o reflexie a idealismului lui din tinereţe, se gândi Julian, pradă unuia dintre rarele lui momentele de introspecţie.

În aceeaşi perioadă, care acum îi părea atât de îndepărtată, moderase dezbateri legate de clasicii greci şi latini până la orele târzii ale nopţii, se implicase în politica liberală radicală a reformelor şi chiar considerase că era necesar să-i împuşte pe bărbaţii care îndrăzneau să pună la îndoială onoarea lui Elizabeth.

Se schimbaseră multe lucruri în ultimii ani, medita el. Rareori mai avusese timp sau chef să poarte dispute despre clasici în ultima vreme. Ajunsese la concluzia că până şi cei mai deschişi la minte liberali nu erau deloc mai puţin corupţi decât conservatorii şi recunoscuse de mult că ideea că Elizabeth ar fi avut vreun pic de onoare era absolut ridicolă.

Îşi plimbă absent mâinile pe braţele de mahon ale scaunului. Îşi dădu seama plin de uimire că o parte din el încă mai reacţiona la motivele pure, clasice ale modelului, aşa cum o parte din el insistase să încerce să scrie câteva versuri pe care să i le trimită lui Sophy alături de brăţară şi de cartea despre ierburi. Versurile însă sunaseră prost şi neîndemânatic.

Nu mai scrisese poezii de când fusese la Cambridge şi din primele

zile petrecute cu Elizabeth, iar dacă era să fie sincer, nu prea avusese niciodată talent la aşa ceva, aşa că după câteva încercări mototolise hârtia în pumn şi o aruncase, hotărându-se să redacteze scurtul bilet care însoţise cadourile lui către Sophy. Cu toate acestea, se părea că nu se terminase, căci în această seară primise şi alte dovezi că o parte din idealismul lui din tinereţe încă mai supravieţuia, deşi făcuse tot posibilul să îl strivească sub greutatea unei viziuni realiste şi cinice asupra lumii. Ceva din sufletul său răspunsese cererii lui Sophy de a-i oferi o dovadă a modului în care el îi respecta simţul onoarei.

Julian se întrebă dacă ar fi trebuit să fie de acord să o lase să îşi petreacă noaptea cu Fanny şi Harriette. Oricum nu ar fi putut să-i influenţeze decizia, reflectă el. Din momentul în care Sophy primise mesajul de la Guppy, fusese de neclintit în hotărârea ei de a merge imediat să vegheze la căpătâiul lui Fanny, iar Julian nu o contrazisese. Şi el era îngrijorat la culme de starea mătuşii lui. Fanny era excentrică, imprevizibilă şi uneori de-a dreptul neruşinată, dar Julian îşi dădu seama că era foarte ataşat de ea. De la moartea bătrânilor lui părinţi, ea era singurul membru al familiei Ravenwood la care ţinea cu adevărat.

După ce primise mesajul, Sophy zăbovise doar cât să-şi schimbe hainele şi s-o trezească pe cameristă. Mary se agitase împachetând câteva lucruri de care avea nevoie în timp ce Sophy înşfăcase lădiţa cu medicamente şi preţiosul ei exemplar din cartea lui Culpeper.

— Aproape că am rămas fără ierburi, i se plânse ea lui Julian în trăsura pe care o comandase să o ducă la casa lui Fanny. Poate că vreunul dintre farmaciştii de pe aici îmi poate furniza nişte muşeţel de bună calitate şi revent turcesc. Ce păcat că bătrâna Bess este atât de departe! Ierburile ei sunt, fără îndoială, cele mai de încredere.

La Fanny fusese întâmpinată de o Harriette extrem de zăpăcită. Vederea lui Harriette, de obicei atât de placidă, pradă unei asemenea nelinişti îl făcu pe Julian să îşi dea seama cât de bolnavă trebuia să fie mătuşa lui.

— Slavă Domnului că eşti aici, Sophy, am fost atât de îngrijorată!

Am vrut să trimit după doctorul Higgs, dar Fanny nici nu vrea să audă. Zice că e un şarlatan şi că nu-i va permite să treacă pragul odăii ei. Nu o pot învinui, având în vedere că omul pierde mai mulţi pacienţi decât salvează. Pe scurt, nu am ştiut ce să fac în afară de a te chema pe tine. Sper că nu te superi.

— Sigur că nu mă supăr, mă duc imediat la ea, Harry. Sophy îşi luă în grabă rămas-bun de la Julian şi o porni la fugă pe scări, în timp ce lacheul o urma îndeaproape cu lădiţa cu medicamente.

Harriette se întoarse spre Julian, care stătea în continuare în picioare pe hol, şi îl privi neliniştită.

— Îți mulțumesc că i-ai permis să vină la o oră atât de târzie.

— Nu aş fi putut să o opresc nici dacă aş fi vrut să fac asta. În plus, ştii că ţin la Fanny. Vreau să fie cât mai bine îngrijită şi sunt de acord cu ea în privinţa doctorului. Singurele leacuri pe care le ştie Higgs sunt să-ți ia sânge şi să-ți dea purgative.

— Mi-e teamă că ai dreptate, oftă Harriette. Niciodată nu am crezut prea mult în efectele luării de sânge şi crede-mă, sărmana Fanny nu mai are nevoie de alte purgative, căci a trecut prin destule astfel de tratamente graţie acestei infame indispoziţii pe care a căpătat-o. Asta face ca Sophy şi ierburile ei să fie singura soluţie rămasă.

— Sophy se pricepe foarte bine la ierburi, o linişti Julian, şi pot să îți spun asta din proprie experienţă. Am cel mai sănătos şi în formă personal din oraş în acest sezon.

— Da, ştiu, şi personalul nostru este într-o stare de sănătate foarte bună datorită recomandărilor ei, spuse Harriette zâmbind distrată la auzul remarcii pline de umor. Şi reumatismul meu s-a ameliorat considerabil de când am început să folosesc rețeta dată de Sophy. Ce ne-am face fără ea acum, milord?

— Nu ştiu, murmură Julian, simţindu-se prins pe picior greşit.

Douăzeci de minute mai târziu, Sophy apăru din nou în capul scărilor pentru a-i informa pe toţi că, după părerea ei, indispoziţia lui Fanny fusese provocată de peştele stricat pe care îl mâncase la

cină şi că avea nevoie de câteva ore să o trateze şi să-i monitorizeze evoluţia.

— Cu siguranţă voi rămâne aici peste noapte, Julian.

Ştiind că nu mai era nimic de făcut, Julian se întorsese acasă cu trăsura. Sentimentul de nelinişte se instalase de îndată ce îi permisese lui Knapton să se retragă şi sfârşise pregătirile pentru a se urca într-un pat gol. Tocmai se întreba dacă nu ar fi fost mai bine să coboare în bibliotecă şi să găsească o carte plictisitoare de citit, când îşi aminti de inelul negru. Preocupat de faptul că o descoperise pe Sophy în grădină cu Waycott şi de boala lui Fanny, uitase pentru o vreme de nenorocitul de inel. Cu toate acestea, Daregate avea dreptate, trebuia să scape imediat de el. Julian se hotărî să-l scoată din micuţa casetă cu bijuterii a lui Sophy. Numai gândul că se afla în posesia ei îi dădea fiori. Era mult prea probabil ca ea să cedeze impulsului de a-l purta din nou.

Julian luă o lumânare şi se îndreptă spre uşa de legătură dintre camere. Dormitorul lui Sophy părea gol şi singuratic fără prezenţa ei şi asta îi indică măsura în care se obişnuise să o aibă în viaţa lui. Absenţa ei era mai mult decât destul ca să-l facă să-i înjure pe toţi negustorii de peşte stricat. Dacă nu ar fi fost boala lui Fanny, acum ar fi făcut dragoste cu soţia lui cea încăpăţânată, blândă, pasională şi onorabilă.

Julian merse la măsuţa de toaletă şi deschise capacul casetei cu bijuterii, studiind câteva momente colecţia sărăcăcioasă de giuvaieruri. Singurul obiect de valoare de acolo era brăţara pe care i-o dăduse el, aşezată la loc de cinste pe căptuşeala de catifea roşie. Julian hotărî că la brăţară mergeau şi nişte cercei asortaţi. Privirea îi căzu apoi asupra inelului negru din colţul casetei, aşezat pe o bucăţică de hârtie împăturită. Doar văzându-l, se simţi cuprins de mânie. Sophy ştia că inelul îi fusese dat surorii ei de un crai fără inimă care nu se sfia să seducă femei inocente, dar nici măcar ea nu îşi putea închipui cât de periculos era acel cerc de metal şi ce reprezenta. Julian introduse mâna în casetă şi luă inelul, iar degetele

îi atinseră în trecere hârtia împăturită de dedesubt. Încercând un nou sentiment de stânjeneală, o luă şi o despături. Trei nume erau scrise pe ea: Utteridge, Varley şi Ormiston. Mintea îi fu năpădită de o furie copleşitoare.

— Chiar va fi bine? întrebă Harriette. Aşezată la căpătâiul lui Fanny, studia neliniştită faţa palidă a prietenei ei. După ore întregi de vomitat şi dureri de stomac, Fanny căzuse epuizată într-un somn adânc.

— Cred că da, spuse Sophy amestecând câteva fire de ierburi într-un pahar cu apă. A dat afară cea mai mare parte a mâncării stricate pe care o avea în stomac şi, după cum poţi vedea, nu mai simte nicio durere. O să stau de veghe până dimineaţă, dar criza a trecut, sunt aproape sigură. Certitudinea nu e totuşi de sută la sută.

— Stau şi eu aici cu tine.

— Nu este nevoie să faci asta, Harry, te rog, mergi să dormi puţin. Eşti la fel de epuizată ca Fanny.

— Prostii, bodogăni Harriette, respingând cu un gest al mâinii sfatul primit. N-aş putea să dorm ştiind că Fanny ar mai putea fi încă în pericol.

— Îi eşti o prietenă foarte bună, Harry. Fanny este foarte norocoasă să te aibă alături.

— Nu, nu, e invers, Sophy, eu sunt norocoasă să o am pe Fanny ca prietenă. Este lumina vieţii mele, singura persoană din lume căreia îi pot spune orice, indiferent cât de prostesc sau inteligent. Este persoana cu care pot împărtăşi cea mai mică bârfă la fel de bine ca cele mai mari veşti. În prezenţa ei pot plânge sau râde şi ocazional îmi permit să-mi fac de cap alături de ea bând puţin cam prea mult vin de Xeres.

Sophy se aşeză într-un scaun de cealaltă parte a patului şi o privi atent pe Harriette, înţelegând dintr-odată.

— Ea este acea persoană de pe faţa pământului cu care poţi fi liberă.

— Da, ai atâta dreptate! Este persoana cu care pot fi liberă, repetă Harriette arborând pentru o clipă un zâmbet strălucitor şi atingând mâna nemişcată a lui Fanny care zăcea pe cuvertura brodată.

Sophy urmări cu privirea micul gest şi simţi dragostea emanată de el. Şi ea tânjea după acelaşi lucru şi se gândi atunci la relaţia ei cu Julian.

— Eşti foarte norocoasă, Harry, murmură ea. Nu cred că există mulţi oameni căsătoriţi care să aibă o legătură la fel de strânsă ca aceea dintre tine şi Fanny.

— Ştiu. Este trist, dar în acelaşi timp nu e greu de priceput. Cum ar putea un bărbat şi o femeie să se înţeleagă aşa cum mă înţeleg eu cu Fanny? întrebă Harriette simplu.

Sophy îşi împreună mâinile în poală.

— Poate că această înţelegere completă nu este necesară dacă există dragoste adevărată, respect reciproc şi o tendinţă spre toleranţă, opina ea.

— Asta speri să găseşti la Ravenwood, draga mea? o întrebă Harriette pe un ton molcom, aruncându-i însă o privire aspră.

— Da.

— După cum am mai spus, este un bărbat bun, atât cât poate fi un bărbat, însă nu ştiu dacă îţi poate oferi ce îţi doreşti. Eu şi Fanny am privit neputincioase cum Elizabeth a stins în el majoritatea calităţilor pe care se pare că tu le cauţi. Eu una nu sunt convinsă că vreun bărbat poate oferi unei femei lucrurile de care aceasta are cu adevărat nevoie.

— Este soţul meu şi îl iubesc, replică Sophy, încleştându-şi cu mai multă putere mâinile în poală. Nu pot nega faptul că este arogant şi încăpăţânat şi că uneori poate fi extrem de dificil, dar, aşa cum spui şi tu, este un bărbat bun şi onorabil, care îşi ia în serios responsabilităţile. Nu m-aş fi căsătorit cu el dacă nu aş fi fost sigură măcar de atâta lucru. La un moment dat mă gândeam chiar să nu mă mărit deloc.

— Căsătoria este o aventură cât se poate de riscantă pentru o

femeie, observă Harriette, dând din cap cu înţelegerea unei prietene.

— Ei bine, mi-am asumat riscul şi într-un fel sau altul, sper că voi găsi un mod de a o face să funcţioneze. Sophy zâmbi uşor amintindu-şi de scena dintre ea şi Julian de mai devreme din grădină. Tocmai când sunt aproape convinsă că totul este în zadar, Julian îmi aruncă o rază de lumină şi îmi regăsesc entuziasmul să continui aventura.

Fanny se mişcă şi deschise ochii undeva înainte de zorii zilei. Privi întâi la Harriette, care sforăia încetişor în cel mai apropiat scaun, şi îi zâmbi cu profundă afecţiune. Apoi se întoarse şi o văzu pe Sophy, care căsca frântă de oboseală.

— Văd că am fost bine îngrijită de îngerii mei păzitori, remarcă Fanny pe un ton slab, dar părând să fie din nou ea însăşi în toate celelalte privinţe. Mi-e teamă că a fost o noapte lungă pentru amândouă, îmi cer scuze pentru asta.

— Să înţeleg că te simţi mai bine acum? râse Sophy, şi se ridică în picioare întinzându-se.

— Cu mult mai bine, deşi jur că nu mai mănânc vreodată sos rece de calcan, spuse Fanny proptindu-se în capul oaselor şi luându-i mâna lui Sophy. Nu-ţi pot mulţumi destul pentru bunătatea pe care mi-ai arătat-o, scumpo. Te-am pus în faţa unei boli atât de neplăcute! Nu înţeleg de ce nu am putut să sufăr şi eu de ceva mai rafinat, cum ar fi nebunia sau tulburările nervoase.

Sforăitul din celălalt scaun se opri dintr-odată.

— Tu, draga mea Fanny, murmură Harriette dezmeticindu-se, nu ai cum să suferi de nebunie sau de ceva similar. Cum te simţi acum? continuă ea, aplecându-se pentru a lua mâna pacientei într-a sa. Am tras o sperietură pe cinste. Te rog să nu mai faci asta.

— Voi încerca să nu repet incidentul, promise Fanny.

Sophy observă emoţia nedisimulată din expresiile celor două femei şi se simţi confuză. Deodată îşi dădu seama că afecţiunea dintre Fanny şi Harriette mergea dincolo de limitele prieteniei şi decise că era momentul să plece. Nu era sigură că înţelegea prea bine

legătura strânsă dintre mătuşa lui Julian şi însoţitoarea ei, dar era sigură că trebuia să le acorde puţină intimitate. Se ridică şi începu să-şi rânduiască ierburile în cufăraşul cu medicamente.

— Te-ar deranja dacă l-aş ruga pe majordomul tău să aducă trăsura în faţă? o întrebă pe Fanny.

— Scumpa mea Sophy, dar trebuie să iei micul dejun, interveni Harriette. Nu ai dormit deloc şi pur şi simplu nu poţi pleca din această casă fără să te hrăneşti.

— Dacă mă grăbesc, o să reuşesc să iau micul dejun cu Julian, spuse Sophy privind la pendulă.

O jumătate de oră mai târziu, Sophy intră în dormitorul ei, căscă din nou şi decise că patul o atrăgea mult mai mult decât micul dejun. Nu se mai simțise în viaţa ei atât de epuizată. O expedie pe Mary din cameră, asigurând-o că nu avea nevoie de ajutor, şi se aşeză la măsuţa de toaletă. Noaptea petrecută în scaun nu prea reuşise să-i tempereze tendinţa spre dezordine, se gândi ea, privindu-se cu un ochi critic. Părul era un dezastru. Întinse mâna spre peria cu montură de argint şi privirea îi fu atrasă de sclipirea unor diamante. Se încruntă, uimită să descopere că lăsase capacul casetei cu bijuterii deschis. Se grăbise grozav în noaptea precedentă, aşa că din greşeală uitase să închidă caseta după ce îşi scosese brățara cu diamante şi o aşezase înăuntru.

Sophy începu să închidă capacul, dar în acea clipă constată îngrozită că inelul negru şi bucățica de hârtie cu cele trei nume dispăruseră.

— Asta cauţi, Sophy?

Auzind întrebarea lui Julian, rostită pe un ton tece, Sophy sări în picioare şi se întoarse repede, la timp pentru a vedea că Ravenwood stătea în pragul uşii dintre cele două dormitoare. Purta pantaloni şi perechea lui preferată de cizme până la genunchi, bine lustruite. Ținea într-o mână inelul de metal negru şi în cealaltă, o bucată de hârtie care îi păru cunoscută.

Sophy se uită lung la inel, apoi la ochii lui Julian, care străluceau

ca două nestemate, simţind cum o cuprinde spaima.

— Nu înţeleg, domnul meu. De ce mi-ai luat inelul din caseta pentru bijuterii? Cuvintele îi păreau curajoase şi calme, dar tonul pe cate le rostise nu-i reflecta nicidecum trăirile. Simţi cum i se înmuiau genunchii odată ce conştientiza semnificaţia faptului că Julian găsise lista cu numele.

— Este mult de povestit ca să explic de ce am luat inelul, dar înainte să încep, ai putea să-mi spui cum se simte Fanny.

— Mult mai bine, bolborosi Sophy înghiţind în sec.

El dădu din cap şi intră în cameră, după care se aşeză pe scaunul de lângă fereastră, punând inelul şi bucata de hârtie pe măsuţa de lângă el. Lumina zorilor se reflecta leneşă pe metalul negru.

— Excelent. Eşti o soră de caritate desăvârşită, doamnă. Şi acum că această problemă s-a rezolvat, nu te mai poate distrage nimic de la a-mi spune exact ce faci cu această listă de nume.

Sophy se lăsă să cadă din nou în scaunul de la măsuţa de toaletă şi îşi împreună mâinile în poală. Căută disperată o soluţie pentru ieşirea din această situaţie total neaşteptată, dar mintea îi era obosită după lunga noapte de nesomn.

— Să înţeleg că iar eşti supărat pe mine?

— Iar? făcu el, ridicând din sprânceană în felul lui intimidant. Cum ar veni, sunt supărat pe tine în cea mai mare parte a timpului?

— Aşa se pare, milord, spuse Sophy nefericită. De fiecare dată când cred că am mai făcut un pas înainte în relaţia dintre noi, se întâmplă ceva şi distruge totul.

— Şi a cui este vina, Sophy?

— Nu mă poţi blama pentru toate necazurile, replică ea simţind că se apropia de capătul răbdării. Era prea mult. Poate că nu vei lua asta în considerare, dar aş vrea să-ţi aduc aminte că am avut parte de o noapte lungă şi grea. Nu am dormit aproape deloc şi chiar nu sunt pregătită pentru un interogatoriu. Crezi că am putea amâna această discuţie până când trag şi eu un pui de somn?

— Nu, Sophy, nu vom amâna această discuţie niciun minut. Nu

ştiu dacă te consolează, dar te informez că pornim de pe poziţii egale, pentru că nici eu nu am dormit prea mult azi-noapte. Mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului încercând să mă lămuresc de unde ai făcut rost de această listă şi prin ce mijloace şi de ce ai făcut legătura între listă şi inel. Ce Dumnezeu crezi că faci? Cât de multe ştii despre aceşti bărbaţi şi ce naiba ai de gând să faci cu informaţiile pe care le deţii despre ei?

Sophy îi aruncă o privire precaută. Ceva din modul în care îşi formulase întrebările îi sugeră că ştia la fel de multe ca ea despre inel şi despre listă, dacă nu chiar mai multe.

— Ţi-am explicat că inelul i-a fost dat surorii mele.

— Asta ştiu deja. Şi lista cu numele?

— Dacă îţi spun de listă, mă tem că vei fi şi mai supărat decât eşti deja, domnul meu.

— Nu ai de ales. De unde ai lista cu numele?

— De la Charlotte Featherstone. Nu mai avea rost să nege acum. Nu se pricepuse niciodată să mintă, iar în acea dimineaţă se simţea pur şi simplu prea epuizată ca să născocească o minciună. În plus, era evident că Julian ştia deja prea multe.

— Featherstone, la naiba! Trebuia să mă gândesc! Spune-mi, draga mea, crezi că îţi va mai rămâne vreo fărâmă de reputaţie odată ce se află că socializezi cu o demimondenă, sau pur şi simplu nu îţi pasă de circul care se va crea în jurul tău când se va răspândi zvonul?

— Nu am vorbit direct cu ea, se apără Sophy privindu-şi mâinile. O prietenă de-a mea i-a trimis mesajul meu şi domnişoara Featherstone mi-a răspuns cât se poate de discret. De fapt e chiar foarte agreabilă, Julian. Probabil mi-ar plăcea să o am ca prietenă.

— Şi ea te-ar găsi fără îndoială extrem de amuzantă, spuse Julian brutal. Ai fi o sursă infinită de distracţie pentru una atât de blazată ca ea. Şi ce fel de mesaj i-ai trimis?

— Am vrut să ştiu dacă a mai văzut înainte un inel ca acesta şi dacă da, cine îl purta, răspunse Sophy susţinându-i brav privirea.

Toate acestea sunt legate de proiectul despre care ţi-am spus.

— Şi despre ce proiect este vorba? întrebă el.

— Văd că nici măcar nu mă asculţi în cea mai mare parte a timpului. Mă refer la proiectul despre care am spus că mă va ține ocupată ca să nu-ţi stau în cale. Te-am informat că aveam de gând să îmi urmăresc interesele, îţi aduci aminte? Ţi-am spus că voi fi genul de soție pe care ţi-o doreşti, că voi sta departe de tine şi că nu-ţi voi mai crea probleme? Ţi-am promis asta după ce ai declarat ritos că nu te interesau dragostea şi afecţiunea mea.

— La naiba, Sophy, nu am spus niciodată asta. M-ai înțeles greşit.

— Nu, milord, nu te-am înțeles greşit.

— Să dea naiba dacă o să reuşeşti să-mi distragi atenţia, mormăi Julian înăbuşindu-şi o înjurătură. Ne vom întoarce mai târziu la acest subiect, dar acum mă interesează doar ce ai aflat despre inel.

— În urma unor cercetări în biblioteca lui Lady Fanny, am reuşit să descopăr că inelul era purtat, după toate aparenţele, de membrii unei societăţi secrete.

— Ce fel de societate secretă, Sophy?

— Am impresia că deja cunoşti răspunsul la această întrebare, milord. Era o societate ai cărei membri se pare că profitau de femei. Odată ce am stabilit asta, am apelat la Charlotte Featherstone pentru a afla informaţii despre bărbaţii care ar fi putut face parte din acest club. Am presupus că se mişca în anumite cercuri din înalta societate unde ar fi avut ocazia să-i întâlnească pe aceşti indivizi şi am avut dreptate. Ştia de trei bărbaţi care purtaseră la un moment dat inelul în prezenţa ei.

— Doamne păzeşte! exclamă Julian mijindu-şi ochii. Încerci să îl găseşti pe iubitul Ameliei, nu-i aşa? Trebuia să mă gândesc la asta. Pentru numele lui Dumnezeu, şi ce ai de gând să faci când dai de el?

— Îl voi distruge din punct de vedere social.

— Poftim? îngăimă Julian interzis.

— În mod evident este unul dintre acei vânători în legătură cu care m-ai avertizat, Julian, explică Sophy fâţâindu-se pe scaun. Este

unul dintre membrii acestei societăţi care profită de femei tinere. Bărbaţii de genul ăsta ţin la statutul lor social mai mult ca la orice, nu? Nu sunt nimic fără el, pentru că în lipsa lui nu ar putea avea acces la prada lor. În măsura posibilităţilor, am de gând să-l privez de relaţii pe cel care i-a dat inelul surorii mele.

— Dumnezeule, jur că această cutezanţă a ta mă lasă fără cuvinte. Nu ai nici cea mai vagă idee despre pericolul care te paşte, nu-i aşa? Nu ai nici cea mai vagă idee cu ce te confrunţi! Cum de poţi fi atât de pricepută la lucruri atât de oculte precum ierburile tale şi totuşi atât de neghioabă în privinţa unor chestiuni care ţi-ar pune reputaţia şi poate chiar viaţa în primejdie?

— Julian, nu este niciun risc la mijloc, îţi promit, spuse Sophy aplecându-se în faţă în tentativa de a-l convinge. Am de gând să procedez cu precauţie. Planul meu este să-i întâlnesc pe rând pe cei trei bărbaţi de pe listă şi să-i interoghez.

— Să-i interoghezi? Dumnezeule, să-i interoghezi!

— Cât se poate de subtil, desigur.

— Desigur, încuviinţă Julian din cap, nevenindu-i să creadă ce auzea. Sophy, lasă-mă să-ți spun că te pricepi la fel de mult la subterfugii cât mă pricep eu la brodat. În plus, cei trei bărbaţi de pe listă sunt nişte ticăloşi notorii, nişte crai de cea mai joasă speţă, care trişează la cărţi, seduc orice femeie le pică pe mână şi au un simţ al onoarei la fel de viguros ca acela al unui câine corcit. De fapt, cred că ar fi mai corect dacă aş spune că onorabilitatea câinelui este superioară. Şi tu te-ai gândit să-i interoghezi pe ăştia trei?

— Plănuiesc să folosesc deducţia logică pentru a hotărî care dintre ei este vinovatul.

— Oricare dintre ăştia trei te-ar face bucăţele fără să stea pe gânduri şi ţi-ar ruina reputaţia înainte să îl poţi distruge tu pe el, o avertiză Julian cu vocea plină de furie.

— Nu văd cum ar putea face asta atâta vreme cât sunt atentă, spuse Sophy ridicându-şi bărbia.

— O, Doamne, ţine-mă, bodogăni Julian printre dinţi. Am de a

face cu o nebună.

Asta o făcu pe Sophy să îşi piardă şi bruma de stăpânire de sine care îi mai rămăsese. Sări în picioare şi se uită în jur, căutând cel mai apropiat obiect solid. Îşi încleşta degetele pe lebăda de cristal de pe măsuţa de toaletă.

— Să te ia naiba, Julian, nu sunt nebună. Elizabeth era nebună. Poate că sunt prostuţă şi naivă, aşa cum mă vezi tu, dar cel puţin nu sunt nebună. Pentru Dumnezeu, te voi forţa să nu mă mai confunzi cu prima ta soţie, chiar de ar fi ultimul lucru pe care îl fac în viaţa asta. Zicând acestea, aruncă bibeloul spre el cu toată puterea. Julian, care se ridicase de îndată ce ea îşi începuse tirada, de-abia reuşi să se ferească de micul proiectil, care îi trecu pe lângă umăr şi se sparse de peretele din spatele lui. Contele parcurse camera din trei paşi mari, neluând în seamă zgomotul.

— Nu te teme, doamnă, rosti el pe un ton aprig în timp ce o luă în braţe. Nu este niciun pericol să te confund cu Elizabeth. Ar fi imposibil. Crede-mă, Sophy, eşti unică. Eşti un paradox în atâtea privinţe încât nici nu te pot descrie, şi ai perfectă dreptate, nu eşti nebună, eu sunt cel care începe să înnebunească aici.

Se îndreptă furios spre pat şi o aruncă fără prea multe menajamente pe cuvertură. În timp ce ea se zvârcolea, eliberându-şi părul din legături, el se aşeză pe marginea patului şi începu să îşi smucească cizmele din picioare.

— Ce crezi că faci? ţipă Sophy.

— Ce ţi se pare că fac? încerc să găsesc singurul leac util pentru suferinţa mea, spuse el, ridicându-se şi descheindu-şi pantalonii.

Ea se holbă şocată la el observând că era deja complet excitat. Îşi veni în fire şi începu să se zbată ca să fugă pe cealaltă parte a patului, dar Julian întinse mâna şi şi-o înfăşură în jurul încheieturii ei, tăindu-i efectiv retragerea.

— Nu doamnă, încă nu pleci.

— Doar nu ai de gând să… să te culci acum cu mine, Julian, se răsti Sophy, suntem în mijlocul unei discuţii.

— Nu mai are rost să discutăm, nu eşti în apele tale şi nici eu nu sunt, se pare. Prin urmare, cred că vom încerca un alt mod de a pune capăt acestei conversaţii neplăcute şi dacă nu reuşim să obţinem altceva prin asta, măcar aş putea să-mi asigur şi eu puţină linişte.

Capitolul 16

Sophy privea cum ultimele haine ale lui Julian cădeau pe podea, iar în inima ei se ducea o luptă între dragoste şi furie mocnită. Îşi menţinu strânsoarea asupra încheieturii ei cât termină să se dezbrace, apoi o răsturnă pe spate. Se ridică gol deasupra ei, ţinând-o prizonieră între mâinile lui puternice, cu ochii sclipindu-i, în timp ce chipul lui purta urmele celei mai profunde stări de excitare masculină.

— O să îţi spun asta o singură dată, rosti el începând să o dezbrace, nu te-am confundat niciodată cu Elizabeth. Faptul că ţi-am zis spus că eşti nebună nu a fost decât o figură de stil, nimic mai mult, nu am vrut să te jignesc. Cu toate acestea, trebuie să înţelegi că nu îţi pot permite să îţi duci la îndeplinire răzbunarea.

— Nu mă poţi opri, milord.

— Ba da, Sophy, pot şi o voi face, mormăi el trăgându-i rochia în jos, deşi înţeleg foarte bine de ce eşti atât de sceptică în această privinţă. Până acum ţi-am dat puţine motive să mă crezi în stare de a-mi îndeplini toate atribuţiile de soţ. Ai făcut furori prin oraş, nu-i aşa? Iar eu, biată creatură supusă greşelii, se pare că sunt întotdeauna cu câţiva paşi în urma ta, încercând cu disperare să te prind. Ei bine, toată urmărirea asta nebunească a luat sfârşit, draga mea.

— Mă ameninţi, Julian?

— Deloc. Îţi explic doar că în sfârşit ai mers prea departe. Nu trebuie să-ţi faci griji, însă, ai cuvântul meu că voi face tot ce este nevoie ca să te protejez, îi promise el desfăcându-i panglicile cămăşuţei plisate din batist.

— Nu am nevoie de protecţia ta, milord. Mi-am învăţat bine lecţia. Soţii şi soţiile din înalta societate trebuie să meargă fiecare pe

drumul lui. Nu trebuie să te amesteci în viaţa mea şi nici eu în a ta. Te-am informat că sunt dispusă să trăiesc după codurile impuse de aşa-zisa societate aleasă.

— Asta este o neghiobie şi o ştii prea bine. Dumnezeu mi-e martor că nu te-aş putea ignora nici dacă aş vrea asta, spuse el dându-i jos şi ultimele haine şi oprindu-se să îşi plimbe privirea înflăcărată peste trupul ei. Or, draga mea Sophy, nu doresc câtuşi de puţin să te ignor.

Ea simţi dorinţa lui flămândă şi răspunsul pătimaş al propriului trup şi îi dădu dreptate. Cel puţin în pat, niciunul nu-l putea ignora pe celălalt.

— Nu cred că vrei să mă baţi, declară ea cuprinsă de o bănuială bruscă, în timp ce mâna lui îi mângâia rotunjimea coapsei.

— Nu? zâmbi Julian ştrengăreşte, la fel de senzual ca mişcările mâinilor lui pe trupul ei. Ar putea fi interesant să te bat, urmă el, strângându-i uşor şezutul.

— Nu, clătină Sophy din cap cu sobrietate, tulburată de atingerea lui. Nu eşti genul care să îşi piardă controlul de dragul sentimentelor şi să recurgă la violenţă împotriva unei femei. I-am spus-o şi lordului Waycott când a pretins că ţi-ai bătut prima soţie.

— Sophy, nu vreau să discut nici despre Waycott şi nici despre prima mea soţie acum, mormăi Julian, şi zâmbetul atât de atrăgător îi dispăru subit. Îşi aplecă fruntea pentru a-i cuprinde cu dinţii un sfârc întărit în timp ce degetele mângâiau peticul de păr mătăsos de sub curba blândă a pântecului ei.

— Şi totuşi, deşi am certitudinea că nu ai pune cravaşa pe mine, continuă Sophy fără suflare simţind cum degetul lui îi separa buzele cu infinită grijă, îmi dau seama că nu te-ai sfii să te foloseşti de alte mijloace pentru a… pentru a te asigura că fac ceea ce vrei tu.

— S-ar putea să ai dreptate, recunoscu Julian, nepărând să se preocupe prea mult de logica ei. Îi sărută gâtul, curba umărului şi în sfârșit buzele. Insistă asupra gurii ei pentru o bună bucată de vreme, până când o simţi cum începea să geamă şi să se agate de el, apoi îşi ridică uşor capul ca să-i întâlnească privirea. Eşti îngrijorată de

tacticile pe care le-aş putea folosi pentru a te convinge să-mi urmezi sfatul, draga mea?

— Să nu crezi că mă poţi controla în acest fel, milord, se răţoi ea încruntându-se. Făcea eforturi să gândească, însă trupul ei se concentra doar asupra plăcerii pe care o primea din mâinile lui.

— În ce fel? o iscodi el introducând adânc două degete în interiorul ei şi desfăcându-le foarte încet, până când o descoperi complet.

— Aşa, icni Sophy crispându-se de plăcere.

— Niciodată. Nu aş îndrăzni să cred că sunt un amant atât de priceput încât chiar să te conving să renunţi la toate principiile tale mărețe, murmură el în timp ce îşi retrăgea chinuitor de încet degetele. Ah, draga mea, curgi asemenea mierii pentru mine.

— Julian?

— Priveşte-mă, şopti el. Uită-te cât de viguros şi pregătit sunt pentru tine. Ştiai că simplul tău miros e destul să trezească aşa ceva în trupul meu? Atinge-mă.

Ea oftă, tânjind să îl atingă, incapabilă să reziste chemării lui senzuale, iar când degetele ei îi încercuiră membrul gros, îl simţi pulsând în semn de răspuns.

— Tot nu cred că este un mod potrivit de a ne rezolva problemele, milord, observă ea adulmecându-i pieptul.

— Nu mai vorbi, Sophy, o să discutăm mai târziu, spuse el ridicându-se în capul oaselor şi aşezându-şi mâinile pe talia ei. O ridică şi o aşeză în aşa fel încât să îngenuncheze cu faţa spre el.

— Desfă-ţi picioarele, iubito, şi urcă pe mine. Voi fi armăsarul tău şi tu vei putea controla pasiunea amândurora.

Sophy se agăţă de umerii lui cu ochii măriţi, în timp ce se obişnuia cu noua poziţie. Apoi căpătă curaj simţind bărbăţia lui atingându-i moliciunea. În mod hotărât îi plăcea această poziţie. Era grozav să fie ea deasupra.

— Da, Julian, o, da, te rog.

— Poţi să iei cât de mult sau de puţin doreşti, oricât de încet sau

de repede, sunt la ordinele tale.

O străbătu o plăcere supremă când îşi dădu seama că ea era cea care putea decide ritmul. Se coborî încet de-a lungul membrului, savurând mişcarea lentă. Auzi gemetele lui înăbuşite de dorinţă şi îşi încleşta şi mai puternic mâinile pe umerii lui.

— Julian.

— Eşti atât de frumoasă în pasiunea ta, şopti el încordat. Eşti diafană şi îmbujorată şi atât de doritoare să mi te dărui complet, spuse el acoperindu-i gâtul cu sărutări umede în timp ce ea continua să se lase în jos până îl cuprinse în totalitate.

Sophy aşteptă o clipă, lăsându-şi trupul să se obişnuiască cu el şi simţind cum se contractă în jurul lui, apoi începu să se mişte, precaută la început.

— Da, draga mea, doamnă. O, Dumnezeule, da!

Simţi cum Julian începe să crească în interiorul ei, părând că-l strângea ca într-o menghină. Se încleşta de trupul lui şi îi zgârie umerii cu unghiile în timp ce ochii i se închiseră pradă unei tensiuni delicioase. Se concentră să găsească ritmul perfect care avea să aducă după sine acea eliberare sălbatică şi înălţătoare. Nimic nu mai conta în acel moment în afara bucuriei de a putea simţi ea însăşi plăcere în timp ce îi producea plăcere lui Julian. Se simţea infinit de puternică, plină de acea singulară forţă feminină.

— Vorbeşte-mi despre dragostea ta, Sophy, spune-mi cuvintele acelea, o îndemnă Julian pe un ton dulce, convingător şi insistent. Am nevoie de ele. A trecut atâta vreme de când le-ai rostit ultima dată! Îmi oferi atât de mult, micuţo, oare nu îmi poţi oferi câteva cuvinte atât de simple? O să le păstrez cu sfinţenie pentru totdeauna.

Sophy începu să simtă nişte furnicături fierbinţi traversând-o şi se trezi dincolo de raţiune şi de gândire, dincolo de orice alt lucru în afara propriilor emoţii. Cuvintele pe care le căuta el i se iviră firesc pe buze.

— Te iubesc, te iubesc din tot sufletul, Julian, şopti ea.

Începu să tremure spasmodic, purtată ca de o maree glorioasă de

micii fiori ai apogeului. Undeva departe auzi mârâitul lui Julian în chip de răspuns şi simţi cum muşchii umerilor lui se crispară, după care se revărsă forţa zguduitoare a extazului său.

Preţ de o clipă statură suspendaţi într-un tărâm în afara timpului unde nimic nu putea interveni în intimitatea atât de pură a uniunii lor. Apoi, cu un geamăt adânc de satisfacţie, Julian se prăbuşi înapoi pe perne, culcând-o pe Sophy pe pieptul lui.

— Să nu te mai gândeşti niciodată că te-aş putea confunda cu Elizabeth, spuse el fără să deschidă ochii. Cu ea nu aveai parte de linişte, satisfacţie sau bucurie în nicio împrejurare, nici măcar… nu contează, nu mai are nicio importanţă. Crede-mă însă că nu oferea nimic din ea însăşi. Lua totul şi apoi venea să mai ceară, în timp ce tu te dăruieşti complet, draga mea. Este ca o vrajă absolut specială. Nu cred că îţi poţi da seama cum este să primeşti ceea ce oferi tu cu atâta generozitate.

Erau cele mai multe cuvinte pe care le rostise în legătură cu prima lui soţie, dar Sophy decise că nici nu voia să audă mai multe. Julian era al ei acum, între ei exista o legătură indisolubilă şi dacă bănuielile care-i înmuguriseră în ultima săptămână se adevereau, chiar purta în ea o parte din el.

Sophy îşi încrucişa braţele pe piept şi privi în jos la el.

— Îmi pare rău că am aruncat cu lebăda în tine.

— Sunt convins că în anii următori vor mai exista ocazii când va trebui să-mi reaminteşti că poţi avea, ca orice femeie, crize de furie, spuse el deschizând un ochi şi zâmbindu-i răutăcios.

— Nu aş vrea să devii prea mulţumit de tine însuţi, domnul meu, ganguri ea inocentă, făcând ochii mari.

— Sunt convins că mă vei salva de la o asemenea soartă. Julian îşi împleti degetele în părul ei şi o trase aproape de el, după care o sărută scurt şi apăsat, dându-i drumul.

— Acum, doamnă, că suntem amândoi mai calmi, ar fi momentul să încheiem discuţia începută mai devreme, rosti el cu o privire serioasă.

O mare parte din plăcerea leneşă a lui Sophy dispăru pe măsură ce realitatea revenea în actualitate.

— Julian, nu mai e nimic de spus în această privinţă, trebuie să-mi continui cercetările.

— Nu, spuse el pe un ton blând, nu îţi pot permite asta, este prea periculos.

— Nu mă poţi opri.

— Ba da, pot şi o voi face. M-am hotărât. Te vei întoarce la Ravenwood mâine.

— Nu mă întorc la Ravenwood! strigă Sophy şocată şi furioasă, îndepărtându-se de el şi târându-se la marginea patului ca să îşi caute hainele. Ai mai încercat o dată să mă alungi la ţară, milord, şi nu ai reuşit, îi aminti ea apucându-şi rochia cu ambele mâini şi privindu-l sfidător. Te previn că nu vei reuşi nici de această dată. Crezi că mă voi supune poruncilor tale numai datorită lucrurilor care se întâmplă între noi în pat?

— Nu, deşi ar uşura mult situaţia.

Calmul din vocea lui era mult mai ameninţător decât furia de mai devreme, iar Sophy îşi dădu seama că soţul ei era foarte periculos nu atunci când era pe culmile mâniei, ci în această dispoziţie.

— Onoarea îmi cere să îmi duc la bun sfârşit sarcina, insistă ea privindu-l stânjenită din spatele rochiei. Am de gând să-l depistez şi să-l pedepsesc pe bărbatul care i-a provocat moartea Ameliei. Am crezut că îmi înţelegi şi îmi accepţi sentimentele vizavi de onoare. Aveam un acord.

— Nu îţi neg sentimentele în această privinţă, dar există o problemă: onoarea ta intră în conflict cu onoarea mea, care mă obligă să te protejez.

— Nu am nevoie de protecţia ta.

— Dacă realmente crezi asta, atunci eşti infinit mai naivă decât am crezut. Sophy, ceea ce faci tu este extrem de periculos şi nu îţi pot permite să continui aşa. Şi cu asta, basta. Îi vei spune cameristei tale să facă bagajele de îndată, îmi voi încheia afacerile din oraş şi voi

veni şi eu cât de cutând posibil la Ravenwood Abbey. A sosit vremea să mergem acasă. Oraşul mă oboseşte.

— Dar de-abia mi-am început munca de detectiv. În plus, eu una nu sunt deloc sătulă de oraș, ba chiar începe să-mi placă viaţa de-aici.

— Asta pot înțelege, zâmbi Julian. Ţi se vede influenţa în cele mai bune săli de bal şi prin cele mai importante saloane, doamnă. Ai ajuns să dai tonul în modă, ceea ce este un adevărat succes pentru o femeie care a repurtat un eşec răsunător în primul ei sezon la Londra.

— Julian, nu încerca să mă potoleşti flatându-mă, este o chestiune extrem de importantă pentru mine.

— Îmi dau seama de asta. Altfel de ce aş risca să iau o decizie care m-ar face atât de nepopular faţă de tine? Crede-mă, nu aştept cu prea mare plăcere să mi se mai arunce şi alte bibelouri în cap.

— Nu am de gând să mă întorc în Hampshire, milord, şi acesta este ultimul meu cuvânt, ripostă Sophy, înfruntându-l cu o hotărâre de neclintit.

— Atunci fără îndoială că voi fi obligat cât de cutând să onorez o întâlnire la Leighton Field, suspină el.

— Cum adică? Sophy era consternată.

— Păi dacă rămâi în oraş, mai devreme sau mai târziu, voi fi nevoit să îţi apăr onoarea în acelaşi mod în care ai încercat şi tu să o aperi pe a mea.

— Nu, nu este adevărat! exclamă ea, scuturând cu vehemenţă din cap. Cum poţi sugera aşa ceva? Nu aş face nimic care să te oblige să provoci un alt bărbat la duel, ţi-am promis asta.

— Nu înțelegi, Sophy, nu de cuvântul tău mă îndoiesc, ci de insultele la adresa ta pe care aş fi obligat să le răzbun. Nu te minţi singură. Dacă îţi permit să practici jocul ăsta periculos cu bărbaţi de felul lui Utteridge, Varley şi Ormiston, asemenea insulte nu vor întârzia să apară.

— Dar nu le-aş permite să mă insulte. Nu m-aş pune singură

într-o asemenea poziţie, Julian, îţi jur că nu aş face-o.

— Sophy, ştiu că nu ai face ceva dezonorant sau compromiţător de bunăvoie, dar aceşti bărbaţi sunt în stare să manevreze în aşa fel situaţiile încât o femeie inocentă nu are nicio şansă, şi odată ce asta s-a întâmplat, ar trebui să-i provoc la duel, explică Julian cu un zâmbet fugar.

— Nu, niciodată! Nu trebuie nici măcar să sugerezi o asemenea posibilitate, nu pot suporta gândul că te-ai putea bate în duel.

— Dar această posibilitate există deja, Sophy. Ai vorbit cu Utteridge, nu-i aşa?

— Da, dar am fost cât se poate de discretă, nu cred să-şi fi dat seama ce doream să aflu.

— Despre ce aţi vorbit? o iscodi Julian. Ai pomenit cumva de Elizabeth?

— Doar în trecere, jur.

— Atunci sigur i-ai trezit curiozitatea, şi acesta, mica mea naivă, este primul pas spre dezastru în cazul unor bărbaţi cu caracterul lui Utteridge, iar când vei fi terminat să-i chestionezi pe Varley şi Ormiston, n-o să mai pridideşc de atâtea dueluri.

Sophy îl fixă neajutorată. Ştia să recunoască o capcană şi din aceasta nu era nicio cale de ieşire. Nu-i putea permite cu niciun preţ lui Julian să îşi rişte viaţa într-un duel pentru a-i apăra onoarea. Numai gândul la asta o făcea să se înfioare de teamă.

— Îţi promit că voi fi cât se poate de precaută, milord, făcu ea o încercare slabă, deşi ştia că nu avea niciun sens să se mai certe cu el.

— Este un risc prea mare. Singura soluție inteligentă este să te scot din oraş. Vreau să fii în siguranţă la ţară alături de prietenii şi de familia ta.

— Prea bine, Julian, capitulă Sophy simţind cum ochii i se umpleau de lacrimi. Voi pleca dacă tu crezi că este singura posibilitate. Nu vreau să rişti să fii împuşcat din cauza acţiunilor mele.

— Mulţumesc, Sophy, rosti Julian cu privirea îmblânzită. Întinse

mâna şi prinse o lacrimă cu vârful degetului. Ştiu că înseamnă să-i cer foarte mult unei femei cu un simţ al onoarei la fel de puternic ca al meu. Crede-mă că îţi pot înţelege dorinţa de răzbunare.

— Este atât de nedrept! se lamentă Sophy, ştergându-şi nerăbdătoare lacrimile cu dosul mâinii. Nimic nu merge aşa cum m-am gândit că va fi atunci când am acceptat să mă căsătoresc cu tine. Nimic – toate planurile, visurile, speranţele pe care mi le-am făcut, lucrurile pe care le-am convenit cu tine. S-a ales praful de toate.

— Aşa de rău stau lucrurile, Sophy? murmură Julian privind-o gânditor.

— Da, milord, şi în plus am motive să cred că aş putea fi însărcinată, adăugă ea fugind spre paravanul din celălalt capăt al camerei, fără a-şi întoarce privirea spre el.

— Sophy! exclamă el sărind de pe pat şi repezindu-se după ea. Ce-ai spus?

— Sunt cât se poate de sigură că m-ai auzit, bolborosi Sophy trăgându-şi nasul şi înghiţind nişte lacrimi de nefericire în timp ce îşi trăgea rochia pe ea de cealaltă parte a paravanului.

— Eşti însărcinată? strigă Julian aruncând deoparte paravanul, fără a lua în seamă zgomotul pe care acesta îl făcu prăbuşindu-se pe covor. Privirea i se îndreptă mecanic spre chipul pe care ea şi-l ascundea cu încăpăţânare.

— Tot ce e posibil. Săptămâna aceasta mi-am dat seama că a trecut ceva de la ultimul ciclu. Nu pot fi încă sigură, trebuie să mai aştept puţin, dar bănuiesc că îţi port copilul. Dacă este aşa, ar trebui să fii cât se poate de mulţumit. Iată-mă, însărcinată şi alungată la ţară unde nu-ţi mai pot face niciun fel de probleme. Ai obţinut tot ceea ce ţi-ai dorit de pe urma acestei căsătorii. Un moştenitor şi o soţie care să nu-ţi facă necazuri. Sper că eşti satisfăcut.

— Sophy, nu ştiu ce să spun, îngăimă el, trecându-şi mâna prin păr. Dacă ceea ce bănuieşti este adevărat, nu pot nega că îmi face mare plăcere, dar sperasem… adică sperasem că poate… Julian se

întrerupse poticnindu-se în încercarea de a-şi găsi cuvintele. Aş fi fost mult mai fericit dacă şi tu ai fi fost mai fericită în legătură cu asta, reuşi el să încheie pe un ton jalnic.

— Fără îndoială ai presupus că perspectiva maternităţii mă va transforma într-o soţie mulţumită şi cuminte, nu-i aşa? O soţie dispusă să renunţe la toate aspiraţiile ei personale pentru a se putea dedica trup şi suflet sarcinilor de a-ţi administra moşiile de la ţară şi de a-ţi creşte copiii?

— Da, sperasem că te-ar face ceva mai mulţumită, admise Julian, având bunul-simţ de a roşi. Te rog să mă crezi că vreau să fii fericită în cadrul acestei căsnicii, Sophy.

— O, pleacă, Julian! Vreau să fac o baie şi să mă odihnesc, spuse ea simţind cum o podidesc din nou lacrimile. Am atâtea de făcut dacă mâine trebuie să fiu târâtă în Hampshire!

— Sophy! Julian nu dădu niciun semn că voia să iasă din cameră. Sophy, nu plânge, gemu el privind-o cu o expresie neajutorată, apoi îşi deschise larg braţele.

Sophy îl privi mânioasă cu ochii plini de lacrimi, urând faptul că îşi pierduse din nou controlul, după care se aruncă suspinând direct în braţele lui Julian şi îi udă pieptul gol cu lacrimile ei.

Julian o ţinu în braţe până când furtuna începu să se potolească, fără a încerca să o linişte ască sau să o certe. Pur şi simplu o strânse în braţele lui puternice până când suspinele violente încetară.

Sophy îşi reveni încet, fiind conştientă de căldura confortabilă pe care i-o oferea îmbrăţişarea lui Julian. Îşi dădu seama că era pentru prima oară când o ţinea în braţe nu pentru a o săruta sau a face dragoste cu ea, prima oară când îi oferise şi altceva decât pasiune. Stătu nemişcată vreme îndelungată, savurând senzaţia oferită de mâna lui mare care îi mângâia liniştitor şira spinării.

Într-un sfârşit, fără prea mare tragere de inimă, se desprinse de el.

— Îmi cer scuze, milord, nu ştiu ce mi se întâmplă în ultima vreme, te asigur că plâng foarte rar. Îşi feri privirea în timp ce se dădea înapoi, căutând batista pe care ar fi trebuit să o aibă în

buzunarul halatului. Drăcui fără răutate când nu o găsi acolo.

— Asta cauţi? o întrebă Julian culegând pătratul de bumbac brodat de pe covor, unde căzuse.

— Da, mulţumesc, spuse Sophy smulgându-i-o din mână, mâhnită că nu era în stare nici măcar să îşi ţină batista în buzunar.

— Lasă-mă să-ţi aduc alta curată, se oferi el îndreptându-se spre măsuţa de toaletă şi luând de acolo o altă batistă.

Când i-o înmâna cu o expresie profund îngrijorată, Sophy îşi suflă nasul în ea cu putere, o făcu ghemotoc şi o îndesă în buzunar.

— Mulţumesc, milord. Te rog să mă scuzi pentru un asemenea spectacol deprimant, nu ştiu ce mi-a venit. Acum te rog, chiar trebuie să fac o baie. Dacă vrei să mă ierţi, am o mulţime de lucruri de care trebuie să mă ocup.

— Da, Sophy, te iert, oftă Julian. Mă rog doar ca şi tu să mă poţi ierta vreodată, continuă el, culegându-şi hainele de pe jos şi ieşind fără vreun cuvânt din cameră.

*

Mai târziu, în cursul nopţii, Julian stătea singur în bibliotecă, cu picioarele întinse pe un taburet şi cu o sticlă de vin de Bordeaux pe masa de alături. Era într-o dispoziţie groaznică. În sfârşit, tăcerea domnea în toate colţurile casei. Până nu demult fusese o agitaţie insuportabilă din cauza pregătirilor de plecare ale lui Sophy, care îl deprimaseră la culme. Avea să se simtă singur fără ea. Julian îşi turnă încă un pahar de vin şi se întrebă dacă Sophy plângea în patul ei. În acea dimineaţă se simţise ca o brută când îi spusese că o trimitea înapoi la Ravenwood Abbey. În acelaşi timp însă, ştia că nu avea de ales şi că din momentul în care îi descoperise intenţiile, nu avusese altă soluţie decât să o scoată din oraş. Sophy se scălda în ape tulburi şi nu ştia deloc cum să se salveze de la înec.

Luă o gură de vin şi se gândi dacă trebuia să se simtă vinovat pentru modul în care o manipulase pe Sophy. Chiar de la începutul

confruntării din dormitorul ei îşi dăduse degrabă seama că simţul onoarei ar fi împiedicat-o să-i accepte argumentele logice referitoare la siguranţa ei. Pe de altă parte, nu reuşise să folosească forţa fizică pentru a o determina să se supună. Prin urmare, recursese la singura variantă la care se putuse gândi, deşi se îndoise într-o oarecare măsură că avea să funcţioneze. Se folosise de sentimentele ei pentru a o manipula să acţioneze aşa cum dorea el.

Fusese un şoc major să vadă cum zidul aparent inexpugnabil pe care ea şi-l construise se năruise atât de repede când o avertizase că acţiunile ei l-ar fi putut forţa să îşi rişte viaţa într-un duel. Cu siguranţă îl iubea cu adevărat, căci niciun alt sentiment nu putea fi atât de puternic încât să treacă peste profundul ei simţ al onoarei. De dragul lui, Sophy renunţase la căutările ei, care i-ar fi permis în cele din urmă să se răzbune.

Julian se simţi dintr-odată umilit de profunzimea sentimentelor ei şi, în acelaşi timp, plin de bucurie. Fără îndoială Sophy i se dăruise, îi aparţinea în feluri care i se păruseră de neconceput până atunci.

Totuşi, chiar şi în acele clipe, când se desfăta la gândul triumfului, îşi dădea seama cu tristeţe că ea era foarte nefericită din cauza lui. „Este atât de nedrept! Nimic nu merge aşa cum m-am gândit că va fi atunci când am fost de acord să mă căsătoresc cu tine.”

Şi acum, pe lângă toate celelalte, era foarte posibil să fie însărcinată. Tresări amintindu-şi că unul dintre lucrurile pe care i le ceruse fusese să nu o grăbească să-i facă copii. Julian se cufundă şi mai adânc în fotoliu şi se întrebă dacă avea să reuşească vreodată să crească din nou în ochii lui Sophy, căci în acel moment părea că făcuse totul aiurea, şi asta chiar de la început. Oare ce trebuia să facă un bărbat ca să îşi convingă soţia că era demn de dragostea ei? Aceasta era o problemă pe care nu reuşise să o rezolve încă şi după tot ce se întâmplase între el şi Sophy, erau şanse mari ca neînţelegerea să persiste pentru totdeauna.

Uşa se deschise în spatele lui, dar Julian nu privi dincolo de braţele propriului scaun.

— Du-te la culcare, Guppy, şi trimite şi restul personalului în camerele lor. Am de gând să stau puţin aici şi nu are rost să mă aştepţi, o să sting eu lumânările.

— Le-am spus lui Guppy şi celorlalţi să se retragă în camerele lor pe parcursul întregii nopţi, spuse Sophy închizând încet uşa.

Julian îngheţă auzindu-i vocea. Aşeză deoparte paharul de vin şi se ridică în picioare, întorcându-se spre ea. Părea foarte zveltă şi fragilă într-o rochie roz cu talie înaltă. Îi venea greu să creadă că ar fi putut fi însărcinată, se gândi Julian. Părul îi era adunat în vârful capului şi legat cu o panglică de mătase care începea deja să se desfacă, iar zâmbetul îi era seducător.

— Credeam că te-ai culcat deja, rosti Julian pe un ton aspru, mirat de dispoziţia ei. Nu plângea şi nici nu părea gata să se certe, să îl dojenească ori să insiste cu încăpăţânare pe un anumit subiect. Trebuie să fii odihnită pentru drum.

— Am venit să-ţi spun la revedere, Julian, îl informă ea oprindu-se în faţa lui cu o privire luminoasă.

Julian se simţi uşurat văzând că nu mai părea la fel de nefericită cum fusese mai devreme.

— Voi veni şi eu cât de curând, promise el.

— Bine, îţi voi simţi lipsa, murmură ea trasând conturul cutelor din lavaliera lui înnodată elegant. Însă nu aş vrea să ne despărţim supăraţi.

— Te asigur că eu unul nu sunt supărat. Îmi doresc doar ce este mai bine pentru tine şi tu trebuie să crezi asta, Sophy.

— Înţeleg perfect. Uneori eşti greu de cap şi încăpăţânat şi arogant, dar ştiu că vrei din tot sufletul să mă protejezi. În orice caz, nu voi accepta să-ţi rişti viaţa pentru mine.

— Sophy, ce faci? exclamă el privind-o uluit cum începea să-i desfacă lavaliera imaculată. Sophy, îţi jur că plecarea ta la moşie este chiar cea mai bună soluţie. Nu va fi aşa rău acolo, draga mea. Vei putea să îţi revezi părinţii şi cu siguranţă ai prieteni pe care vei dori să-i chemi în vizită.

— Da, Julian, aprobă ea în timp ce îi îndepărta lavaliera şi începea să îi descheie haina.

— Dacă eşti într-adevăr însărcinată, aerul de la ţară va fi mult mai sănătos pentru tine decât acela de la oraş, continuă el, căutând disperat motive prin care să-i întărească hotărârea de a pleca.

— Fără îndoială că ai dreptate, milord. Aerul de la Londra pare să fie mereu atât de încărcat, nu-i aşa? Zicând acestea se apucă să-i descheie cămaşa albă.

— Sunt sigur că am dreptate, spuse el. Preluarea iniţiativei de către Sophy îl surprinsese în aşa măsură, încât nu mai putea să gândească. Dintr-odată pantalonii îl strângeau prea tare în partea superioară.

— Bărbaţii sunt întotdeauna convinşi că au dreptate chiar şi atunci când se înşală.

— Sophy? bolborosi el, urmărind cum degetele ei i se plimbau pe pieptul descoperit, Sophy, ştiu că uneori mă găseşti arogant, dar te asigur că…

— Te rog să nu mai spui nimic, Julian. Nu vreau să discutăm despre logica trimiterii mele la conac şi nici despre nefericita ta predilecţie pentru aroganţă. Sophy se ridică pe vârfurile picioarelor şi îi oferi buzele uşor desfăcute. Sărută-mă.

— O, Doamne, Sophy! Julian puse lacom stăpânire pe gura ei, uluit de cât de norocos putea fi.

Se părea că dispoziţia ei se schimbase complet, dar nici măcar nu încercă să identifice motivul; nu avea de gând să întrebe ce produsese această răsturnare de situaţie.

— Sophy, draga mea, haide să mergem sus, repede, reuşi Julian să bâiguie, venindu-şi puţin în fire când ea se trase mai aproape de el.

— De ce? susură ea în timp ce îi adulmeca gâtul.

— De ce? repetă Julian privind la buclele ei zburlite. Mă întrebi asta în situaţia actuală? Sophy, ard de dorinţă pentru tine.

— Întregul personal este în pat, suntem singuri, nimeni nu ne va deranja.

În sfârşit, Julian îşi dădu seama că ea era gata să facă dragoste chiar acolo, în bibliotecă.

— A, Sophy, făcu el pe jumătate râzând şi pe jumătate gemând, eşti cu adevărat o femeie plină de surprize! Îi trase jucăuş panglica din păr.

— Vreau să mă ţii minte bine cât timp vom fi despărţiţi.

— Nimic pe lumea asta nu m-ar putea face să te uit, draga mea soţie, spuse el luând-o în braţe şi purtând-o spre canapea. O aşeză pe perne şi ea îi zâmbi cu acea privire etern feminină plină de promisiuni nerostite, iar când îşi deschise braţele, Julian se avântă nerăbdător în ele.

Câteva clipe mai târziu, când constată că nu avea suficient loc pe canapea, Julian se rostogoli pe covor, luând-o şi pe Sophy cu el. Ea îl urmă fericită, iar sânii şi gâtul îi roşiră suav. Julian stătea pe spate cu soţia lui dezbrăcată deasupra lui. Îşi puse în minte să încerce acelaşi lucru cu prima ocazie şi pe podeaua bibliotecii de la Ravenwood Abbey.

Capitolul 17

Julian avusese dreptate, se gândi Sophy după a treia zi petrecută la Ravenwood. Desigur că nu ar fi recunoscut asta de faţă cu el, dar situaţia nu era deloc aşa de rea la ţară. În ceea ce o privea, partea cea mai proastă era că nu se afla şi el acolo. Cu toate acestea, avusese destule lucruri cu care să îşi umple timpul în lipsa soţului ei. Interiorul superbului conac avea mare nevoie de o renovare. Deşi personalul lui Julian era foarte devotat şi binevoitor, servitorii acţionaseră de capul lor după moartea lui Elizabeth.

Sophy îşi salută cu entuziasm noua menajeră, mulţumită să vadă că administratorul îi urmase sfatul de a o promova pe doamna Ashkettle în această poziţie. Aceasta, la rândul ei, era mulţumită să vadă o faţă cunoscută la conducerea gospodăriei. Împreună se aruncară cu frenezie într-o campanie de dereticat, reparat şi împrospătat întregul conac.

În cea de-a treia zi, Sophy îşi invită bunicii la cină şi descoperi astfel plăcerea de a sta în capul mesei în propria ei casă.

— O îmbunătăţire nemaipomenită, draga mea, exclamă fericită bunica ei, observând ce minuni făcuse Sophy prin conac în cele trei zile. Ultima oară când am fost aici, totul părea atât de întunecos şi lugubru! Este de necrezut ce pot face nişte jaluzele noi şi puţină curăţenie, alături de nişte podele cernite.

— Nici mâncarea nu e rea, observă lordul Dorring, luând încă o porţie de cârnaţi. Eşti o contesă grozavă, Sophy. Cred că o să mai beau puţin vin de Bordeaux. Crama lui Ravenwood are unul excelent. Când se întoarce soţul tău?

— Curând, sper. Are nişte afaceri de încheiat în oraş. Între timp însă, poate că este mai bine că nu se află aici. Toată agitaţia din casă din ultimele trei zile l-ar fi enervat, fără îndoială, spuse Sophy,

cerându-i cu un zâmbet lacheului să mai aducă vin. Mai sunt vreo câteva camere care trebuie aranjate, inclusiv dormitorul care i-a aparţinut de drept contesei de Ravenwood, îşi aminti ea.

Fusese surprinsă să găsească acea cameră încuiată. Doamna Ashkettle scotocise printre cheile pe care le moştenise de la doamna Boyle şi dăduse din cap nedumerită.

— Nu înţeleg, doamna mea, niciuna dintre chei nu pare să se potrivească în broască. Poate că s-a pierdut. Doamna Boyle a spus că i s-a poruncit întotdeauna să nu intre în camera aceea, iar eu am urmat la rândul meu aceleaşi instrucţiuni. Acum însă că vă aflaţi aici, veţi dori fără îndoială să vă mutaţi acolo. Nu vă faceţi griji, doamnă, o să pun de îndată pe cineva să se ocupe de această problemă.

Problema se rezolvase de la sine când Sophy găsise o cheie dosită în fundul unui sertar din bibliotecă. Cu o stranie presimţire, încercase cheia în broasca uşii încuiate şi descoperise că se potrivea perfect, după care cercetase curioasă vechea cameră a lui Elizabeth.

Decise imediat că nu avea să se mute în ea decât după ce era curăţată şi aerisită aşa cum se cuvine, căci nu era deloc îmbietoare în starea din acel moment. Se pare că nimeni nu mai intrase în ea de la moartea lui Elizabeth.

După ce într-un final lordul şi doamna Dorring îşi luară rămas-bun de la ea după cină, Sophy îşi dădu seama că era epuizată, aşa că se îndreptă obosită spre camera pe care o folosea în prezent şi o lăsă pe cameristă să o pregătească de culcare.

— Mulţumesc, Mary, spuse Sophy înăbuşindu-şi un căscat. Se pare că sunt foarte obosită în seara asta.

— Nu e de mirare, doamnă, după cât aţi muncit pe aici. Ar trebui să o luaţi mai uşor, dacă îmi permiteţi să vă spun asta. Înălţimea Sa n-ar fi mulţumit să ştie că aţi trudit pe brânci, deşi sunteţi însărcinată.

— De unde ştii că sunt însărcinată? întrebă Sophy cu ochii mari de uimire.

— Nu e niciun secret, doamnă, zise Mary hlizindu-se fără jenă.

Am grijă de dumneavoastră de ceva vreme şi ştiu că anumite lucruri nu s-au întâmplat atunci când ar fi trebuit. Felicitări, dacă îmi îngăduiţi să spun asta. I-aţi dat deja de veste Înălţimii Sale? Va fi cât se poate de mulţumit.

— Da, Mary, ştie deja, oftă Sophy.

— Atunci pariez că de aceea ne-a trimis înapoi la ţară. Nu a vrut să staţi în aerul mizerabil din Londra cât îi purtaţi copilul. Înălţimea Sa este genul care are grijă de femeile lui.

— Este, nu-i aşa? Mergi la culcare, Mary, eu o să citesc puţin.

Era greu să ţii un secret într-o casă atât de mare, şi Sophy o ştia. Cu toate acestea, se gândise să ţină preţiosul ei secret despre copil încă o bucată de vreme, întrucât nu se obişnuise pe deplin cu ideea că purta în pântece copilul lui Julian.

— Prea bine, doamnă. Să îi duc bucătăresei unguentul pentru mâini pe care i l-aţi promis?

— A, da, unguentul, aproape că am uitat de el, spuse Sophy mergând repede la cufărul ei cu ierburi medicinale. Trebuie să nu uit să-i fac o vizită bătrânei Bess mâine şi să iau nişte provizii de la ea, nu ştiu cât de proaspete sunt ierburile pe care le ţin farmaciştii din Londra.

— Da, doamnă. Atunci noapte bună, doamnă, îi ură Mary luând borcănelul cu unguent. Bucătăreasa vă va fi recunoscătoare.

— Noapte bună, Mary.

Sophy privi cum se închise uşa în urma cameristei şi apoi se îndreptă spre raftul cu cărţile ei. Deşi era foarte obosită, acum că era gata de culcare, nu prea îi venea să doarmă.

În acelaşi timp, nici nu prea îi venea să citească, îşi dădu seama în timp ce întorcea paginile celei mai recente creaţii a lui Byron, *Ghiaurul.* Cumpărase volumul cu câteva zile înainte ca Julian să o trimită la ţară şi de-abia aşteptase să-l citească. Faptul că în acel moment nu reuşea să fie interesată de ultima operă a poetului, plină de aventuri şi intrigi în exoticul Orient, spunea multe despre dispoziţia ei.

Lăsând la o parte cărţile, privirea îi căzu asupra casetei cu bijuterii de pe măsuţa de toaletă. Deşi inelul negru nu se mai afla acolo, de fiecare dată când privea caseta, Sophy se gândea puţin la planurile ei zădărnicite de a-l găsi pe cel care o sedusese pe Amelia.

Apoi îşi atinse pântecul încă plat şi simţi cum o scutură un fior. Nu mai avea cum să îşi ducă la bun sfârşit munca de detectiv, întrucât nu putea să-i pună viaţa în primejdie lui Julian cu propria ei dorinţă de răzbunare. Era tatăl copilului ei şi era iremediabil îndrăgostită de el. Chiar dacă nu ar fi fost aşa, nu ar fi avut niciun drept să lase pe altcineva să îşi asume riscuri de dragul onoarei ei.

O parte din ea se mira de cât de uşor îşi abandonase cercetările. La momentul respectiv fusese nefericită şi furioasă, dar acum se potolise. De fapt, bănuia că simte chiar o mică senzaţie de uşurare. Fără îndoială, alte lucruri deveniseră mai importante între timp şi în sinea ei tânjea să le poată acorda întreaga ei atenţie. Purta în pântece copilul lui Julian.

Deşi încă îi venea greu să o creadă, faptul devenea pe zi ce trecea mai real. Julian îşi dorea acest copil, îşi reaminti ea plină de speranţă, şi poate că asta avea să consolideze legătura care începuse să se formeze între ei.

Sophy se mişca prin cameră simţindu-se încă neobişnuit de agitată. Aruncă din nou o privire patului, spunându-şi că trebuia să se suie în el şi să doarmă puţin, dar apoi se gândi la camera din capătul coridorului în care plănuia să se mute cât de curând posibil.

Din impuls, luă o lumânare, deschise uşa camerei ei şi o porni pe coridorul întunecat care ducea la dormitorul ce-i aparţinuse odinioară lui Elizabeth. Fusese înăuntru de una sau două ori şi i se păruse foarte neplăcut. Era decorat cu o senzualitate atât de obraznică încât lui Sophy îi părea de-a dreptul indecent.

Tema de bază a camerei fusese în mod evident influenţată de preferinţa stăpânei pentru stilul chinezesc, dar se mersese mult dincolo de standardele normale ale acestuia, ajungându-se în sfera erotismului neguros şi luxuriant. Când aruncase prima dată o

privire, Sophy se gândise că era o cameră unde domnea întunericul, întrucât locul avea ceva ciudat, nesănătos, şi nici ea, nici doamna Ashkettle nu îşi petrecuseră prea mult timp acolo după ce intraseră.

Cu lumânarea într-o mână, Sophy deschise uşa şi avu sentimentul că încăperea o afecta la fel ca data trecută, deşi acum se considera pregătită. Draperiile groase din catifea blocau orice rază de lumină, chiar şi pe acelea ale lunii, iar desenele de pe mobila lăcuită în negru şi verde probabil că ar fi vrut să reprezinte nişte dragoni exotici, irizaţi, însă creaturile aduceau mai degrabă cu nişte şerpi încolăciţi. Patul era o monstruozitate susţinută de nişte picioare imense în formă de gheară şi acoperită cu un strat gros de perne peste cuvertura grea. Pereţii erau acoperiţi de un tapet întunecat. Era genul de cameră pe care un bărbat ca lordul Byron, cu înclinaţia lui pentru melodramă şi senzualitate, ar fi găsit-o foarte interesantă, se gândi Sophy, dar în acelaşi timp era o cameră în care Julian nu se simţise probabil niciodată în largul lui.

În timp ce Sophy trecea pe lângă un rând înalt de sertare din lac, i se păru că unul dintre dragoni îşi arată colţii la lumina lumânării, pe când o masă de alături îşi descoperi sinistrele decoraţiuni florale care emanau un aer malefic.

Cutremurată de un fior de dezgust, încercă să îşi imagineze cum avea să arate camera după ce avea să o redecoreze. În primul rând avea să înlocuiască mobila şi draperiile. Diverse piese de mobilier nefolosite ar fi mers cât se poate de bine acolo.

Da, fără îndoială că lui Julian îi displăcuse grozav camera, îşi zise Sophy, căci nu era deloc decorată în stilul lui. Învățase deja că îi plăceau liniile simple, clasice şi elegante. Dar încăperea aceasta nu-i aparţinuse lui, ci fusese templul pasiunii lui Elizabeth, locul unde îşi țesuse pânzele otrăvite şi unde atrăsese bărbaţii.

Împinsă de o curiozitate morbidă, Sophy rătăci prin cameră, deschizând uşile şifonierelor şi sertarele. Nu mai era niciun obiect personal acolo. Se părea că Julian ordonase să se golească camera de lucrurile lui Elizabeth înainte de a o încuia pentru totdeauna.

Deschizând un ultim rând de sertare dintr-un dulap lăcuit, Sophy găsi un mic volum legat în piele. Se uită stânjenită la el o vreme înainte de a-l deschide şi de a vedea că era jurnalul lui Elizabeth.

Neputându-se stăpâni, Sophy aşeză lumânarea pe masă şi începu să citească.

Două ore mai târziu, Sophy ştia de ce se aflase Elizabeth în apropierea iazului în noaptea în care murise.

— A venit la tine în noaptea aceea, Bess, nu-i aşa? spuse Sophy, aşezată pe banca din faţa căsuţei acoperite cu stuf a bătrânei, fără a ridica privirea spre ea, în timp ce alegea diverse ierburi proaspete şi uscate.

— Deci ai aflat, murmură Bess cu un oftat adânc. Ochii erau două tăieturi pe faţa ei ridată. Da, fata mea. A venit la mine, sărmana femeie. În acea noapte nu era ea însăşi. Cum ai descoperit că a fost aici?

— I-am găsit jurnalul în camera ei.

— Of, sărmana nesocotită! pufni Bess clătinând din cap dezgustată. Treaba asta cu doamnele din nobilime care scriu în micile lor jurnale este periculoasă. Sper că tu nu faci asta.

— Nu, zâmbi Sophy, nu ţin un jurnal. Uneori îmi fac note de lectură, dar nimic mai mult. Este tot ceea ce pot face pentru a-mi ţine corespondenţa la zi.

— Tot spun de ani de zile că nu e nicio sfârâială să înveţi atâţia oameni să scrie şi să citească, bombăni femeia. Adevăratele cunoştinţe, cele cu adevărat importante, nu le iei din cărți, ci fiind atent la ce te înconjoară şi la ce ai aici, arătă ea, bătându-şi pieptul voluminos în zona inimii.

— Se prea poate, dar din nefericire, nu toţi avem instinctele tale pentru acest gen de cunoştinţe, Bess, şi mulţi nu avem memoria ta. De aceea, pentru noi, singura soluţie este să ştim să scriem şi să citim.

— Dar asta nu a fost o soluţie bună pentru prima contesă, nu-i

aşa? Şi-a încredinţat secretele carneţelului ei şi acum le ştii şi tu.

— Poate că Elizabeth şi-a pus pe hârtie secretele pentru că spera că într-o bună zi cineva le va găsi şi le va citi, spuse Sophy gânditoare. Poate că era oarecum mândră de răutatea ei.

— Mai degrabă se poate ca sărmana femeie să nu se fi putut abţine, zise Bess. Poate că scriind îşi pierdea o parte din otrava care îi curgea prin vene, căci Dumnezeu ştie că avea un fel de otravă în ea.

— Nu vom şti niciodată cu siguranţă, spuse Sophy, amintindu-şi că unele notiţe erau triumfătoare, altele obscene, altele răzbunătoare şi altele tragice. Sophy păstră tăcerea în timp ce sigila ierburile în nişte săculeţi. Soarele târziu de după-amiază bătea plăcut pe umerii ei, iar mirosurile pădurii care înconjura căsuţa lui Bess erau dulci şi liniştitoare după aerul de la Londra.

— Aşadar, acum ştii, conchise Bess, rupând tăcerea după câteva clipe.

— Că a venit să te vadă pentru că voia să scape de copilul pe care îl purta în pântece? Da, ştiu asta, dar jurnalul se încheie cu această din urmă notiţă. Toate paginile care urmează după ea sunt goale. Ce s-a întâmplat în noaptea aceea, Bess?

— Să mă ierte Dumnezeu, s-a întâmplat că am omorât-o! gemu bătrâna închizând ochii şi ridicându-şi chipul spre soare.

— Prostii! Nu te cred! exclamă Sophy, scăpând aproape din mână un buchet de flori uscate de sulfină şi privind-o şocată. Ce tot spui acolo?

— Nu i-am dat ceea ce dorea, rosti Bess fără a deschide ochii. Am minţit şi i-am spus că nu am ierburile de care ar fi avut nevoie ca să scape de copil. Adevărul era că mă temeam să-i dau soiul de ajutor pe care mi-l cerea deoarece nu puteam avea încredere în ea.

— Instinctele tale erau corecte, o linişti Sophy dând din cap în semn că înţelegea. Te-ar fi avut la mână dacă i-ai fi dat ascultare. Era genul de persoană care ar fi putut folosi această informaţie pentru a te ameninţa mai târziu, şi ai fi fost la mila ei. Ar fi venit la tine neîncetat, şi nu doar ca să o scapi de copiii pe care nu-i dorea, ci şi ca

să-i dai acele ierburi speciale care îi stimulau simţurile.

— Ştii că folosea ierburile pentru asta?

— Scria în mod frecvent în jurnal după ce lua opiu. Notiţele sunt o adunătură de cuvinte fără sens şi stări de transă. Poate că tocmai faptul că folosea macul în scopuri total nepotrivite o făcea să se poarte atât de ciudat.

— Nu, o contrazise Bess. Nu era macul de vină. Sărmana avea mintea şi spiritul bolnave şi nimic nu o putea vindeca. Cred că folosea siropul de mac şi alte ierburi pentru a-şi alina chinurile. Am încercat o dată să îi spun că macul e bun pentru suferinţa trupească, nu pentru tulburarea care o măcina pe ea, venită din suflet, însă nu a vrut să mă asculte.

— De ce spui că ai omorât-o, Bess?

— Păi am lăsat-o să plece în acea noapte fără să-i dau ce dorea, aşa că s-a dus direct la iaz şi s-a înecat, sărmana.

Sophy reflectă câteva momente.

— Mă îndoiesc, rosti ea într-un sfârşit. Sunt de acord că avea o tulburare sufletească, dar mai fusese în acea stare cel puţin o dată şi ştia cum să facă rost de leacul pe care îl căuta. După ce tu ai refuzat-o, ar fi putut să meargă pur şi simplu în altă parte unde ar fi primit ajutor, chiar dacă asta ar fi însemnat să se întoarcă la Londra.

— A mai scăpat şi de un alt copil? se interesă Bess privind-o cruciş.

— Da, spuse Sophy atingându-şi pântecul, fără să îşi dea seama, cu un gest protector. Era însărcinată când s-a întors din luna de miere cu contele şi a găsit pe cineva la Londra care i-a luat sânge până a pierdut copilul.

— Pun pariu că nu era copilul lui Ravenwood cel pe care dorea să îl omoare în noaptea în care s-a înecat, se încruntă bătrâna.

— Nu, era al unuia dintre iubiţii ei. Unul pe care însă Elizabeth nu îl numise, îşi aminti Sophy.

Simţi cum o treceau fiorii în timp ce termina de legat şi ultimii săculeţi cu ierburi.

— Se face târziu şi cam răcoare. Mai bine m-aş întoarce la conac.

— Ai toate ierburile şi florile trebuincioase?

— Da, aşa cred, spuse Sophy îndesându-şi săculeţii în buzunarele costumului de călărie. La primăvară cred că o să îmi fac propria grădină de ierburi la conac şi când va sosi momentul, mă aştept să îmi dai nişte sfaturi, Bess.

— Da, o să te ajut, dacă mai sunt încă pe aici, spuse aceasta fără a se mişca de pe băncuţă, deşi ochii ei bătrâni erau încă ageri. Şi dacă nu, oricum ştii destule cât să-ţi poţi face propria ta grădină. Am însă impresia că la primăvară vei fi ocupată cu altceva decât grădina.

— Eram sigură că vei ghici.

— Că eşti însărcinată? Este cât se poate de evident pentru cine are ochi de văzut. Ravenwood te-a trimis înapoi la ţară pentru binele copilului, nu-i aşa?

— Pe de o parte, da, dar pe de alta, mi-e teamă că m-a alungat la ţară deoarece am fost o mare povară pentru el la oraş, spuse Sophy zâmbind hoţeşte.

— Ce vrei să spui, fata mea? o iscodi Bess nedumerită. Ai fost o nevastă bună pentru el, nu-i aşa?

— Cu siguranţă, sunt cea mai bună dintre soţii. Ravenwood e cât se poate de norocos să mă aibă, dar nu sunt întotdeauna sigură că e conştient de norocul care a dat peste el, explică Sophy luând frâiele calului în mâini.

— Eee, tare mai eşti glumeaţă! Acuma pleacă până nu răceşti. Ai grijă să mănânci bine, o să ai nevoie să fii puternică.

— Nu-ţi face griji, Bess, spuse Sophy în timp ce se avânta în şa, am aceeaşi poftă de mâncare sănătoasă şi deloc potrivită pentru o doamnă, ca întotdeauna.

Îşi potrivi cutele rochiei asigurându-se că micile pachete de ierburi erau în siguranţă şi apoi îşi îmboldi iapa să o ia din loc.

În spatele ei, Bess rămase pe bancă, privind în depărtare până când calul şi călăreţul dispărură printre copaci.

Iapa nu avea nevoie să fie condusă spre scurtătură, aşa că Sophy

lăsă animalul să îşi aleagă singur drumul prin pădure, pe când mintea ei se întoarse la ceea ce citise în noaptea anterioară.

Povestea modului în care predecesoarea ei alunecase spre ceva foarte apropiat de nebunie nu fusese prea edificatoare, dar cu siguranţă constituise o lectură pasionantă.

Sophy ridică privirea şi văzu iazul funest prefigurându-se în spatele unui şir de copaci. Dând ascultare unei simple toane, îşi forţă iapa să se oprească. Animalul fornăi şi se aplecă în căutarea a ceva de ronţăit, în timp ce Sophy stătea nemişcată şi studia scena.

După cum îi spusese lui Bess, nu credea că Elizabeth se omorâse, iar jurnalul dezvăluise faptul extrem de interesant că prima contesă de Ravenwood ştia să înoate. Desigur, dacă o femeie cădea într-un lac adânc purtând un costum greu de călărie sau altfel de îmbrăcăminte de acest gen, s-ar li putut îneca rapid, indiferent de cât de bună înotătoare ar fi fost, pentru că greutatea considerabilă a unei cantităţi atât de mari de material îmbibat cu apă ar fi fost greu de manevrat şi ar fi tras victima cu uşurinţă la fund.

— Ce tot fac aici gândindu-mă la moartea lui Elizabeth? îşi întrebă Sophy iapa, doar nu mă plictisesc sau nu am ce face la conac. Este o nebunie, aşa cum mi-ar spune şi Julian, fără îndoială, dacă ar fi aici.

Calul o ignoră, continuând să mestece neabătut o gură de iarbă, şi Sophy alunecă din şa după ce ezită doar o fracţiune de secundă. Merse spre malul iazului ţinând frâiele în mână. Era un mister la mijloc, iar intuiţia îi spunea că avea oarecum legătură cu moartea surorii ei.

În spatele ei, iapa necheză în semn de răspuns către un alt cal şi Sophy începu să se întoarcă, surprinsă că mai era cineva călare pe această porţiune din moşia Ravenwood, însă nu reuşi să se mişte suficient de iute. Nou-venitul descălecase deja şi se apropia mult prea repede. Sophy izbuti să vadă un bărbat cu o mască neagră învăluit într-o pelerină neagră. Dădu să ţipe, dar faldurile pelerinei o împresurară şi apoi se trezi prizonieră într-o beznă din care nu răzbătea niciun sunet. Dădu drumul hăţurilor şi auzi fornăitul uimit

al iepei, precum şi copitele ei lovind pământul. Răpitorul lui Sophy înjură în timp ce zgomotul de copite începu să se piardă în depărtare. Sophy se luptă voiniceşte să se elibereze de pelerină, dar câteva clipe mai târziu simţi cum nişte funii robuste îi erau trecute peste mijloc şi picioare, imobilizându-i mâinile şi gleznele, după care fu aruncată peste oblâncul şeii.

— Ai de gând să mă ucizi atât de târziu pentru ceea ce s-a întâmplat acum aproape cinci ani, Ravenwood? întrebă lordul Utteridge oftând blazat. Nu ştiam că acţionezi atât de încet când vine vorba despre astfel de lucruri.

Julian îl înfrunta în micul alcov, departe de sclipitoarea sală de bal a lui Lady Salisbury.

— Nu o face pe prostul, Utteridge, nu mă interesează ce s-a întâmplat acum cinci ani şi tu o ştii prea bine. Prezentul mă interesează şi ai grijă, pentru că ceea ce se întâmplă în prezent este foarte important.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, nu am făcut decât să dansez cu noua ta contesă, şi doar o singură dată. Ştim amândoi că nu mă poţi provoca la duel pe baza unei pretext atât de subţire. Ar da naştere unui scandal acolo unde nu este nevoie.

— Pot să îţi înţeleg neliniştea în a discuta cu un soţ, oricare ar fi acela, întrucât reputaţia ta este de aşa natură încât nu îţi permite să te simţi în largul tău în compania bărbaţilor însuraţi, replică Julian cu un zâmbet rece. Ar fi interesant de văzut cum s-ar schimba atitudinea ta faţă de sportul acesta de a pune coarne bărbaţilor însuraţi odată ce te căsătoreşti şi tu. Astea fiind zise, să ştii că vreau nişte răspunsuri de la tine, Utteridge, şi nu să te provoc la duel.

— Răspunsuri legate de ceea ce s-a întâmplat acum cinci ani? întrebă Utteridge cu o privire precaută. Ce rost are? Te asigur că mi-am pierdut orice interes pentru Elizabeth după ce ai băgat câte un glonţ în Ormiston şi Varley, nu sunt idiot.

— Puţin îmi pasă de ce s-a întâmplat acum cinci ani, ţi-am spus

asta. Ce vreau eu sunt informaţii despre inele.

— Ce inele? rosti Utteridge cu o prudenţă bizară.

— Inele precum acesta, spuse Julian deschizându-şi pumnul şi lăsând să se vadă inelul negru cu modele în relief din palmă.

— De unde Dumnezeu îl ai? exclamă Utteridge, holbându-se la micul cerc de metal.

— Asta nu te priveşte.

— Nu este al meu, îţi jur! Privirea i se plimba fără tragere de inimă de la inel la chipul lipsit de expresie al lui Julian.

— Nici nu mă gândeam că ar fi, dar ai şi tu unul asemănător, nu-i aşa?

— Sigur că nu, de ce mi-aş dori un obiect atât de comun?

— Este remarcabil de urât, nu-i aşa? comentă Julian, aruncând o privire inelului. Dar până la urmă, el simboliza un joc murdar. Spune-mi, Utteridge, mai practicaţi încă jocurile acelea, tu, Varley şi Ormiston?

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, îţi spun că nu am făcut decât să schimb câteva cuvinte cu soţia ta pe ringul de dans. Ai vreo acuzaţie la adresa mea? Dacă aşa este, zi-o pe faţă, nu mă lua prin învăluire, Ravenwood.

— Nu am acuzaţii, sau cel puţin nu la adresa ta. Dă-mi răspunsurile, Utteridge, şi te las în pace.

— Şi dacă nu ţi le dau?

— Ei, atunci trebuie să discutăm despre întâlnirea aceea din zori de care ai pomenit ceva mai devreme, îl ameninţă Julian fără să clipească.

— M-ai provoca la duel doar pentru că nu primeşti răspunsurile pe care le cauţi? Utteridge era deconcertat. Ravenwood, îţi spun că nu am atins-o pe noua ta mireasă.

— Te cred. Dacă ai fi făcut asta, poţi fi sigur că nu m-aş fi mulţumit doar să-ţi trag un glonte în braţ, aşa cum am făcut cu Ormiston şi Varley, şi că ai fi mort acum.

— Îmi dau seama că este o posibilitate cât se poate de reală,

admise Utteridge, fixându-l cu privirea. Nu ai omorât pe nimeni pentru onoarea lui Elizabeth, dar în mod evident eşti pregătit să faci asta pentru noua ta doamnă. Lămureşte-mă însă, de ce ai nevoie de răspunsuri referitoare la inel, Ravenwood?

— Să spunem doar că mi-am asumat răspunderea de a face dreptate în numele cuiva al cărui nume nu te priveşte.

— Poate este vorba despre un amic de-al tău încornorat? sugeră Utteridge, zâmbind uşor.

— Prietena unei tinere femei, care este moartă acum, aşa cum este şi copilul ei nenăscut.

— Vorbim despre o crimă aici? Rânjetul i se şterse de pe faţă.

— Depinde cum priveşti lucrurile. Persoana pe care o reprezint are convingerea că proprietarul acestui inel este un ucigaş.

— Bine, dar a omorât-o pe această tânără femeie despre care vorbeşti? insistă Utteridge.

— A făcut-o să se sinucidă.

— Aşadar o fetişcană prostuţă se lasă sedusă şi rămâne însărcinată, iar tu cauţi să o răzbuni acum, Ravenwood? Să fim serioşi, eşti un om de lume, ştii că astfel de lucruri se întâmplă tot timpul.

— Persoana pe care o reprezint nu consideră asta un motiv suficient pentru a justifica sinuciderea, murmură Julian, iar eu trebuie să iau în calcul acest aspect la fel de serios ca prietena mea.

— Pe cine reprezinţi? întrebă Utteridge încruntându-se. Pe mama fetei? Poate pe unul dintre bunici?

— După cum am spus, nu este treaba ta. Ţi-am dezvăluit destule cât să te asigur că nu am de gând să îţi trag un glonte în braţ, Utteridge, decât dacă mă forţezi să fac asta, aşa că acum ştii tot ce ai nevoie.

— Poate că îţi sunt dator oarecum după atâta vreme, mormăi Utteridge cu o grimasă. Elizabeth era o femeie tare ciudată, nu-i aşa?

— Nu am venit aici ca să vorbesc despre Elizabeth.

— După modul în care ai pus problema, cred că ştii deja destul de

multe despre inele.

— Ştiu că tu, Varley şi Ormiston le-aţi purtat.

— Au fost şi alţii.

— Care nu se mai află printre noi acum, observă Ravenwood. Da, am descoperit deja doi.

— Dar mai e un altul, viu şi nevătămat, al cărui nume nu l-ai pomenit, zise Utteridge aruncându-i o privire piezişă.

— Vreau să-mi spui numele lui.

— De ce nu? Nu îi sunt dator cu nimic şi sunt convins că dacă nu ţi-l spun eu, îl vei afla de la Ormiston sau Varley. O să-ţi ofer informaţiile care te interesează, Ravenwood, dacă mă asiguri că această afacere se încheie aici. Nu am nici cea mai mică dorinţă să mă trezesc în zori, oricare ar fi motivul. Nu-mi prieşte, la constituţia mea, să-mi întrerup somnul atât de devreme.

— Spune-mi numele, Utteridge.

O jumătate de oră mai târziu, Julian sărea din trăsură şi urca cu paşi mari treptele de la intrarea casei lui din Londra. Prin minte i se învârtea nebuneşte secretul pe care i-l smulsese lui Utteridge. Când Guppy deschise uşa, Julian păşi în holul de la intrare salutându-l cu o uşoară mişcare a capului.

— Voi petrece vreo oră în bibliotecă, Guppy, trimite personalul la culcare.

— Milord, aveţi un vizitator, îl informă Guppy dregându-şi vocea. Lordul Daregate a sosit acum câteva clipe şi vă aşteaptă în bibliotecă.

Julian dădu din cap şi intră în cameră. Daregate era aşezat într-un fotoliu şi citea o carte pe care o luase de pe un raft din apropiere. Julian observă şi că îşi turnase un pahar cu Porto.

— Dar nu e nici măcar miezul nopţii, Daregate. Ce te-a făcut să ieşi din tripoul tău preferat la o astfel de oră? se interesă Julian traversând încăperea şi turnându-şi un pahar de vin.

— Ştiam că ai de gând să mai faci cercetări despre inel şi m-am

gândit să trec pe la tine să văd ce ai aflat. Ai dat de Utteridge în seara asta, nu-i aşa? spuse Daregate punând deoparte cartea.

— Nu ai fi putut să-mi pui întrebările astea la o oră mai normală?

— Ravenwood, ştii că eu nu am habar ce înseamnă ore normale.

— Cât se poate de adevărat, confirmă Julian aşezându-se şi luând o înghiţitură mare de vin. Foarte bine, voi încerca să te luminez. Patru membri ai acestei frăţii nelegiuite mai sunt încă în viaţă, nu doar cei doi despre care am aflat noi sau cei trei pe care i-a descoperit Sophy.

— Înţeleg, murmură Daregate studiind vinul din pahar. Asta înseamnă Utteridge, Ormiston, Varley şi…?

— Waycott.

— Doamne, Dumnezeule, eşti sigur de asta? exclamă Daregate uluit. Obişnuita lui mască de blazare dispăru, fiind înlocuită de o expresie severă.

— Cât se poate de sigur, spuse Julian aşezând jos paharul cu un gest controlat care îi ascundea furia interioară. Utteridge mi-a dat informaţia.

— Utteridge nu este deloc o sursă de încredere.

— I-am spus că îl provoc la duel dacă mă minte.

— Atunci înseamnă că, fără îndoială, ţi-a spus adevărul, zâmbi Daregate fără veselie. Lui Utteridge nu i-ar plăcea o asemenea provocare. Însă dacă este adevărat, Ravenwood, atunci ai o problemă serioasă.

— Poate că nu. E adevărat că Waycott a tot gravitat în jurul lui Sophy săptămâni întregi şi că a reuşit să o convingă să îi arate puţină compasiune, dar i-am ţinut o predică despre ipocrizia lui.

— Sophy nu mi se pare a fi genul de fată pe care o impresionează predicile tale, Ravenwood.

— Adevărat, recunoscu Julian zâmbind în ciuda dispoziţiei lui. În general, femeile au acest obicei neplăcut de a crede că doar ele pot observa ce se întâmplă în realitate cu cei obidiţi şi neînţeleşi şi nu prea vor să dea crezare unui bărbat care se bizuie pe intuiţia lui. Cu

toate acestea, când îi voi spune lui Sophy că Waycott a fost bărbatul care i-a sedus prietena, se va întoarce cu totul împotriva lui.

— Nu la asta m-am referit când am zis că ai o problemă, îl întrerupse Daregate.

— Atunci despre ce vorbeşti? se răsti Julian aruncându-i o privire mânioasă, conştient de tonul serios al prietenului său.

— În seara asta am auzit că Waycott a plecat ieri din oraş şi nimeni nu ştie unde avea de gând să meargă. Cred însă că, în aceste condiţii, trebuie să te gândeşti că ar fi putut să plece în Hampshire.

Capitolul 18

— Ai fost la bătrâna vrăjitoare, ca şi Elizabeth, nu-i aşa? O femeie ar căuta-o dintr-un singur motiv, spuse Waycott pe un ton ciudat de conversaţional în timp ce o aşeza pe Sophy în picioare şi îi scotea pelerina de pe faţă. O privi cu o sclipire neobişnuită în ochi şi îşi scoase masca. Sunt foarte mulţumit, draga mea. O să-i dau lovitura de graţie lui Ravenwood când o să-l informez că noua lui contesă era gata să scape de moştenitorul lui, aşa cum a făcut şi prima lui contesă.

— Bună seara, milord, rosti Sophy înclinându-şi capul graţios ca şi cum l-ar fi întâlnit într-un salon de la Londra. Era încă legată în acea pelerină, dar se plasa deasupra acestui inconvenient. Nu îşi petrecuse ultimele două săptămâni degeaba, ci învăţase să se poarte ca o contesă. Ce coincidenţă să vă întâlnesc aici, în acest loc atât de neobişnuit. Întotdeauna l-am considerat atât de pitoresc!

Sophy privi în jur prin mica încăpere din piatră, încercând să îşi ascundă frisonul de teamă. Ura locul acela. O adusese la vechea ruină normandă pe care îi plăcea să o deseneze până în ziua în care şi-a dat seama că servise drept fundal pentru seducerea surorii ei.

Vechiul castel dărăpănat, odinioară cu un aer atât de pitoresc şi fermecător, îi părea acum desprins dintr-un coşmar. Umbrele după-amiezii târzii se adunau afară, iar ferestrele înguste permiteau doar unei lumini difuze să pătrundă în interior. Pietrele golaşe ale tavanului şi pereţilor purtau urmele negre ale fumului de la căminul masiv. Locul era îngrijorător de umed, neplăcut şi lugubru. Fusese făcut focul în cămin şi un ceainic şi nişte provizii fuseseră aduse într-un coş, însă cel mai neliniştitor lucru din întreaga încăpere era patul improvizat sprijinit de un perete.

— Îţi e cunoscut micul meu loc de întâlnire? Minunat! S-ar putea

să îl găseşti cât se poate de util pe viitor, când vei începe să îţi înşeli soţul în mod regulat. Sunt încântat să îţi deschid ochii în faţa plăcerilor acestui sport, spuse Waycott mergând într-un colţ al camerei şi lăsând masca să cadă pe podea. Lui Elizabeth îi plăcea să vină aici uneori, urmă el întorcându-se spre Sophy şi zâmbindu-i din întuneric. Spunea că e o schimbare plăcută.

— Şi era singura pe care o aduceaţi aici, lord Waycott? întrebă Sophy pradă unor presimţiri negre.

— O, nu, am folosit ocazional acest loc şi ca să mă distrez cu o fată drăguţă din sat când Elizabeth era ocupată cu fanteziile ei ciudate, spuse Waycott privind fix la masca de pe podea.

— Şi cine era această fată drăguţă pe care o aduceaţi aici, milord? îl iscodi Sophy simţind cum o cuprindea mânia, deşi, surprinzător, asta păru să-i dea putere. Care era numele ei?

— Ți-am zis, era doar o târfă din sat, nu contează. După cum am spus, o foloseam doar când Elizabeth era într-una dintre stările ei de proastă dispoziţie. Stările astea nu ţineau niciodată prea mult, să ştii. Waycott ridică privirea de la mască, părând cât se poate de dornic de a o face pe Sophy să înțeleagă. Cu toate acestea, cât timp le cădea pradă, nu era deloc în apele ei. Uneori au existat şi alţi bărbaţi. Nu puteam suporta să o văd flirtând şi invitându-i apoi în dormitorul ei. Uneori voia să îi însoțesc şi eu, dar nu puteam tolera asta.

— Aşa că veneai aici cu o fată inocentă din sat, spuse Sophy neputând să-şi ordoneze gândurile din cauza mâniei, dar încercând din răsputeri să ascundă asta. Simțea că soarta ei depindea de cât de bine îşi putea ţine în frâu emoţiile.

— Nu a rămas prea mult timp aşa de inocentă, chicoti Waycott rememorând, te pot asigura de asta. Sunt cunoscut ca un iubit excelent, Sophy, după cum vei descoperi în curând. Asta îmi aminteşte, draga mea, că trebuie să te întreb cum de ai ajuns în posesia inelului, se răsti el deodată, îngustându-şi ochii.

— Da, inelul. Când şi unde l-ai pierdut, milord?

— Nu ştiu sigur, spuse Waycott încruntându-se, dar se poate ca

ţărăncuţa să-l fi furat. Întotdeauna a pretins că este de viţă nobilă, dar nu m-am lăsat păcălit. Era probabil odrasla vreunui negustor din sat. Da, m-am tot întrebat dacă nu mi-a furat cumva inelul în timp ce dormeam, întotdeauna umbla după mine, proasta, cerându-mi o dovadă că o iubesc. Dar cum a ajuns inelul în mâinile tale?

— Ţi-am spus în noaptea aceea la balul mascat. Pot să te întreb cum de ştiai că aveam să port costumul de ţigancă?

— Poftim? A, a fost destul de simplu să îl pun pe un lacheu de-ai mei să o întrebe pe una dintre fetele în casă ce avea să poarte Lady Ravenwood în acea seară şi te-am găsit uşor în mulţime. Inelul, în schimb, a fost o surpriză, îmi amintesc acum că ai spus că îl ai de la o prietenă, se strâmbă Waycott. Dar cum se întâmplă ca o doamnă de rangul tău să fie prietenă cu fiica unui negustor? Lucra pentru familia ta?

— De fapt, ne ştiam chiar destul de bine, murmură Sophy forţându-se să respire profund şi încet.

— Cu toate acestea, nu ţi-a spus despre mine, nu? Nu păreai să mă cunoşti când ne-am întâlnit la Londra.

— Nu, nu mi-a dezvăluit niciodată numele iubitului ei, spuse Sophy privind direct spre el. Este moartă acum, milord, ca şi copilul tău. A luat o supradoză de laudanum.

— Ţărăncuţă proastă! pufni el, abandonând subiectul cu o mişcare elegantă a umerilor. Mi-e teamă că va trebui să te rog să-mi înapoiezi inelul, nu cred că are mare importanţă pentru tine.

— Dar pentru tine?

— Ţin la el, spuse Waycott cu un zâmbet zeflemitor. Simbolizează un număr de victorii din trecut şi din prezent.

— Nu mai am inelul, rosti Sophy calmă. I l-am dat lui Ravenwood acum câteva zile.

— Şi pentru ce Dumnezeu i l-ai dat? sări Waycott cu ochii arzători.

— Îi stârnea curiozitatea. Se întrebă dacă asta avea să-l alarmeze pe răpitorul ei.

— Nu are cum să descopere nimic despre el. Toţi cei care poartă inelul au jurat să păstreze tăcerea. Cu toate acestea, am de gând să îl recapăt. În curând, draga mea, îl vei lua înapoi de la Ravenwood.

— Nu e uşor să iau ceva de la soţul meu dacă el nu doreşte să cedeze obiectul respectiv.

— Te înşeli, spuse Waycott triumfător. M-am servit din ceea ce îi aparţinea lui Ravenwood înainte şi o voi face din nou.

— Bănuiesc că te referi la Elizabeth.

— Elizabeth nu a fost niciodată a lui. Mă refer la astea, explică el traversând încăperea şi aplecându-se asupra coşului de lângă cămin. Când se ridică, ţinea în mână un mănunchi de mici focuri verzi. Le-am adus pentru că m-am gândit că le vei găsi interesante. Ravenwood nu ţi le poate oferi, draga mea, dar eu pot.

— Smaraldele, înţelese Sophy. Trase aer în piept, profund uluită. Se holbă la cascada de pietre verzi şi îşi aruncă înapoi privirea la ochii înflăcăraţi ai lui Waycott.

— Tu le-ai avut în tot acest timp?

— Din noaptea când a murit frumoasa mea Elizabeth. Desigur că Ravenwood nu a ghicit asta niciodată. A întors casa pe dos în căutarea lor şi a trimis vorbă tuturor bijutierilor din Londra că dacă vreunul intră în posesia lor, el e dispus să plătească de două ori mai mult decât cer ei. Se spune că au fost vreo doi negustori lipsiţi de scrupule care au încercat să facă copii ale originalelor pentru a putea pretinde acest preţ, însă Ravenwood nu s-a lăsat păcălit. Ce păcat! Ar fi fost ironia supremă! Ravenwood împovărat cu pietre false şi două neveste la fel de false.

— Eu una sunt soţia loială a lui Ravenwood şi nu am de gând să îl trădez, declară Sophy îndreptându-şi umerii. Nu putuse rezista tentaţiei, deşi ştia că ar fi fost mai bine dacă nu ar fi spus nimic.

— A, dar o vei face, draga mea, şi o vei face chiar purtând aceste smaralde! Waycott îşi trecu degetele peste pietrele colierului de la un capăt la celălalt, hipnotizat de cascada strălucitoare de verde. Lui Elizabeth îi plăcea întotdeauna astfel. Adora să îşi pună smaraldele

înainte să se culce cu mine. Făcea minunat dragoste când purta aceste pietre, îşi aminti el ridicând dintr-odată privirea. Şi ţie o să îţi placă.

— Oare? Sophy simţea cum i se umezeau palmele. Îşi spuse că nu trebuia să mai scoată niciun cuvânt care l-ar fi putut întărâta, trebuia să îl lase să creadă că este victima lui neajutorată, un biet iepure care nu avea să opună niciun fel de rezistenţă.

— Mai târziu, Sophy, îi promise Waycott. Mai târziu îţi voi demonstra cât de frumos arată smaraldele Ravenwood pe o falsă mireasă Ravenwood. Vei vedea cum lumina focului le face să strălucească pe pielea ta. Elizabeth părea din aur lichid când le purta.

— Presupun că ne aşteaptă o noapte lungă, milord, observă Sophy întorcându-şi privirea de la ochii lui ciudaţi şi concentrându-se asupra coşului cu provizii. Vă supăraţi dacă mănânc ceva şi beau o ceaşcă de ceai? Mă simt destul de slăbită.

— Dar desigur, draga mea, încuviinţă el, făcând un semn cu mâna spre cămin. După cum poţi vedea, m-am străduit să mă asigur că te bucuri de tot confortul. Au pregătit masa pentru noi la un han din apropiere. Ne opream aici pentru picnic deseori înainte să facem dragoste. Vreau ca totul să fie aşa cum era cu ea. Totul.

— Înţeleg.

„Era oare şi el la fel de nebun ca Elizabeth?” se întrebă ea. Ori poate era doar nebun de gelozie şi afectat de pierderea iubitei sale. În orice caz, Sophy îşi spuse că singura ei şansă era să se asigure că Waycott rămânea calm.

— Nu eşti la fel de frumoasă ca ea, remarcă Waycott studiind-o.

— Nu, îmi dau seama de asta, era foarte frumoasă.

— În schimb smaraldele te vor ajuta să te apropii de imaginea ei atunci când va sosi momentul, spuse el lăsând bijuteriile să cadă în coş.

— Că tot veni vorba de mâncare, milord, îşi încercă Sophy norocul, v-ar deranja dacă aş pregăti un mic picnic chiar acum?

— Se cam întunecă, nu-i aşa? spuse Waycott, privind prin uşa deschisă.

— Da, este destul de întuneric.

— O să fac focul, zâmbi el, părând mulţumit că îi venise această idee.

— O idee excelentă. În curând va fi destul de răcoare aici. Dacă îmi daţi jos pelerina şi funiile cu care sunt legată, aş putea să pregătesc masa.

— Nu cred că e o idee aşa de bună să te dezleg, draga mea. Cel puţin nu încă, mă tem că ai fi tentată să o iei la fugă prin pădure la prima ocazie şi pur şi simplu nu îţi pot permite asta.

— Te rog, milord, îngăimă Sophy coborându-şi privirea şi făcând toate eforturile pentru a părea obosită şi lipsită de vlagă. Nu vreau decât să pregătesc o ceaşcă de ceai pentru noi şi puţină pâine cu brânză.

— Cred că putem face ceva în acest sens.

Sophy se crispă când Waycott se îndreptă spre ea, dar stătu nemişcată în timp ce el dezlega funiile. Când ultima fu desfăcută, trase cu putere aer în piept, fără a face vreo mişcare bruscă.

— Mulţumesc, milord, rosti ea cu sfială, făcând un pas către cămin fără a scăpa din ochi uşa deschisă.

— Nu aşa repede, draga mea! Waycott, sprijinindu-se pe un genunchi, întinse mâna sub poalele fustei groase a costumului ei de călărie şi îi apucă glezna, după care îi legă repede un capăt al funiei deasupra cizmei scurte şi se ridică în picioare, cu celălalt capăt legănându-se în mâna lui. Gata, te-am legat ca pe o căţea de lesă. Vezi-ţi de treburi, mă voi bucura să fiu servit cu ceai de femeia lui Ravenwood.

Sophy făcu câţiva paşi întrebându-se dacă lui Waycott i s-ar fi părut un joc amuzant să îi tragă piciorul de sub ea, dar acesta nu făcu decât să se îndrepte spre cămin şi să aprindă focul. După ce reuşi să obţină o flacără satisfăcătoare, se aşeză pe patul improvizat ţinând în mână celălalt capăt la funiei şi îşi sprijini bărbia în pumn.

Îi putea simţi ochii urmărind-o cum cerceta proviziile din coş. Îşi ţinu respiraţia când ridică ibricul şi apoi răsuflă uşurată când descoperi că era plin cu apă.

Întunericul se instalase de-a binelea afară şi aerul rece al serii pătrundea în încăpere. Sophy îşi şterse mâinile de faldurile fustei şi încercă să se gândească în ce buzunar se găseau ierburile de care avea nevoie. Sări în sus când simţi funia mişcându-se în jurul gleznei.

— Cred că a sosit momentul să închidem uşa, o anunţă Waycott, care se ridică de pe pat şi se deplasă spre intrare. Nu am vrea să răceşti.

Când uşa se închise cu putere, Sophy îşi înăbuşi valul de teroare care o cuprinse într-o clipă. Închise ochii şi îşi întoarse faţa spre foc pentru a-şi ascunde expresia. Acesta era bărbatul vinovat de moartea surorii ei. Nu avea să se lase doborâtă de teamă. Mai întâi trebuia să scape şi apoi să găsească un mod de a se răzbuna.

— Te simţi slăbită, draga mea, remarcă Waycott părând amuzat.

— Puţin, milord, murmură Sophy deschizând din nou ochii şi privind fix în flăcări.

— Elizabeth nu ar fi tremurat ca un iepure, ci s-ar fi socotit parte dintr-un joc minunat. Lui Elizabeth îi plăceau micile ei jocuri.

Sophy nu-l luă în seamă, ci îi întoarse spatele şi îşi făcu de lucru cu micul pachet de ceai care fusese adăugat în coş. Îi mulţumea lui Dumnezeu pentru faldurile largi ale costumului de călărie, căci îi mascau perfect mâinile în timp ce scotea un săculeţ cu ierburi dintr-un buzunar.

Intră în panică atunci când, privind în jos, văzu că scosese violetele în loc de plantele de care avea nevoie. Le îndesă grabnic înapoi în buzunar.

— De ce nu ai vândut smaraldele? întrebă ea în încercarea de a îi distrage atenţia lui Waycott. Se aşeză pe un taburet în faţa căminului şi îşi aranjă ostentativ faldurile fustei în timp ce degetele i se închideau în jurul unui alt pacheţel.

— Ar fi fost dificil. Ţi-am spus, fiecare bijutier de la Londra urmărea dacă apar smaraldele pe piaţă. Chiar dacă le-aş fi vândut unul câte unul, tot aş fi fost în primejdie, întrucât sunt nişte pietre cu o tăietură unică şi ar fi fost recunoscute uşor. Dar adevărul e, Sophy, că nu doream să le vând.

— Înţeleg, îţi plăcea să ştii că i le furaseşi contelui de Ravenwood, comentă ea în timp ce scotocea în al doilea pachet de ierburi, deschizându-l cu grijă şi amestecând conţinutul acestuia cu frunzele de ceai, după care îşi făcu de lucru cu ibricul şi ceainicul.

— Eşti foarte perspicace, Sophy. Este ciudat, dar am simţit adesea că doar tu mă înţelegeai cu adevărat. Te iroseşti alături de Ravenwood, aşa cum făcea şi Elizabeth.

Sophy turnă apa fiartă în ceainic şi se rugă să fi pus o cantitate destul de mare de ierburi soporifice, apoi se aşeză crispată pe taburet, aşteptând ca ceaiul să se infuzeze. Îşi dădu seama că produsul final avea să fie amar, aşa că trebuia să găsească un mod de a-i ascunde gustul.

— Nu uita de pâine şi brânză, o dojeni Waycott.

— Desigur, spuse Sophy căutând în coş şi scoţând o pâine grosolană, după care observă micul recipient cu zahăr. Degetele ei tremurânde atinseră în trecere smaraldele strălucitoare când lua zahărul.

— Nu este niciun cuţit pentru pâine, milord.

— Nu sunt atât de neghiob încât să îţi las un cuţit pe mână, Sophy. Rupe pâinea în bucăţi.

Se aplecă şi făcu după cum i se poruncise, apoi aranja cu grijă fragmentele de pâine şi bucăţile de brânză tare pe o farfurie. După ce termină, turnă ceaiul în două ceşti.

— Totul este gata, lord Waycott. Doriţi să mâncaţi lângă foc?

— Adu mâncarea încoace. Vreau să mă serveşti aşa cum o faci pentru soţul tău. Prefă-te că suntem în salonul de la Ravenwood Abbey şi arată-mi ce gazdă graţioasă poţi fi.

Apelând la fiecare firicel de sânge rece pe care îl poseda, Sophy

transportă mâncarea în celălalt capăt al camerei şi îi aşeză ceaşca în mână.

— Mi-e teamă că am adăugat puţin prea mult zahăr la ceai, sper că nu e prea dulce pentru gustul domniei tale.

— Îmi place să beau ceaiul destul de dulce, spuse el, privind-o nerăbdător în timp ce aşeza mâncarea în faţa lui. Aşează-te lângă mine la masă, draga mea. O să ai nevoie de toată forţa ta mai târziu, am planuri pentru noi doi. Sophy se aşeză încet pe pat, încercând să păstreze o distanţă cât mai mare între ea şi Waycott.

— Spune-mi, lord Waycott, nu ţi-e teamă de ce va face Ravenwood când va descoperi că ai profitat de mine?

— Nu va face nimic. Niciun bărbat cu capul pe umeri nu l-ar înşela pe Ravenwood la cărţi sau în afaceri, dar toată lumea ştie că Ravenwood nu se va mai lăsa niciodată stârnit şi n-o să-şi pună în primejdie capul pentru o femeie. A spus destul de clar că nicio femeie nu merită să rişte un glonţ pentru ea, explică Waycott muşcând dintr-o bucată de brânză şi luând o înghiţitură de ceai. Ceaiul este puţin cam tare, observă el cu o strâmbătură.

— Întotdeauna îl fac aşa pentru Ravenwood, spuse Sophy închizând pentru o clipă ochii.

— Da? Atunci, o să îl beau şi eu aşa.

— De ce te îndoieşti că soţul meu te-ar putea provoca la duel? În definitiv, s-a bătut în duel pentru Elizabeth, nu?

— În două dueluri chiar, sau cel puţin astea sunt zvonurile, dar asta se întâmpla în primele luni ale căsniciei lor, când el încă îşi făcea iluzii că Elizabeth îl iubea. După cel de-al doilea duel şi-a dat seama că nu putea nici să controleze spiritul dulcei mele Elizabeth şi nici să-i terorizeze pe toţi bărbaţii din ţară, aşa că a lăsat la o parte orice efort de a-şi apăra onoarea atunci când este o femeie la mijloc.

— Aşadar, de aceea nu îţi este teamă de el. Ştii că nu te va provoca la duel din cauza mea?

— De ce m-ar provoca la duel pentru onoarea ta când nu s-a sinchisit să facă asta pentru a lui Elizabeth? mormăi Waycott luând o

altă înghiţitură de ceai, cu ochii pironiţi asupra focului.

Sophy simţi o notă de nesiguranţă în vocea răpitorului, încerca să se convingă pe el însuşi că nu avea de ce să se teamă din partea lui Julian.

— Iată o întrebare interesantă, milord, rosti ea pe un ton dulce. De ce s-ar deranja, într-adevăr?

— Nu eşti nici pe departe la fel de frumoasă ca Elizabeth.

— Am stabilit deja asta, aprobă Sophy urmărindu-l cu stomacul strâns pe Waycott, care sorbea din nou din ceai. Bea mecanic în timp ce mintea îi rătăcea în trecut.

— Nu ai nici stilul şi nici farmecul ei.

— Cât se poate de adevărat.

— Nu se poate să te vrea atât de mult cum o voia pe Elizabeth. Nu, nu se va deranja să mă provoace la duel din cauza ta, conchise Waycott zâmbind pe deasupra ceştii lui de ceai. Dar ar putea foarte bine să te omoare, aşa cum a omorât-o pe ea. Da, cred că exact asta va face când va afla ce s-a întâmplat astăzi aici.

Sophy păstră tăcerea în timp ce Waycott îşi termina ceaiul, ţinându-şi propria ceaşcă încă plină în palmă şi aşteptând.

— Ceaiul a fost excelent, draga mea, acum aş vrea nişte pâine cu brânză. Serveşte-mă.

— Prea bine, milord, spuse Sophy ridicându-se în picioare.

— Mai întâi însă, îi ceru Waycott pe un ton tărăgănat, te vei dezbrăca şi îţi vei pune smaraldele Ravenwood la gât. Aşa făcea mereu Elizabeth.

Sophy înlemni, cercetându-i ochii pentru a vedea vreun eventual semn că ierburile începeau să-şi facă efectul.

— Nu am de gând să mă dezbrac pentru dumneata, lord Waycott.

— Dar o vei face, replică Waycott scoţând la iveală un pistol de buzunar. Vei face exact cum îţi spun, zâmbi el diabolic. Şi vei face asta exact aşa cum făcea Elizabeth. Te voi ghida pas cu pas. Îţi voi arăta exact cum să îţi desfaci picioarele pentru mine, doamnă.

— Eşti la fel de nebun ca ea, şopti Sophy făcând un pas spre foc.

Atunci când Waycott nu reacţionă, mai făcu un pas şi încă unul. Răpitorul îi permise să se retragă aproape până în celălalt capăt al camerei şi apoi trase cu brutalitate de funia pe care i-o legase de gleznă.

Sophy se prăbuşi icnind pe podeaua rece de piatră. Rămase acolo preţ de o clipă, încercând să îşi regăsească echilibrul, şi apoi privi temătoare la Waycott. Acesta zâmbea încă, dar ochii îi păreau confuzi.

— Trebuie să mi te supui, Sophy, sau voi fi obligat să te rănesc.

— Aşa cum ai rănit-o şi pe Elizabeth în noaptea aceea lângă iaz? ripostă ea ridicându-se precautǎ în capul oaselor. Nu Ravenwood a omorât-o, ci tu! Mă vei omorî şi pe mine aşa cum ai făcut cu frumoasa şi necredincioasa ta Elizabeth?

— Ce tot vorbeşti acolo? Nu i-am făcut nimic, Ravenwood a ucis-o, ţi-am spus asta!

— Nu, milord. Ai încercat să te convingi în toţi aceşti ani că Ravenwood se făcea vinovat de moartea ei pentru că nu doreai să recunoşti că dumneata ai fost asasinul femeii pe care o iubeai. Dar aşa s-a întâmplat. Ai urmărit-o în noaptea aceea când s-a dus la bătrâna Bess şi ai aşteptat-o lângă iaz să se întoarcă. Când ţi-ai dat seama unde se dusese şi ce făcuse, ai fost furios pe ea, mai furios decât fuseseşi vreodată.

— S-a dus la vrăjitoarea aia bătrână să îi ceară o poţiune cu care să scape de copil, aşa cum ai făcut şi tu astăzi, bolborosi Waycott clătinându-se, şi chipul lui frumos se contorsiona violent.

— Şi copilul era al tău, nu-i aşa?

— Da, era al meu şi ea mă tachina, spunându-mi că nu-l voia mai mult decât îl dorise pe al lui Ravenwood, bâigui Waycott făcând nesigur doi paşi spre Sophy, în timp ce pistolul de buzunar îi tremura necontrolat în mână. Şi totuşi întotdeauna a pretins că mă iubea, cum ar fi putut dori să scape de copilul meu dacă mă iubea?

— Elizabeth nu era capabilă să iubească pe cineva. S-a căsătorit cu Ravenwood pentru a-şi asigura o situaţie bună şi banii de care avea

nevoie, spuse Sophy îndepărtându-se de el în patru labe. Nu îndrăznea să se ridice în picioare de teamă că Waycott ar fi putut trage din nou de frânghie. Te-a făcut să joci cum îţi cânta doar pentru că o amuzai şi nimic mai mult.

— Nu e adevărat, să te ia naiba, am fost cel mai bun amant pe care l-a avut, mi-a şi spus asta, mormăi Waycott împleticindu-se într-o parte. Se opri şi dădu drumul sforii, frecându-şi ochii cu dosul mâinii libere. Ce se întâmplă cu mine?

— Nimic, milord.

— Se întâmplă ceva, nu mă simt deloc bine, îngăimă el, luându-şi mâna de la ochi şi concentrându-se asupra ei. Ce mi-ai făcut, nenorocito?

— Nimic, milord.

— M-ai otrăvit. Mi-ai pus ceva în ceai, nu-i aşa? O să te omor pentru asta, zise el încercând să se repeadă la Sophy şi împleticindu-se orbeşte, incapabil să-şi atingă ţinta.

Se opri la peretele de lângă cămin şi pistolul îi căzu fără să îşi dea seama din mână, aterizând cu un sunet metalic în coşul unde fusese mâncarea. Întoarse apoi capul căutându-şi prizoniera, cu ochii plini de furie purtând semnele evidente ale drogului.

— O să te omor, aşa cum am omorât-o şi pe Elizabeth. Meriţi să mori, aşa cum o merita şi ea. O, Doamne, Elizabeth, gemu el sprijinindu-se de peretele de piatră. Încercă în van să îşi limpezească mintea scuturând din cap. Elizabeth, cum ai putut să îmi faci una ca asta? Mă iubeai, întotdeauna ai spus că mă iubeşti, continuă el începând să se prelingă spre baza peretelui, scuturat de suspine.

Sophy se uită deopotrivă fascinată şi oripilată cum Waycott căzu, plângând, într-un somn profund.

— Ucigaşule, rosti ea trăgând aer în piept şi simţind cum pulsul i-o lua razna de furie, mi-ai omorât sora. E ca şi cum i-ai fi pus arma la cap, ai omorât-o.

Privirea îi zbură spre coşul de picnic de pe cămin. Ştia să folosească un pistol şi Waycott merita să moară. Când îşi coborî

privirea văzu că pistolul era aşezat deasupra diamantelor. Se aplecă şi culese mica armă, apoi se răsuci dintr-o mişcare şi îl ţinti cu ea pe Waycott, care zăcea inconştient.

— Meriţi să mori, repetă cu voce tare, trăgând piedica. Adăpostit de o mică adâncitură din motive de siguranţă, trăgaciul se coborî în poziţie de tragere şi degetul lui Sophy se aşeză lacom pe el.

Se apropie şi mai mult de Waycott şi revăzu în mintea ei imaginea Ameliei zăcând pe pat cu sticluţa de laudanum goală pe noptieră.

— O să te omor, Waycott, ăsta e pur şi simplu un act de justiţie.

Sophy pregetă o clipă care păru să dureze o eternitate, făcându-şi curaj să apese pe trăgaci, dar nu avea niciun rost. Nu putea să o facă.

— Doamne, Dumnezeule, de ce sunt atât de slabă? Sophy scoase un ţipăt pătrunzător de disperare, coborând pistolul. Puse la loc arma în coş şi îngenunche, străduindu-se să dezlege funia înnodată în jurul gleznei. Reuşi să se elibereze, deşi îi tremurau degetele. Nu putea lua cu ea la Ravenwood nici pistolul, nici smaraldele, căci nu ar fi putut explica prezenţa lor.

Deschise uşa fără a privi înapoi şi fugi în noapte. Calul lui Waycott necheză uşor simţind că Sophy se apropia de el.

— Stai cuminte, prietene, nu am timp să pun şaua pe tine, şopti ea punându-i căpăstrul. Trebuie să ne grăbim, toată lumea trebuie să fie înnebunită de grijă la conac.

Mână calul peste grămada de dărâmături care fusese odată un perete fortificat şi, cocoţându-se pe mormanul de pietre, îşi aranja jupoanele deasupra genunchilor, după care sări în spinarea calului. După ce fornăi şi bătu puţin pasul pe loc, acesta se decise să accepte prezenţa ei nefamiliară.

— Nu îţi face griji, ştiu drumul spre conac, îl asigură Sophy, îmboldindu-l la pas şi apoi la trap.

Pe drum încercă să se gândească. Trebuia să găsească o explicaţie pentru personalul care o aştepta în culmea neliniştii. Îşi aminti de zgomotul copitelor propriei ei iepe dispărând în depărtare atunci când Waycott o răpise.

Aparent calul ei fugise şi probabil că se dusese întins acasă. Un cal fără călăreţ întorcându-se la Ravenwood Abbey putea însemna un singur lucru pentru rândaşi, care ar fi presupus că Sophy căzuse de pe cal şi că poate era rănită. În aceste condiţii, era posibil ca pădurea din junii conacului să fi fost înţesată cu grupuri de oameni plecaţi în căutarea ei toată după-amiaza şi seara aceea.

Sophy îşi spuse că era o poveste la fel de credibilă ca oricare alta. Cu siguranţă nu putea spune nimănui că fusese răpită şi ţinută prizonieră de vicontele Waycott.

Nu îndrăznea să-i istorisească nici lui Julian totul de-a fir-a-păr, întrucât ştia că Waycott se înşelase când pretinsese că, de fapt, contele nu s-ar fi luptat în duel pentru o femeie. Julian l-ar fi provocat pe Waycott la duel dacă ar fi descoperit ce făcuse.

— La naiba! Trebuia să îl omor pe Waycott când am avut ocazia. Acum Dumnezeu ştie ce va urma. În plus, va trebui să îl mint pe Julian.

Era groaznic de nepricepută când trebuia să spună o minciună, se gândi Sophy temătoare, dar cel puţin avea timp la dispoziţie pentru a-şi pregăti povestea şi a o învăţa pe de rost, căci Julian era încă în siguranţă la Londra.

Abia când întrevăzu luminile conacului printre arbori îşi dădu seama că trebuia să abandoneze calul lui Waycott. Dacă voia să pretindă că se chinuise să ajungă înapoi acasă pe jos după un accident de călărie, nu-şi putea face apariţia pe un cal străin.

Dumnezeule, trebuia să ia în calcul o sumedenie de lucruri odată ce se apuca să născocească poveşti, toate elementele aveau o legătură între ele. Fără mare tragere de inimă, întrucât mai avea o bucată bună de drum de făcut pe jos, Sophy descăleca şi scoase căpăstrul calului, dându-i apoi o palmă peste crupă, ceea ce îl făcu să pornească la trap.

Sophy îşi adună poalele costumului de călărie şi o luă pe jos spre Ravenwood Abbey. Cu fiecare pas îşi supunea creierul unui asalt feroce, încercând să născocească o poveste pentru servitori. Trebuia

ca totul să se potrivească în versiunea ei, altfel risca să nu fie crezută.

Când ajunse însă în pădurea care înconjura conacul, Sophy îşi dădu seama că sarcina ei avea să fie mult mai dificilă decât se aşteptase.

Prin uşile deschise de la intrare se filtra o lumină puternică, iar lacheii şi rândaşii se agitau peste tot, pregătind torţe. La lumina lunii, Sophy observă că mai mulţi cai erau scoşi din grajd. O siluetă cunoscută cu părul negru, purtând cizme de călărie şi nişte pantaloni pătaţi, stătea în picioare la mijlocul scării din stânga. Julian dădea ordine cu o voce limpede şi rece şi era evident că tocmai sosise. Asta însemna că plecase de la Londra înainte de răsăritul soarelui. În acea clipă, Sophy intră de-a binelea în panică. Şi aşa îi fusese greu să născocească o poveste credibilă pentru servitori, dar pe soţul ei avea şanse infime să-l păcălească. În plus, Julian pretinsese întotdeauna că şi-ar fi dat seama dacă încerca să-l înşele.

Cu toate acestea, nu avea altă soluţie decât să facă o încercare, se îmbărbăta Sophy pornind iarăşi la drum. Nu-i putea permite lui Julian să-şi rişte viaţa într-un duel pentru onoarea ei.

— Iat-o, milord!

— Da, mulţumesc lui Dumnezeu, e vie şi nevătămată.

— Milord, milord, priviţi acolo, la liziera pădurii, este doamna noastră şi e teafără!

Strigătele puternice de uşurare îi strânseră pe toţi în faţa conacului în timp ce Sophy ieşea din pădure. Se întreba amuzată în ce măsură bucuria servitorilor era legată de faptul că trebuiseră să-i explice lui Julian absenţa ei. Contele de Ravenwood îşi întoarse privirea spre copaci şi o văzu pe Sophy la lumina lunii. Fără a scoate un cuvânt, sări pe treptele scării de piatră şi traversă curtea pavată, prinzând-o brutal în braţe.

— Sophy, pentru Dumnezeu, era să mor de îngrijorare! Unde ai fost? Eşti bine? Eşti rănită? Aş putea să-ţi trag o mamă de bătaie pentru că m-ai speriat astfel. Ce ţi s-a întâmplat?

Deşi nu uită că avea de dat socoteală, Sophy se simţi ca şi cum şi-ar fi dat jos o povară uriaşă de pe inimă. Julian era acolo şi ea era în siguranţă şi nimic altceva nu mai conta. Se strânse instinctiv în braţele lui puternice, sprijinindu-şi capul de umărul lui în timp ce îi cuprindea mijlocul cu braţele. Julian mirosea a transpiraţie şi Sophy ştiu că gonise până la epuizare, aşa cum îl mânase şi pe Angel.

— Mi-a fost aşa de teamă, Julian.

— Nici pe departe cât de teamă mi-a fost mie când am ajuns aici acum câteva minute şi mi s-a spus că, în această după-amiază, calul tău se întorsese, fără tine. Servitorii te-au căutat toată seara. Mă pregăteam să-i trimit din nou după tine. Unde ai fost?

— A fost… a fost doar vina mea, Julian. Mă întorceam de la bătrâna Bess şi sărmana mea iapă s-a speriat de ceva ce-o fi văzut printre copaci. Nu eram atentă şi probabil că m-a aruncat din spinare. M-am lovit la cap şi mi-am pierdut cunoştinţa pentru o vreme, nu mi-am amintit nimic până mai adineauri. Dumnezeule, bătea câmpii. Vorbea mult prea repede. Trebuia să se controleze.

— Te mai doare capul? o întrebă Julian mişcându-şi degetele prin buclele ei răvăşite în încercarea de a găsi vreun cucui sau vreo rană. Mai eşti rănită pe undeva?

Sophy îşi dădu seama că îşi pierduse pălăria pe drum.

— Ăăă, nu, nu, Julian, sunt bine, adică mă doare capul, dar nu trebuie să-ţi faci griji. Şi… copilul este bine, adăugă ea repede, gândindu-se că asta avea să-i îndrepte atenţia în altă parte decât asupra rănilor ei inexistente.

— A, da, copilul. Mă bucur să aud că totul este bine în această privinţă. Nu vei mai călări cât timp eşti însărcinată, Sophy, decretă Julian dându-se câţiva paşi înapoi şi studiindu-i chipul la lumina lunii. Precis eşti bine?

Constatarea că aparent povestea îi era crezută o bucură atât de mult, încât nu mai acordă nicio importanţă dreptului ei de a călări. Cu mari eforturi, izbuti să afişeze un zâmbet liniştitor, dar se îngrozi când îşi dădu seama că buzele îi tremurau.

— Sunt cât se poate de bine, milord, îl asigură ea clipind repede. Dar ce faci aici, credeam că mai rămâi la Londra câteva zile. Nu am primit nicio veste cum că ai plănui să te întorci atât de curând.

— Mi-am schimbat planurile, spuse Julian studiindu-i faţa încă o clipă după care îi luă mâna într-a lui şi o conduse înapoi spre mulţimea nerăbdătoare de servitori. Să mergem, Sophy. O să te predau cameristei tale, care îţi va pregăti baia şi îţi va aduce ceva de mâncare. Când îţi revii, avem de vorbit.

— Despre ce avem de vorbit, milord?

— Despre ce ţi s-a întâmplat cu adevărat astăzi, Sophy.

Capitolul 19

— Am fost cu toţii atât de îngrijoraţi, doamnă, ne-am speriat de moarte că vi s-ar fi putut întâmpla ceva, nici n-aveţi idee. Rândaşii erau grozav de neliniştiţi, şi când iapa dumneavoastră s-a întors în fugă în curte, au început imediat să vă caute, dar nu au dat de nicio urmă de-a dumneavoastră. Cineva s-a dus la bătrâna Bess, care era şi ea la fel de îngrijorată ca şi noi că nu ajunseserăţi acasă.

— Îmi pare rău că v-am speriat, Mary, zise Sophy ascultând doar pe jumătate descrierea cameristei privind ceea ce se întâmplase după ce nu mai ajunsese acasă în acea după-amiază. Mintea ei era concentrată asupra interogatoriului la care avea să o supună Julian. Nu o crezuse. Ar fi trebuit să ştie că ar fi ghicit imediat că minţea în legătură cu presupusa căzătură din şa. Ce avea să îi spună acum? se întrebă Sophy înnebunită.

— Iar pe urmă, rândaşul-şef, care întotdeauna ne prevesteşte apocalipsa, a clătinat din cap şi a spus că ar trebui să începem să dragăm iazul ca să vă găsim corpul. Doamne, era cât pe ce să mă prăbuşesc când am auzit. Dar toată agitaţia asta nu a fost nimic pe lângă ce s-a întâmplat când a picat Înălțimea Sa pe neaşteptate. Nici măcar servitorii care sunt aici la conac încă de pe vremea primei contese nu îl mai văzuseră pe Înălțimea Sa atât de furios. Ne-a ameninţat că ne dă afară pe toţi.

Cineva ciocăni la uşă, întrerupând-o pe Mary din relatarea ei detaliată a evenimentelor din acea după-amiază. Când deschise, se trezi faţă în faţă cu o servitoare care adusese o tavă cu ceai.

— Dă-mi-o mie şi pleacă. Doamna mea are nevoie de odihnă, se răsti Mary închizându-i uşa în nas şi punând tava pe o masă. A, ia uite, bucătăreasa a adăugat şi nişte prăjiturele pentru dumneavoastră, doamnă. Gustaţi una, o să vă dea puţină putere.

— Mulţumesc, Mary. Sophy se uită la ceainic şi imediat o cuprinse o senzaţie de greaţă. O să beau în curând ceaiul, nu mi-e foarte foame acum.

— Este din cauza loviturii de la cap, explică Mary atotştiutoare, vă afectează stomacul. Totuşi, ar trebui măcar să beţi o ceaşcă de ceai, doamnă.

Uşa se deschise din nou şi Julian intră în cameră fără a se sinchisi să bată. Purta încă ţinuta de călărie şi în mod evident auzise ultimele cuvinte ale cameristei.

— Poţi pleca, Mary, o să am eu grijă să îşi bea ceaiul.

Uimită de sosirea lui, Mary făcu o scurtă reverenţă şi se îndreptă emoţionată spre uşă, mergând cu spatele.

— Prea bine, milord, spuse ea cu mâna pe clanţă. Dădea să iasă din cameră, dar se opri. A fost cu toţii foarte speriaţi pentru doamna, anunţă ea pe un ton puţin sfidător.

— Ştiu că aţi fost, Mary, dar acum este acasă vie şi nevătămată şi cred că pe viitor veţi avea cu toţii mai multă grijă de ea, nu-i aşa?

— O, da, domnule, n-o s-o scăpăm din ochi.

— Perfect. Acum poţi să pleci, Mary. Camerista ieşi în fugă.

— Nu este nevoie să terorizezi personalul, Julian, spuse Sophy strângându-şi degetele în poală de îndată ce uşa se închise. Au cu toţii cele mai bune intenţii şi cu siguranţă ceea ce s-a întâmplat astăzi nu e din vina lor. Simţi nevoia să-şi dreagă vocea. Eu… am călărit pe poteca aceea de zeci de ori în ultimii câţiva ani şi nu aveam de ce să iau un argat cu mine. Aici suntem la ţară, nu la oraş.

— Şi totuşi nu ţi-au găsit bietul trup lipsit de cunoştinţă pe poteca înspre coliba bătrânei Bess, nu? remarcă Julian aşezându-se într-un scaun de la fereastră şi privind roată prin încăpere. Văd că ai făcut mai multe schimbări şi aici şi prin alte locuri, draga mea.

— Sper că nu te deranjează, milord, rosti Sophy domol, tulburată de schimbarea bruscă de subiect. Presimţea că el alesese o strategie prin care avea să se joace cu ea până când avea să o facă să îşi piardă răbdarea şi să mărturisească totul.

— Nu, Sophy, nu mă deranjează deloc. Nu-mi mai plăcea de mult această casă, recunoscu Julian, scrutându-i faţa neliniştită. Orice schimbare va fi cât se poate de bine-venită la Ravenwood Abbey, te pot asigura de asta. Cum te simţi?

— Foarte bine, mulţumesc, răspunse ea, dar cuvintele abia îi ieşiră din gât.

— Mă bucur să aud asta. Contele îşi întinse picioarele încălţate cu cizme şi se lungi pe scaun cu mâinile mari atârnându-i în faţă. Ne-ai îngrijorat pe toţi destul de mult, să ştii.

— Îmi pare rău, murmură Sophy trăgând cu putere aer în piept şi încercând să îşi amintească amănuntele minuţios planificate ale povestioarei pe care o ticluise. Teoria ei era că dacă îşi susţinea povestea cam subţire cu un număr impresionant de detalii, ar fi putut să scape. Cred că a fost un mic animal cel care mi-a speriat iapa, poate o veveriţă. În mod normal nu ar fi fost o problemă, ştii că sunt o călăreaţă destul de pricepută.

— Ți-am admirat adesea priceperea la călărit, spuse Julian direct.

— Da, ca să vezi, tocmai mă întorceam de la bătrâna Bess şi îmi luasem o cantitate mare de ierburi de la ea. Aranjasem pachetele în buzunarele costumului de călărie şi îmi potriveam jupoanele, întrucât mi-era teamă ca nu cumva să pierd vreun săculeţ pe drum.

— Înțeleg.

Sophy îl privi pentru câteva clipe, fascinată de expresia calmă şi senină de anticipare din ochii lui. Ştia însă că se confrunta cu răbdarea unui vânător, iar asta o buimăcea.

— Şi… şi din păcate nu eram atentă la călărit. Îmi făceam de lucru cu un pachet de… de revent uscat, da, cred că asta era, când iapa s-a speriat şi nu am reuşit să îmi recapăt echilibrul după aceea.

— Şi în acel moment ai căzut la pământ şi te-ai lovit la cap?

Sophy îşi aminti că nu o găsiseră zăcând fără simțire pe potecă.

— Nu chiar, milord, atunci am început să alunec din şa, dar cred că… ăăă… cred că iapa m-a mai purtat o bucată de drum în spinare până când am căzut de tot.

— Ţi-ar fi mai uşor dacă ţi-aş spune că tocmai m-am întors dintr-o plimbare pe cărăruia ce duce la căsuța bătrânei Bess?

— Ah, aşa ai făcut, domnul meu? îngăimă Sophy privindu-l deloc în largul ei.

— Da, Sophy, spuse el pe un ton deosebit de blând, aşa am făcut. Am luat o făclie cu mine şi în apropierea iazului am descoperit nişte urme foarte interesante. Se pare că a mai fost un alt călăreţ pe aceeaşi potecă astăzi.

— O, te rog, Julian, nu-mi mai pune alte întrebări astă-seară, îl imploră Sophy sărind în picioare. Nu pot vorbi acum, sunt prea afectată. Am greşit când am spus că mă simt bine, adevărul este că mă simt cât se poate de jalnic.

— Dar nu cred că asta se datorează unei lovituri la cap, remarcă Julian pe un ton şi mai dulce şi liniştitor decât cel dinainte. Poate că te îmbolnăveşti de grijă, draga mea. Ai cuvântul meu că nu este nevoie să faci asta.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, domnul meu, murmură Sophy neînţelegând tandreţea din cuvintele lui şi neavând încredere în ea.

— De ce nu vii aici să stai puțin lângă mine până te calmezi, o invită el întinzându-i mâna.

Sophy privi pofticioasă la mâna lui întinsă şi apoi la chipul lui, dat se forţă să reziste tentaţiei. Trebuia să fie puternică.

— Nu… nu e loc şi pentru mine pe scaun, Julian.

— O să-ți fac loc, vino încoace, Sophy. Situaţia nu este deloc atât de nefericită sau complicată cum se pare că-ți imaginezi.

Îşi spuse că ar fi fost o mate greşeală să se ducă la el, căci şi-ar fi pierdut şi bruma de forţă pe care o mai avea dacă îi permitea să o mângâie în acel moment. Pe de altă parte, tânjea să îi simtă braţele în jurul ei, iar mâna lui întinsă era put şi simplu o tentaţie prea mare pentru starea ei de oboseală şi slăbiciune.

— Probabil că ar trebui să mă întind puţin, sugeră ea în timp ce făcea un prim pas spre Julian.

— Te vei odihni în curând, micuţo, îţi promit. Contele aştepta cu

acelaşi aer de răbdare nemăsurată. Prinzând curaj, Sophy făcu şi al doilea şi al treilea pas spre el.

— Julian, nu ar trebui să fac asta, şopti ea respirând încet când degetele lui îi cuprinseră mâna.

— Sunt soţul tău, draga mea, spuse el, trăgând-o pe genunchi şi sprijinind-o de umărul lui. Cu cine ai putea să discuţi despre ce s-a întâmplat cu adevărat astăzi dacă nu cu mine?

Auzind aceste cuvinte, simţi cum îşi pierdea şi restul de putere care îi mai rămăsese. Trecuse prin atâtea în acea zi. Răpirea, amenințarea cu violul, scăparea în ultimul moment, clipa în care ţinuse pistolul în mână şi nu fusese în stare să îl împuşte pe Waycott, toate acestea se aliaseră împotriva ei, slăbind-o.

Dacă Julian ar fi ţipat la ea, sau dacă ar fi fost în acea stare de furie plină de răceală, poate că ar fi putut să reziste, dar în faţa acestui ton liniştitor şi tandru nu putea decât să capituleze. Îşi aşeză faţa în scobitura umărului lui şi închise ochii. Braţele lui se înfăşurară confortabil în jurul ei, în timp ce umerii lui largi promiteau să o protejeze aşa cum nu o putea face nimeni.

— Julian, te iubesc, şopti ea în cămaşa lui.

— Ştiu, draga mea, ştiu. Nu-i aşa că îmi vei spune numai adevărul?

— Nu pot face asta, spuse ea cu hotărâre.

Nu putea să aducă argumente împotrivă, aşa că stătu acolo, mângâindu-i spatele cu mâinile lui mari şi puternice. Se aşternu tăcerea în încăpere până când, cedând tentaţiei încă o dată, Sophy începu să se relaxeze lipită de corpul lui.

— Ai încredere în mine, Sophy?

— Da, Julian.

— Atunci de ce nu vrei să-mi spui adevărul despre ce s-a întâmplat astăzi?

— Mi-e teamă, milord, oftă ea.

— De mine?

— Nu.

— Mă bucur să aud asta, cel puţin. Sunt soţii care dacă s-ar găsi în situaţia ta, ar avea motive să se teamă de soţii lor, continuă el meditativ.

— Atunci trebuie să fie soţii ale căror soţi nu le respectă prea mult, replică Sophy imediat, nişte biete femei nefericite care nu se bucură nici de consideraţia şi nici de încrederea soţilor lor. Îmi este milă de ele.

Julian scoase o exclamaţie care semăna la fel de bine cu un chicotit ca şi cu un geamăt. Legă la loc o fundă de catifea de pe halatul lui Sophy care se dezlegase.

— Tu, desigur, nu faci parte din acel grup de femei, draga mea, pentru că te bucuri de respectul, stima şi încrederea mea, nu-i aşa?

— Aşa ai spus, domnul meu, aprobă Sophy întrebându-se visătoare cum ar fi fost dacă s-ar fi bucurat şi de dragostea lui Julian.

— Atunci ai dreptate să nu te temi de mine, căci, cunoscându-te, ştiu că nu ai făcut nimic greşit astăzi, Sophy. Nu m-ai trăda niciodată, Sophy, nu-i aşa?

— Niciodată, Julian, spuse ea, încleştându-şi degetele pe cămaşa lui. Nici în viaţa asta, nici într-o alta, şi mă bucur atât de mult că îţi dai seama!

— Îmi dau seama, draga mea. Julian tăcu o clipă, astfel încât Sophy se relaxă din nou sub mângâierea liniştitoare a mâinii lui. Din nefericire, deşi am încredere totală în tine, curiozitatea mea nu este satisfăcută. Chiar trebuie să aflu ce s-a întâmplat astăzi. Trebuie să iei în considerare faptul că sunt soţul tău, Sophy, şi în această calitate mă simt oarecum protector.

— Te rog, Julian, nu mă forţa să vorbesc. Îţi jur că sunt bine.

— Nu am de gând să te forțez să faci nimic. În loc de asta o să ne jucăm de-a ghicitul.

— Nu vreau să mă joc în niciun fel, ripostă Sophy crispându-se.

— Spui că nu vrei să-mi spui întreaga poveste pentru că ți-e teamă, urmă el fără a-i lua în seamă protestul, dar totodată pretinzi că nu ți-e teamă de mine. Prin urmare, trag concluzia că te temi de

altcineva. Nu ai încredere că te pot proteja, draga mea?

— Nu este vorba de asta, Julian, spuse Sophy ridicând repede capul, dornică să-i confirme încrederea ei în capacitatea lui de a o proteja. Ştiu că ai face orice ca să mă ocroteşti.

— Ai dreptate, Sophy, eşti foarte importantă pentru mine.

— Înţeleg, Julian, zise ea, atingându-şi pântecul în trecere. Fără îndoială că te nelinişteşti pentru viitorul tău moştenitor. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru copil însă…

Ochii de smarald ai lui Julian se aprinseră pentru prima oară de mânie, dar aceasta dispăru din privirea lui aproape imediat.

— Să fim înţeleşi, Sophy, spuse el luându-i faţa între palme, eşti importantă pentru mine pentru că eşti Sophy, draga mea soţie neconvenţională, onorabilă şi iubitoare, şi nu datorită copilului pe care îl porţi în pântec.

— O! exclamă ea, neputând să-şi ia ochii de la privirea lui strălucitoare. Era pentru prima oară când rostea cuvinte atât de similare cu o declaraţie de dragoste; probabil că nu avea să obţină mai mult de atât. Mulţumesc, Julian!

— Nu îmi mulţumi, eu trebuie să-ţi mulţumesc, spuse el acoperindu-i gura cu a lui şi sărutând-o alene. Când îşi ridică într-un final capul, aceeaşi luminiţă jucăuşă atât de cunoscută îi sclipea în ochi.

— Reuşeşti să-mi distragi foarte mult atenţia, draga mea, dar de această dată voi încerca să îţi rezist, cel puţin până mai încolo.

— Dar Julian…

— Ei, şi acum să încheiem jocul nostru de-a ghicitul. Ţi-e teamă de cineva care se găsea pe poteca de lângă iaz în această după-amiază, şi având în vedere că nu pari să te temi pentru siguranţa ta, trebuie că te temi pentru a mea.

— Julian, te implor, te rog…

— Dacă îţi este teamă de siguranţa mea, dar nu ai de gând să mă avertizezi asupra pericolului, înseamnă că nu te sperie un atac direct asupra mea, căci nu mi-ai ascunde asemenea informaţii importante,

nu-i aşa?

— Nu, milord, se grăbi ea să nege, ştiind că încerca în van să disimuleze adevărul acum că vânătorul începea să se apropie de pradă.

— Atunci mai rămâne o singură posibilitate, spuse Julian cu o logică fără pată. Dacă ţi-e teamă pentru mine, dar nu ţi-e teamă că voi fi atacat, înseamnă că îţi este teamă că îl voi provoca pe acest personaj misterios la duel.

— Julian, trebuie să îmi dai cuvântul tău de onoare că n-o vei face! Sophy se ridică în poala lui şi i se agăță de cămaşă privindu-l cu ochi mijiţi. Trebuie să-mi promiţi de dragul copilului nostru nenăscut. Nu vreau să îţi rişti viaţa, auzi ce-ţi spun?

— E Waycott, nu-i aşa?

— De unde ştii? întrebă Sophy uimită.

— Nu a fost atât de greu de ghicit. Ce s-a întâmplat pe poteca aceea, Sophy?

Ea îl privi neputincioasă şi văzu cum expresia blândă dispăru din ochii lui Julian, fiind înlocuită de cea a unui prădător în căutare de hrană. Câştigase prima bătălie şi acum îşi pregătea strategia pentru următoarea.

— Nu am de gând să te las să-l provoci la duel, Julian. Nu vei risca niciun glonte pentru Waycott, înțelegi ce-ți spun?

— Ce s-a întâmplat pe poteca aceea azi?

— Julian, te rog… începu Sophy, simțind că ar fi vrut să plângă.

— Ce s-a întâmplat azi, Sophy?

Deşi nu ridicase vocea, ea îşi dădu imediat seama că nu mai avea răbdare.

Luă decizia să-i răspundă, aşa că se dădu jos din poala lui. Julian îi permise să se ridice în picioare, dar privirea lui continuă s-o sfredelească în pofida încercărilor ei de a se ascunde.

Sophy traversă încet camera, mergând la fereastră să contemple întunericul de afară. Îi relată întreaga poveste în fraze scurte şi concise.

— Le-a omorât, Julian, încheie ea, frângându-şi mâinile. Le-a omorât pe amândouă. Pe Elizabeth a înecat-o pentru că reuşise până la urmă să îl întărâte prea mult, enervându-l cu planul ei de a scăpa de copil. Pe sora mea a împins-o la sinucidere purtându-se cu ea ca şi cum nu ar fi fost nimic mai mult decât o jucărie oarecare.

— Ştiam despre sora ta. Am pus cap la cap piesele lipsă chiar înainte de a pleca de la Londra; cât despre Elizabeth, am avut întotdeauna bănuielile mele în privinţa acelei nopţi. M-am întrebat dacă nu cumva îl împinsese prea departe pe vreunul dintre iubiţii ei.

— Să mă ierte Dumnezeu, dar nu am avut curajul să apăs pe trăgaci când am avut ocazia, murmură Sophy rezemându-şi fruntea de geamul rece al ferestrei. Sunt atât de laşă!

— Nu, Sophy, nu eşti deloc laşă, spuse Julian, venind în spatele ei. Eşti cea mai curajoasă femeie pe care am întâlnit-o vreodată şi aş avea încredere să îmi pun viaţa şi onoarea în mâinile tale. Trebuie să ştii că ai făcut un lucru onorabil în această seară. Nu împuşti cu sânge rece un om în stare de inconştienţă, indiferent ce a făcut.

— Dar dacă l-aş fi împuşcat când aveam ocazia, s-ar fi terminat totul şi nu ar mai trebui să-mi fac griji pentru tine, se lamenta Sophy întorcându-se încet şi privindu-l cu o oarecare nesiguranţă.

— Ar fi trebuit să trăieşti cu conştiinţa faptului că ai ucis un om, şi nu ţi-aş dori o asemenea soartă, draga mea, oricât de mult merita Waycott să moară.

— Nu mă preocupă atât maniera în care am acţionat, mai mult sau mai puţin onorabilă, cât faptul că nu am rezolvat problema o dată pentru totdeauna, spuse Sophy cu nerăbdare. Mi-e teamă că în astfel de chestiuni sunt foarte practică. Acest bărbat este un criminal şi se află încă în libertate.

— Nu pentru multă vreme.

— Julian, te rog, trebuie să-mi promiţi că nu-l vei provoca la duel, se alarmă Sophy. Ai putea fi omorât chiar dacă Waycott joacă cinstit, lucru de care mă îndoiesc.

— Din câte am înţeles, nu e deloc în stare să lupte în momentul de

faţă, zâmbi Julian. Ai spus că e inconştient, nu? Atunci cred că va mai rămâne aşa o vreme. Şi mie mi-au dat destul de furcă ceaiurile tale speciale, dacă îmi amintesc bine.

— Nu mă tachina, Julian.

— Nu te tachinez, draga mea, spuse el prinzând-o de încheieturile ambelor mâini şi aşezându-i-le pe pieptul lui. Mulţumesc lui Dumnezeu că eşti bine, sănătoasă. Nu vei şti niciodată ce a însemnat pentru mine să ajung aici şi să aflu că lipseai.

— Ce ai de gând să faci, Julian? se interesă ea refuzând să se lase împăcată, întrucât ştia ce avea să urmeze.

— Depinde. Cam cât estimezi că o să doarmă Waycott?

— Probabil că încă trei sau patru ore.

— Excelent, atunci mă voi ocupa de el mai târziu, anunţă Julian, începând să-i desfacă panglicile halatului. Între timp, pot să mă asigur pe îndelete că nu ai suferit vătămări grave.

— Julian, trebuie să îmi dai cuvântul tău de onoare că nu-l vei provoca pe Waycott la duel, insistă Sophy tocmai când halatul îi cădea la picioare.

— Nu-ţi face griji pentru asta, iubito, mormăi el sărutând-o pe gât.

— Dă-ţi cuvântul, Julian, trebuie să insist. Nici că îşi putea dori mai mult să se afle în braţele lui Julian în acea clipă, dar asta era cu mult mai important, aşa că stătu crispată şi necooperantă, ignorând atingerea caldă şi îmbietoare a gurii lui pe pielea ei.

— Nu-ţi bate capul cu soarta lui Waycott, o să mă ocup eu de toate. N-o să se mai apropie niciodată de tine.

— La naiba, Julian, vreau promisiunea ta că nu-l vei provoca la duel. Siguranţa ta este mult mai importantă pentru mine decât toate fanteziile bărbătești legate de onoare. Ți-am spus ce cred despre duel. Nu rezolvă nimic şi poţi foarte bine să mori degeaba. Nu îl vei provoca pe Waycott, mă auzi ce spun? Dă-mi cuvântul tău, Julian.

Julian se opri în timp ce îi săruta scobitura umărului şi înălţă capul pentru a se uita în jos la ea, strâmbându-se pentru prima oară.

— Nu trag atât de prost, Sophy.

— Nu mă interesează cât de bun ţintaş eşti, nu am de gând să te las să-ţi asumi un asemenea risc şi ăsta este ultimul meu cuvânt.

— Chiar aşa? spuse el ridicând uşor din sprâncene.

— Da, fir-ai să fii! Nu voi risca să te pierd într-un duel prostesc împotriva unui bărbat care mai mult ca sigur că va trişa. Am aceeaşi poziţie pe care ai avut-o şi tu în dimineaţa aceea când ai întrerupt duelul dintre mine şi Charlotte Featherstone. Nu am de gând să tolerez aşa ceva.

— Nu cred că te-am auzit vreodată vorbind pe un ton atât de ferm, draga mea, remarcă Julian.

— Dă-mi cuvântul tău, Julian.

— Prea bine, oftă el în semn de capitulare. Dacă înseamnă atât de mult pentru tine, ai jurământul meu solemn că nu-l voi provoca pe Waycott la un duel cu pistoale.

— Mulţumesc, Julian! Sophy închise ochii cu un sentiment extraordinar de uşurare.

— Acum am voie să fac dragoste cu soţia mea?

— Da, milord, spuse ea cu un zâmbet enigmatic.

Julian se trezi o oră mai târziu şi, sprijinit într-un cot, cercetă ochii umbriţi ai lui Sophy. Obişnuita flacără care ardea în privirea ei de fiecare dată când făceau dragoste începea deja să se stingă, fiind înlocuită de îngrijorare. Se simţi măgulit la gândul că ea punea un preţ atât de mare pe siguranţa lui.

— O să fii atent, Julian?

— Foarte atent.

— Poate că ar trebui să iei şi nişte băieţi de pe la grajduri cu tine.

— Nu, asta este între mine şi Waycott, o să mă ocup de unul singur.

— Dar ce ai de gând să faci? întrebă ea agitată.

— Vreau să-l forţez să plece din ţară. Cred că îi voi sugera să emigreze în America.

— Bine, dar cum îl poţi obliga să facă asta?

— Nu mai pune atâtea întrebări, draga mea, pentru că nu am timp să-ţi răspund acum, spuse Julian aşezându-şi mâinile pe umerii ei. O să-ţi povestesc în detaliu după ce mă întorc, îţi promit, continuă el, atingându-i buzele cu ale lui. Odihneşte-te.

— Ce îndemn ridicol! Nu voi putea închide un ochi până te întorci.

— Atunci citeşte o carte bună.

— Wollstonecraft, îl ameninţă ea, o să studiez *În apărarea drepturilor femeilor* până te întorci.

— Asta mă va forţa să mă grăbesc pe cât posibil, zâmbi Julian ridicându-se în picioare. Nu pot îngădui ca mintea soţiei mele să fie pervertită de prostiile acelea despre drepturile femeilor. Oricum, nu mai mult decât este deja.

— Julian, mi-e teamă, mărturisi ea ridicându-se în capul oaselor şi întinzând mâna în căutarea mâinii lui.

— Ştiu sentimentul, draga mea, şi eu am simţit acelaşi lucru când am ajuns aici mai devreme şi nu te-am găsit, spuse el eliberându-şi cu blândeţe mâna şi începând să se îmbrace. În acest caz însă, nu trebuie să te temi. Ai promisiunea mea că nu-l voi provoca la duel pe Waycott, îţi aminteşti?

— Da, dar… Sophy se opri, începând să îşi muşte buza de jos îngrijorată. Dar nu-mi place asta, Julian.

— O să se termine totul în curând, o asigură el în timp ce îşi încheia pantalonii şi se aşeza pe scaun ca să-şi tragă cizmele. Dacă nu cumva l-ai adormit atât de tare pe Waycott cu ceaiul tău special încât să nu mai înţeleagă bine engleza, o să mă întorc acasă înainte de răsăritul soarelui.

— Nu i-am dat o doză atât de mare cum ţi-am dat ţie, recunoscu ea stânjenită. Mi-a fost teamă să nu observe gustul ciudat.

— Ce păcat! Aş fi preferat ca Waycott să sufere de aceeaşi durere de cap pe care am fost forţat şi eu să o îndur.

— Băuseşi în noaptea aceea, Julian, explică ea pe un ton doct, şi asta a modificat efectul ierburilor. Waycott a băut doar ceai, aşa că se va trezi cu mintea destul de limpede.

— Este bine de reţinut pe viitor. Julian termină să se încalţe, apoi se îndreptă cu paşi mari spre uşă şi se opri să-i arunce o privire, simţind cum îl cuprindea un sentiment de pură posesivitate, urmat de o tandreţe neaşteptată, îşi dădu seama că era totul pentru el. Nimic nu era mai important pe lume decât dulcea lui Sophy.

— Ai uitat ceva, Julian? se auzi glasul ei din întunericul în care era cufundat patul.

— Un mic detaliu, răspunse el domol, şi mâna i se desprinse de pe clanţă. Se întoarse la pat, se aplecă şi o sărută încă o dată. Te iubesc!

O văzu privindu-l cu ochi mari, uluită, dar nu avea timp să o asculte cerându-i detalii şi explicaţii, aşa că traversă camera şi deschise uşa.

— Julian, aşteaptă…

— Mă întorc cât se poate de repede, draga mea, şi vorbim atunci.

— Nu, aşteaptă, trebuie să-ţi mai spun ceva. Smaraldele.

— Ce e cu ele?

— Aproape că am uitat. Waycott are smaraldele, le-a furat în noaptea în care a ucis-o pe Elizabeth. Sunt în coşul de pe cămin, chiar sub pistolul lui.

— Ce interesant! Trebuie să-mi amintesc să le recuperez, spuse Julian şi ieşi în hol.

La lumina lunii, vechea ruină normandă era un amestec ciudat şi deloc atrăgător de pietre şi umbre întunecate. Pentru prima dată în ani de zile, Julian simţi aceeaşi reacţie faţă de ea ca atunci când era copil. Era un loc unde te puteai deprinde cu uşurinţă să crezi în fantome. Gândul că Sophy fusese prizonieră în măruntaiele ei întunecate nu făcu decât să-i sporească mânia.

Reuşise să îşi ascundă furia necontrolată de ochii soţiei sale deoarece ştia că ar fi alarmat-o, însă pentru asta avusese nevoie de

tot sângele lui rece.

Un lucru era sigur. Waycott avea să plătească pentru ceea ce încercase să-i facă lui Sophy.

Din câte putea vedea Julian, nu era nicio mişcare în jurul ruinei. Îşi duse armăsarul negru spre cel mai apropiat pâlc de copaci, descălecă şi agăţă frâiele într-o creangă aflată la îndemână, apoi îşi croi drum printre fragmentele de piatră veche spre singura încăpere aflată încă în picioare. Nicio lumină nu răzbătea prin ferestrele înalte şi înguste. Probabil că focul despre care Sophy îi spusese că ardea atunci în cămin se transformase deja în cenuşă. Deşi avea o încredere nemăsurată în ierburile lui Sophy, Julian hotărî să nu rişte şi intră în camera unde se aflase şi ea cu mare precauţie. Nimic nu părea să se mişte în interior. Se opri în pragul uşii şi îşi lăsă ochii să se obişnuiască cu întunericul, apoi distinse trupul lui Waycott zăcând în apropierea peretelui de lângă cămin.

Sophy avea dreptate, lucrurile ar fi fost mult mai simple dacă cineva i-ar fi pus pur şi simplu pistolul la tâmplă vicontelui şi ar fi tras. Cu toate acestea, un gentilom nu face asemenea lucruri, se gândi Julian dând din cap resemnat şi se îndreptă spre cămin pentru a aprinde focul.

După ce isprăvi, trase aproape taburetul şi se aşeză, după care se uită absent în coş şi văzu smaraldele sub pistolul de buzunar. Cu un sentiment de satisfacţie, culese colierul şi privi cum pietrele sclipeau în lumina focului. Smaraldele Ravenwood aveau să arate foarte bine purtate de noua contesă de Ravenwood.

Douăzeci de minte mai târziu, vicontele se mişcă, gemând. Julian îl privi cum îşi venea încet în simţiri şi continuă să aştepte până când vicontele clipi încruntat la vederea focului, se ridică în capul oaselor şi îşi duse mâna la tâmplă. De-abia într-un târziu îşi dădu seama că mai era cineva în încăpere.

— Da, Waycott, Sophy e în siguranţă şi acum vei avea de-a face cu mine, spuse Julian, jucându-se cu smaraldele dintr-o mână în alta. Bănuiesc că era de aşteptat ca la un moment dat să mergi prea

departe. Eşti obsedat, nu-i aşa?

Waycott se dădu înapoi până când ajunse lipit de perete. Îşi sprijini capul blond de pietrele jilave şi îl privi fix, cu ură, pe Julian printre pleoapele de-abia întredeschise.

— Aşadar, micuţa Sophy a fugit direct la tine, nu-i aşa, iar tu ai crezut tot ce ţi-a spus, bănuiesc. Poate că eu sunt obsedat, Ravenwood, dar tu eşti un neghiob.

— Pe de o parte ai dreptate, Waycott, replică Julian privind la smaraldele sclipitoare. Am fost un neghiob acum multă vreme şi nu am recunoscut o vrăjitoare în rochie de mătase, dar zilele acelea s-au încheiat. Într-un fel, aproape că mi-e milă de tine. Noi, ceilalţi, am reuşit să ne eliberăm de vrăjile lui Elizabeth cu ani în urmă, pe când tu eşti încă prizonierul lor.

— Asta pentru că am fost singurul care a iubit-o. Voi, ceilalţi, nu voiaţi decât să o folosiţi. Tu voiai să-i furi inocenţa şi frumuseţea şi astfel să le mânjeşti pentru totdeauna, în timp ce eu voiam să o protejez.

— După cum am spus, eşti un obsedat şi, din partea mea, te-aş fi lăsat să suferi în continuare în tăcere. Din păcate, ai ales să o foloseşti pe Sophy ca să te răzbuni pe mine, şi asta nu pot trece cu vederea. Te-am prevenit, Waycott. Acum ai să plăteşti că ai implicat-o pe Sophy în istoria asta murdară şi vom pune punct.

— Ce ţi-a povestit scumpa ta Sophy despre ce s-a întâmplat astăzi aici? hohoti Waycott ca de pe altă lume. Ţi-a spus că am găsit-o pe drumul de lângă lac şi că se întorcea de la aceeaşi femeie care se ocupa cu avorturile pe care o consultase şi Elizabeth? Draga şi inocenta ta Sophy plănuieşte deja să scape de moştenitorul tău, Ravenwood. Nu vrea să îţi poarte odrasla, aşa cum n-a vrut nici Elizabeth.

Preţ de o clipă, Julian îşi aminti cuvintele lui Sophy şi se simţi cuprins de vinovăţie. „Nu sunt pregătită să fac acum copii."

— Eşti la fel de deştept ca un tâlhar la drumul mare când vine vorba să îi înfigi altui bărbat cuţitul în spate, spuse Julian

zâmbindu-i funest lui Waycott, dar în acest caz ţi-ai greşit ţinta. Vezi tu, Waycott, eu şi Sophy am ajuns să ne cunoaştem foarte bine. Ea este o femeie onorabilă. Noi doi am avut o învoială şi, cu toate că, spre ruşinea mea, eu nu am reuşit să respect întotdeauna partea mea de înţelegere, ea a respectat-o mereu pe a ei. Ştiu că s-a dus la bătrâna Bess să îşi ia provizii de ierburi, nu să facă un avort.

— Chiar că eşti neghiob, Ravenwood, dacă crezi asta. Te-a minţit şi în legătură cu ce s-a întâmplat aici, în acest pat? Ţi-a spus cât de uşor şi-a ridicat fustele şi şi-a desfăcut picioarele pentru mine? Nu e încă atât de pricepută, dar va deveni mai bună pe măsură ce acumulează experienţă.

Furia lui Julian se dezlănţui instantaneu. Lăsând să cadă smaraldele pe podea, sări de pe taburet cu o mişcare rapidă, traversă încăperea din doi paşi şi îl luă pe Waycott de piept. Apoi îl ridică pe viconte în picioare şi îi trase un pumn în faţa lui frumoasă umplându-i-o de sânge, în secunda următoare lansă a doua lovitură.

— Nenorocitule, nu vrei să recunoşti că te-ai căsătorit cu o târfă, nu-i aşa? mârâi Waycott scăpându-i din mână şi retrăgându-se de-a lungul peretelui în timp ce îşi ştergea nasul însângerat cu dosul mâinii. Însă asta s-a întâmplat, ticălosule. Mă întreb cât îţi va lua până o să pricepi.

— Sophy nu s-ar dezonora nici pe ea şi nu m-ar dezonora nici pe mine. Ştiu că nu te-a lăsat să o atingi.

— De asta ai reacţionat atât de repede când ţi-am spus ce s-a întâmplat între mine şi Sophy? îl tachina Waycott.

— Nu are rost să vorbesc cu tine, Waycott, rosti Julian domolindu-şi mânia. Când vine vorba despre aşa ceva, nu eşti în toate minţile. Presupun că ar trebui să-mi fie milă de tine, dar mi-e teamă că nu îi pot permite nici măcar unui nebun să-mi insulte soţia.

— Ştim amândoi că nu m-ai provoca niciodată la duel, afirmă Waycott aruncându-i o privire neliniştită.

— Din păcate, aşa este, încuviinţă Julian, gândindu-se la jurământul pe care îl făcuse faţă de Sophy. Încălcase deja sau cel

puţin nu respectase întocmai prea multe promisiuni şi nu voia să mai încalce încă una doar pentru a fi liber să-i tragă lui Waycott un glonţ în piept. Se apropie de cămin şi privi lung flăcările.

— Ştiam eu, jubilă Waycott. I-am spus că nu ţi-ai mai risca viaţa pentru o femeie. Ţi-ai pierdut gustul pentru răzbunare şi nu mă vei provoca la duel.

— Nu, Waycott, nu te voi provoca la duel, admise Julian împreunându-şi mâinile la spate şi întorcându-şi capul pentru a-i zâmbi celuilalt bărbat cu o detaşare de rău augur. Însă nu fac asta din motivele la care te gândeşti tu, ci din altele, personale. Totuşi, această decizie nu mă va împiedica să accept o provocare la duel din partea ta.

— Ce Dumnezeu îndrugi acolo? spuse Waycott părând nedumerit.

— Nu te voi provoca la duel, Waycott, pentru că sunt legat de un anumit jurământ în această privinţă, însă cred că putem face în aşa fel ca în cele din urmă să te simţi obligat să mă provoci tu la duel, situaţie în care îţi promit că voi fi nerăbdător să accept. Deja mi-am ales secunzii. Ţi-l aminteşti pe Daregate, nu? Dar pe Thurgood? Vor fi cât se poate de fericiţi să mă ajute şi să se asigure că lucrurile se vor desfăşura în mod corect. După câte ştii, Daregate se pricepe de minune să recunoască un escroc. Pot chiar să aduc pistoalele şi voi fi pregătit cât de curând vei socoti de cuviinţă.

— Dar de ce te-aş provoca la duel, doar nu pe mine m-a înşelat soţia? se interesă Waycott după ce expresia iniţială de surpriză fu înlocuită de un rânjet.

— Aici nu este vorba de trădarea vreunei soţii, pentru că nu m-a trădat. Nu-ţi mai pierde vremea încercând să mă convingi că mi-a pus coarne, deoarece ştiu adevărul. Licoarea adormitoare din ceaiul tău şi frânghia de pe podea pe care ai folosit-o să o ţii priponită pe Sophy sunt dovezi destul de grăitoare. Cu toate acestea, am crezut-o înainte să văd dovezile. Ştiu deja că soţia mea este o femeie onorabilă.

— O femeie onorabilă? Onoarea este o noţiune fără sens pentru o femeie.

— Pentru o femeie ca Elizabeth, da, dar nu pentru o femeie ca Sophy. Nu are însă rost să o luăm de la capăt cu discuţia asta, de vreme ce nici tu nu înțelegi prea bine ce înseamnă onoarea. Să ne întoarcem acum la chestiunea de faţă.

— Îmi pui onoarea la îndoială? mârâi Waycott.

— Cu siguranță. În plus, voi continua să îți pun la îndoială aşa-zisa onoare într-un mod cât se poate de public până când mă vei provoca la duel sau vei emigra în America. Ai două variante, Waycott.

— Nu mă poţi forţa să o aleg pe niciuna dintre ele.

— Dacă asta crezi, vei avea o surpriză. O să te forţez să faci o alegere. Te voi urmări până când vei face asta. Vezi tu, am de gând să-ți fac viaţa un iad aici în Anglia, Waycott. O să fiu întotdeauna pe urmele tale, asemenea unui lup care simte mirosul de sânge.

— Nu vorbeşti serios, spuse Waycott pălind.

— Vrei să-ți spun cum se vor desfăşura lucrurile? Deschide bine urechile, Waycott, şi ascultă care va fi soarta ta. Oriunde vei merge şi orice ai face în Anglia, fie eu, fie un agent de-al meu vom fi pe urmele tale. Dacă te uiţi la un cal pe care vrei să îl cumperi la Tattersall, o să ofer mai mult decât tine şi o să mă asigur că animalul îi este vândut altcuiva. Dacă încerci să-ți cumperi nişte cizme noi de la Hoby sau să îți comanzi o haină nouă la Weston îi voi informa pe proprietari că dacă vor să mă mai aibă de client, ar face bine să nu te servească.

— Nu poţi să faci asta, şuieră Waycott.

— O, şi ăsta este doar începutul, continuă Julian neobosit. O să le dau de ştire tuturor proprietarilor de parcele de pământ din jurul moşiei tale din Suffolk că sunt dispus să le cumpăr, astfel că într-o bună zi, Waycott, vei fi înconjurat de proprietăţi care îmi aparţin. În plus, mă voi asigura că reputaţia ta are de suferit astfel încât niciun club vrednic de acest nume nu va mai dori să te aibă ca membru şi

nicio doamnă respectabilă nu te va mai invita la petrecerile ei.

— Asta n-are cum să meargă.

— O, ba da, Waycott. Am bani, pământ şi un titlu destul de puternic încât să-mi pun planul în aplicare. În plus, o am pe Sophy lângă mine. În ultima vreme, numele ei valorează mult la Londra, Waycott. Iar când ea se va întoarce împotriva ta, întreaga lume mondenă se va întoarce împotriva ta.

— Nu, bolborosi Waycott dând furios din cap, cu o privire înnebunită. Nu ar face niciodată asta. Nu am vătămat-o în niciun fel şi ea va înţelege de ce am făcut ce am făcut. Îmi arată compasiune.

— Ei bine, n-o să-ţi mai arate.

— Pentru că am adus-o aici? Dar îi pot explica de ce.

— Nu vei avea ocazia, şi chiar dacă ţi-aş permite să te apropii de ea îndeajuns ca să-ţi pledezi cauza, ceea ce nu am de gând să fac, nu vei primi nici compasiune şi nici milă de la ea. Vezi tu, Waycott, ți-ai cam pecetluit soarta înainte chiar de a o întâlni pe Sophy.

— Pentru numele lui Dumnezeu, despre ce vorbeşti?

— Îți aminteşti de acea tânără femeie pe care ai sedus-o acum trei ani şi pe care ai abandonat-o mai târziu când a rămas însărcinată? Cea care ți-a luat inelul acela drăcesc? Cea despre care i-ai spus lui Sophy că nu e importantă şi pe care ai numit-o târfa satului?

— Ce-i cu ea? urlă Waycott.

— Era sora lui Sophy.

— O, Doamne! exclamă Waycott şocat, şi faţa i se goli de orice expresie.

— Exact, replică Julian flegmatic. Cred că începi să vezi gravitatea problemei. Cumpăneşte bine cele două opţiuni pe care le ai, Waycott. Dacă aş fi în locul tău aş alege să plec în America, pentru că am auzit de la clienţii lui Manton că nu eşti un ţintaş prea bun.

Julian îi întoarse spatele, culese smaraldele şi ieşi din încăpere. Tocmai dezlegase frâiele armăsarului când auzi zgomotul înăbuşit al unei împuşcături venind dinspre vechiul castel.

Se înşelase. Waycott avusese trei variante, nu două, şi era evident

că vicontele găsise pistolul de buzunar în coş şi o alesese cea de-a treia.

Julian aşeză un picior în scară, dar apoi se hotărî, fără tragere de inimă, să se întoarcă la ruina care era stăpânită acum de o linişte rău prevestitoare. Fără îndoială că scena care îl aştepta era cel puţin neplăcută, dar ţinând cont de stupiditatea lui Waycott, ar fi fost mai bine să se asigure că vicontele nu făcuse treabă de mântuială.

Capitolul 20

Lui Sophy i se părea că stătea chircită pe scaun de ore bune când auzi într-un sfârşit zgomotul cizmelor lui Julian pe coridor. Sări în picioare cu un mic ţipăt de bucurie şi fugi la uşă.

Îi fu de ajuns să-i arunce o privire neliniştită soţului ei pentru a-şi da seama după faţa lui obosită şi aspră că se întâmplase ceva cumplit. Sticla pe jumătate goală de vin de Bordeaux şi paharul pe care le luase în mod evident din bibliotecă îi confirmară această impresie.

— E totul în regulă, Julian?

— Da, spuse el intrând în cameră, după care închise uşa şi aşeză sticla de vin pe măsuţa de toaletă. Fără a rosti vreun cuvânt, se lungi şi o trase pe Sophy în braţele lui. Statură îmbrăţişaţi o bună bucată de vreme până când vreunul dintre ei să poată vorbi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sophy într-un final.

— Waycott e mort.

— Tu l-ai omorât? Îşi înclină capul pentru a-i întâlni privirea. Nu-şi putea nega imensa uşurare la aflarea acestei veşti.

— Cred că depinde cum vezi lucrurile. Unii ar spune cu siguranţă că eu sunt responsabil pentru moartea lui. Cu toate acestea, nu am apăsat efectiv pe trăgaci. A făcut-o el însuşi.

— S-a sinucis, aşa cum a făcut şi Amelia, murmură Sophy închizând ochii.

— Poate că este o urmă de dreptate în modul în care a sfârşit-o.

— Stai jos, Julian, o să-ţi torn nişte vin.

Nu refuză şi, întinzându-se într-un fotoliu din apropiere, o urmări solemn pe Sophy care turnă vin în pahar şi i-l aduse.

— Mulţumesc. Când îi luă paharul din mână, privirile li se întâlniră. Ai un mod de a-mi oferi ceea ce-mi doresc exact când am

nevoie, spuse el, luând o înghiţitură sănătoasă de vin. Te simţi bine? Te-a tulburat vestea despre Waycott?

— Nu, răspunse ea scuturând din cap şi aşezându-i-se alături. Să mă ierte Dumnezeu, dar mă bucur că s-a terminat, chiar dacă tragic. Nu a vrut să se ducă în America?

— Nu cred că era destul de raţional încât să poată judeca limpede. L-am avertizat că aveam să-l urmăresc şi să-i fac viaţa un chin până când ar fi părăsit Anglia şi apoi i-am dezvăluit că fata din sat pe care o sedusese era sora ta, după care am ieşit pe uşă. A găsit pistolul şi s-a împuşcat tocmai când încălecam, aşa că m-am întors să văd dacă făcuse bine treaba, povesti Julian luând încă o gură de vin. O făcuse.

— Cât de groaznic trebuie să fi fost pentru tine!

— Nu, Sophy, groaznic a fost să intru în încăperea aceea nenorocită şi să văd funia pe care ţi-o legase de gleznă şi patul unde avea de gând să te violeze.

— Te rog, nu-mi mai aduce aminte! Cutremurată de un frison, Sophy îşi strânse braţele în jurul trupului.

— Ca şi tine, mă bucur că s-a sfârşit. Chiar dacă nu s-ar fi întâmplat evenimentele de azi, tot ar fi trebuit să-l opresc pe Waycott în cele din urmă. Nenorocitul era din ce în ce mai obsedat de trecut.

— Poate că starea lui s-a agravat pentru că tu ai decis să te recăsătoreşti, se încruntă Sophy gânditoare. O parte din el nu voia să creadă că puteai găsi vreo femeie care să o înlocuiască pe Elizabeth. Insista să rămâi fidel memoriei ei, aşa cum era el.

— Dumnezeule, omul era nebun!

— Într-adevăr. După câteva clipe de tăcere, Sophy se interesă: Ce se va întâmpla acum?

— Trupul lui va fi găsit peste una sau două zile şi va fi clar că lordul Waycott s-a omorât, iar lucrurile se vor opri aici.

— Aşa cum ar şi trebui. Mulţumesc, Julian, spuse ea atingându-i braţul şi zâmbind timid.

— Pentru ce? Că nu te-am protejat destul cât să împiedic producerea evenimentelor de azi? Ai reuşit să scapi de una singură,

dacă îţi aminteşti, şi ultimul lucru pe care îl merit din partea ta, doamnă, sunt mulţumirile.

— Nu vreau să te învinovăţeşti, milord, rosti ea cu patimă. Niciunul dintre noi nu putea prevedea ce s-a întâmplat astăzi. Ce contează este că s-a terminat şi îţi mulţumesc pentru că îmi dau seama cât de greu trebuie să-ţi fi fost să te abţii de la a-l provoca la duel pe lordul Waycott. Te cunosc, Julian, şi sunt conştientă de presiunea pe care o exercita asupra ta simţul onoarei. Trebuie să fi fost dificil să te conformezi jurământului făcut mie.

— Sophy, cred că ar fi mai bine să schimbăm subiectul, spuse Julian schimbându-şi uşor poziţia în fotoliu.

— Dar vreau să ştii cât îţi sunt de recunoscătoare că ţi-ai ţinut promisiunea faţă de mine. Sper că înţelegi, Julian, că nu-ţi puteam permite să îţi asumi un astfel de risc. Te iubesc prea mult ca să te las să faci asta.

— Sophy…

— Şi nu aş suporta ca pruncul nostru să nu-şi cunoască tatăl.

Julian aşeză deoparte sticla de vin şi se întinse să ia mâna lui Sophy într-a lui.

— Şi eu abia aştept să-l văd, ce-o fi, fetiţă sau băieţel. Am vorbit serios când am spus ce am spus azi, la plecarea spre ruinele normande. Te iubesc, Sophy, şi aş vrea să ţii minte că indiferent ce se va întâmpla şi indiferent de câte ori nu voi reuşi să mă port ca un soţ perfect conform aşteptărilor tale, te voi iubi mereu.

— Ştiu, spuse ea zâmbind liniştită şi strângându-i mâna mare.

— Ştii? Cum aşa? Julian ridică din sprânceană cu obişnuita lui aroganţă, temperată acum de o notă de amuzament plin de dragoste.

— Păi să zicem că am avut destul răgaz să mă gândesc în timp ce te-am aşteptat astă-seară şi mi-am dat seama, destul de târziu e drept, că orice bărbat care a putut să creadă ciudata istorisire a evenimentelor de azi, cu răpirea şi ceaiul amestecat cu drog şi tot restul, trebuie să fie măcar puţin îndrăgostit.

— Nu doar puţin îndrăgostit, o corectă Julian ducându-i palma la

buze şi sărutându-i-o, extraordinar de îndrăgostit, îndrăgostit până peste cap, total şi copleşitor de îndrăgostit, îmi pare rău doar că mi-a luat atât de mult să-mi dau seama de asta.

— Întotdeauna ai avut tendinţa de a fi încăpăţânat şi tare de cap.

— Iar tu, draga mea soţie, ai exact aceleaşi tendinţe, observă Julian zâmbind glumeţ şi trăgând-o pe genunchi. Din fericire ne înţelegem, continuă el sărutând-o pătimaş şi ridicându-şi apoi capul pentru a-i cerceta privirea. Îmi pare rău pentru anumite lucruri, Sophy. Nu m-am comportat întotdeauna atât de bine cu tine cum s-ar fi cuvenit să o fac şi am trecut cu grosolănie peste majoritatea punctelor din înţelegerea noastră de nuntă pentru că eram convins că ştiu ce este mai bine pentru tine şi pentru căsnicia noastră. Fără îndoială că vor mai fi ocazii pe viitor când voi acţiona aşa cum cred de cuviinţă, chiar şi când asta nu coincide cu părerile tale.

— După cum am spus, încăpăţânat şi greu de cap, râse ea împletindu-şi degetele în părul lui întunecat.

— Şi copilul, iubito?

— Copilul este bine, domnul meu, îl linişti Sophy, amintindu-şi de acuzaţiile lui Waycott. Trebuie să ştii că nu m-am dus la bătrâna Bess pentru o licoare cu care să scap de sarcină.

— Îmi dau seama de asta, ştiu că nu ai face aşa ceva. Cu toate acestea, nu aveam niciun drept să te las însărcinată atât de repede, dar nu am putut împiedica asta.

— Într-o bună zi, va trebui să mă lămureşti cum se poate preveni aşa ceva, zâmbi ea şăgalnic. Anne Silverthorne mi-a spus despre un anumit tip de săculeţ din intestin de capră legat de organul bărbătesc cu sforicele roşii. Îmi poţi spune mai multe?

— De unde naiba a aflat Anne Silverthorne despre aşa ceva? icni Julian exasperat. Doamne, Dumnezeule, Sophy, te-ai însoţit cu persoane foarte nepotrivite la Londra. Din fericire, te-am dus departe de oraş înainte de a fi coruptă şi mai mult de cunoştinţele mătuşii mele.

— Foarte adevărat, milord, şi din întâmplare sunt mulţumită să

aflu tot ce se poate despre corupere de la tine, spuse Sophy atingându-i mâinile mari cu degetele într-un gest de afecţiune şi aplecându-se apoi să îi sărute încheietura. Când îşi ridică ochii, văzu că Julian o privea plin de dragoste.

— Am spus mereu că ne vom înţelege foarte bine, remarcă Julian pe un ton dulce.

— Se pare că ai avut din nou dreptate, milord.

— Eu am aproape întotdeauna dreptate, declară el ridicându-se în picioare şi trăgând-o şi pe ea în picioare în faţa lui, după care îşi lipi buzele de ale ei. Iar atunci când nu am dreptate, o să te am pe tine lângă mine să mă corectezi. Acum că aproape că se crapă de ziuă, am nevoie de moliciunea şi căldura ta. Eşti ca un leac întăritor. Am descoperit că atunci când mă aflu în braţele tale, pot uita orice altceva în afară de tine. Hai să mergem în pat.

— Mi-ar plăcea foarte mult asta, Julian.

O dezbrăcă încet, cu nemărginită grijă, şi mâinile lui musculoase alunecară peste fiecare centimetru al pielii ei moi şi albe. Apoi se aplecă şi îi sărută vârfurile înflorite ale sânilor în timp ce degetele lui găsiră dogoarea care erupea dintre picioarele ei. Când fu sigur că Sophy ardea de dorinţă, o duse în pat şi făcură dragoste până când uitară amândoi ce se întâmplase în ziua aceea.

Mult mai târziu, Julian se rostogoli fără prea mare tragere de inimă pe o parte, păstrând un braţ peste trupul iubitei sale.

— Smaraldele, mormăi el căscând nevoie mare.

— Ce-i cu ele? spuse Sophy cuibărindu-se aproape de el. Bănuiesc că le-ai găsit în coş?

— Da, şi le vei purta cu următoarea ocazie. De-abia aştept să le văd la gâtul tău.

— Nu cred că vreau să le port, Julian, mărturisi ea crispată, nu-mi plac, nu mi se vor potrivi.

— Nu fi prostuţă, Sophy, vei arăta minunat cu ele.

— I-ar sta bine unei femei mai înalte, poate unei blonde. În orice caz, ştiindu-mă pe mine, probabil că s-ar desface încheietoarea şi

le-aş pierde. Milord, ştii că lucrurile se desfac mereu când le port eu.

— Face parte din farmecul tău, rânji Julian în întuneric. Cu toate acestea, nu-ţi face griji, voi fi întotdeauna în apropiere să găsesc orice lucru ai pierde, inclusiv smaraldele.

— Julian, chiar nu vreau să port smaraldele, insistă Sophy.

— De ce?

— Nu pot explica, rosti ea după un moment de tăcere.

— Pentru că în mintea ta le asociezi cu Elizabeth, nu-i aşa? întrebă el pe un ton blând.

— Într-adevăr.

— Sophy, smaraldele Ravenwood nu au nimic de-a face cu Elizabeth. Pietrele acestea sunt în familia mea de trei generaţii încoace şi vor rămâne în familie atâta vreme cât vor mai exista soţii Ravenwood care să le poarte. Poate că Elizabeth s-a jucat cu ele pentru o vreme, dar nu i-au aparţinut niciodată cu adevărat, înțelegi?

— Nu.

— Eşti încăpăţânată, Sophy.

— Face parte din farmecul meu.

— O să porţi smaraldele, bombăni Julian în timp ce o trăgea la pieptul lui.

— Niciodată.

— Văd că trebuie să găsesc un mod de a te face să-ţi schimbi părerea, spuse el cu ochii strălucindu-i sub gene.

— Nu ai cum să faci asta, zise Sophy hotărâtă.

— A, draga mea, de ce continui să mă subestimezi? Îi luă faţa în mâini pentru a o săruta şi câteva clipe mai târziu, Sophy se lipi nerăbdătoare de corpul lui.

În primăvara anului următor, contele şi contesa de Ravenwood dădură o petrecere la conac pentru a sărbători recenta naştere a unui fiu sănătos. Veni toată lumea invitată, inclusiv câţiva, printre care lordul Daregate, care de obicei nu ar fi părăsit Londra în perioada

sezonului.

— Ţi-am spus mereu că lui Sophy i-ar sta bine smaraldele, îi spuse Daregate lui Julian rânjindu-i complice în timpul unui moment de respiro, pe când se plimbau prin grădina de la Ravenwood. Arăta splendid cu ele la cină.

— O să-i transmit complimentele tale, promise Julian zâmbind satisfăcut ca pentru el. Şi-a făcut atâtea griji că trebuie să le poarte, încât a trebuit să duc o muncă de lămurire serioasă.

— Mă întreb de ce a trebuit să faci atâta efort, reflectă Daregate. Majoritatea femeilor ar fi fost gata să comită o crimă ca să poată purta pietrele acelea.

— Le asocia prea mult cu Elizabeth.

— Da, îmi dau seama cum ar fi putut să o deranjeze situația pe o ființă aşa sensibilă ca Sophy. Cum ai reuşit să o convingi până la urmă?

— Un soț inteligent învață ce fel de argumente funcționează când vine vorba de o femeie. Mi-a luat ceva timp, dar încep să învăţ, se lăudă Julian. În acest caz, am avut minunata idee de a-i atrage atenția că se potrivesc foarte bine cu ochii mei.

Daregate se holbă la el preţ de câteva clipe, după care izbucni în râs.

— O idee minunată, într-adevăr. Sophy nu ar putea rezista unei astfel de logici. Din întâmplare, se potrivesc de minune şi cu ochii fiului tău. Se pare că povestea despre smaraldele Ravenwood este adevărată. Ce avem noi aici? exclamă Daregate oprindu-se pentru a examina o mică grădină separată de restul mării de verdeaţă.

— Grădinița de ierburi a lui Sophy, răspunse Julian. A plantat-o în această primăvară şi localnicii din sat deja îi cer reţete şi licori. Am cheltuit o mică avere pe cărţi despre plantele de leac, şi cred că Sophy e aproape gata să scrie chiar ea una. Am descoperit că m-am căsătorit cu o femeie tare ocupată.

— Şi eu cred că e bine ca femeile să fie ocupate, mărturisi Daregate, cred că le ajută să nu dea de bucluc.

— Asta e chiar amuzant, având în vedere că tu nu prea munceşti decât la masa de joc.

— Nu pentru multă vreme, îl anunţă Daregate calm. Se zvoneşte că dragul meu unchi e pe ducă. A căzut la pat şi a devenit habotnic.

— Ăsta e un semn sigur că sfârşitul e aproape. Aşadar, să ne aşteptăm la o nuntă din partea ta în curând?

— Mai întâi trebuie să găsesc o moştenitoare potrivită, spuse Daregate privind înapoi spre conac, nu prea mai sunt bani rămaşi la moşie.

Julian urmări privirea prietenului său şi văzu o fluturare de păr roşu prin fereastra deschisă.

— Sophy mi-a spus că tatăl vitreg al lui Anne Silverthorne a plecat dintre cei vii şi că domnişoara Silverthorne a moştenit totul.

— Da, aşa am auzit.

— Mult noroc, prietene. Din păcate, o să-ţi dea ceva de furcă doamna aceasta. În definitiv, este o prietenă apropiată a soţiei mele, şi ştii prin câte am trecut cu Sophy.

— Totuşi văd că ai supravieţuit, observă vesel Daregate.

— Cu mare greutate, rânji Julian bătându-şi amicul pe umăr. Hai înăuntru să îţi torn unul dintre cele mai bune coniacuri pe care le-ai gustat vreodată.

— Franţuzesc?

— Desigur. Acum două luni am cumpărat un transport de la amicul nostru contrabandist de prin partea locului. Sophy mi-a ţinut predici zile întregi în legătură cu riscurile posibile.

— Judecând după cum te-a tratat astăzi, se pare că iertarea a venit repede.

— Am învăţat cum să mă comport cu soţia mea, Daregate.

— Te rog, spune-mi care este secretul unei căsnicii fericite, îl întrebă acesta, şi privirea îi alunecă din nou spre fereastra unde stătea Anne Silverthorne.

— Ei, prietene, asta va trebui să descoperi de unul singur, căci mă tem că armonia în familie nu e atât de uşor de găsit. Cu toate acestea,

merită efortul, dacă găseşti femeia potrivită.

Mult mai târziu în acea noapte, Julian se întinse lângă Sophy, cu trupul purtând încă urmele de transpiraţie după ce făcuseră dragoste. Simţea cum îl învăluie mulţumirea asemenea unui drog puternic.

— Daregate m-a întrebat în această seară care este secretul unei căsnicii fericite, murmură el, trăgând-o aproape pe Sophy.

— Chiar aşa? spuse ea desenând ceva pe pieptul lui gol. Şi ce i-ai spus?

— Că va trebui să descopere asta de unul singur, pe propria lui piele, aşa cum am făcut şi eu, zise Julian întorcându-se pe o parte şi îndepărtându-i iubitei sale părul de pe obraz. Îţi mulţumesc că ai acceptat să porţi smaraldele în cele din urmă, rosti el zâmbindu-i admirativ. Te-a deranjat să le ai la gât în seara asta?

— Nu, spuse Sophy dând încet din cap. La început nu am vrut să le port, dar apoi mi-am dat seama că ai dreptate. Pietrele merg de minune cu ochii tăi, şi după ce m-am obişnuit cu ideea am ştiut că mă voi gândi doar la tine de fiecare dată când le voi purta.

— Aşa şi trebuie, şopti el sărutând-o delicat şi întârziind pentru a savura fericirea nemăsurată care îl umplea. Mâna lui tocmai aluneca în sus pe piciorul lui Sophy când se auzi un mic ţipăt poruncitor din camera alăturată.

— Fiului tău îi este foame, milord.

— Îl găseşte exact când trebuie, nu-i aşa? gemu Julian.

— Este la fel de poruncitor ca tatăl lui.

— Bine, să o lăsăm pe doică să doarmă. O să ţi-l aduc pe viitorul conte de Ravenwood. Linişteşte-l repede ca să ne putem întoarce la lucruri mai importante.

Începea să se obişnuiască cu paternitatea, se gândi Julian în timp ce se îndrepta spre odaia copiilor, care fusese amenajată lângă dormitorul principal. De fapt, începea să se priceapă destul de bine la asta. Fiul lui încetă să mai plângă de îndată ce se simţi ridicat şi îmbrăţişat de mâinile puternice ale tatălui. Bebeluşul cu păr negru şi

ochi verzi ganguri fericit, iar atunci când Julian îl aşeză la sânul lui Sophy, moştenitorul familiei Ravenwood începu să sugă vesel. Julian se aşeză pe marginea patului şi îşi privi soţia şi copilul învăluiţi în întuneric. Văzându-i împreună, simţi cum îl invada un sentiment de satisfacţie posesivă şi de mulţumire similar cu acela pe care-l cunoştea când făcea dragoste cu Sophy.

— Sophy, mai spune-mi o dată că în sfârşit ai obţinut tot ce ţi-ai dorit de pe urma acestei căsătorii, îi ceru Julian pe un ton dulce.

— Tot ce mi-am dorit şi mai mult decât atât, Julian, răspunse ea cu un zâmbet care străluci în întuneric, tot ce mi-am dorit şi mai mult decât atât.